ZHOU HAOHUI

ROMAN

A SUNDAY TIMES
YILIN
SUÇ-GERİLİM
KİTABI

ÖLÜM İLANI 2

KADER

TÜRKÇESİ:
SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

the KİTAP

ÖLÜM İLANI 2: KADER

Death Notice - Fate (The Second Book of the Death Notice Trilogy)
© 2009 Zhou Haohui

Yayın Koordinatörü: Nimet Kirşan
Çevirmen: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Editör: Serpil Şahbaz Otur
Son Okuma: Büşra Kök
Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarımı: Zımba Ajans / Emir Özmemiş

© 2022, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcah Telif Hakları Ajansı aracılığıyla China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd'den alınmış olup Aabir A. Ş'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Nisan 2022

ISBN: 978-625-7816-49-6
Sertifika No: 30863

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A. Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece İstanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A. Ş.
Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Anıl Çağlar Saka
Dijital Satış: Ayşem Akpınar

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlüler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A. Ş. yayın markasıdır.

ZHOU HAOHUI

ÖLÜM İLANI 2

KADER

TÜRKÇESİ:
SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

thq

Yazar Hakkında

Zhou Haohui 1977’de doğmuştur, Jiangsu eyaletinin Yangzhou şehrinde yaşamaktadır. *Ölüm İlanı* üçlemesi, Çin’in en çok satan suç serisidir. Romanlara dayanan çevrimiçi dizi, 2.4 milyondan fazla izlenmiş ve bu da onu Çin’in en popüler çevrimiçi dizilerinden biri haline getirmiştir.

Çevirmen Hakkında

Selin Saraçoğlu Bayraklı 1986 yılında İstanbul’da doğdu. 2009’da Marmara Üniversitesi Fransızca Öğretmenliği bölümünü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Çeviribilim programındaki yüksek lisansını, “Georges Perec’in La Disparition (Kayboluş) Adlı Romanının Kaynak ve Erek Kültürlerdeki Alımlanmasının Yarımetinsel Öğeler Bağlamında İncelenmesi” başlıklı teziyle tamamladı. Halen çeşitli yayınevleri için editörlük ve çevirmenlik yapmaya devam ediyor.

ÖLÜM İLANI I: HİKÂYENİN ÖNCESİ

Chengdu Kriminal Polisi'nin tanınmış memuru Çavuş Zheng Haoming, 21 Ekim 2002'de bir soruşturma sırasında öldürüldüğünde olay mahallinde bir "ölüm ilanı" bulunmuştu. Haber şehrin her yanına ve ötesine dalga dalga yayılmıştı.

Longzhou Yerel Polis Departmanı'ndan Başkomiser Pei Tao soruşturmaya katılmak için gizemli bir davet almıştı. Ölen çavuşun, 18 yıl önce Sichuan Polis Akademisi'yle bağlantılı bir dizi cinayeti araştırmak için kurulan 4/18 Timi'nin üyesi olduğunu öğrendi; o tarihlerde Pei Tao akademide öğrenciydi. Chengdu Polisi'nden Başkomiser Han Hao timin yeniden toplanmasını ve 18 Nisan 1984'teki olaylara ilişkin soruşturmanın tekrar başlamasını emretti. Pei Tao'ya, Başkomiser Han'ın yardımcısı Teğmen Yin, psikolog Mu ve dijital takip yöneticisi Memur Zeng de katıldı. Timin üyelerinden Chengdu Özel Polis Birimi'nde görevli Başkomiser Xiong görev sırasında öldürüldü, yerine aynı birimden Başkomiser Liu geçti.

Tanınmış iş kadını Ye Shaohong da öldürüldüğünde tim hem ona hem de suçları cezasız kalmış diğer kişilere gönderilen ölüm ilanlarının arkasında (adını Yunan öç tanrıçalarından alan) Erinyeler'in olduğunu keşfetti. Görünüşe bakılırsa Erinyeler durdurulamamıştı. 25 Ekim 2002'deki son hesaplaşmada tim, Chengdu'nun güçlü figürlerinden Başkan Deng'in öldürülmesine, koruması Hua Birader'in tüm çabalarına rağmen engel olamadı; dahası Başkomiser Han, Başkanı bilmeden de olsa öldürmesi için şantaja maruz kaldı.

En sonunda Pei Tao'nun akademi zamanlarından sınıf arkadaşı ve en yakın dostu olan, uzun zaman önce öldüğü

düşünülen ama aslında yeni bir kimlikle gizlendiği anlaşılan Yuan Zhibang'ın gizlice yeni bir Erinyeler'i eğittiği ve adaleti yerine getirmesi için karanlık bir güç yarattığı ortaya çıktı.

Eski başkomiser Han Hao kaçtıktan ve Yuan Zhibang da kendi canına kıydıktan sonra 4/18 Timi'nin yeni bir başkomiser bulması ve başka hayatlar da kaybedilmeden yeni Erinyeler'in kimliğini ortaya çıkarması gerekmektedir.

CHENGDU POLİSİ:
ŞİMDİKİ VE ESKİ MEMURLAR

Başkomiser Ding Ke - Chengdu Kriminal Polisi emekli başkomiseri

Başkomiser Han Hao - Chengdu Kriminal Polisi'nin gözden düşmüş eski başkomiseri

Başkomiser Pei Tao - Chengdu Kriminal Polisi'nin 4/18 Timi'nde görev yapmak üzere Longzhou'dan atanmıştır

Başkomiser Xiong Yuan - Chengdu Özel Polis Birimi (SPU) eski başkomiseri; 24 Ekim 2002'de görevi başında öldürülmüştür

Komiser Song - Chengdu Kriminal Polisi komiseri

Huangjieyuan - Chengdu Kriminal Polisi'nden emekli teğmen

Teğmen Yinjian - Chengdu Kriminal Polisi'nde memur ve 4/18 Timi'nin bir üyesi

Mu Jianyun - Psikolog ve Sichuan Polis Akademisi'nde öğretim üyesi

Çavuş Zheng Haoming - Chengdu Kriminal Polisi'nin eski çavuşu ve orijinal 4/18 Timi'nin üyesi; 21 Ekim 2002'de öldürülmüştür

SPU Başkomiseri Liu Song - Chengdu Özel Polis Birimi'nin başkomiseri

Zeng Rihua - Chengdu Kriminal Polisi dijital takip yöneticisi

Komiser Yardımcısı Xue Dalin - Chengdu Kriminal Polisi eski komiser yardımcısı; 18 Nisan 1984'te öldürülmüştür

CHENGDU VAKALARI

12 Ocak 1992 - Torbalı katil cinayeti

30 Ocak 1984 - Wen Hongbing ve Chen Tianqiao’nun dahil olduğu rehine olayı

16 Mart 1984 - Komiser Yardımcısı Xue Dalin’in yönettiği büyük uyuşturucu baskını

7 Nisan 1984 - Rehine Chen Tianqiao’nun evindeki soygun olayı

18 Nisan 1984 - Komiser Yardımcısı Xue Dalin’in ölümü ve akademi öğrencisi Meng Yu’nun öldüğü depo patlaması

GİRİŞ

24 Ekim 2002, Gece Yarısı
Sichuan Eyaleti, Chengdu'nun Kenar Mahalleleri

Chengdu'nun kenar mahallelerinde, pis kokulu nehir suyunun toplandığı iğrenç bir birikintinin yanı başındaki gölgelerde iki adam ayakta dikiliyordu. Aylardır çürüyen çöp yığınları, etrafa mide bulandıran bir koku yayıyordu. Burada genelde en çaresiz dilencilerden başka kimse olmazdı ama biri diğerinden bariz şekilde genç olan bu iki adam burayı kasten seçmişlerdi. On yıldan uzun bir süredir burası gibi Tanrı'nın terk ettiği yerlerde buluşurlardı. Böylece rahatsız edilmezlerdi. Öte yandan bu özel buluşma, daha önceki karşılaşmalarından daha farklı geliyordu.

Genç adamın gözleri heyecanla parladı ama yaşlı adamın istekli olduğu söylenemezdi. Sinir bozucu bir şekilde, "Gitmelisin," dedi. "Söylemem gereken her şeyi söyledim zaten." Nehirden yansıyan ay ışığının loş parıltısı, adamın şekilsiz yüzündeki yara izlerini aydınlattı.

Genç adam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir dahaki sefere nerede buluşacağız?" dedi hiç düşünmeden.

Sorusu, adamın hasarlı yüzü kadar ürkütücü bir kahkahayla karşılandı. "Bu gereksiz soruları neden soruyorsun? Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacağını biliyorsun."

Genç adam başını çevirdi. Eninde sonunda bu günün geleceğini biliyordu ama bilmek ve bununla yüzleşmek birbirinden farklı şeylerdi.

"Pei Tao benim nerede olduğumu çoktan duydu. Onunla olan her şeyi bitirmem gerek," dedi yara izli adam. Doğruca genç adamın gözlerinin içine baktı. "Korkacağın hiçbir şey

yok. Bütün sorumluluğu tek başına üstlenecek kadar güçlüsün.”

Genç adam yumuşak bir sesle, “Önümdeki yol benim için pek de açık değil,” dedi.

“Neler hissettiğini anlıyorum. Ama bu, çıkman gereken bir yol.” Çatlak dudakları bir dizi bembeyaz dişi göstermek için aralandı. “Bu senin kaderin; on sekiz yıl önce harekete geçti.”

“Ama…”

“Hayatın senden sakladığım yönlerini deneyimleme isteğiyle yanıp tutuştuğunun, dürtülerinin farkındayım. Ben gidince bu dürtülere göre hareket etmelisin. Onlar sana asla öğretemeyeceğim şeyleri öğretecekler.” Yaşlı adam hızla dönüp şekilsiz gözlerine dolan yaşları gizledi ve acı dolu bir homurtuyla nehrin hemen yanındaki patikadan aşağı yürüdü.

Genç adamın gözleri akıl hocasının uzaklaşan siluetine takılı kaldı. Arkasından koşmak istedi ama ne söylerse söylesin fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Öylece durup yaralı adamın topallaya topallaya uzaklaşmasını seyretti, yine o eski düşünceler beynini doldurmuştu:

O kim? Peki ben kimim?

Neden buradayım?

Aradan geçen on sekiz yıl onu bu soruları çözmeye yaklaştırmamıştı bile. Ama akıl hocasının son sözleri, bir umut tohumu ekmişti. Belki de gidip cevaplarını bulmasının zamanı nihayet gelmişti.

I

YENİ BAŞKOMİSER

26 Ekim 2002, 09.25
Yeşim Bahçesi'nden Geriye Kalanlar

Patlamanın Yeşim Bahçesi'ni paramparça etmesinin üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti ama havada hâlâ yoğun bir duman ve ölüm kokusu vardı.

Yirmiden fazla itfaiyeci ağır iş ekipmanlarıyla tuğla ve beton molozları inceleyerek enkazı derinlemesine araştırıyordu. Bir avuç beyaz kıyafetli adam, kırmızı kıyafetlilerin arasında oradan oraya koşturuyordu. Çift hâlinde çalışıyor; büyük, siyah, plastik torbalar taşıyorlardı. Ara sıra itfaiyecilerin çalışmalarını bölüyor, molozlardan bir şey alıp plastik torbalarına koyuyorlardı. Katı, gülümsemeyen ifadeleri âdeta bir maskeyi andırıyordu.

Yüksek ofis binaları Xingcheng Yolu'na sıra sıra dizilmişti. Bu binalardan birinin tepesinde genç bir adam, yıkılmış restorana dürbünüyle bakıyordu. Önündeki manzaranın her detayına tek tek odaklandı ve kısa süre sonra beyaz kıyafetli adamların -il polis departmanından gelen adli tıpçıların- büyük siyah torbalara koydukları şeylerin insan kalıntıları olduğunu fark etti.

Kendi kendine, "Akıl hocam..." diye mırıldandı. Hem üzgün hem de kırgındı ama hepsinin ötesinde kafası fena halde karışmıştı.

Akıl hocası onu terk etmişti. Yara izli adamın iki gece önce verdiği tüm teminatlara rağmen tüm dünyasının aynı dışarıdaki restoran gibi paramparça olduğu duygusuyla

mücadele etmesi zordu. Yara izli adamdan başka kim içimi kemiren soruları cevaplayabilir diye düşündü.

"*Bu, çıkman gereken bir yol*," demişti akıl hocası. "*Senin kaderin*."

Yola devam etmesinin zamanı gelmişti.

28 Ekim, 15.17
Bin Zirve Oteli

Lüks Bin Zirve Oteli, Chengdu'nun işlek bir bölgesinde yer alıyordu. Beş yıldızlı otelin otuz altı katının her biri, her detayıyla mükemmeldi.

Öğretmen Wu Yinwu elli sekiz yıllık hayatı boyunca böyle bir zenginlik görmemişti. Otelin en üst katındaki süite girerken önüne çıkan manzara karşısında şaşırmadan edemedi. İnsanı şaşırtacak kadar yumuşak deri kanepeye kendini yavaşça bırakırken iki elini dizlerinin üstüne koydu, ona zarar vereceğinden korkuyormuş gibi dikkatlice oturdu.

Ona üç lise öğrencisi -iki genç adam ve bir genç kadın- eşlik ediyordu. Bu gençlerin, pek çok ebeveynin "çocuk suçlular" olarak tanımlayacağı kişiler olduğu hemen fark ediliyordu. Bu lüks ortam onları da kendine hayran bırakmıştı ama onlar Wu öğretmen gibi kendilerini tutmuyorlardı. Mobilyaların üstünden atlayarak, duvardaki düz ekran dev televizyonla oynayarak süitte dolaşıyorlardı.

Genç adamlardan bir tanesi, bir kulağına büyük bir altın küpe takmıştı. Odada koşuşturmaktan yorulduğunda kendini kanepeye, öğretmeninin yanına attı. Kötü niyetli bir kıkırdamayla, "Kahretsin, bu iş insana iyi geliyor," dedi.

Wu öğretmen, "Hepiniz dikkatli olun," diye sessizce rica etti ama Altın Küpe duymamazlıktan geldi, onun yerine tam o an sehpanın üstündeki mini buzdolabını açan, saçları permalı diğer genç adama odaklandı.

Altın Küpe kaşlarını kaldırdı. "Hey! Tüm yiyecekleri kendine almak yok!" diye bağırdı.

Kıvırcık, kafasını buzdolabından çıkardığında elinde iki şişe bira vardı. Bir tanesini Altın Küpe'ye attı, diğerini açıp dudaklarına yaklaştırdı ve memnuniyetle yudumladı.

"Bu şekilde kendi evinizdeymiş gibi davranamazsınız," dedi Wu öğretmen, sesi pamuk ipliğinden bile ince çıkıyordu. "Biliyorsunuz, hepsinin ödenmesi gerekiyor."

Odanın diğer köşesinden gelen genç kadın, "Ama ödeyecek olan biz değiliz!" dedi. "Endişelenecek ne var?" Yuvarlak ve tombul bir yüzü, kızıla boyalı saçları vardı.

Kıvırcık ona da bira uzattı. "Bir yudum alır mısın?"

Kızıl, "Muhtemelen yarısı senin ağzından akanlardır," diye cevap verdi. Buzdolabından bir kutu kola aldı. Açarken gülümseyip yaşlı adama baktı. "Bir tane ister misiniz Wu öğretmen?"

Adam elini salladı. "Hayır, hayır, istemem."

Altın Küpe oturuşunu dikleştirdi, bir kolunu Wu öğretmenin omzuna uzattı, diğer eliyle bira şişesini öğretmenin dudaklarına yaklaştırdı. "Haydi." Göz kırptı. "İçsenize."

Wu öğretmen genç adamın elini itti. Öfkeyle, "Kes şunu," dedi. "İstemediğimi söyledim."

Kıvırcık, "Wu öğretmen istemediğini söyledi," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Zorlamanın anlamı yok." Sırıttı, diğer ikisi de kötü niyetle kıkırdadılar.

Wu öğretmen rahatsız bir şekilde kıpırdandı, aşağılandığını hissediyordu ve adamın neden hâlâ gelmediğini bir kez daha merak etti.

Ona gülmeyi bitirdiklerinde öğrenciler de soru sormaya başladılar.

"Neler oluyor? Bizimle burada buluşacağını söyleyen adam nerede?" diye sordu Altın Küpe. "Bizi ekmedi, değil mi?"

Kıvırcık ona kötü bir bakış attı. “Bu adam, bu kadar lüks bir odayı bizi ekmek için tutmuş olabilir mi sence? Aklını kullansana dostum.” Şişesinden bir yudum daha aldı.

Kızıl, “Yine de bizi böyle bekletmesine gerek yoktu,” dedi memnuniyetsizliğini gösteren bir ifadeyle. “İnternetten tanıştığım iki arkadaşa onlarla takılacağıma söz verdim. Adama acele etmesini söyleyin, tamam mı?”

Kıvırcık bir an düşündü, ardından cep telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı. Kısa bir süreliğine kulağına bastırdı. Ardından kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordu Kızıl, tüm dikkati hâlâ ondaydı.

Kıvırcık şişesinden bir parmağını kaldırıp dudaklarına bastırdı. “Hişşşt.” Gözlerini süitin kapısına çevirdi.

Oda sessizleşmişti, hepsi bir melodinin belli belirsiz tınılarını duydular. Ses, kilitli olmayan kapıdan geliyordu.

Müzik durdu. Kapı yavaş yavaş açılmaya başladı. Herkes şaşkınlıkla oraya bakarken tuhaf bir adam süite girdi.

Birden karşılarında dikildi. İki çarpıcı detay dışında kıyafetleri hayli sıradandı: Siyah pamuklu kumaştan bir çift eldiven giymişti ve ışıl ışıl parlayan gözleri haricinde hemen hemen bütün yüzü bir kar maskesinin ardına gizlenmişti.

Yavaşça ayağa kalkarken, “Siz… Siz de kimsiniz?” diye sordu Wu öğretmen.

“Ben sizinle tanışmak isteyen kişiyim.”

Adam kapıyı kapattı. Kısık sesle konuşuyordu ama sözleri açık ve netti.

Kıvırcık, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Hayrola birader? Estetik ameliyattan yeni mi çıktın?” diye sordu.

Altın Küpe ve Kızıl güldü.

Adam herhangi bir tepki göstermedi, yalnızca sehpanın yanındaki ahşap sandalyelerden birini aldı, sürükleyerek kapıya götürdü ve çıkışı kapattı. Sandalyeye oturdu. Bakışlarını üç gencin üzerinde ağır ağır gezdirdi. Onlara bakışında zalim bir yan yoktu ama varlığı öyle kudretli,

gözleriyse öyle delici ve güçlüydü ki Kıvırcık ve diğerleri hemen sessizleşti.

“Oturun lütfen,” dedi.

Wu öğretmen hemen kanepeye oturdu. Üç genç normalde itaate meyilli olmasalar da bu kez yüzlerinden bir korku dalgası geçti. Adamın sesinin onları neden böyle etkilediğinden hiçbiri emin değildi ama ses tonundaki bir şey, onları istediğini yapmaya zorluyordu.

Altın Küpe ve Kızıl tereddüt ederek gruplarının fiili lideri Kıvırcık’a baktılar.

Kıvırcık durumu değerlendirdi. Bu gurur kırıcı davranışa daha fazla maruz kalmak istemediğinden işi çözmeye karar verip boğazını temizledi. “Buraya gelmeyi belli koşullarla kabul ettik. Başka bir şey yapmadan önce bu koşulları yerine getirmeniz gerek.”

Adam sağ elini kaldırdı. Elinde, özel günlerde para vermek için kullanılan türden üç tane kırmızı zarf vardı.

“İşte buyurun.”

Adamın dolaysız tavrı Kıvırcık’ın duraklamasına sebep oldu. Biraz bekledi, ardından birkaç adım atıp zarfları aldı.

“Bu seninki. Bunu kıza, üçüncüyü de diğer arkadaşına ver,” diye talimat verdi adam.

Saniyeler sonra zarfların üçü de doğru alıcıların ellerindeydi. Wu öğretmen boş boş bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Her nasılsa sadece bir izleyici haline gelmişti.

Zarfını ilk açan Altın Küpe oldu. Zarftan incecik bir kâğıt parçası çıktı, açıkçası bulmayı umduğu şey bu değildi. Neler yazdığını okuyup bitirince kendini tutamadı.

“Bu ne lan böyle?”

Kıvırcık da kendi zarfının içinden çıkana bakıyordu. Zarftaki kâğıt parçasına birkaç satırlık bir yazı yazılmıştı. Kaligrafi kusursuzdu.

ÖLÜM İLANI
SUÇLU: Xie Guanlong (Kıvırcık)
SUÇU: Bir öğretmeni küçük düşürmek
CEZA TARİHİ: 28 Ekim
CELLAT: Erinyeler

“Lanet olası bir şaka mı bu?” Kâğıdı buruşturarak top yaptı ve adama fırlattı.

Yabancı, “Şaka değil, hayır,” dedi soğuk bir şekilde. “Vatandaşlarınız hepinizin suçlu olduğunuza hükmetti. Adım Erinyeler ve celladınız benim.”

Kıvırcık nefesini burnundan vererek güldü. “Hadi ama! Kafana kar maskesi geçirmenin seni bir tür süper kahraman falan yaptığını mı sanıyorsun? Süitimizden defol!”

Wu öğretmen oturduğu kanepeden sıçrayarak kalktı. Burada yanlış bir şeyler var diye düşündü. “Ne… Neler oluyor?” Kızıl’a koştu ve kâğıdına baktı.

Kâğıda yazılı harfler parmaklarıyla birlikte titriyordu. Yüzü kar gibi bembeyaz olmuştu. “Erinyeler! Bunun ne demek olduğunu bilmiyor musunuz?” dedi, sesi gergindi.

Atlın Küpe ve Kıvırcık kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarak ona baktılar.

Kız, Altın Küpeyi omzundan tuttu. “O bir katil. Kanlı canlı gerçek bir katil. BMW’siyle bir meyve satıcısını ezen bir kadını geçen hafta öldürdü. Hepsi internette var!”

Paniği bulaşıcıydı. Sınıf arkadaşlarının ikisi de aynı ölçüde sarsılmış görünüyorlardı şimdi. BMW’li kadın cinayetini tabii ki duymuşlardı. Katil gerçekten şu an karşılarında duran adam olabilir miydi?

Sesi alçak bir fısıltıdan gümbürdeyen bir bağrışa dönüşerek, “Geçen ayın on birinde öğretmeninizi küçük düşürdünüz Bay Wu,” dedi adam. “Sadece bu da değil, onun aşağılanmasını kaydedip görüntüleri internette yayınladınız. İnternette epeyce kınanmanıza rağmen en ufak bir

pişmanlık göstermediniz. Bu konuda ne söylemek istersiniz?”

Altın Küpe’nin elleri öyle bir şiddetle titriyordu ki kâğıt parçası parmaklarının arasından kayıp gitti. Kıvırcık’a yaklaştı. “Ne bok yiyeceğiz şimdi?”

Kıvırcık gıcırdattığı dişlerinin arasından, “Gidiyoruz,” diye cevap verdi. “Bu adamı siktir edin. Hadi gidelim.” Fakat planlarının bir kusuru vardı. Sandalyedeki adam hâlâ çıkışı kapatıyordu. Odadan çıkmak istiyorlarsa bu yabancıyla baş etmeleri gerekiyordu.

“Yolumdan defol!” diye hırladı Kıvırcık.

“Gel buraya.” Adamın yumuşak, hatta nazik sesi Kıvırcık’ın tüylerini diken diken etti. Cesaret gösterisi rüzgârda uçuşan yapraklar gibi uçup gitti.

Wu öğretmen, Kıvırcık’la misafirlerinin arasına girip, “Hayır,” dedi. “Onu dinleme.” Konuşurken maskeli adamın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. “Çoktan özür dilediler zaten. Yalvarırım, başlarına daha fazla dert açma.”

Adamın yüzüne duygusuz bir sırıtma yayıldı. “Çoktan özür dilediler demek. Buraya geldiğinizde dördünüzü izliyordum. Sana nasıl davrandıklarını gördüm. Özür dilemelerinin herhangi bir şeyi değiştirdiğini dürüstçe söyleyebilir misin?”

Wu öğretmen yüzünü ekşitti. Adam tabii ki haklıydı. Öğrenciler ona asla bir öğretmen olarak saygı göstermezdi. Bunu biliyordu. Ne var ki bilmediği şey, maskeli adamın hâlâ kendi öğretmeninin ölümünün etkisinde olduğuydu.

Adam gençlerin her birine sırayla baktı. “Suçlarınız affedilmeyecek,” diye tısladı.

Üç öğrenci panikle geri çekildi.

Wu yüzünü buruşturarak korkusuyla savaştı ve bir kez daha arabuluculuk yapmaya çalıştı. “Aslına bakarsanız olanlar düşündüğünüz kadar ciddi değil. Çoluk çocuk işte. Videoyu kaydederken sadece eğleniyorlardı. Lütfen, yaptığınızı bir daha düşünün. Ben öğretmenleriyim, onlardan sorumluyum.”

Adam bakışlarını Wu'ya kaydırdı. "Gerçekten kendini hâlâ onların öğretmeni gibi mi görüyorsun?" dedi sert bir ifadeyle. "Sınıfının altını üstüne getirdikleri zaman neden bunu düşünmedin? Öğretmen olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Wu öğretmen bir şey söylemedi, dili işe yaramıyordu sanki.

"Bir öğretmen bilgeliği aktarmalı, bilgi vermeli, şüpheleri gidermelidir. Şu öğrencilerine bir bak. Onlar için ne yaptın? Bilgi verdin mi? Kafa karışıklıklarından herhangi birini giderdin mi? Seni küçük düşürmelerinde senin de payının olduğu yadsınamaz. Bugün buraya seni de davet ettim çünkü öğrencilerine karşı sorumluluklarından kaçtığında neler olduğunu görmeni istedim."

Wu işittiği her azardan sonra irkildi ve başını utançla eğdi. Ağzından hiçbir cevap çıkmadı.

Kıvırcık aniden hareketlendi. Onu harekete geçiren, cesaretten ziyade çaresizlikti, ceketinin içine sakladığı ufak baltayı çıkardı. Hong Kong aksiyon filmlerinde gangsterlerin taşıdığı ve kendi kuşağında çok popüler olan baltaların aynısıydı. "Yolumdan çekilecek misin yoksa çekilmeyecek misin?" diye bağırdı. "Kımıldamayacaksan biraz acı çekmeye hazır olsan iyi edersin."

Soğukkanlılıkla, "Ne bekliyorsun?" diye sordu adam.

Kıvırcık, çenesini sıktı ve davetsiz misafire saldırdı. Sağ elini kaldırıp baltayı adamın boynuna doğru indirdi.

Adam tek eliyle uzandı, Kıvırcık'ın bileğini havada yakalayıp büktü. Kıvırcık acıyla iki büklüm oldu, balta yere düştü. Yabancı işaret ve orta parmaklarını birleştirdi, elini nazikçe Kıvırcık'ın boynuna götürdü. Gencin gözleri büyüyüp dudakları titrerken çığlıkları kesildi.

Genç öğrencinin boynunda uzun ve derin bir yara belirdi. Kesikten kan aktı ve süitin şatafatlı halısına damladı. Kıyafetlerinde kan lekesi olmasını istemeyen adam sol elini

bıraktı ve Kıvırcık yere düştü. Gencin bedeni birkaç kez seğirdi, sonrasında hareketsiz kaldı.

Kızın feryadı kulak tırmalayacak ölçüde yüksekti ama adam birinin duyup onları bulacağından endişeleniyor gibi görünmüyordu. Zaten süiti özellikle kalın ve ses geçirmez duvarları nedeniyle seçmişti.

Wu öğretmen donakaldı. Bir rüyadan uyanmaya çalışırmış gibi silkelendi. “Onu öldürdün! Nasıl yapabildin? Neden?” Haykırdıkça sesi daha da güçsüzleşiyordu.

Kız odanın köşesine çekildi ama Altın Küpe bir aralık görünce kapıya doğru hızla koştu. Yine de hareketleri yabancıya kıyasla gülünç bir şekilde yavaştı. Sol kolu, âdeta bir flaş ışığının hızıyla fırladı ve çaresiz kalan Altın Küpeyi bir çocuk gibi göğsüne bastırdı. Adam yavaş yavaş sağ elini havaya kaldırdı.

Wu öğretmen dizlerinin üstüne çöktü ve yere kapanmaya başladı. Alnını tekrar tekrar halıya doğru eğmesi mide bulandırıcıydı. “Lütfen, yalvarıyorum. Başka kimseyi öldürmeyin!”

Adamın sağ eli donup kaldı. “Onu cezalandırmamı istemiyor musun?”

Hâlâ dizlerinin üstünde olan Wu adama doğru ilerledi. Gözyaşları konuşmasını bastırıyordu. “Lütfen, öğrencilerimi cezalandırmaya son verin. Bütün suç benim. Bir öğretmen olarak görevimi yerine getiremedim.” Gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Adam bir an için sessiz kaldı. “Hatalarını düzeltmeyi istiyor musun?”

“Evet! Evet! Öğrencimi bırakın yeter.”

Adam, ayağının ucunu halıda gezdirdi ve ufak balta yerde kaydı, Wu öğretmenin dizlerinin birkaç santim ötesinde durdu. “Sol elini kes,” dedi adam sakince.

Wu başını kaldırdı. “Ne?”

Adam, “Sol elini kes,” diye tekrar etti. “Bunu yaparsan gitmelerine izin veririm.”

“Ama…” dedi Wu boğulur gibi. Dizlerinden biri güçsüz kalınca halıya düştü.

“Tercih senin. Zorlamayacağım.”

Altın Küpe adamın parmaklarının arasına sıkıştırılmış boğaz kesen bıçağı gayet net görebiliyordu. Çok korkmuştu, kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı ama bedeni bunu beceremeyecek kadar sarsılmıştı. Öğretmenine yalvarırcasına baktı ve boynunu bir mengene gibi sıkan baskıya rağmen konuşmaya çabaladı.

“Lütfen…”

“Bir saniye.” Wu öğretmen, öğrencisini susturmak için elini kaldırdı. Birkaç kez hızla nefes alıp vererek kendini hazırladı, yerdeki baltayı aldı. Bir kasabın bıçağı gibi keskin görünüyordu.

Adamın gözleri beklentiyle ışıldadı.

Öğretmen vahşi, sözsüz bir çığlık attı, baltayı kaldırdı ve bıçağı sol bileğinin tam üstüne getirdi.

Çığlığı bölük pörçük bir hırıltıya dönüştü. Nefesini tutup baltayı yavaşça indirdi. Bileğine değmedi bile.

Yabancı hayal kırıklığıyla başını salladı. Sağ eli Altın Küpe’nin boynunda kaydı ve genç adam da anında Kıvırcık’la aynı kaderi paylaştı. Bedeni yere düştü, korkuyla açılmış gözleri boş boş Wu’ya bakıyordu. Öğretmen biri sopayla kafasına vurmuş gibi afallamış bir vaziyette halıya devrildi.

Birkaç saniye sonra Kızıl’ın attığı çığlık Wu’nun kâbusa benzer trans hâlinden çıkmasını sağladı. Adamın odadaki son öğrenciye yaklaşmasını ve kızı alev rengi saçlarından tutup kaldırmasını izledi. Karşı koyma cesaretini hemen hemen tamamen kaybetmişti. Kızıl, “Lütfen Wu öğretmen, bana yardım edin,” derken hıçkırıkları konuşmasını bastırıyordu.

Wu yine vahşi bir çığlık attı. Bu defa gerçekten delirmişti sanki. Balta yükseldi ve bir kurşun hızıyla tekrar aşağı indi. Darbe güçlü olduğu kadar keskindi. Tek bir kusursuz darbeyle elini kesti.

Adam kızı bırakıp kenara çekildi, kız koşa koşa öğretmeninin yanına gitti. Gözyaşları kesilmişti, o kadar şaşkındı ki ağlayamıyordu bile.

Wu öğretmen kanamayı durdurmak için kıyafetinin kolunu bileğine sıkı sıkı sardı. Hafif hafif inleyerek acıyla savaşıyordu. Bakışlarını adama dikmişti, gözleri sağlam bir kararlılıkla parlıyordu.

“Öğretmenim! Öğretmenim!” kız yeniden ağlamaya başladı. Kesilen eli yerden alıp göğsüne yaklaştırdı.

Wu daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti, bu duygu ona tamamen yabancıydı: gurur.

Adam başıyla onayladı. Baltaya baktı, gözleri baltanın kanlı bıçağında gezindi, derin bir nefes aldı, gözlerini kısarak genç kadına döndü. “Hepinizin cezasını vermiş oldum,” dedi. “Hâlâ hayatta olsan bile bugün bir anlamda sen de ölümü yaşadın. Şu andan itibaren hayatta olmanın anlamı senin için epey farklı olacak.”

Delici bakışlarını Wu ya çevirdi. “Sana gelince… Sonunda öğretmenliğin gerektirdiği cesareti ve bağlılığı buldun.”

19.35
Chengdu Tren İstasyonu

Haber spikerinin sesi, tren istasyonundaki televizyon ekranından yükseldi. “Cuma günü Xingcheng Yolu’nda gerçekleşen patlamayla ilgili ilk soruşturmaların ardından neler olduğuna dair temel bir fikir edindik. Bu bir terör eylemidir. Patlamada iki kişi hayatını kaybetti, başka can kaybı yaşanmadı. Hayatını kaybedenlerden biri Yeşim Bahçesi adlı restoranın sahibi Guo Meiran’dı. Ölen diğer kişiyse patlamanın faili Yuan Zhibang’dı. Polis on sekiz yıl önce yine Chengdu’da gerçekleşen ve iki kişinin ölümüne sebep olan patlamanın failinin de Yuan olduğunu ortaya çıkardı. Polis ayrıca Yuan’ın, ölümü hem internette hem de medyada ateşli tartışmalara yol açan Ye Shaohong adlı iş

kadınının öldürülmesi de dâhil olmak üzere Chengdu'da işlenen birkaç cinayetin sorumlusu, 'Erinyeler' kod adlı seri katil olduğuna inanıyor."

Başkomiser Pei Tao derin bir iç çekti. Başını sallayarak televizyonu çevreleyen kalabalıktan sıyrıldı ve bilet kontrol noktasına doğru ilerledi. Elini bilete uzatırken arkasından bir ses duydu.

"Bir dakika, Başkomiser Pei."

Arkasını dönüp psikolog Mu'nun göz alıcı endamıyla karşılaşınca şaşırdı. Birkaç metre ilerideydi fakat hızla yaklaşıyordu, yanında da iki polis memuru vardı. Sol taraftaki, spor gözlüklü ve dağınık saçlı olan, Chengdu Kriminal Polisi'nin en iyi bilgisayar uzmanı olan, dijital takip uzmanı memur Zeng Rihua'ydı. Ona eşlik eden orta boylu ve ukala görünüşlü Teğmen Yin Jian düne kadar Başkomiser Han Hao'nun yardımcısıydı. Pei'le birlikte bu üç memur açık amacı Erinyeler'i durdurmak olan 4/18 Timi'ni oluşturuyordu.

"Chengdu'dan ayrılamazsınız Başkomiser Pei," dedi Mu.

Pei, "Nedenmiş o?" diye çıkıştı.

DTU* Zeng yüzünü buruşturup, "Görevimizi tamamlamadık," dedi. "Yuan Zhibang ölmüş olabilir ama öğrencisi hâlâ dışarıda bir yerlerde. Yeni Erinyeler de öldürmeyi bırakmayacak. Gelecek cinayeti gün yüzüne çıkınca haber spikerleri kendilerini nasıl açıklayacaklar merak ediyorum."

*** DTU: Dijital takip uzmanı. (ç.n)**

Pei bir an için tereddüt edip ardından başını salladı. "Hepsinin farkındayım ama kalamam. Longzhou'ya dönmem gerek. Chengdu'ya gelirken sadece bir haftalık izin almıştım ve orada bir dolu iş beni bekliyor."

DTU Zeng sırıttı. "İcabına bakıldı."

Teğmen Yin postacı çantasını açıp düzgün şekilde dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Ciddi bir ifadeyle Pei'e uzattı, o

da kâğıdı açtı.

Kâğıdın üst tarafına siyah mürekkeple ve kalın harflerle iki kelime basılmıştı: *Tayin Emri*. Pei okumayı sürdürdü.

Longzhou Polis Departmanı, Chengdu Kriminal Polisi yöneticilerinin acil tavsiyesi ve İl Kamu Güvenliği Departmanının onayı üzerine, Başkomiser Pei Tao'nun, Kriminal Şube'nin başkomiserliğini ve 4/18 Timi'nin tam zamanlı liderliğini yapması amacıyla bir sonraki duyuruya kadar Chengdu Kriminal Polis Departmanına tayin edilmesini uygun bulmuştur. Sichuan Kamu Güvenliği Departmanı, söz konusu memurun görevini geçici olarak yerine getirmesi için il içinden uygun bir adayı seçecektir.

Pei'in kaşları seğirdi. Bu arada Teğmen Yin onu çoktan selamlamıştı bile.

"Başkomiserim!"

Tayin emrini tekrar katladıktan sonra düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Bu… Şey bu biraz ani oldu sanki değil mi?"

Teğmen Yin, "Komiser Song'un zorlaması olmasaydı emir bu kadar çabuk çıkmazdı," diye açıkladı. "Komiser mümkün olan en kısa sürede sizi görmek ve soruşturmayı devam ettirmek istiyor."

20.47
Sorgu Odası, Chengdu Kriminal Polis Merkezi

Teğmen Yin'in sorgu odasına girerken midesi bulandı. Hiç şüphe yok ki bu, şimdiye dek yaptığı en zor sorgu olacaktı.

Görevli memur ona doğru yürüdü. "Hiç acele etmedin," diye fısıldadı. "Hadi git de benim yerime geç. Ben bu iş için uygun değilim."

Teğmen Yin, "Ne demek istiyorsun?" dedi dişlerini sıkarak.

"Seni beklediğini söyleyip duruyor, başka hiçbir şey yok."

Teğmen Yin başını salladı. “Anlıyorum. Artık rahat edebilirsin.”

Memur derin bir iç çekerek gitti. Teğmen Yin, az önce boşalan sandalyeye oturdu. Masanın diğer tarafındaki adam, kan oturmuş gözleriyle onu izliyordu.

“Başkomiser…” dedi Teğmen Yin tereddütle, nasıl başlayacağını bilemiyordu.

4/18 Timi’nin gözden düşmüş eski başkomiseri, “Neden bana hâlâ ‘başkomiser’ diyorsun?” dedi dudak bükerek. “Sana öğrettiklerimi unuttun mu? Soruşturma esnasında gücün ve yetkinin sizde olduğunu, onda olmadığını şüpheliye hatırlatmak için elinizden geleni yapın. Bunu yapmazsanız soruşturmadan bir sonuç almayı unutun.”

“Başkomiser… Han…” Teğmen Yin kendini ne kadar zorlarsa zorlasın eski amirini başka şekilde çağırmak elinden gelmemişti. Otorite numaralarını bir yana bırakıp yalvarmaya başladı. “Lütfen bu işi bizim için daha da zorlaştırmayı bırakın. Olanlar hakkındaki gerçekleri anlatın bize.”

Han, Teğmen Yin’in tavırları değişince gerildi. Kısa bir sessizlikten sonra sordu. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Bazı ayarlamalarla uğraşıyorduk.” Teğmen Yin nefes aldı ve gerçeği söylemenin bir zararının olmayacağına karar verdi. “Kadro değişikliği oldu. Pei Tao, kriminal şubeye vekâleten başkomiser olarak atandı ve 4/18 Timi’nin başına getirildi.”

Pei Tao birkaç gün önce Han’ın baş şüphelilerinden biriydi. Şimdiyse Pei eski görevini üstlenmişti ve parmaklıklar arkasında olan bizzat kendisiydi. Buradaki ironiyi görebiliyordu. Teğmene acı acı gülümsedi. “Ne zaman resmileşir?”

“Tayin emri verildi. Yarın resmen başkomiser vekili olur sanıyorum.”

“Harika.” Han gözlerini kapatıp iç çekti. “Tam da beni sorgulayabileceği zamanda. Bu durum hanesine birkaç puan

ekler hiç şüphesiz.”

“Bunu o zamana kadar uzatmayın Başkomiserim. Sadece bilmek istediklerimizi söyleyin. Masanın hangi tarafında olursanız olun siz hâlâ bir polissiniz. Konu bu olduğunda hepimiz aynı şeyi istiyoruz.”

İkisi de sustu. Nihayet Han başını salladı. “Bugün olmaz. Çok yorgunum. Dinlenmek için zamana ihtiyacım var.”

“Peki.” Teğmen Yin yanında dikilen iki memura baktı. “Başkomiser Han’ı hücresine geri götürün.”

Genç memur Han’ın ellerine kelepçe takarken durakladı. “Yine de, şey, üstünüzü aramamız gerekiyor.”

Han ayağa kalkıp kollarını kaldırdı ve memurun anahtarlarını, kimliğini, cüzdanını, cep telefonunu ve başka birtakım eşyalarını ceplerinden çıkarmasına müsaade etti. Fakat memur boynundaki kolyeye uzandığında Han başını salladı.

“Bunu almamanı tercih ederim. İçinde oğlumun fotoğrafı var,” diye açıkladı.

Memur sorgulayıcı bakışlarla Teğmen Yin’e baktı.

Gözleriyle bakır kolyeyi işaret eden Teğmen, “Aç,” dedi.

Memur kendisine söyleneni yaptı. Kolyenin görünüşü ya da ağırlığında sıradışı bir şey yoktu. Açtıkları zaman ince bir pleksi tabakasının arkasına yerleştirilmiş bir fotoğraf ortaya çıktı. Fotoğrafta yedisekiz yaşlarında görünen bir erkek çocuğun mutlu yüzü vardı. Teğmen Yin, Han’a karşı bir acıma hissine kapıldı. Her babayı gülümsetecek bir yüzdü bu gördüğü.

“Bırakın onda kalsın,” dedi.

★★★

21.03
Yeşil Bahar

Tek başına oturuyordu, yüzüne doğru iyice çektiği şapka yüz hatlarını gizliyordu.

Ne zaman talimatlardan birini yerine getirse kendine lezzetli bir yemek ısmarlardı. Bu geleneği geçen ay başlatmıştı ve devam etmeyi düşünüyordu. Son günlerde Doğu Çin'in inceliğiyle ünlü mutfağı Huaiyang'ın yemeklerine epey düşkün hale gelmişti. Belli belirsiz tatlılıkları öne çıkarması ve Sichuan'ın yemeklerinin aksine aşırı baharattan kaçınması tam da onun hassasiyetlerine hitap ediyordu. Ona göre bu mutfak, Çin mutfağının Dört Büyük Geleneği'nden biri olmayı bütünüyle hak ediyordu.

Yeşil Bahar, Chengdu'daki en iyi Huaiyang yemeklerini sunuyordu. Lüks bir restorandı, fiyatları da duvarlarındaki sanat eserlerinin kalitesine uygun düşüyordu. Müşteriler toplumun en üst kesimlerinden geliyordu ve restorandaki yemek deneyimi son derece zarifti.

Ne zaman burada yemek yese bulabildiği en uzak ve çevresini en net biçimde görebileceği masaya otururdu. Çevresinde ne olursa olsun onun en stratejik konumda olması şarttı.

Yumuşak ışıklar, bütün duvar kâğıdına yayılmış etkileyici bambu çizimlerini aydınlatıyordu. Önünde duran sofra takımına baktı ve her bir parçanın sofistike tasarımının farkına vardı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Buradayken aklı rahattı.

Yeşil Bahar'dayken ona mutfaktan daha çok keyif veren tek bir şey vardı: müzik. Restoranın ortasında altı metre çapında, dikkatle çizilmiş manzaralarla çevrili bir havuz ve onun da ortasında bir sahne vardı.

Genç adam restorana yapacağı ziyaretleri her gece saat dokuzda gerçekleşen keman icrasına denk gelecek şekilde planlıyordu ve saatine hızlıca bakınca vaktin geldiğini gördü.

Genç bir kadın olan kemancı sahnede belirdi. Enstrümanını çalmaya odaklanınca zarif hatları da geriliyordu. Kuzguni siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve

zümrüt yeşili uzun eteğinin üzerine giydiği beyaz bluzu güzel bedenini sarıyordu. Göldeki solgun bir nilüfer çiçeği gibi sahnede salınıyordu.

Kadının müziğini neden bu kadar sevdiğinden emin değildi ama bu müziğin kendini nasıl hissettirdiğini biliyordu. Müzik onu şehirden alıp uzaklara, kışkırtacak derecede yabancı duyguların denizine götürüyordu.

Genç kadın ilk parçasını bitirince adam bir garson çağırdı. “En güzel zambaklarınızdan bir buket yapıp kemancıya verin ve ücretini de benim faturama ekleyin.”

Garson başıyla onayladı. “Elbette efendim. Mesaj da eklemek ister misiniz?”

Adam başını hayır anlamında salladı. “Çiçekleri ona isimsiz olarak verin.”

“Tabii efendim.” Garson eğilerek selam verip ayrıldı.

Kadın bir sonraki parçayı çalmayı bitirdiğinde elinde bir buket zambak olan bir restoran çalışanı sahneye yaklaştı. Genç kadın çiçekleri alırken burnuna yaklaştırıp, kokladı, seyirciyi başıyla selamladı.

Bunu yaparken gözlerini açtı. Adamın gözleri kadınınkilerle buluştu; adam önceki düşüncesinin aksine bu kez kadının kendisini fark etmesini istiyordu. Yine de onu fark etmeyeceğini biliyordu. Kadının gözleri, elindeki çiçekleri bile göremiyordu.

★★★

29 Ekim, 08.00
Konferans Salonu, Chengdu Kriminal Polis Merkezi

4/18 Timi üyeleri bir kez daha konferans salonunda toplandı. Hepsinin dikkati projeksiyon perdesinde oynayan görüntüde toplanmıştı.

Video bir el kamerasıyla çekilmişe benziyordu. Görüntü kalitesi düşüktü ve titriyordu, sadece dört dakika elli beş

saniye sürüyordu, yani epey kısaydı.

Erkek bir öğrenci kameraya bakıp, “İşte kahrolasıca coğrafya diye ben buna derim,” dedi. Kulaklarının birinden altın bir halka sarkıyordu.

Kamera geri çekilince tim, videoda gördükleri yerin bir sınıf olduğunu fark etti. Beyaz şapkalı yaşlı bir öğretmen sınıfın ön kısmındaki kürsüde duruyordu, iki düzine öğrencisine ders anlatmaya dalmıştı. Öğrencilerse dikkatle dinlemek dışında her şeyi yapıyorlardı. Bazıları kendi aralarında yüksek sesle sohbet ederken bazıları da sıralarında uyuyakalmıştı. Birkaçı ise kameraya el kol hareketleri yapıyordu.

Saniyeler sonra platin rengi kıvırcık saçlarıyla genç bir adam bağırdı. “Ve şimdi Xie Guanlong’u sahneye davet ediyoruz,” dedi.

Altın küpeli öğrenci sırasından fırladı, koşarak kürsüye gidip öğretmenin şapkasını kafasından kapıverdi. Öğretmen sessizce ona baktı, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Öğrenci şapkayı işaret parmağında iki sefer döndürdü ve tekrar öğretmenin kafasına yerleştirdi. Gülümseyip kameraya el sallayarak yerine döndü.

Öğretmen kızarmış ve küçük düşmüş halde orada durmaya devam etti. Birkaç saniye geçince derse kaldığı yerden devam etti ama sesi, öğrencilerin yüksek sesli hakaretleri ve eşek şakaları arasında kaybolup gitti. Kamera altın küpeli öğrenciyi sınıfta koştururken takip ediyordu. Diğer öğrenciler de sıralarından kalkıp bu kargaşaya dahil oldular. Birkaç saniye sonra konferans salonunun hoparlörlerinden kahkahalar ve küfürler yağmaya başladı.

Yaklaşık bir dakika sonra altın küpeli genç, sınıfın önündeki kürsüye geri döndü. Öğretmenin yanağına fiske atmaya çalıştı ama öğretmen bu sefer geri çekildi.

Öğretmen, “Sınıf arkadaşlarının dikkatini dağıtma,” dedi cansız bir tekdüzelikle.

Kamera döndü, ekranda bu kez kıvırcık saçlı öğrenci vardı. “Bu adam bir aptal. Şekil A’da görüldüğü üzere…” Arkasına yaslanıp yarısı dolu bir su şişesini fırlattı. Şişe kürsüye doğru uçtu, şiddetle çarptı ve öğretmenin notlarının yerlere saçılmasına yol açtı.

Tiz bir sesle, “Terbiyeni takın,” diye bağırdı öğretmen.

Kamera döndü ve tombul bir genç kızın yüzü ekranda belirdi. Kız, “Gördünüz mü?” dedi. “Burası *bizim* sınıfımız. Burayı biz yönetiyoruz.”

Ekran karardı ve timin üyeleri başlarını sessizce salladılar.

Pei toplantıya hazırlanırken kaydı zaten izlemiş olsa bile yeniden öfkelenmişti. Bu tür davranışlar ona fazlasıyla tanıdık geliyordu; o da her yıl aynı bunlar gibi öğrencilerin yanına otururdu. Erinyeler’in onlara ne yaptığını bilmesine rağmen aklında rahatsız edici bir düşünce belirdi: *Bunu hak ettiler*.

“Teğmen Yin, ekibin geri kalanını bilgilendir,” dedi yeni yardımcısına.

Teğmen Yin başını salladı ve düzgünce istiflenmiş kâğıtlardan birkaçını aldı. “İlk olarak size videonun çekildiği koşullarla ilgili bilgi vereyim,” diye başladı. “Video, bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, 11 Eylül’de bir meslek lisesinde çekildi. Öğrencilerin hepsi son sınıftaydı. Videoyu çeken kız -en sonda kameraya bakıp konuşan kızıl saçlı- iki gün sonra sosyal medya hesaplarından birine yükledi. Video kısa sürede viral oldu. İnternettekilerin çoğu gördükleri karşısında öfkelendi ve öğretmenlerini küçük düşüren bu üç öğrencinin cezalandırılmasını talep etmeye başladılar. İnternetteki hikâyenin gerçek dünyaya sızması da pek uzun sürmedi. Medya daha sonra kalabalık bir grubun meslek lisesinin kapısına geldiğini ve öğrencilerin içeri girmesine engel olduklarını bildirdi. Bu üçlünün üstündeki baskı iyice artınca öğretmenlerinden özür dilediler. Wu öğretmen skandalın bir an önce unutulmasını istediği için herhangi bir suçlamada bulunmadı. Ama işverenleri daha farklı

düşünüyordu. İki hafta sonra Wu öğretmeni istifaya zorladılar.”

Mu şaşırmış görünüyordu. “Öğrencileri disipline sokmak yerine öğretmeni cezalandırdılar yani,” dedi.

Teğmen Yin omuz silkip başını salladı. “Birçok meslek okulu öncelikle ne kadar para kazanabileceğine bakıyor. Okulun işlemeye devam etmesini veliler sağladığı için öğrenciler üstün geliyor. Öğretmenlere gelince, onlar değiştirilebilir.”

Mu kızmıştı, “Buna da eğitim diyorlar, öyle mi?” dedi.

Pei bu tepkiye şaşırdı ve olanları neden kişisel gibi algıladığını merak etti. Ardından 4/18 Timi’ne katılmadan önce Sichuan Polis Akademisi’nde öğretim üyesi olduğunu hatırladı. “Okul öğretmenlere saygı göstermiyorsa öğrenciler heden göstersin?” dedi, “Bu yaramazlıklarına şaşırmamak lazım.”

Teğmen Yin başını sallayarak onayladı. “Pek çok insan aynı sizler gibi buna çok kızdı. Erinyeler internette potansiyel kurbanlarının isimlerini toplamaya başladığında bu üç öğrenci en çok önerilenler arasındaydı.”

Pei hızla başını kaldırdı. “İsimleri başlıkta bu kadar çok geçtiyse öldürülene kadar neden bu ikisinden haberim olmadı?”

Teğmen Yin yutkunup masaya baktı.

DTU Zeng lafa girdi. “Erinyeler manifestosuna verilen cevapları daha fazla ipucu toplayabilmek için takip etmeye başlamıştık. Ama vurup kaçan BMW sürücüsünü öldürmesinin ardından başlığın görüntülenmesi ve aldığı cevap sayısı dağlar kadar oldu. Şu an kırk binden fazla cevap var. En çok bahsi geçenleri belirlesek bile izlememiz gereken insan sayısı yüzleri bulacak. Açıkçası yeterli kaynağımız yok.”

Mu, “Hepimiz Yuan Zhibang’ın Erinyeler için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz,” diye araya girdi. “Hem öğretmeni hem de akıl hocası. Ne kadar soğuk ve hesapçı

görünse de Erinyeler, Yuan'ın Yeşim Bahçesi'ndeki patlamada ölmesinden çok etkilenmiş olmalı. Bu yüzden bu üç öğrenci, sonraki ölüm ilanları için en uygun adaylar olarak dikkatimizi çekerdi."

DTU Zeng başını salladı. "Tamam, tamam. Bunu gözden kaçırmış olmalıyım. Detaylara bu kadar özen gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Mu başını sallayıp tekrar ekrana döndü.

Pei, "İyi noktaya temas ettin Mu," dedi. "Hadi şimdi otelde neler olduğunu konuşalım."

Teğmen Yin ayağa kalkıp projektörü kurcaladı ve kanlı bir görüntü ekranı doldurdu. Lüks bir otel odasının zemininde yatan iki ceset vardı. Altlarındaki yeşil halıda korkunç gölgelere benzeyen koyu renkli lekeler meydana gelmişti.

"Bu cinayetler Bin Zirve Oteli'nde işlendi. Kurbanlar, Xie Guanlong ve Yan Wang, yani az önce izlediğimiz kayıtta öne çıkan iki erkek öğrenci. BMW sürücüsüne benzer bir şekilde boğazları kesilerek öldürüldüler. Olay mahallinde üç ölüm ilanı bulundu. İlanın biçimi ve ilandaki yazı, daha önce Erinyeler'in bıraktıklarının tamamen aynısı."

DTU Zeng, "Üç ölüm ilanı mı?" diye sordu. "Sadece iki kurban yok muydu?"

"Genç kadın da bir ölüm ilanı aldı ama hayatta kaldı. Katil, kızı kurtarmak için Wu öğretmeni ellerinden birini kesmeye zorladı."

DTU Zeng parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi.

"Kulağa hiç de Erinyeler'e uygun bir şey gibi gelmiyor."

"Kesinlikle. Bu kararı hangi sebeple verdiğini anlamaya uğraşıyoruz. Sağ kalan iki görgü tanığı şu an polis sorgusuna girebilecek halde değil maalesef. Kız, psikolojik olarak hassas bir durumda. Otelde yaşadığı travma düşünülünce bu durum anlaşılabilir. Wu'ya gelirsek, dün gece ameliyat edildi ama hâlâ gözetim altında."

Pei, "Erinyeler'in bu cinayetleri nasıl işlediğiyle ilgili bildiğimiz her şeyi ekibe anlat," dedi.

Teğmen Yin devam etti. “Erinyeler, kendini muhabir olarak tanıtarak üç öğrenci ve Wu öğretmenle iletişim kurdu, dördüyle ortak röportaj yapmak istiyormuş gibi davrandı. İkna etmek için her birine hatırı sayılır bir ücret teklif etti, ayrıca Wu öğretmen işini geri alabilsin diye kendi bağlantılarını devreye sokacağına söz verdi. Dördünün de bu koşulları kabul ettiğini söylemeye gerek yok.

Erinyeler, Wu öğretmenin hesabına iki bin yuan yatırdıktan sonra 28 Ekim için Bin Zirve Oteli’nde bir süit tutmasını istedi. Wu öğretmen itiraz etmedi, o ve üç öğrencisi belirlenen zamanda tam da kararlaştırıldığı şekilde otele geldiler. Çok geçmeden Erinyeler kapılarını çaldı.”

DTU Zeng omuz silkerek, “Her şey tereyağından kıl çeker gibi ilerlemiş,” dedi. “Bir konuda hakkını yemeyelim: Planlama konusunda çok iyi. Otelde kanıt olarak kullanılabilecek herhangi bir iz bırakmış mı?”

Hayal kırıklığı yüzünden okunan Teğmen Yin, “Hiç yok,” dedi. “Odayı aradık ama parmak izi, ayak izi, saç ya da başka bir şey bulamadık. Otel personeli de suçlunun eşkâlini tarif edemedi. Odaya ellerinde eldiven, ayakkabılarında galoş ve yüzünde de kar maskesiyle girmiş. Üstelik otelin güvenlik kameralarından kaçmayı da başarmış. Kayıtlarda sadece sırtı görünüyor.”

DTU Zeng ellerini havaya kaldırdı. “Bu harika değil mi?”

Mu yüzlerinde gördüğü karamsar ifadelere şaşırarak masadakilere baktı. “Ama cinayetleri kendi gözleriyle gören iki tanığımız var,” dedi. “Doğrudan doğruya Erinyeler’e bakıyorlardı.”

Pei’in yüzü aydınlandı. “Odaklanmamız gereken şey tam da bu. Mu, bizim için bu ipucunu takip etmen gerekiyor.”

“Şu genç kadını mı kastediyorsunuz?”

Pei, “Onun psikolojik durumunu değerlendirmeni istiyorum,” diyerek başını salladı. “Durumu biraz daha dengeli hale geldiyse tanık olduğu şeyleri tam olarak

anlatmasını iste. Uzman sensin, detaylar senin takdirine kalmış. İşin bitince bana rapor verirsin.”

“Tabii efendim.”

Pei, Teğmen Yin’e döndü. “Wu öğretmenle ilgili olarak hastaneyle iletişime geçmeni istiyorum. Fiziksel durumu izin verirse mümkün olan en kısa sürede onunla görüşmem için bir zaman belirle.”

“Baş üstüne.”

DTU Zeng oturduğu yerde tembel tembel gerindi. “Ben de burada oturup başparmaklarımı birbirinin etrafında döndüreceğim, değil mi?”

Başını sallayan Pei, “Hayır elbette,” dedi. “Senin için de önemli bir görevim var. 1985’ten 1992 yılına kadar yedi ila on üç yaş arasındaki kayıp, yetim ya da evsiz çocukların kayıtlarını içeren bulabildiğin tüm veritabanlarını araştırmanı istiyorum. Bunları nereden bulacağın umurumda değil, sadece raporunu görmek istiyorum. Yeterince açık ifade ettim mi?”

DTU Zeng birden tamamen kendine gelmiş gibi göründü. “Benden Erinyeler’i aramamı istiyorsunuz,” dedi.

“Doğru. Yuan Zhibang, halefini seçerken toplumun çoktan unuttuğu bir çocuğu seçmiş olmalı. Yuan’ın istediği gibi şekil verebileceği kadar küçük ama Yuan’a sürekli ihtiyaç duymadan kendine bakabilecek kadar büyük bir çocuk. Bu durumda yedi ila on üç arasıdır diyebilirim.” Pei yüzünü ekşitti. “18 Nisandaki patlamadan sonra Yuan’ın yaralar ve şekil bozuklukları haricinde taburcu edilebilecek kadar iyi denebilecek hale gelmesi altı aydan fazla zaman aldı. 1985’in Ocak ayında hastaneden çıktı. Hemen ardından halef aramaya başlayacağını varsayacağız. Şu âna dek genç Erinyeler’in becerileri konusunda gördüklerimize bakılırsa en azından on yıldır eğitiliyor olmalı. Bütün bunlar bir araya gelince Yuan’ın çırağını en geç 1992’de bulduğunu anlıyoruz.”

DTU Zeng ellerini çırptı. “Kulağa mantıklı geliyor Başkomiserim. Ancak böyle bir zaman aralığını kapsayan bir çalışma biraz çaba gerektirecek. Hemen hemen on yıllık kayıtları gözden geçirmemi istiyorsunuz. Biraz ter dökmem lazım.”

“Mazerete değil sonuçlara ihtiyacım var Zeng. Şimdi, sorusu olan var mı?” Pei gözlerini odada gezdirdi. Kimseden ses çıkmayınca ayağa kalktı. “Öyleyse toplantının sonuna geldik demektir. Hepiniz talimatlarınızı aldınız.”

Teğmen Yin de ayağa kalktı. “Başkomiserim, Han’la ilgili…”

Pei, “Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum,” dedi. Saatine baktı. “Onu saat onda birlikte sorguya çekeceğiz.”

2

KÖPRÜLERİN ALTINDAN AKAN SULAR

08.30
Longyu Binası

Longyu Grubu’nun genel merkezinde toplantı yapılıyordu. On iki katılımcının her biri yas kıyafetleri giymişti, yüzleriyse kıyafetlerinden bile iç karartıcıydı.

Ortada oturan kadın gözyaşlarını silerken başını eğdi. Korkusu ve olanlara anlam veremeyişi iyice açılmış gözlerinden okunan genç bir çocuk kadına sıkıca sarılmıştı.

Başkan Deng ölmüştü ama ruhu daha da büyümüş şekilde oradaydı.

Merhum iş adamının korumaları dul eşinin ve oğlunun yanında duruyordu. Kadının karşısında orta yaşlı iki adam oturuyordu. Biri fazla kilolu, diğeriyse zayıftı. Bu iki adamdan daha kilolu olan, Başkan Deng’in dul eşini iyimser yorumlarla, nazikçe teselli etmeye çalışıyordu. Yanaklarındaki deriler aşağı sarkmış, adama kronik depresif bir basset tazısı görünümü vermişti.

Az sonra Bayan Deng ağlamayı kesip şişman adama baktı. “Yeter, Başkan Yardımcısı Lin. Dediğinizi anlıyorum. Ne olursa olsun her şey sonunda daha iyi olacak. Söyleyecek önemli bir şeyiniz varsa duymak isterim.”

“Şey…” diye tereddütle kekeledi Başkan Yardımcısı Lin.

Zayıf adam lafa girdi, sesi de yüzündeki ifade kadar soğuktu. “Müsaadenizle Başkan Yardımcısı Lin. Başkan Deng’in zamansız ölümünün ardından Longyu Grubu’nun çoğunluk hissedarı oldunuz. Yönetim kurulunu çok önemli bir

sebeple buraya davet ettik. Şirketin başına geçebilecek adayları belirlememiz gerekiyor.”

“Ama Başkan Yardımcısı Meng, bunun için biraz… Erken değil mi?” diye mırıldandı Bayan Deng.

Başkan Yardımcısı Lin pörsümüş gıdığını sallayıp iç geçirdi. “Başkan Deng’in cenaze törenini bile düzenlemedik daha. Şu durumda bunu gündeme getirmenin uygunsuz olduğunu hissettiğimi itiraf etmem lazım. Ama dümene biri geçmezse Longyu Grup işleri sürdüremez. Özellikle de Songhua mülkü ihalesinin çok yakında başlayacağını düşünürsek.”

Bayan Deng burnunu çekip hıçkırıklarını bastırarak, “Keşke kocam burada olsaydı,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Başkan Yardımcısı Lin. “Başkan Deng görevinin başında olsa başarılı bir ihale olacağından şüphemiz olmazdı. Böyle bir fırsatın ellerimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz. Yetkin biri şirketin idaresini devralmazsa tablo pek de tozpembe olmayacak korkarım.”

“Aynı fikirde misiniz Lin?” Meng bakışlarını kadına çevirdi. “Bayan Deng, bu konuda söylemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Ben…” Merhum kocasının koruması Hua Birader’e dönüp yalvaran gözlerle baktı. Hua Birader’in yüzünde hiçbir duygu işareti belirmedi ve adam hiçbir şey söylemedi. Başka seçeneği kalmayınca kendini zorlayarak gülümsedi. “Ben iş insanı değilim, sadece bir tanesinin karısıyım. Size nasıl bir tavsiye verebilirim?”

“Peki öyleyse.” Başkan Yardımcısı Meng en sonunda gülümsedi; son derece gergin derisi yüzünün kenarlarında kırışmıştı. Bir dosya alıp masanın ortasına bıraktı. “Yeni başkanın görevlendirme onayıyla ilgili tüm belgeleri hazırladık. Tüm hissedarlar imzaladıktan sonra resmî olarak yürürlüğe girecek.”

Bayan Deng’in diğer tarafındaki koruma Sheng, adama bakarak kaşlarını çattı. “Beni aldatamazsınız Başkan

Yardımcısı Meng. Hep birlikte bir komplo kurup bu belgeyi hazırladığınız çok açık. İmzalamayın Bayan Deng!”

Başkan Yardımcısı Meng dudaklarını yalayıp bariz şekilde ürken Sheng’e ters ters baktı.

Daha kıdemli olan Hua Birader, “Konumunu unutma Sheng,” dedi. “Bu konuda bir şey söyleme hakkın olduğunu mu sanıyorsun?”

Sheng tıpkı azarlanmış bir köpek gibi itaatle başını eğdi.

Başkan Yardımcısı Lin Hua Birader’e bakıp kıkırdadı. “Başkan Deng’in yanında geçirdiğin onca yıldan sonra senin de bu şirkette payın var. Doğal olarak sen de fikrini söylemelisin!”

“Bununla ilgilenmiyorum,” dedi Hua Birader sessizce. “Umurumda olan tek şey o adamı bulmak.”

Oda sessizleşti.

Hua Birader, “Bugün ne olursa olsun Longyu Grubu’nun kendini içeriden çökerttiğini görmek istemiyorum,” dedi. “Entrikalar ve güç hamleleriyle uğraşma zamanı değil. Böyle bir zamanda birlik olmazsak emin olun bu şirket bir yıl içinde kendini tüketir.”

Lin ve Meng titredi.

09.30
Kriminal Polis Merkezi

Teğmen Yin, Başkomiser Han’ın tutulduğu nezarethanenin dışında bekliyordu. “Dışarı çıkarın,” dedi görevli memura.

Memur kalın demir kapıyı açıp Han’ın portatif yatağına doğru yürüdü. “Han…” dedi ve başka bir şey demesine kalmadan Han yataktan fırlayarak soğuk ifadesiyle sessizce duran Teğmen Yin’e doğru hızla ilerledi. Sorgu odasına giden yolu onun önderliğinde yürüdüler. Ne de olsa başkomiserliği boyunca bu yolda sayısız suçluyla birlikte yürümüştü.

Karakolun merkezine ulaştıklarında durup Teğmen Yin’e döndü. “Midemde bir hareketlenme var, tuvalete gitmem

lazım.”

Teğmen Yin kaşlarını çattı. “Hücrenizdeki tuvaleti neden kullanmadınız?”

“Sıradan bir suçlu gibi davranmamı mı bekliyorsun? Bugünlük bu kadar aşağılanma bana yeter Lin,” diyerek ters ters baktı, genç memur boynunu eğdi.

Teğmen Yin ve başka bir memur tuvalete kadar Han’a eşlik ettiler. Han kabine girdiğinde memur kendi sağ eline takılı olan kelepçeyi çözüp tuvaletin yanındaki bir boruya taktı. Memur ve Teğmen Yin dışarıda beklediler.

Han bu binayı avucunun içi gibi bilirdi. Tabii ki boruları denetlerken kullanılan, tavandaki seksen santimetre karelik açıklıktan haberi vardı. Üstelik bu açıklığın doğruca binanın güney duvarının ardındaki kanalizasyona açıldığını da biliyordu.

Kolyesini açtı ve oğlunun fotoğrafının arkasındaki uzun teli aldı. Saniyeler içinde sol elindeki kelepçeyi açmıştı.

Birkaç Dakika Sonra

Teğmen Yin kabinin kapısını tıklattı. “Başkomiserim? Başkomiser Han?”

Cevap yoktu.

Teğmen Yin’in çehresi buruştu. Yere eğilip kabinin kapısının altından içeri bir göz attı, içeride tuvaletin tabanı haricinde hiçbir şey yoktu.

Ayağa fırlayıp kapıyı açtı. Boruda hafifçe sallanmaya devam eden kelepçe haricinde kabin tamamen boştu.

Başkomiser Pei birkaç dakika içinde geldi. Kabine bakarken olanlara inanamıyordu, ardından alev alev yanan gözleriyle Yin’e döndü.

“Bu kelepçe nasıl çözüldü?”

Teğmen Yin, “Ben… bilmiyorum,” diye kekeledi.

“Üstünde bir şey var mıydı? Üstünü aradınız mı?”

“Sadece kolye,” dedi Teğmen Yin, kelimeler ağzından binbir zorlukla çıkıyordu, “içinde oğlunun fotoğrafı vardı.”

Pei başını sallayıp alçak sesle mırıldandı. Yere çömeldi, bitişikteki kabinin zemininden bir şey aldı.

“Bu mu?” Parmaklarıyla tuttuğu şeyi Teğmen Yin’e doğru uzattı. Han’ın gülümseyen oğlunun küçük fotoğrafıydı bu.

Yin’in yüzü bembeyaz oldu. Başıyla onayladı.

Onu azarlamak yerine Pei emirler yağdırmaya başladı. “Olabildiğince hızlı hareket etmeliyiz. On kilometrelik bir alandaki tüm ulaşım istasyonları ve limanlara haber gönderin ve arkadaşlarıyla yakınlarını izlemeye alın. Han’ın üzerinde ne para ne de telefon var, fazla uzağa gidemez.”

Teğmen Yin boş gözlerle Başkomiser’e baktı.

Omzuna vurarak, “Teğmen Yin!” diye böğürdü Pei.

Teğmen ürktü. Dikkatini toplayarak, “Bana mı diyorsunuz?” diye sordu.

Pei inanamadı, “Başka kiminle konuşuyor olabilirim?” dedi.

Yüzü kızaran Teğmen Yin, “Evet, efendim!” diye bağırdı. Pei’e sert bir selam verip oradan uzaklaştı.

★★★

14.26

Mu polis merkezine dönünce raporunu sunmak için hemen Başkomiser Pei’in odasına gitti.

“Kızın psikolojik durumu biraz daha iyi ama cinayetlerin detaylarına dair hatırladıkları epey karmaşık. Yaşadığı travmatik olayı düşününce hiç de beklenmedik bir durum değil bu,” dedi.

Pei Mu’nun sesinden başka bir şey olduğunu anladı. “Hepsini olduğu gibi anlat bana, ne öğrendin?”

Mu zorla gülümsedi. “Daha önceki toplantıda genç kadının ölüm ilanı almasına rağmen hayatta kalması konusunda bir kafa karışıklığı olmuştu. Erinyeler’in onun hayatını neden bağışladığını artık biliyorum. Otel odasından çıkmadan önce kıza bir anlamda çoktan öldüğünü söyledi.”

“Mecazi olarak, değil mi?”

“Başkomiserim, nelere şahit olduğunu bir düşünün. İki yakın arkadaşı gözlerinin önünde öldürüldü. Öğretmeniyse onu kurtarmak için kendi elini kesti. Erinyeler’in aklında kızın cezası buydu, sadece uygulama şekli daha farklıydı.”

Pei bunu düşünüp en sonunda, “Her zamanki tarzı gibi gelmiyor,” dedi.

“Ayrıca ilk kez tamamen tek başına hareket ediyor. Yöntemdeki bu değişikliğin, Erinyeler’in usta ve çırak versiyonları arasındaki farkın örneklerinden sadece biri olduğunu düşünebiliriz. Doğru şartlarda bu yeni Erinyeler diğerinin yapamadığı bir şeyi yapabiliyor gibi görünüyor: bağışlamak.”

“Dört dörtlük bir analiz.” Pei yanağındaki bir-iki günlük sakalı sıvazladı. “Gidip biraz mola ver, hak ettin. Beşte buluşalım, Wu öğretmeni ziyaret etme zamanımız geldi.”

“Bizi görmeye hazır mı sizce?”

“Doktorlara bakılırsa elini yerine dikme ameliyatı başarılı geçti. Yaşını ve Erinyeler’in onun hayatını doğrudan tehdit etmediğini düşünürsek psikolojik durumu kızınkinden daha iyidir. Biraz şansımız varsa bir iki yeni ipucu yakalayabiliriz.”

“Emin misiniz? Umduğunuz gibi gitmeyebilir.”

Pei şaşırdı, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“İlk olarak unutmayalım ki bu adam kendi elini kesmek zorunda kaldı,” diye başladı Mu. “İkinci olarak Wu öğretmen cesaret örneği diyebileceğimiz biri olmaktan çok uzak. Meslektaşları genel olarak epey çekingen biri diye tanımladılar. Videoda nasıl davrandığını hatırlıyor musunuz? Bence kızın hayatını kurtarması iki farklı sonuç doğurmuş olabilir. Ya bu olay bir dönüm noktası olmuştur ve eski

korkaklığından kurtulmuştur ya da öğrencilerinden iki tanesinin hayatını kurtarmayı başaramadığı için kendine daha da fazla yüklenmeye başlamıştır.” Başını salladı, “İkinci durum gerçekleştiyse çok zor bir işle karşı karşıya kalacağız.”

“Öyleyse ilk durumun gerçekleştiğini umalım.”

“Teğmen Yin’e ne oldu? Wu öğretmenle görüşecek kişi o değil miydi?”

“Duymadın mı? Başkomiser Han kaçtı.”

“Ne?” Mu’nun yüzü bembeyaz oldu.

“Teğmen Yin şu an onu aramakla görevli. Ben de vakit bulunca koordinasyon konusunda ona yardım ediyorum.”

“Yerini saptayamadık mı?”

Pei şakaklarını ovdu. Yorgunluk onu da ele geçirmeye başlamıştı. “Henüz bir ilerleme kaydedemedik. Her şey çok uzun sürüyor; Han’ın şehirden çoktan ayrıldığından endişe ediyorum.”

Şaşırtıcı bir şekilde Mu gülümsedi. “Han, Chengdu’dan ayrılmayacak.”

Pei kaşlarını kaldırdı. “Neden ayrılmasın?”

“Çünkü Erinyeler hâlâ burada. Başkomiser Han, kinini kolayca bir kenara bırakan insanlardan değildir. Üstelik Erinyeler’in ona yaptıklarından sonra Han’ın onu bu kadar kolay bırakabileceğini mi sanıyorsunuz?”

Pei başını sallayıp bunu daha önce fark edemediği için kendine sessizce kızdı.

“Han’ın ailesinden gözünüzü ayırmamanızı tavsiye ederim,” diye devam etti Mu. “Han hislerini kontrol etmekte pek iyi değildir, bunu bizzat deneyimlemişsinizdir eminim.”

Pei tuvalette bulduğu fotoğrafı düşündü. “Evet ve ilk olarak kiminle bağlantı kuracağımı da biliyorum.”

16.09
Chengdu Kamu Güvenliği Bürosu Arşivleri

Hiç şüphe yok ki burası bütün şehirdeki en tenha ofisti. Chengdu kamu güvenliği arşivleri gerçek kamu güvenliği binasında değildi, belediye arşivlerini de içeren binanın kuzeydoğu köşesine tıkıştırılmıştı. Personel sadece bir kişiden ibaretti. Yalnız resepsiyonist odanın en sonundaki masada otururdu.

Bütçedeki son kısıtlamalar nedeniyle kamu güvenliği bürosu resepsiyonist olarak geçici bir elemanı işe almak zorunda kaldı. Bayan Zhu'nun işteki ikinci haftasıydı ve tam o anda, can sıkıntısından uyuyakalmamak için tırnaklarını törpülemek gibi beyhude bir çabaya girişmişti.

Bir şey ışığını kesti. Bayan Zhu başını kaldırınca masanın diğer tarafında dikilen adamı gördü. Yerinden sıçradı.

"Korkudan ölecektim. İçeri girdiğinizi bile duymadım."

Adamın alnı acı çekiyormuş gibi kırışmıştı. Bir mendille ağzını kapatıp iki kez öksürdü. "Tabelada ziyaretçilerin sessiz olması gerektiği yazıyor," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

"Üşüttünüz galiba. Ben de daha yeni atlattım."

Kadın sağ elini uzattı ve adam ona kamu güvenliği bürosu kimlik kartını verdi. Kartı okuyucudan geçirince ekranda bir polis memurunun yüzü ve birkaç satırlık biyografik bilgi belirdi, *Xu Zhankun, Dongcheng Trafo Merkezi* yazıyordu.

Adamın yüzünü resimdekiyle karşılaştırmak için bakarken adam hapşırdı. Ağzının önünde mendil tutmasına rağmen Bayan Zhu yüzüne sıçrayan tükürük damlalarını hissetti. Tiksinerek geri çekildi.

"Affedersiniz," dedi adam. Başını çevirip bir daha hapşırdı.

Bayan Zhu kartı adama fırlatıp hızlıca kapıyı işaret etti. Diğer koluyla yüzünü silerken, "Buyurun," dedi. Bir önceki hastalığın hemen üstüne tekrar hastalanmayı hiç istemiyordu.

On dakika sonra Memur Xu ellerinde klasörlerle arşiv odasından çıktı. Mendiliyle ağzını kapatmaya devam

ederken, “Benim için bunların fotokopisini çekebilirsen harika olur,” dedi.

Bayan Zhu evrak işlerini hallederken orijinal belgelerin binadan çıkarılmasını yasaklayan arşiv politikasından bir kez daha nefret etti. Adam hemen hemen bir düzine klasör seçmişti. Bu da demek oluyordu ki birkaç yüz sayfanın fotokopisini çekmesi gerekecekti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Bayan Zhu kopyalanan materyalin basılı bir listesiyle birlikte hâlâ sıcak bir yığın kâğıdı masanın üstüne bıraktı.

“Fotokopi için toplam yetmiş dokuz yuan ödeyeceksiniz. Aşağıyı imzalayın lütfen.”

Adam birkaç yeni banknot verdi ve imza attı. Kadın bu imzayı merakla inceledi. Eliyle imzaladığını bizzat görmemiş olsa karakterlerin bir makine tarafından basıldığına yemin edebilirdi.

Adama daha iyi bakmak için başını kaldırdı ama o çoktan kapıya yönelmişti.

19.02

Başkomiser Pei kamu güvenliği bürosu arşiv merkezinden yüksek düzeyde bir rapor alınca Mu’yla hastaneye gitme planını değiştirmek zorunda kaldı.

Öğleden sonra saat üç civarı Dongcheng Trafo Merkezi’nden Xu Zhankun adlı bir polis memuru sivil bir soruşturma yürütürken kimliği belirsiz biri tarafından sokakta pusuya düşürüldü. Yapılan analizlerde Memur Xu’ya şiddetli insomnia tedavisinde kullanılan Triazolam adlı bir sakinleştirici enjekte edildiği anlaşıldı. Xu kendine gelir gelmez pusuya düşürüldüğünü amirlerine bildirdi ve ilk başta bu olayın başka bir soruşturmayla ilgili olduğunu düşündü. Aynı akşam saat altı gibi polis merkezinin kafeteryasına geldiğinde kimliğinin kayıp olduğunu fark etti.

Saldırganın gerçek amacından ancak o zaman şüphelenmeye başladı.

Bu bilgileri alan DTU Zeng kartın son hareketlerini takip etti ve öğleden sonra birinin bu kartı kamu güvenliği binası arşivlerinden çok sayıda belge almak için kullandığını fark etti. DTU Zeng'i esas şaşırtansa kartı taşıyan kişinin imzası oldu. Harflerin o mükemmel hatları... Ölüm ilanlarındaki harflerle olan benzerlikleri inanılmazdı.

Başkomiser Pei ve DTU Zeng hemen arşive koşup burada Memur Xu ve öğleden sonra görevli olan resepsiyonist Bayan Zhu'yla buluştular.

Memur Xu ücra bir bölgede pusuya düşürülmüştü ve saldırgan arkadan yaklaşmıştı, o nedenle fazla yardımcı olamamıştı. Diğer taraftan Bayan Zhu en azından söz konusu adamın epey uzun olduğunu bildirebildi. Yüzünü örtmek için kullandığı büyük mendil yüzünden fiziksel görünümüyle ilgili daha fazla bilgi veremiyordu.

Pei, Erinyeler'in fotokopisini aldığı dosyaları kaldırdı ve DTU Zeng'e baktı. "Ekiptekilere söyle, bir saat içinde merkezde benimle buluşsunlar."

20.46
Chengdu Kriminal Polis Merkezi, Konferans Salonu

Timin her üyesi Başkomiser Pei ve DTU Zeng'in getirdiği dosyaları bir bir gözden geçirdi.

Son gelen üye Teğmen Yin oldu. Gözlerinin altı şişmişti ve parmakları seğiriyordu.

Pei, "Han'ı aramanız nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bugün öğle saatlerinde nehir kıyısında bir soygun olmuş. Genç bir çift ihbar etti. Tariflerine bakılırsa suçlu Başkomiser Han'mış."

"Kaç para çalmış?"

"Altı yüzden biraz daha fazla. Muhtemelen görüntüsünü değiştirmek amacıyla erkek kurbanın ceketini de çalmış.

Ceketin özelliklerini de ilana ekledim.”

Pei, “Özellikleri ilandan hemen çıkar,” dedi sertçe. “Ceketi şimdiye kadar çoktan çıkarıp atmıştır.”

Teğmen Yin telefonu kulağına götürdü ve Başkomiser’in talimatlarını telefonun diğer ucundaki memura iletti.

Pei, “Tamam, hadi buradan başlayalım,” dedi ve bütün ekip masadaki belgeleri incelemeye başladı.

Erinyeler o öğlen, kamu güvenliği bürosu arşivlerinden toplam on üç dosya seçmişti. Pei bunları okumaları için ekibe on dakika verdi ve ardından ne düşündüklerini sordu.

“Bağlantı göremiyorum,” dedi DTU Zeng. “Gerçekten bu suçlar arasında hiçbir bağlantı yok.”

Diğerleri de aynı fikirdeydi. On üç farklı vakayla ilgili on üç dosya. Çoğu cinayet vakasıydı, birkaç tanesiyse soygundu. En eskisi onlarca yıl önce, en yenisiyse geçen yıl gerçekleşmişti. Tim üyelerinin hiçbiri farklı yaş ve cinsiyetteki şüpheliler arasında bir bağlantı göremedi. Faillerin bazıları hâlâ cezaevindeydi, bazılarıysa suçlarından ötürü çoktan idam edilmişti. Soruşturmaları yürütenler de farklı polis merkezleri ya da departmanlardı.

Tim üyeleri şaşırmıştı.

Chengdu Özel Polis Birimi’nin yeni başkomiseri Liu Song, hayal kırıklığıyla konuşmaya başladı. “Peki, öyleyse ne yapmaya çalışıyordu? Bu vakaların hepsi halihazırda araştırılmış. Suçlular cezalandırılmış. Bu belgelere ulaşmak için neden böyle bir riske girsin ki?”

Diğerleri sessiz kaldı.

En sonunda DTU Zeng, “Bu dosyaların hepsi bambaşka,” dedi, “Sanki rastgele seçmiş gibi öyle değil mi? Ya aradığı belli bir dosyaysa ve diğer on iki tanesini sadece hedef şaşırtmak için aldıysa?”

Pei başını sallayarak onayladı.

SPU Başkomiseri Liu kaşlarını çatarak, “Peki ama bu on üç vakadan hangisiyle ilgilendiğini nasıl bulacağız?” diye sordu.

Pei, başparmaklarının uçları birbirine değecek şekilde ellerini birleştirdi. “Pekâlâ, arşive geri dönüyoruz.”

★★★

21.40
Chengdu Kamu Güvenliği Bürosu Arşivleri

Odanın duvarları kronolojik açıdan kusursuzca sıralanmış ve düzgün şekilde dosyalanmış belgelerle doluydu. Her bir klasörün sırtını kaplayan kalın toz tabakası aylardır, hatta yıllardır hiç dokunulmadan orada durduklarının kanıtıydı.

Başkomiser Pei dosya yığınlarını hızlıca taradı. Daha önceki on üç dosyanın çıkarıldığı yerlerde kalan boşluklar önünde duruyordu. Bir kalemle bu boşlukların bitişiğindeki klasörlere birtakım daireler çizdi.

DTU Zeng’e, “Işıkları söndür,” dedi.

Zeng düğmeyi çevirdi, Pei’in el fenerinden çıkan ışık huzmesi karardığı yarıp geçti. Pei feneri az önce çizdiği dairelere doğrulttu ve işaretleri farklı açılardan inceleyebilmek için başını yana eğdi. Üç dakika inceledikten sonra rahatlayarak içini çekti.

Ruh halinin değiştiğini görünce rahatlayan Zeng, “Emin misiniz Başkomiserim?” diye sordu.

Pei feneri daha aşağıdaki dairelerden birine doğru tutup, “Gel de kendin bak,” dedi.

Zeng çömelip fenerin aydınlattığı dosyaları inceledi. Bir şekilde diğerlerinden daha farklı görünüyorlardı ama neden böyle olduğundan emin değildi.

“Bu dosyaların çoğunun tozları dökülmüş. Bu da demek oluyor ki yakın bir zamanda biri bunları elden geçirmiş. Gözünde canlandır: Erinyeler aradığı dosyayı bulana kadar dosyaların her birini tek tek çevirdi. En sonunda da yığından tek bir dosya aldı.”

DTU Zeng aynı fikirde olduğunu gösteren bir hırıltı çıkardı.

Pei, “Şimdi diğer dairelere bak,” diyerek fenerini başka tarafa çevirdi. “Eksik dosyanın etrafındaki toz hiç bozulmamış. Erinyeler’in özellikle aradığı bir şey yoktu, sadece rastgele dosyalar seçti. Arşivde fazla uzun kalamayacağı için de hızlıca hareket etti. Aslında acelesi vardı.”

Zeng parmaklarını şıklattı. “Öyleyse düşündüğüm gibi rastgele dosyalarla dikkatimizi dağıtmaya çalışıyordu. Gerçek hedefi sol alttaki dosyaydı.”

Pei, Zeng’e bakıp sırıttı. “Erinyeler aslında ne arıyormuş bir bakalım.”

DTU Zeng tekrar ışıkları yaktı ve yakındaki bir masaya yığdığı klasörleri karıştırdı. Her etiketteki tarihi dikkatle kontrol edip klasörün alındığı yerdeki tarihle karşılaştırdı. Kısa sürede aradığını buldu.

1984 yılındandı. Yılın altında da tek satırlık bir yazı vardı: *30 Ocak, Rehine Olayı*.

22.13
Cerrahi Koğuşu, Chengdu Halk Hastanesi

Wu öğretmen ameliyatından sonra özel bir yoğun bakım odasına nakledildi. Doktorlar tamamen iyileşmesini bekliyorlardı. Dikilen sol elini fizyoterapinin de yardımıyla biraz zorlanarak kullanabileceğini söylemişlerdi.

Otel cinayetlerinin haberi kontrol edilemeyen bir yangın gibi sabahtan beri yayılıyordu. Hem yerel hem de ulusal medya kuruluşlarını temsil eden muhabirler hastaneye akın ediyorlardı. Ne var ki hastane personeli yoğun bakım ünitesine girmek isteyen herkesi geri çeviriyordu. Hastanın ameliyattan yeni çıktığını ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söylüyorlardı.

Başhemşire bir çift muhabiri geri çevirdikten hemen sonra üçüncü bir kişi ona doğru ilerledi. Yirmi beş yaşından büyük görünmüyordu ve gündelik giysileri nedeniyle iyi giyimli gazetecilerden bir bakışta ayrılıyordu. Ceketinin önü açıktı ve belirgin göğsüyle karnına yapışan gömleği görünüyordu. Havacı tarzı güneş gözlüğü, kendine güvenen görüntüsünü daha da güçlendiriyordu.

Sakince ve duygusuzca, “Wu öğretmenin odası hangisi?” diye sordu.

Otuzlu yaşlarının sonundaki başhemşire sert bir bakış attı. “Yakını mısınız?”

“Hayır,” deyip başını salladı ve rozetini uzattı. “Polis.”

Hemşirenin ifadesi anında yumuşadı. “Özür dilerim bayım, bilmiyordum.”

Yüzünde samimi bir gülümsemeyle, “Sorun değil,” dedi adam.

“Gazeteciler gerçekten baş belası, sizin de onlardan…”

Adam elini sallayıp hemşirenin sözünü kesti. “Anlıyorum. Siz de sadece işinizi yapıyorsunuz ve bu da takdire şayan. Aslında bugün yapmanız gerekenden çok daha fazlasını yaptınız. Ekibimle konuşup size yardımcı olmaları için birkaç memur göndermelerini sağlayacağım.”

Başhemşirenin gözleri parladı.

“Wu öğretmenin odasına gitsem olur mu?” diye sordu adam.

“Tabii.” Hemşire döndü ve koridoru işaret etti. “Soldan üçüncü oda. 707 numaralı.”

Başını sallayarak teşekkür ettikten sonra yoğun bakım ünitesine girdi. Sinsi bir gülümseme dudaklarında belirirken, *çok güzel ama aklı yok*, diye düşündü.

★★★

22.40

Bahama Bar

Bar hıncahınç doluydu. En az üç kişiye dirsek atmadan herhangi bir yöne ilerlemek mümkün değildi. Başkomiser Han tam da bu yüzden saklanmak için burayı seçmişti.

Öğle vakti genç bir çifti soymak zorunda kalmıştı ve yüz ifadeleri aklından çıkmıyordu. Gözleri şok, dehşet ve tiksinmeyle doluydu. *Listeye bir şey daha eklendi*, diye düşündü. *Cinayet, gözaltından kaçma ve şimdi de küçük çapta bir hırsızlık*.

Yeni açılmış bir bira şişesi kayarak önüne geldi. Başını kaldırıp baktı. Yandaki taburede saçları ağarmış, yüzüne ağır bir makyaj yapmış bir kadın oturuyordu. Kadın yanaştı. “Ücretsiz Bay Han,” diye kulağına fısıldadı.

Han’ın vücudundaki her bir kas ayrı ayrı gerildi.

Kadın kıkırdadı, kalın makyaj tabakasında çizgiler oluştu. “Nezaket oradaki arkadaşa ait. Ben sadece elçiyim.”

Barın uzak, loş bir köşesini işaret etti, orada bir adam küçük bir masada tek başına oturuyordu. Sigarasının ucundaki kırmızı ateş adamın gözlerini aydınlattı.

“O mu?”

Başkomiser Han’ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünürken eli boşlukta asılı kaldı.

Kadın, “Seni bilmem ama işin içinde bedava içki olduğunda ben pek soru sormam,” dedi.

Han elinde birayla ayağa kalkıp adama doğru yürüdü.

★★★

O Gece Daha Erken Saatlerde: 21.30
Yeşil Bahar

Geçen sefer oturduğu kabinde oturuyordu. Yakın zamana kadar halka açık yerlerde birden çok sefer görünmekten

kaçınırdı. Ama buraya dönme isteğine engel olamamıştı.

Son iki gün, beklediğinden daha zor geçmişti. Duygularıyla baş etmesi gerekiyordu ve bu restoran sakinleşip düşünmek için harika bir yerdi.

Akıl hocasının kaybettiği ilk baba figürü olmadığı geçti aklından. Üçüncüsüydü.

Önce gerçek babasını kaybetmişti.

Esasında gerçek babasıyla geçirdiği yıllar mutlu geçmemişti. Babası çok fazla endişenin ve acının altında ezilmişti. Babasının ona gösterdiği sevgiye dair anıları bugün bile hüzün doluydu.

Babasının acısını dindirmeye çalışma isteği daha çok küçük yaşlardayken filizlenmiş, zamanla da güçlenmişti ama hiçbir işe yaramamıştı. Babası haber bile vermeden hayatından çıkıp gitmişti. Nasıl ve neden olmuştu hatırlamıyordu. Çok zaman önceydi.

Babasının kaybolduğu gün ikinci baba figürü hayatına girdi. Çok net hatırlıyordu, o gün altıncı doğum günüydü. İkinci adam basitçe “Amca” olarak adlandırılıyordu ve ona bolca neşe getirmişti. Amca anılarında genç, havalı ve gülümsemeden bir an bile durmayan biri olarak yer etmişti. İkisi tanıştıkları andan itibaren hemen arkadaş oldular.

Eskiden babasının kollarına atlamayı severdi. Ama Amca farklıydı. Amca’nın sadece yüzüne bakmak bile sanki başına bir daha kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi huzurlu hissetmesini sağlardı. O yüzü her an dönebileceği bir fotoğraf gibi hâlâ hatırlıyordu.

Amca, onu mutlu etmenin farklı farklı yollarını biliyordu. Abur cuburlar, şakalar, komik suratlar… Annesine de çok iyi bakmıştı. Annesi yatalaktı ve sık sık Amcayı dinlemesini tembihlerdi. Üçü birlikte olduklarında daima gülümserlerdi.

Amca yakınlardayken babasının yokluğunun verdiği acıyı unutuyordu. Bunlar hayatının en mutlu anlarıydı.

Sonra Amca gitti. Kısa süre sonra da annesi hastalığa yenik düştü. Hayatında ilk kez gerçekten yalnız kalmıştı.

Yetimhane yeni evi oldu. Orayı sevmiyordu, oradaki insanlar da onu sevmiyordu. Oradaki yıllara dair anılarında en ufak bir mutluluk kırıntısı bile yoktu. İçine kapandı. Diğer çocukların biri bile onun ne düşündüğünü bilmiyor, bilmeyi de istemiyordu. Boğucu bir yerdi. Mücadele etmek, savaşmak istiyor ama kendini çok zayıf hissediyordu. İşte ergenliğe girişi böyle oldu.

Derken bir gün *o* ortaya çıktı. O güne dek karşılaştığı herkesten daha tuhaf bir adam. Grotesk yüz hatlarına rağmen sihirli olarak niteleyebileceği karşı konulmaz bir karizması vardı.

Yabancıya karşı duyduğu korku meraka, merak tutkuya ve sonunda da büyük bir hayranlığa dönüştü. Kupkuru bir bitkinin topraktaki besinleri iştahla emmesi gibi adamın bilgeliğini ve gücünü emerek ona yaklaştı. Bu adamla birlikte güneş ışığı da hayatına dönmüştü nihayet.

Dünyanın gerçekte nasıl olduğu ona gösterildi. Kaç masumun acı çekmeye devam ettiğini, kaç kötünün sadist eylemlerini kontrolsüzce gerçekleştirdiğini gördü. Hayatında ilk kez bir amacı vardı. Bu yolda ilerlemenin kolay olmayacağını biliyordu ama bu, dünyayı değiştirebilirdi. Adam ona yolu gösterdi, o da bu yolu takip etti. Artık bu adamın onun gözünde yeni bir adı vardı, içini derin bir saygıyla dolduran bir unvan: *akıl hocası*.

Tam da akıl hocasına olan o büyük borcu ödeyecek kadar güçlü olduğunu düşünürken akıl hocası gitti. Artık geçmişini bilen hiç kimse yoktu. Tamamen görünmez olacaktı. Ama bütün her şey geçen gece değişmişti.

Kendi anıları yitip gidiyor gibi görünse de gerçek ortaya çıkmaya başladı. Dün geceki patlamayla ilgili haberlerde kendisine tanıdık gelen bazı eski fotoğraflar görmüştü. Amcanın fotoğrafları. Ne var ki muhabirler ondan Yuan Zhibang diye bahsediyorlardı.

Sorularının pek çoğu bir anda cevabını buldu. Amcanın neden aniden ortadan kaybolduğunu anladı. Tabii akıl

hocasının neden onu seçtiğini de... Ama hâlâ soruları vardı, kafası sorulardan patlayacakmış gibiydi.

Babası nereye gitmişti? Yuan Zhibang hayatına nasıl girmişti?

Cevapları açığa çıkaracaksa arayışına kendi hafızasının derinliklerinden başlamalıydı.

Babası onu terk etmişti ve yerini Amca almıştı. Tarihi de çok net hatırlıyordu: 30 Ocak 1984.

Çocukluğunun o dönemini ne zaman hatırlasa beyaz bir hastane odasında solgun ve asık yüzüyle, zayıf ve yalvaran gözleriyle yatakta uzanan annesi aklına gelirdi. Ama 30 Ocak 1984'te mutluydu. Babası doğum gününde pasta alacağına söz vermişti. Heyecandan âdeta titriyordu. Bol bol şekerli kremayla kaplanmış altın rengi bir pasta nasıl da lezzetli olurdu kim bilir!

Hastanede annesiyle birlikte babasını beklediler. Ama babası ortalarda yoktu. Uzun bir süre sonra tanımadıkları üç adam geldi. Sorumlu kişi odadaki bütün havayı emiyor gibi görünen kasvetli bir ifade takınmıştı. Neden geldiklerini bilmese bile hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Derken kendini sıcak bir kucakta buldu. Başını kaldırınca gözleri bir çift güzel ve nazik bakışla karşılaştı. Amcaya dair ilk anısı buydu. Amca kısacık bir sürede gözyaşlarını kahkahaya dönüştürmüştü. Soğuk oda ısındı. Adam ona babasının hiç vermediği şeyleri verdi: lolipop, oyuncak bir davul. Hatta onu büyük bir arabaya bindirdi. Nereye gidiyoruz diye sorduğunda, "Babanı aramaya," dedi Amca.

Daha da mutlu oldu. "Bugün benim doğum günüm," dedi övünürmüş gibi. "Babam bana bol kremalı bir doğum günü pastası alacak."

Arabadan inmeden önce adam bir çift kulaklık verdi. Kasetçalardan, "Daha dün annemizin..." sesi yükseldiğinde tüm dikkatini oraya verdi. Büyük bir hevesle dinleyip lolipopunu yalarken şarkıya da eşlik ediyordu.

Adam söz verdiği gibi onu babasını görmeye götürdü. Babası bir yabancının yanında duruyordu ama ne yaptıkları belli olmuyordu.

Adam onu kucağına alınca aklı tekrar doğum günü pastasına gitti. Oradan ayrılmışlardı ama babası söz verdiği pastayı hâlâ vermemişti. Doğum günü pastasını görmek için o akşamı beklemesi gerekiyordu. Amca gülümseyerek pastayı elinde tutuyordu; babasının pastayı doğum günü çocuğuna götürmesi için kendisine verdiğini söyledi.

Pasta göründüğü kadar tatlıydı. Altıncı doğum gününün olduğu gece sonraki yıllarda en değerli anılarından biri olacaktı. Ama o günden sonra babasını bir daha hiç görmedi.

Babası nereye gitmişti? Gülümseyen adam kimdi, babasının yanındaki yabancı kimdi? Bu sorular yıllar boyunca peşini bırakmadı. Gerçeği ne kadar ararsa arasın parçaları bir araya getirmeyi asla başaramadı. Ama dün geceki yayın her şeyi aydınlattı. Akıl hocası ve Amca aynı kişiydi: Yuan Zhibang. Polis memuruydu, içinde oturduğu araba da polis arabasıydı.

Yuan'ın hayatına girmesinin bir sebebi olmalıydı. Bu sebep babasının bir suçlu olması olabilir miydi?

Kendini büyük bir riske atarak şehrin polis arşivlerine girdi ve en sonunda babasının kaderini öğrenebildi. Dosyadaki cevaplar kalbini üzüntüyle doldurdu ve onu daha fazla soruyla baş başa bıraktı. Gerçeği bulmanın uzun süre önce oluşmuş derin psikolojik yaraları yeniden açacağından her zaman şüphelenmişti ama aramaya devam etmekten başka çaresi yoktu.

Bir şeyin onu Yeşil Bahar'a çektiğini fark etti. Onu çeken şey ne restoranın sunduğu zarif Huaiyang mutfağıydı ne de ev yapımı tatlı şarabıydı. Onu çeken oradaki genç kadındı. Aynı onun gibi genç kadın da babasını kaybetmişti.

Düşünmesi gereken çok şey vardı ve restoranın sağladığı huzura ihtiyaç duydu. Ama bu gece ortamın havasını bozan kişiler vardı.

Sahnenin en yakınındaki masada üç adam oturuyordu. Yüzlerini tanıdı. Şişman olan Lin Henggan, zayıf olansa Meng Fangliang'dı. İkisi de Longyu Grubu'nda başkan yardımcısı olarak görev yapıyorlardı. Başkan Deng'in yakın zamanda ölmesinden sonra bu ikisi şirketin en kıdemli ortakları haline gelmişlerdi. Üçüncü kişiyse Sheng adlı genç bir adamdı, Başkan Deng'in en yetenekli korumalarından biriydi. Sarhoştu; kalın boynunun aldığı renk en koyu kırmızıdan sadece birkaç ton açıktı.

Başkan Yardımcısı Meng boşta kalan eliyle Sheng'in omzunu sıvazlıyordu. Sheng kendisine söylenenleri dikkatle dinledi, başını salladı, yüz derece alkollü pirinç şarabının son yudumunu aldı ve kadehini masaya vurdu.

Bu kez Başkan Yardımcısı Lin, Sheng'e doğru eğilip elini sıktı. Yaşlı adamın görüntüsü hem kasvetli hem de umut doluydu. Sheng adamın tombul elini tuttu, gururuna kapılmış gibi görünüyordu.

Başkan yardımcıları masadan kalkıp restoranın çıkışına doğru ağır ağır ilerlediler. İkisi de hemen yakındaki bir köşeden izlendiklerini fark etmedi.

Koruma, Başkan Yardımcısı Meng'in vadettiği şeyi düşünmekten mest olmuş halde kendine bir bardak daha *baijiu** doldurdu. Başkan Deng ölmüştü. Neden ölü bir adamın mülkü için canını dişine takarak çalışsındı ki? Farklı bir efendinin peşinden gitmeyi seçerse Deng ailesine mide bulandırıcı derecede bağlı kalan Hua Birader'in bile üstüne çıkabilirdi.

*** Tahıldan yapılan bir tür Çin likörü. (ç.n.)**

Bach sonatının son tınıları da dağıldı ve havuzun ortasındaki sahnede duran genç kadın kemanını tekrar yerine koydu.

Sheng kendi etrafında döndü. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı. “Durmasana! Çalmaya devam et! Çalmaya devam et!”

Söz konusu sanat olduğunda Sheng tam bir zırcahil olabilirdi ama bu gece hayatının en önemli gecelerinden biriydi ve tabii ki kutlayacaktı.

Bir garson alelacele geldi. “Affedersiniz efendim ama gösteri sona erdi.”

“Sıçayım böyle işe! Param yok mu sanıyorsun?” Bir avuç dolusu yüz yuanlık banknotu garsonun yüzüne doğru sallayıp masaya fırlattı. “Müzik devam etsin!”

Genç kadın sahnede durmuş, görmeyen gözlerini kırpıştırıyordu. İnce vücudu adama bir karahindiba sapını anımsattı. Bir garson yanına koştu, kolundan tuttu ve sahnenin merdivenlerinden aşağı indirdi.

Sheng oturduğu yerden fırlayıp sendeleyerek kemancının arkasından gitti. “Beni küçük düşürmeye mi çalışıyorsun? Bu şehrin her köşesinde tanıdıklarım var. Seni kovdurabilirim ve başka iş bulmana da engel olabilirim!”

Sahneye ulaştığında kız çoktan arka kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu.

“Git, defol, kahretsin!” diye kükredi. “Buraya tekrar gelirsen kafanı dağıtırım! Kim olduğumu biliyor musun?”

Restoranın bütün personeli Sheng’in çıkışını şaşkınlıkla izledi. Otoparkta tökezledi ve soluklanmak için bir arabanın kapısına yaslandı.

Aniden ağzına bir mendil bastırıldı. Bezden gelen keskin kokuyu fark etmesi sadece yarım saniye sürdü, sarhoş koruma hiç anlamadan kollarının ve bacaklarının kayıp gittiğini hissetti. Bayılmıştı.

30 Ekim, 01.12

Sheng yavaş yavaş kendine geldi. Kafasının içine ıslak çimento dökülmüş gibiydi ve canı fena halde acıyordu.

Yeni arabasının sürücü koltuğunda oturuyordu. Emniyet kemeri göğsüne bağlanmıştı ve motordan sesler gelmesine rağmen araba hareketsizdi. Gözlerini kısarak parlayan gösterge paneline baktı ve yüzünü buruşturdu. Araba leş gibi alkol kokuyordu.

“Hay sıçayım,” diye tısladı. Yine bayılmış olmalıydı.

En son neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sarhoşlukla karışık öfkeyle restoranın içinde koşturup sonra da kemancıyı kovalamıştı. Ama sonrası yoktu. Duruma bakılırsa restorandan çıkmıştı ve araba sürerken de bayılmıştı.

Neyse ki arabam hâlâ tek parça. Ama ben hangi cehennemdeyim böyle?

Camdan dışarı baktı. Etraftaki sokak lambaları az ışık verse de yolun iki yanındaki bariyerleri görebileceği kadar bir aydınlık sağlıyorlardı. Ama görünürde başka far ya da spot lambası olmaması dikkat çekiciydi. Buraya daha önce hiç gelmediğinden emindi. *Neyse. Sadece süreceğim. Birini görürsem hangi cehennemde olduğumuzu sorarım*.

Arabayı vitese takıp gaza bastı. Motor homurdandı ve araç geniş yola çıktı.

Başkan yardımcılarıyla daha önce yaptığı konuşmayı düşünüp sırıttı. Mesleğinde ilerliyordu. Bilinçsizce gaza biraz daha bastı.

Yolu kapatan levhalar önünde belirdiğinde hız göstergesinin ibresi saatte yüz kilometreyi geçmek üzere olduğunu gösteriyordu. LCD tabelada kırmızıyla yazılmış kısa bir uyarı mesajı gördü: *Yolun sonu!*

Alkol Sheng’in tepkilerini köreltmişti, yine de frene tam zamanında basmayı başardı. Gelgelelim hızı değişmedi. Aynı hızla tabelaya doğru ilerlemeye devam etti.

Fren pedalına bastı ama herhangi bir direnç hissetmedi. Araba sanki kendi kendine hareket edermiş gibi uyarı işaretlerine doğru fırladı. Ayık bir kavrayış aklını yerine getirdi. *Bunun sonu hiç iyi olmayacak*.

Kırmızı X işaretlerinden oluşan sıralar daha da yaklaştı. Dişlerini gıcırdatarak direksiyonu sağa çevirdi. Araba dönmeye başladı ama artık çok geçti. Işıklar, sağır edici bir çatırtıyla arabanın ön camına çarptı. Gözlerini kapatıp bir sonraki darbeyi bekledi.

Ama başka bir darbe gelmedi. Gerginliğin etkisiyle midesine kramp girdi. O süzülüyor muydu?

Ön camdan bakınca tek gördüğü şey karanlıktı. Sonra farlar yakın mesafedeki bir şeyi aydınlattı aniden. Gittikçe de yaklaşıyordu.

Kaldırım.

★★★

Tamamlanmamış üstgeçitten aşağı yirmi metre düştükten sonra arabanın ilk olarak kaporta kısmı yere çarptı ve bir akordeon gibi katlandı.

Sheng’in ölümünün tek tanığı bu katliamı dürbünle izlemişti. Tek bir sağlam farın aydınlattığı harap olmuş lüks aracında ağır ağır ilerledi. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yeniden geceye döndü.

3

ERİNYELER’İN MASKESİNİ DÜŞÜRMEK

08.00
Komiser Song’un Ofisi

Başkomiser Pei bir dosyayı Komisere uzattı.

“Dün öğleden sonra kimliği belirsiz bir adam polis kılığına girip kamu güvenliği arşivlerimize erişim sağladı. On üç dosyanın fotokopisini aldı ama aslında istediği buydu. Davranışlarına ve imzasına bakılırsa bu adamın Erinyeler olduğuna eminim.”

Erinyeler’in bahsi geçince Komiser Song’un kaşları kımıldadı.

Pei, “Ekibim dün bütün geceyi bu belgeleri taramakla geçirdi,” diye devam etti, “Ama rehine olayıyla 4/18 cinayetleri arasında doğrudan bir bağlantı bulabilmiş değiliz.”

Kemikli çenesini ovuştururken, “Anladım,” dedi Komiser. “Bu olay benim dönemimden birkaç yıl önceydi. Bana bununla ilgili bildiklerinizi anlatın.”

“Basitçe özetlemek gerekirse ters giden bir rehine durumuydu. Chen Tianqiao adında ve kırk beş yaşındaki erkek kurban, Wen Hongbing adlı otuz iki yaşındaki bir adamdan on bin yuan borç almıştı. Wen parayı geri ödemesini Chen’den tekrar tekrar istemişti ama işe yaramamıştı. 30 Ocak 1984’te, Yeni Yıl Festivali’nden üç gün önce Wen, Chen’in kapısını çalıp parasını istedi. Chen yine parayı vermediğinde Wen bu kez hayır cevabını kabul etmedi. Chen’den daha genç ve daha güçlüydü, onu alt edip

rehin aldı, bunun üzerine beline bir patlayıcının bağlı olduğu ortaya çıktı.

Wen günün sonuna kadar Chen ona parayı geri ödemezse bombayı patlatacağını söyledi, ikisi de ölecekti. Chen sonunda kabul etti. Şu an eski karısı olan karısına arkadaşlarından borç almasını söyleyen bir not yazdı, notu uzatırken kasten elini sıktı. Bu ikisi arasında bir işaretti ve baskı altında konuştuğunu gösteriyordu. Kadın hemen polisi aradı.

Wen, Chen'i dairesine geri götürdü. Eşinin haber vermesi sayesinde polis kısa sürede olay yerine geldi. Olay bir rehine durumuna dönüştü ama Wen, Chen'i bırakmadı. Bombayı patlatıp binadaki herkesi öldürmesini önlemek için bir SPU keskin nişancısı apartman pencerelerinin birinden Wen'i vurdu."

Komiser Song, Pei'in özetini sessizce dinledi. Kafa karışıldığıyla başını salladı. "Erinyeler bu olayla neden ilgilensin? Chen'i cezalandırmak mı istiyor?"

"Bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Ama her şey on sekiz yıl önceydi. Çoktan tarih oldu. Neden şimdi buna odaklansın?"

Komiser'in ekleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Pei, "Sebebi ne olursa olsun ve ne kadar önemsiz olursa olsun bu ipucunu böylece bırakamayız. Adamlarıma Chen Tianqiau'yu araştırmalarını söyledim bile."

"Ve?"

"1939'da doğmuş, ikameti Chengdu'da ve bildiğimiz kadarıyla bir gün bile dürüstçe çalışmamış. Borca batmış halde ama görünüşe göre dava açmak da zor. Ne zaman borcunu ödemese alacaklıları bize gelir ama polisin de yapabileceği pek bir şey yoktur çünkü konu genelde suçla ilgili değil, hukukidir. Alacaklılarının çoğu pes etmiş, ara sıra da birileri karşı çıkmış. Wen Hongbing gibi.

En sonunda Chen dikkatsiz davranmış. 1991'de tutuklanmış ve yedi yıl hapis yatmış. Hapishane onu biraz bile değiştirmemiş, çıkar çıkmaz eski haline dönmüş.

Bildiğimiz kadarıyla alacaklılarından kaçmak için iki yıldır ülke dışında. Tayland ya da Vietnam'da olduğu söyleniyor."

"Aramaya devam edin. Bu ipucunu görmezlikten gelemeyiz."

"Tabii. Ama şu an dikkatimize daha layık olan bir ipucu var."

"Nedir?"

"30 Ocak dosyalarında Yuan Zhibang'ın da adı geçiyor."

"Ya?" Komiser, soruşturmaya katılan memurların listesinin bulunduğu son sayfaya geçti. Gerçekten de Yuan'ın adı listede vardı. Şaşkınlıkla, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Yuan o tarihte akademiden mezun olmamıştı bile. Herhangi bir soruşturmaya katılması uygun değildi."

Pei başını salladı. "Düşündüğüm şey tam da bu. Yuan'ın rolünü bilmek istiyorum. 4/18 cinayetleriyle aradaki bağlantıyı görmemize faydası dokunabilir. Ama Wen'in dairesindeki hesaplaşmanın kaydı alışılmadık ölçüde kısa ve Yuan'ın ne yaptığından bahsetmiyor. Bu da departmanın kasten bir şey saklayıp saklamadığını merak etmeme yol açıyor."

Komiser Song klasördeki belgeleri karıştırdı. Kayıt gerçekten kısaydı, aslında tek bir paragraftan ibaretti:

> Memurlar binadan çıktı ve Wen Hongbing'le pencereden pazarlığa başladılar. Wen gitgide gerildi. Chen Tianqiao'nun borcunu bir an önce ödemesini istedi. Chen yeterli parasının olmadığını söylediğinde Wen bombayı patlatmakla tehdit etti. Baş soruşturma görevlisi can kayıplarını önlemek amacıyla Wen'in vurulması emrini verdi. Wen, SPU keskin nişancısının silahından çıkan kurşunla başından vuruldu. Anında öldü. Daha sonra memurlar Wen'in dairesine girdi, bombayı etkisiz hale getirdi ve Chen Tianqiao'yu emniyete götürdüler.

Song yumruğunu sayfanın üstüne indirdi. “Böyle bir rapor değerlendirmeden nasıl geçebildi?”

Pei’in yanıtı yüzünü buruşturmayla sırıtma arası bir şey oldu. “O tarihlerde Xue Dalin komiser yardımcısı değil miydi?”

Komiser Song gerildi. Pei doğru söylüyordu. Rehine olayı 16 Mart’taki kötü şöhretli uyuşturucu baskınından sadece birkaç hafta önceydi.

Pei, “Benim teorime göre Komiser Yardımcısı Xue ve departmandaki diğerleri 16 Mart baskınına kadar olanlarla o kadar meşguldü ki bu rapora kimse dikkat edemedi,” diye devam etti.

Komiser Song başını salladı ve klasörü usulca kapattı. “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bu davanın arkasında bir sır olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu konuda bizi aydınlatabilecek ve Yuan’ın rolünü açıklayabilecek biri varsa o da baş soruşturma görevlisidir. Bu raporu yazanla aynı kişi…”

Komiser dosyanın en son sayfasına bakarak, “*Başkomiser Ding Ke*’yle konuşmak istiyorsunuz öyle mi?” diye söze girdi. “Şaka yapıyor olmalısınız.”

Başkomiser Ding Ke kanun çevrelerinde bir efsaneydi. Hem de sadece Sichuan çevrelerinde değil, ülkenin her yanında.

“Bu bilgiyi kolayca vermeyeceğini biliyorum ama denemek zorundayım.”

Komiser omuz silkti. “Bilmiyorsunuz değil mi?”

“Neyi bilmiyorum?”

“Başkomiser Ding yıllardır kayıp. Yerini bulmaya yönelik girişimlerimizin hiçbiri başarıya ulaşmadı.”

Pei’in yüzü asıldı. Başını sallayarak, “Ben de davanın arkasındaki gerçeği bulmaya çok yaklaştığımı sanmıştım,” dedi.

Komiser, “Merak ettim, Başkomiser Ding Ke’yi şahsen tanıyor muydunuz?” diye sordu.

“Akademide birkaç ders veriyordu. Ayrıca o sıralar kriminal polis başkomiseriydi ve yirmi yıllık tecrübesi vardı. 1984’ün Nisan ayında, benim mezuniyetimden sadece birkaç hafta önce öğretmenliği bıraktı. Daha sonraları çok çalışmaktan hasta olduğunu duydum, iyileşme şansı bulamadan emekli oldu.”

Komiser başını salladı. “Başkomiser Ding Ke’nin efsane olmasının önemli bir nedeni vardı, ele aldığı her soruşturmayı başarıyla tamamlamıştı. Yüzde yüzlük bir başarı oranı, bu başka hiçbir memurun başaramadığı bir şey. 18 Nisandaki cinayetlerden, Erinyeler’in ortaya çıkışından hemen önce hastalandı,” -Song içini çekti- “Emekli olmasaydı Erinyeler davasının uzun zaman önce çözüleceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Pei öne doğru eğildi, merakı iyice artmıştı. “Başkomiser Ding emekli olduktan sonra nereye gitti?”

“Kırsal bölgeye taşındı. Ama emekli olduktan sonra da ekiple bağlantısı kopmadı. Ne zaman bir soruşturma çıkmaza girse eski astlarından biri ona danışırdı. Genelde yardım alabilmek için onu biraz zorlamamız gerekiyordu ama sonraki birkaç yıl pek çok davayı çözmemizde yardımı dokundu.

Ona ne zaman teşekkür etsek aynı şeyi söylerdi: ‘Buraya bir daha gelirsen kimsenin beni bulamayacağı bir yere giderim.’Herkes şaka yaptığını sanıyordu.” Komiser üzüntüyle başını salladı. “Bu bahsettiklerim 1992’deydi. Düşünsenize on yıl geçmiş. O yıl şiddetli bir suç dalgası bütün Chengdu’yu sardı. Eminim ki neyi kastettiğimi biliyorsunuzdur.”

Pei’in yüzü aydınlandı. “Torb… yani 12 Ocak’taki vaka mı?”

“Otosansüre gerek yok,” dedi Song. “Herkesin kullandığı ismi kullanabilirsiniz: torbalı katil cinayeti.”

Başkomiser kendini zorlayarak başını salladı. Cesedin ilk uzuvlarının bulunmasından sonra şehirde dolaşan resimleri hâlâ hatırlıyordu.

Komiser Song daha kısık bir sesle, “Davanın detayları o kadar zalimceydi ki bazı ekip üyelerine ağır geldi,” dedi. “İki memur davadan alınma talebinde bulundu. Guangyuan’dan Chengdu’ya yeni tayin edilmiştim. Bütün Chengdu polis kuvveti seferber edildi. Şehrin altını üstüne getirdik ama tek bir iz bile bulamadık. Başka seçeneğimiz kalmayınca Başkomiser Ding’e ulaşmaya çalıştık. Ama hiçbir yerde bulamadık. Hem karısı hem de oğlu olayla ilgili haberler yayılır yayılmaz ortadan kaybolduğunu söyledi. Onu aramaya gitmemizi bekliyordu tabii. Kendi ailesi bile nereye gittiğini bilmiyordu.”

“Öylece ortadan kayboldu yani. O zamandan beri görmediniz mi?”

“Dediğim gibi on yıl oldu. Şehrin her köşesine haber uçurduk, çevrimiçi forumlara yazdık, her şeyi denedik. Ama bir şey çıkmadı. Başkomiser Ding Ke ya öldü ya da bulunmak istemiyor. Bu konuda bana güvenin.”

“Ama efendim, bunu neden yapsın? Sadece hasta olduğu için mi?”

“Hastalığı fiziksel değildi Pei. Polis işlerinden bıkmıştı. Aralıksız stresten, birbiri ardına gelen vakalardan… Pek çoğumuz bununla başa çıkmanın bir yolunu buluyoruz ama onun durumu daha farklıydı sanırım. Neticede mükemmel başarısı da üstünde baskı yaratıyordu.”

“Görünüşe göre onu bulmak kolay olmayacak. Ama öyle sanıyorum ki diğerlerini bulmak o kadar da zor olmaz.” Pei konuşurken dosyayı karıştırdı, memurların listesinin olduğu son sayfaya gelince durdu.

Komiser homurdandı. “Benimkilerin onlarla ilgili size daha fazla bilgi vermesini sağlayacağım. Son on yılda pek çok kişi geldi gitti, bu memurların çoğu da artık ana veritabanımızda yok. Bulduklarımızı hazır olur olmaz gönderirim.”

“Harika. Teşekkürler.” Pei ayağa kalkıp selam verdi, Komiser Song da selamına karşılık verdi.

Pei koridorda hızla koşarken az kalsın DTU Zeng’e çarpacaktı.

Zeng, “Başkomiser Pei!” diye seslendi.

“Ne oldu Zeng?”

“Erinyeler’in bu davayla neden bu kadar ilgilendiğini öğrendim. Ayrıca onun kim olduğunu da biliyorum!”

Pei’in gözleri büyüdü. DTU Zeng tek kelime bile edemeden Pei adamı omzundan tuttu. “Ekibin geri kalanına haber ver. Konferans salonunda bir an önce benimle buluşmalarını söyle.”

Siyah beyaz bir fotoğrafın düşük çözünürlüklü görüntüsü üstlerindeki perdeye yansıtıldı. Bulanık ve kenarları sararmış fotoğrafta dört ila on üç yaş arasında gibi görünen bir grup kız ve erkek çocuk vardı.

DTU Zeng, “Bu fotoğraf 1986’da burada, yani Chengdu’da bulunan bir yetimhanede çekildi,” dedi. “Size bu fotoğrafı neden gösterdiğimi sorabilirsiniz. Bu çocuklardan biri, fotoğrafın çekilmesinden bir yıl sonra ortadan kayboldu.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Devam et,” dedi Mu.

“Ulaştığım kayıtlar ve yetimhane ziyaretim sayesinde kaybolan bu yetimin kimliğini doğruladım. İsmi Wen Chengyu. Babası Wen Hongbing’di, yani 30 Ocak 1984’teki rehine olayında polisle girdiği çatışmada öldürülen kişi.

Wen Hongbing’in ölümünden on sekiz yıl, Yuan Zhibang’ın ölümündense sadece birkaç gün sonra işte buradayız. Yuan’ın koruması altındaki Erinyeler arşivden bu olayla ilgili dosyaları çıkardı. Bu bir tesadüf değil.”

Oda o kadar sessizleşti ki herkesin duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarıydı. Herkesin aklında tek bir şey vardı: Genç Erinyeler o fotoğrafın bir yerinde duruyordu.

“Wen Chengyu…” dedi Pei, her hecenin üstüne basa basa. “Bu çocuklardan hangisi?”

DTU Zeng elindeki lazer işaretleyiciyi ekrana doğrulttu, kırmızı nokta ön sıranın en solundaki çocuğun üstünde durdu. Grubun en küçüklerinden biriydi, muhtemelen sekiz yaşındaydı. Yüz hatları ilgi çekici değildi ama duruşunda tuhaf bir şey vardı. Diğer çocuklar gülümser ya da esnerken o dimdik ve tamamıyla odaklanmış görünüyordu, o yaştaki birine göre yüz ifadesi alışılmadık ölçüde ciddiydi.

Mu, psikoloji eğitiminin etkisiyle, daha iyi koşullarda büyümüş olsa çocuğun hayatında her şeyin ne kadar da farklı olabileceğini hayal etmeye başladı. İyi bir genç, belki sınıfının öne çıkan bir ismi ya da kardeşlerini koruyup kollayan bir ağabey olabilirdi.

Ne var ki ekibin diğer üyeleri çocuğa kaderin onun için hazırladığı lekeli merceğin arkasından bakıyorlardı ve kendilerini hayatlarındaki en zorlu mücadeleyle karşı karşıya bırakan geleceğin acımasız katilini görüyorlardı o fotoğrafta.

Odanın sessizliği sürüyordu, memurların kalplerine bir ağırlık çöktü.

Sessizliği bozan Mu oldu. “Bir katili alt etmek için onun canavara dönüşmeden önce nasıl biri olduğunu anlamak gerekir,” dedi. “Bir kişinin deneyimleri ileride nasıl birine dönüşeceğini belirler. Başkomiser Pei belki bize Wen Chengyu’nun nasıl biri olduğu hakkında daha detaylı bilgi verebilirsiniz.”

“Ben mi?” dedi Pei, şaşırmıştı. “Ben nereden bileyim?”

“Erinyeler adlı katil Wen Chengyu ise Yuan Zhibang’la ilk tanıştığında etkilenmeye epey açık bir çocuk olurdu boş bir sayfa gibi. Psikolojik, ahlaki ve sosyal karakteri tamamen Yuan’ın bilinçli manipülasyonuna göre şekillenirdi. Yuan’ı hepimizden daha iyi tanıyordunuz Başkomiser. İşte bu nedenle çocuğu nasıl eğitip yetiştirdiğine dair fikriniz olabilir. Özlük dosyanızı okumuştum. Şiddet içeren suçları soruşturma konusunda buradaki herkesten daha

deneyimlisiniz. Yuan'ın yarattığı canavarı en doğru şekilde tanımlayabilecek kişi sizsiniz."

Pei düşünceli bir halde yanağını ovuşturdu. "Haklısın galiba. Yuan'ın yerinde olsam bir katil yaratırdım. Saman altından su yürütebilecek, keskin zekâlı, soğukkanlı, sürekli gelişmeye açık biri. Teşvik ve meydan okumalar onu heyecanlandırırdı. Güçlü ve inatçı olurdu. Katı davranış kurallarına bağlı kalır, soru sormazdı. Hepsinden önemlisi kendisine bir hedef verildiğinde hiçbir şey onu bu hedefi gerçekleştirmekten alıkoymazdı."

"Güzel," dedi Mu.

"Bunun ne faydası olacak ki," dedi DTU Zeng. "Sadece teorik zırvalar."

Mu sakince, "Aslında Başkomiser'in tarifi geriye doğru çalışıp Erinyeler'in profilini çıkarmamı kolaylaştıracak," dedi. "Sosyal hayatından başlayalım. Başkomiser Pei'in içgörüsünden hareketle Erinyeler'in yalnız yaşadığı sonucuna ulaşabiliriz ama bu durum onun sosyal beceriler açısından zayıf olduğunu göstermez. Kurbanları da dâhil yabancılara yaklaşırken karizmatik olması gerekir. Birden fazla yasal kimliği olabilir ama Başkomiser Pei'in öne sürdüğü gibi Yuan onun için davranış kuralları oluşturduysa kesinlikle arkadaş edinmesini ya da romantik ilişkiler kurmasını yasaklamıştır. Bunların yokluğunu telafi için Erinyeler müzik, sanat ya da mutfak sanatına ilgi beslemiş olabilir. Akıl hocasının emrine rağmen birine karşı bazı hisler beslemiş de olabilir; açık açık dile getiremeyeceği hisler…" Gözlerini odada gezdirdi ve bazı şüpheci bakışları fark etti. "Sorusu olan var mı?"

SPU Başkomiseri Liu, "Birkaç sorum var," dedi. "İlk olarak Başkomiser Pei'in söylediklerinden tüm bunları nasıl çıkardınız?"

"Başkomiser, Erinyeler'i zeki, duyarlı ve bilgiye aç biri olarak tanımladı. Bu tarz bir kişilik, özellikle de konu güzellik olduğunda kusursuzluktan etkilenme eğilimindedir. Günlük

aktivitelerinde buna yer olmadığı çok açık, bu yüzden bu tarz ihtiyaçlarını gizli ve aralıklı olarak giderebilecek. Stresli bir hayatı var ve yalnız, her insan gibi bir şekilde rahatlamaya ihtiyacı var. Bence bu rahatlamayı yemekte ya da müzikte bulabilir. Hatta biraz daha ileri gidip şunu söyleyebilirim: Yuan'ın yerinde olsam stresini atmanın güvenli bir yolu olsun diye Erinyeler'in böyle şeylerle ilgilenmesini kasıtlı olarak sağlardım."

"Ayrıca birine karşı hisler besleyebileceğini de söyledin," dedi Pei.

"Tüm insanların duygusal ihtiyaçları vardır. Erinyeler gibi biri bile her şeyi bastıramaz. Dahası, zaman geçtikçe bu ihtiyaçlarını karşılama konusunda daha da umutsuz hale gelecektir. Erinyeler'le Yuan arasındaki bağın ne kadar kuvvetli olduğunu hayal edebilirsiniz. Aslında Yuan, Erinyeler'in babası rolünü üstlendi. Fakat artık Yuan öldü ve Erinyeler'in kimsesi kalmadı. Bu onun için yeni bir durum ve muhtemelen hazır olduğu bir şey de değil. Hayatındaki bu rolleri oynayacak yeni birilerini arayacağına şüphe yok."

"Fakat Yuan onu kimseye bağlanmama konusunda uyarırdı," dedi Pei.

"Duygular, en temel içgüdülerimizi vücuda getirir. Biri emretti diye bunları ortadan kaybolmaya zorlayamazsınız."

"Peki, öyleyse ne tür birini seçerdi?"

"Hımm, kadın olma olasılığı yüksek"

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Temel istatistik bilgisi. Öncelikle nüfusun tahminen yüzde doksanı heteroseksüeldir. İkinci olarak harekete geçmesini sağlayan başka bir bilinçaltı motivasyonu var: bir anneye duyulan ihtiyaç. Baba figürü yeni ölmüş olabilir ama Erinyeler'in hayatında hemen hemen yirmi yıldır bir kadın figürü olmamıştır. Wen Chengyu'nun kayıtlarına göre annesi, babasının öldürülmesinden yaklaşık altı ay sonra ölümcül bir hastalık neticesinde hayatını kaybetmiş. Erinyeler tıpkı annesi gibi hassas durumda olan bir kadın arayabilir ve

bilinçaltında onu bir şekilde iyileştirebileceğini umuyor olabilir. Kendisi gibi bir yakınını kaybetmiş birini de arıyor olabilir. Empati kurabileceği birini…”

Pei kollarını göğsünde birleştirdi. “Harika bir iş Mu,” dedi.

Psikolog çekingen bir edayla gülümseyerek karşılık verdi.

Pei, DTU Zeng’e döndü. “Söyle bakalım, başka neler buldun?”

Zeng belge yığınından birkaç kâğıt çekti. İlk olarak Wen Chengyu’nun doğum tarihini not etmişti: 30 Ocak 1978. “Tıbbi kayıtlar da dâhil olmak üzere her şey burada. Bunlar 1984’ün Haziran ayında annesi öldükten sonra genç Wen’in, Chengdu’nun güneyindeki banliyölerde, Shuangliu’daki Parlak Ay Yetimhanesi’ne gönderildiğini söylüyor. Tuhaf olan şu ki Wen Chengyu kendini hiçbir zaman yetim olarak görmemiş. Kayıtlara göre babasının ölmediği, sadece kayıp olduğu konusunda sürekli ısrar edermiş. Bu da yetimhanedeki diğer çocuklarla arasının açılmasına sebep olmuş. 30 Ocak 1987’de o sıralarda dokuz yaşında olan Wen Chengyu bir gezi esnasında kaybolmuş ve bir daha da onu gören olmamış.”

Pei tek kaşını kaldırdı. “Ortadan kaybolması da babasının öldürülmesi de doğum gününde olmuş.”

DTU Zeng belgeleri toparlarken, “Bunun da tesadüf olduğuna inanmıyorum,” dedi. “Söylediğim gibi Wen Chengyu 1978’de doğdu, yani şu an yirmi dört yaşında oluyor. Babası altıncı doğum gününde öldürüldü. Onun haberi yoktu ama Yuan babasının ölümüyle sonuçlanan polis operasyonuna katılmıştı. Bundan birkaç ay sonra Yuan depodaki patlamada aldığı yaralar sebebiyle hastaneye yatırıldı. Hepimizin bildiği gibi sonraki üç yılını bu yaraların tedavisiyle geçirdi ve masraflar polis departmanı tarafından karşılandı. Sonrasında 30 Ocak 1987’de Yuan, Wen Chengyu’yu kaçırdı ve halefi olması için eğitmeye başladı. O günü kasten seçmişti çünkü o gün, Wen Hongbing’in ölüm yıldönümüydü.”

Zeng çevresine bakmak için durakladı, kendisine yönelen ilginin tadını çıkarıyordu. “İşte bu da benim analizim. Bir: Wen, polisin babasını vurup öldürdüğünü bilmiyordu. Bunun yerine sadece babasının o yıl 30 Ocak’ta ortadan kaybolduğunu hatırlıyordu. O gün doğum günüydü, böyle bir şeyi unutmazdı. İki: Yuan’ın gerçek kimliğini Wen’e hiçbir zaman açıklamadığına inanıyorum. Ve üç: Medyada çıkan haberler sayesinde Wen onun kim olduğunu öğrendi. Yuan’ın bir polis memuru olarak sürdürdüğü önceki hayatıyla ilgili bir şey Erinyeler’in hafızasını tetikledi ve bu da babasını düşünmesine yol açtı. Babasının bilinen son anlarının dosyalarımızda olacağı aklına geldi. Tek yapması gereken 30 Ocak 1984 tarihli dosyaları aramaktı.”

Sessizce DTU Zeng’in söylediklerini düşündüler. O sırada Teğmen Yin’in telefonu çaldı, açmak için çabucak koridora çıktı.

İlk konuşan Pei oldu. “Wen artık babasının öldüğünü öğrendi, peki buna tepkisi ne olacak?”

“Büyük bir üzüntüyle yoğun bir hayal kırıklığı,”dedi Mu. “Raporun ufak tefek ayrıntılarının dışında babasının ölümüyle ilgili bulabileceği her türlü şeyi öğrenmek isteyecek. Dosyada Yuan’ın adını görecek ve babasının öldüğü gün olanlarda akıl hocasının nasıl bir rolünün olduğunu öğrenmek için heyecan duyacak. Fakat hepsinden önemlisi intikam almak isteyecek.”

“Kimden?” dedi Pei. “Rehin alınan Chen Tianqiau’dan mı? Başkomiser Ding Ke’den mi? Keskin nişancıdan mı?”

Mu kaşlarını çattı. “Bir şey söylemek zor. Ama bu üçünü en kısa sürede bulmaya çalışmamızı öneririm.”

“Komiser 30 Ocak davasına dahil olan tüm memurlarla ilgili bilgi topluyor. Detayları öğrenir öğrenmez hepsini takip edeceğiz. Bu arada esas odak noktamız Başkomiser Ding Ke ve Chen Tianqiao. Nerede oldukları şu an için bilinmiyor ama bu ikisine ulaşmakta diğer memurların bize faydası olur diye umuyorum.”

Teğmen Yin koşa koşa odaya döndü, yüzü kar gibi bembeyaz olmuştu. Başkomiser Pei'in gözlerine baktı.

"Hastaneye gitmemiz lazım!"

09.40
Chengdu Halk Hastanesi

Polis hastane binasının önündeki geniş bir alanı güvenlik çemberine almıştı. Hastane önlüğü giymiş bir adam tam ortada yatıyordu. Bir koluna kalın bir bandaj sarılmıştı ve yüzü yere gömülmüştü. Cesedin yanındaki iki genç polis kordonun çevresinde toplanan kalabalığa baktılar.

Başkomiser Pei ve Teğmen Yin eğilerek bandın altından geçip polis memurlarına yaklaştılar.

Pei, "Wu öğretmen kurtulamadı mı?" diye sordu cevabını bildiği halde.

Polislerden biri omuz silkti, "Yere düşer düşmez ölmüş efendim," dedi. "Hastanede olmanın avantajı da bu; cesedi kontrol edecek doktor aramakla uğraşmadık."

Diğer memur, "Yedinci kattan atladı," diye ekledi.

"Çimen, çarpışmanın etkisini yumuşatmış olabilir ama altmışlarına merdiven dayamış zayıf bir adam için bu, kendini el bombasından korumak için kâğıt parçasını kalkan yapmaya benziyor."

Pei cesedin yanına çömeldi. Bir çift eldiven giyerek ölünün kafasını yerden kaldırdı, çamurla kaplanmış yüzünü ortaya çıkardı.

Düşüş adamın görüntüsünü daha kötü hale getirmişti. Kapalı gözlerinin kenarlarında derin kırışıklıklar göze çarpıyordu ve acıyla dudakları buruşmuştu. Ağzından ve burun deliklerinden sızan kan, çevresindeki çamuru koy bir mor tonuna boyamıştı.

Pei cesetten uzaklaşıp derin bir nefes aldı. "Burada olanların detaylarını biliyor musun?" diye sordu.

Başını sallayarak, “Tabii,” dedi ikinci subay. “Atlamış. Ölmüş.”

Şaşıran Pei, “İntihar mıydı?” diye sordu. “Emin misin?”

“Elbette. Ailesi ziyaretine gelmiş. Anormal davrandığını ve depresif göründüğünü söylemişler. Konuşmuyormuş, kahvaltıda herhangi bir şey yemeyi reddetmiş. Tek yaptığı boşluğa bakmakmış. Saat sekiz elli civarında onlara bir süre yalnız kalması gerektiğini söylemiş, onlar da odadan çıkıp koridorda beklemişler. Yirmi dakika sonra Wu öğretmen aşağı atlamış. Birkaç vatandaş bütün olaya tanık olmuş. Yedinci katın penceresine tırmanmış ve aşağı atlamış.”

Pei, “Neden kendini öldürmek istesin?” diye sordu.

“Şey…” dedi memur titrek bir sesle. Yutkundu, tekrar konuşmaya çalıştı.

“Ailesine bakılırsa intiharının sebebi polismiş.”

Pei başını iki yana salladı. “Nasıl yani?”

“Karısı ve oğlu dün gece bir polisin odasına girip onu sorgulamasından sonra Wu’nun tuhaf davranmaya başladığını söylediler. Az önce ifadelerini almak istediğimde azar işittim.”

Pei, Teğmen Yin’e bakıp, “Onu sorgulayan bizimkilerden biri miydi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Yin. “Bizim ekipten buraya gelen sadece siz, Mu ve ben varız.”

“Hemen yerel karakollarla iletişime geç ve buraya polis gönderip göndermediklerini öğren.”

Pei diğer iki memura dönerek, “Birinizin beni Wu öğretmenin ailesinin yanına götürmesini istiyorum,” dedi.

Wu Yinwu’nun yetişkin oğlu Wu Jiaming bekleme alanında hastane personelinden birileriyle konuşuyordu. Polis odaya girince konuşmayı kesip kaşlarını çattı.

“Merhaba bayım. Ben kriminal polis ekibinden Başkomiser Pei.” Pei sesinin mümkün olduğunca anlayışlı çıkması için çaba sarf ediyordu.

Wu Jiaming zorla güldü ve alaycı bir bakış attı.

Pei bu küçümsemeyi görmezlikten geldi. Kaybedecek zamanı yoktu. “Size birkaç soru sormam gerekiyor. İlk olarak, bir polis memuru dün gece babanızı ziyaret etti mi?”

“Neden bana soruyorsunuz?” dedi tükürür gibi. “Kendi adamlarınızı takip edemiyor musunuz?”

Pei’in yanaklarına kan hücum etti.

Beyaz üniformalı bir kadın araya girerek, “Evet, dün buraya bir polis geldi,” dedi. “Onu hastanın odasına gönderen de benim. Hastanenin başhemşiresiyim.”

“Hastaya ne dedi?”

“Bunu söyleyemeyeceğim.”

Pei’in hemşireye başka soru sormasına kalmadan Wu Jiaming suçlayıcı bir tavırla parmağını ona doğrulttu. “Ne dediğini nereden bilsin? Adam içeri daldı, çıkmamızı söyledi ve kapıyı kilitledi.”

Pei kaşlarını çattı. Hiçbir memur böyle yapmazdı. En azından görevden alınma riskini göze almamışlarsa böyle davranmazlardı. Boğazında rahatsız edici bir düğüm oluşmaya başladı.

Başhemşireye, “Memurun kimlik bilgilerini gördünüz mü?” diye sordu.

“Evet. Benim sormama bile gerek kalmadan kendisi gösterdi.”

“Kimliğe ne kadar yakından baktınız?”

Sesi titredi. “Pek de yakından değil.”

Pei’in telefonu çaldı, müsaade istedi.

“Başkomiser Pei, ben Yin.”

“Dinliyorum Teğmen.”

“O memurla ilgili kötü haberlerim var.”

10.02
Longyu Binası

Başkan yardımcıları Lin ve Meng mutlu görünmüyorlardı.

Hua Birader, “Bu sabah saat üçte Sheng’in bir trafik kazası geçirdiğini duydum,” dedi adamlarla göz göze gelmemek için başını eğerek. “Daha fazlasını öğrenmek için trafik polisindeki bağlantılarımla iletişim kurdum.”

Başkan Yardımcısı Lin sordu, “Ne dediler?”

“Alkollü araç kazası dediler. Arabası henüz tamamlanmamış bir üstgeçitten aşağı düşmüş. Yirmi metrelik bir yükseklik; altı katlı bir binaya eşdeğer. İlk müdahale edenler ondan geri kalanları bulabilmek için arabayı parçalamak zorunda kalmış.”

Başkan Yardımcısı Meng yüzünü buruşturdu. “Sheng’in içki içtikten sonra hızlı araba kullanma huyu vardı değil mi? Başkan Deng’in bu konuda onu azarladığını hatırlıyorum. İşte şimdi bedelini hayatıyla ödedi.”

Fakat Başkan Yardımcısı Lin’in hâlâ soruları vardı. “Bu tamamlanmamış üstgeçit tam olarak nerede?”

“Güney otoyolunun Douzi Zhuang çıkışında. Tamamlandığı zaman şehrin dışındaki otoyola bağlanacak.”

“Sheng şehir merkezide yaşıyor diye biliyordum. O kadar uzak banliyöde ne işi varmış?”

Hua Birader başını salladı. “Şüphe uyandıran tek detay Sheng’in öldüğü yer değil.”

İki adam da şaşırmış gibi görünüyordu. Hua Birader’i büyük bir beklentiyle dinliyorlardı.

“Sheng’e test yaptıklarında alkol oranının 200 promilin üstünde olduğunu buldular. Araba kullanamayacak durumda olmalıydı. Diyelim ki toleransı yüksek ve bu kadar içkiden sonra şehrin banliyösüne kadar araba kullanabildi. Peki, neden trafiğe kapalı bir yola girsin? İlk soruşturmaya göre arabası üstgeçidin bariyerini kırmış, durmuş, sonra tekrar devam etmiş. Bir kilometre ilerledikten sonra da üstgeçitten aşağı uçmuş.”

Hua Birader merhum meslektaşının anısına bir an sessiz kaldı. “Bu olay sarhoş bir sürücünün yapacağı bir şey gibi

geliyor mu size?”

Başkan Yardımcısı Lin başını salladı, Meng tombul çenesini kaşıdı.

“Olay mahallindeki izler üzerinde yapılan analizlerine göre Sheng yolun sonuna gelince fren yapmamış,” diye devam etti Hua Birader. “Bunun yerine yoldan çıkmaya çalışmış. Diğer şüpheli şeyleri görmezlikten gelsek bile frene basmak yerine neden kaçmaya çalışsın?”

Meng, “Fren arızası olabilir mi?” deme cüretini gösterdi.

“Benim merak ettiğim de tam olarak bu. Ya biri arabasını üstgeçide getirip, frenleri bozup onu direksiyona oturttuysa? Maalesef Sheng’in arabası tamamen mahvolduğu için bunu doğrulamamızın bir yolu yok.”

Başkan Yardımcısı Lin bakışlarını önüne eğdi. Yumuşak bir ses tonuyla, “Bu kazada açıklanamayan pek çok şey var,” dedi. “Bu iyi bir şey değil.”

Hua Birader, “Öldürüldüğüne inanıyorum,” dedi.

Başkan Yardımcısı Meng öksürür gibi bir ses çıkardı, “Peki ama Sheng’i kim öldürmek istesin ki?” dedi şaşkınlıkla.

Hua Birader masaya bir şey fırlattı. “Bu Sheng’in ceplerinin birinden çıktı. Arabadan sağlam halde çıkan tek şey buydu herhalde.”

Çizikler içindeki çakmağa hep birlikte baktılar, işareti tanıyan Meng kaşlarını çattı.

Hua Birader yazıyı okudu. “Yeşil Bahar’ın hediyesidir. Sheng’in dışarıda akşam yemeği yediğinde bu çakmakları cebine atma alışkanlığı vardı. Bunu bulunca dün gece kiminle içtiğini merak ettim. Bu sabah Yeşil Bahar’ı ziyaret ettim ve güvenlik kayıtlarına baktım.”

Lin çakmağı alıp elinde döndürdü. Hafifçe basarak sigarasını yaktı. Sigaradan birkaç fırt çektikten sonra, “Seni hafife almışım Hua Birader,” dedi. “Senin bu yeteneklerle koruma değil polis olman gerekirmiş.”

Hua Birader sakince ve hiçbir duygu emaresi göstermeden, “Sheng benim emrimde çalışıyordu. Ona

yapılan bir saldırı tüm Deng şirketlerine yapılmış sayılmalıdır,” dedi. “Ben sadece işimi yapıyorum.”

Meng, “Sheng anlayacağın üzere dün gece bizimle yemekteydi,” dedi. “Yanından ayrıldığımızda epeyce sarhoş görünüyordu. Ama ne Lin’in ne de benim bundan sonra olanlarla bir ilgimiz var.”

Lin sigarasından uzun bir fırt daha alarak sigaranın büyük kısmını gri küle çevirdi. “İma ettiğin şeyi yapacak gücümüz yok,” dedi.

“Meraklanmayın, size inanıyorum. Güvenlik kayıtları akşam yemeğinizin amacını net şekilde ortaya koyuyor. Sheng sizinleyken sarhoştu, bu da tekliflerinize direnemeyeceğini gösteriyor. Deng şirketlerinden bir casus elde etmişken ona neden zarar vermek isteyesiniz?”

Başkan Yardımcısı Lin bu ithama neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hua Birader hepimiz aynı taraftayız. Bazı noktalarda anlaşamayabiliriz ama ima ettiğin bu gizli kapaklı işlere girmemiz için hiçbir sebep yok. Deng’in birkaç yıldır Sheng’i oldukça öne çıkardığını ve Sheng’in de bolca düşman edindiğini biliyorsun. Artık Başkan Deng öldüğüne göre bu düşmanlar biraz daha cesaretlenmiştir.” Parmaklarını masaya vurdu. “Fakat tekrar söyleyeyim, bence gereksiz yere kurcalıyoruz. Tek bildiğimiz Sheng’in sarhoş olduğu ve arabasını üstgeçitten aşağıya sürdüğü.”

“Sheng öldürüldü, bana inanın. Onu öldürenin kim olduğunu da biliyorum,” dedi Hua sert bir ifadeyle.

“Kim?”

“Başkan Deng’e ölüm ilanı gönderen katil. Erinyeler.”Hua Birader’in sesinden kin akıyordu ve buz gibi bir korkuyla doluydu.

“Sheng’i de onun öldürdüğünü mü söylüyorsun?” diye sordu Lin. “Neden?”

Hua Birader soğuk bakışlarını adamlara dikti. “Başkan Deng’in ölüm ilanında sıraladığı suçlar her birimiz için geçerli olabilir.”

Başkan yardımcıları gerildi. *Kasten cinayet, şantaj, uyuşturucu ticareti, gasp...* Şirket meşru görünse de Longyu Grubu'nun en üst kademesindeki hiç kimse ölüm ilanında sıralanan suçlamalardan azade değildi.

Hua Birader adamları dikkatle izledi. Başkan Yardımcısı Meng'in teri alnında boncuk birikmişti. Onların da aynı soruyu kendilerine sorduklarını biliyordu. *Ya Başkan Deng'in öldürülmesi Erinyeler'in öfkesini dindirmediyse?*

"Şimdilik güvenliğinizle bizzat ilgilenmeliyim belki de. Zorlu bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu düşünerek şirketlerle ilgili iç meseleleri bir kenara bırakmayı öneriyorum. Başkan Deng hayatta olsa o da aynı şeyi söylerdi eminim."

"Memnun oluruz." Başkan Yardımcısı Lin başını salladı. "Longyu güvenlik ekibinin vazgeçilmez bir üyesisin."

Başkan Yardımcısı Meng, "Kesinlikle," diye onayladı.

Hua Birader, "Sadece işimi yapıyorum," dedi.

12.51
Kriminal Polis Merkezi

Pei öğle yemeğinden sonra notlarını gözden geçirmek için ofisine kapandı. Sakin bir ortama ve rahatça düşünebilmeye ihtiyacı vardı.

Önceki gece saat onu on geçe, polis memuru olduğunu iddia eden biri, Wu öğretmenin tedavi gördüğü yoğun bakım ünitesine girmişti. Wu öğretmenle yaklaşık otuz dakika görüşmüş ve bu süre boyunca kimsenin koğuşa girmesine izin verilmemesini özellikle talep etmişti. Yüzünün büyük kısmını örten güneş gözlükleri vardı ve on kırk beş civarında oradan ayrıldı. Adamı tarif etmeleri istendiğinde personel sadece belirsiz şeyler söyleyebildi.

Hemşireler adamın ayrılmasından sonra Wu öğretmenin tuhaf bir ruh hâlinde olduğunu söylediler. Depresif ve fazlasıyla stresli görünüyordu. Wu öğretmen o gece iyi

uyuyamadı, ertesi sabahsa ruh hali daha da kötüydü. Ziyaretine gelen karısını ve oğlunu görmeyi reddetti. Gelmelerinden yirmi dakika sonra da kendini odasının penceresinden aşağı attı.

Teğmen Yin Chengdu'nun yerel polis karakollarını aramış ve hiçbirinin hastaneye bir polis memuru göndermediğini doğrulamıştı. Şehirdeki kolluk kuvvetlerinin biri bile o adamın Wu öğretmenin odasında ne yaptığını açıklayamadı.

Tim başlangıçta Erinyeler'den şüphelenmişti. Aslında Teğmen Yin hâlâ o olduğuna inanıyordu. Fakat Mu'nun düşüncesi farklıydı.

"Bu teorinin tutarlı olmayan birkaç yönü var," diye açıklamıştı. "Bildiğimiz kadarıyla Erinyeler, Wu öğretmene bir ölüm ilanı vermedi. Wu için geri geldiyse kızın peşine de düşerdi. Ayrıca bu sorgu, Erinyeler'in Wu için istediği şeyin tam tersine yol açtı. Wu'nun itibar ve görev duygusunu yeniden keşfetmesini istiyordu; Wu'nun intiharında kesinlikle eksik olan nitelikler bunlar. İşte bu da aradığımız kişinin büyük olasılıkla Erinyeler olmadığını düşündürüyor bana."

Pei de bu şekilde düşünmeye meyilliydi. "Wu öğretmen otelde Erinyeler'in yüzünü görmediyse de sesini duydu," dedi, "Wu'nun karısı ve oğlunun söylediğine göre Wu, bu adamın sesini odanın dışında ve daha sonra da odada duyduğunda normal bir tepki vermişti. Bu da oteldekiyle aynı kişi olmadığı anlamına gelir."

Yorgunluk yavaş yavaş yaklaşan bir sis gibi Pei'in üzerine çöküyordu. Bilgisayarın ekranına odaklanmaya çalıştı ama bulanık lekeler karakterlere dönüşene kadar tekrar tekrar yanıp söndüler.

Kapısı yumuşak şekilde fakat aceleyle çalınınca üstündeki uyuşukluktan sıyrıldı.

Teğmen Yin içeri girdi. "Bir haberim var!" dedi heyecanla.

"Başkomiser… Han'la ilgili."

Sabırsızlanan Pei, "Evet, neymiş bu haber?" dedi.

“Son birkaç gündür Han’ın arkadaşları ve ailesi gözetim altındaydı. Özellikle de eşi ve oğlu. Bu sabah Han’ın karısı cep telefonundan arandı ve görüşme hemen hemen yirmi dakika sürdü. Numarayı takip ettik, daha bu sabah açılmış bir hatta aitti. Hemen sonrasında kadın işyerinden çıktı ve oğlunu okuldan almaya gitti. Daha sonra aynı numarayla birkaç kısa görüşme daha yaptı.”

“Han karısıyla buluşmayı planlıyor demek. Tam olarak ne zaman?”

“Önümüzdeki birkaç saat içinde buluşacaklarını düşünüyoruz. Talimatlarınızı bekliyoruz.”

“Han’ın karısı şu an nerede?”

“Bir saat önce oğluyla birlikte okul civarında bir KFC’ye gittiler. Şu an oradalar.”

Pei ayağa kalktı. “Oraya gideceğiz o zaman. Başkomiser Liu’yu bulun ve Özel Polis Birimi’nden on polis memuru getirmesini söyleyin. Hepsi yeni üyeler olsun. Han’ın tanıdığı kişiler olmasın.”

“Tabii efendim!”

4

METRO KOVALAMACASI

13.45
KFC, Tianying Alışveriş Merkezi

Bir saatten fazladır Bayan Han ve oğlu KFC'de aynı boş masada oturuyorlardı. Restoran tıklım tıklımdı. Müşteriler tepsilerini getirip götürüyor, kalkmalarını bekliyorlardı ama kalkmadılar.

Telaşlı görünen yirmili yaşlarda bir müşteri yemeğiyle geldi ama Bayan Han onu pek fark etmedi. Birkaç saniye masanın yanında bekledikten sonra adam döndü ve başka bir müşteriyle çarpıştı. Tepsisindeki içeceği döküldü. Şaşkınlıkla bağırarak bardağa uzandı ama tek yapabildiği kapağını açmak oldu. Bayan Han ve çocuğunun arasındaki masaya koyu kahverengi kola sıçradı.

Çocuk pencereye dönerken Bayan Han ayağa kalktı, kıyafetlerinde leke olup olmadığını telaşla kontrol etti. Adam aceleyle özür sözcükleri mırıldanıp en yakındaki personele elini salladı, "İçeceğimi döktüm. Gelip temizleyebilir misiniz?"

Bayan Han kıyafetlerinin kuru olduğunu görünce belirgin şekilde rahatladı. Ama çantası masanın üstündeydi ve sırılsıklam olmuştu.

"Ben hallederim." Adam çantayı alıp bir avuç peçeteyle altını sildi. "Çok, çok özür dilerim."

Çantayı temizlemesi sadece bir dakika sürdü; kola, yüksek kaliteli derinin üzerinden kayıp gidiyordu.

"Sorun değil," dedi, çantayı alıp tekrar yerine oturdu.

Adam onların arkasındaki bir masaya yerleşti. Sandviçinden bir ısırık alıp arkasından peçeteyle ağzını sildi. Peçeteyi bir örtü gibi kullanarak başparmağını yakasının altına soktu ve gizlediği cihaza fısıldadı.

“Bravo* Bir, Bravo Bir, beni duyuyor musun? Bravo Üç konuşuyor.”

*** Uluslararası Telsiz Telefon Yazım Alfabesi’nde B harfine karşılık gelen kelime. (ç.n.)**

Radyo dalgaları adamın sesini dışarıdaki otoparkta duran yeşim rengi bir minibüse taşıdı. Minibüste Başkomiser Pei ve 4/18 Timi’nin çekirdek kadrosu vardı.

Pei, “Burası Bravo Bir,” diye yanıtladı.

“Paket teslim edildi, tamam.”

“Çok iyi. Takibe devam et, tamam.”

Pei telsizi bıraktı ve yanındaki makinenin düğmesini çevirdi.

Hoparlörden boğuk sesler yükselmeye başladı.

“*Dik otur. Üstüne bulaştı mı?*”

“*Hayır, bir şey yok. Babam neden hâlâ gelmedi?*”

“*Endişelenme Dongdong. Babanın işi var. Uslu durursan onu görürsün, anlaştık mı?*”

“*Tamam*.”

Gelen sesler Başkomiser Han’ın karısıyla çocuğuna aitti. Kaydedilen konuşmalar Han’ın ailesiyle buluşmayı gerçekten planladığının ilk somut kanıtlarını ekibe sunmuştu.

Eski bir polisi yakalamak hiç kolay olmayacaktı. Fakat Bravo Üç’ün, Bayan Han’ın çantasının altına taktığı çakıltaşı büyüklüğündeki dinleme cihazı ve GPS takip cihazının faydası olabilirdi.

Saatler geçti. KFC gitgide boşaldı ama anne ve oğlu oradan ayrılacakmış gibi görünmüyordu. Pei ve diğerleri minibüsteki hoparlörü dikkatle dinlediler ama duydukları tek şey Dongdong’un oyun konsolundan geçen bip sesiydi.

Öğle yemeği biteli çok olmuştu. Restoranın içinde ve dışında görev başındaki SPU memurları altıncı vardiyalarını yapıyorlardı.

DTU Zeng esnedi. “Orada ne yapıyorlar, çadır kurup geceyi burada mı geçirecekler?”

Hoparlörden bir cep telefonu sesi yükseldi. Zeng sıçradı, az kalsın dinleme sisteminin üstüne düşecekti.

“*Alo?*”

Pei ve diğerleri hoparlörden duyulan belli belirsiz kelimeleri anlayabilmek için yaklaştılar.

“*Tamam, anladım*.” Bayan Han telefonu tekrar çantasına koyarken bir hışırdama duyuldu. “*Gitme zamanım geldi Dongdong*,” dedi.

“*Oley! Babam geliyor mu?*”

“*Annenle birlikte gelirsen görürsün*.”

“Bravo Bir konuşuyor,” dedi Pei. “Harekete geçtiler. Biri bize gördüklerini anlatsın.”

“Bayan Han ve oğlu kapıya doğru ilerliyor.”

“Onları takip edin. Herkesin çevreye dağılmasını ve hedeflerin yakınında kalmasını istiyorum. Mesafeyi koruduğunuza emin olun. Tekrarlıyorum, mesafenizi koruyun!”

“Anlaşıldı.”

Sonraki rapor birkaç dakika sonra geldi.

“Hedefler taksiye biniyor. Lütfen bilgi verin.”

Hoparlörden Bayan Han’ın sesi duyuldu. “*Bizi Guangyuan Tapınağı Metrosu’na götürün*.”

“Guangyuan Tapınağı Metro Durağı’na gidiyorlar!” Pei telsize bağırdı. “Tekrar ediyorum: Guangyuan Tapınağı. Bravo İki, Üç, Dört, Beş taksiyi takip edin. Diğerleri istasyonun yakınında yerini alsın.”

Memurların her biri Pei’in emrini onaylarken telsiz ciyakladı. Sürücü koltuğundaki Teğmen Yin, Başkomiser’den

gelecek emri beklemedi. Minibüs, ahırdan bir anda fırlayan at gibi yalpalayarak hareket etti.

Derin bir nefes alan Pei minibüsün penceresinden baktı. Han'ın onları neden bu saate kadar beklettiğini anlayınca kalbi küt küt attı.

Arabalar sel gibi caddeye akıyordu. Trafiğin en yoğun olduğu saat başlamıştı.

17.56
Guangyuan Tapınağı Metro İstasyonu

Metrolar dört dakika aralıklarla çalışsa bile Guangyuan Tapınağı İstasyonu dalgalı bir araç denizinde boğuluyordu. Trafiğin yoğun saatinin de zirvesiydi. Bayan Han perona ulaşıncaya dek oğlunu iterek sonsuz görünen kalabalığın arasında ilerledi.

Takip ekibi çoktan alana yayılmış ve yerini almıştı, sivil giyinmiş birkaç SPU memuru da peronun her iki girişinde nöbetteydi. Bu senaryodaki tek değişken gelen ve giden metroların akışıydı. Han'ın o metrolardan birine binmesi ve karısının da aynı şeyi yapmasını beklemesi ihtimal dâhilindeydi. Fakat bu riskli olurdu çünkü polis Bayan Han'la beraber trene binerse Han bir fare gibi kapana kısılabilirdi.

Pei işini şansa bırakmıyordu. Bayan Han ve Dongdong kapılar kapanmadan çok kısa bir süre önce metroya binebilirler diye düşünerek istasyondan geçen her bir metroya ne olursa olsun sivil polislerden birinin binmesi talimatını vermişti. Hedefler metroya binmezse memur bir sonraki durakta inecek ve Guangyuan Tapınağı'na geri dönecekti. Bu sayede oradan yolcu alan her metroya bir memur binebilecek şekilde bir döngü sağlanacaktı.

Pei ya da ekibinin diğer üyeleri perona ayak basmadı çünkü fark edilmekten çekiniyorlardı. Teğmen Yin, minibüsü ana girişin yanına park etti ve operasyonu bu şekilde uzaktan yönettiler. Bayan Han'ın bir eli telefonda, bir eli

oğlundaydı. Gergin bekleyişin etkisiyle midesi bulandı. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bekledikten sonra çantasından telefonun sesi geldi.

Telefonu anında kulağına götürdü. Kocasının sesini dinlerken kalbi küt küt atıyordu.

“Bir sonraki metroya binin.”

“Bir sonraki mi? Hangi yöne?”

“Fark etmez. Hangisi önce gelirse. İstasyona girdiğini görür görmez beni ara.”

Kuzeye giden tünelden alçak bir uğultu geldi. Bayan Han peronun ortasına doğru ilerledi ve oğlunu otomatik kapılara doğru yönlendirdi. Trenin ışıkları tüneli aydınlatınca telefonunu alıp kocasını aradı.

“İstasyona bir metro giriyor.” Gerginlik yüzünden sözleri boğuk bir fısıltı hâlinde çıktı.

“Binince kapının yanında kal. Telefonu kapatma.”

Telefonun hoparlöründen gelen ses Pei’in duyamayacağı kadar alçaktı ama Bayan Han’ın sözleri ona ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri vermişti.

“Tüm ekipler dikkatinizi tamamıyla bir sonraki trene verin!”

“Evet, efendim. Hedefler metroya binecekmiş gibi görünüyor. Lütfen bilgi verin.”

Pei seçenekleri değerlendirirken dudağını ısırdı. “Bravo İki, Üç, Dört, Beş peronda kalın. Diğerleri hedefleri takip etsin.”

Dört sivil polis peronun ortasındaki bankların yanında kaldı. Diğer birkaç polis peronun otomatik kapılarının arkasında beklemek üzere harekete geçti. İkisiyse Bayan Han ve Dongdong’un arkasında sıraya girdi.

Gelen tren sallanarak durdu. Sinyal sesi duyuldu ve peronun kapıları kayarak açıldı. Bayan Han metroya bindi.

Diğer yolcuların çoğu iç kısımlara ilerlerken o ve oğlu kapının yakınında kaldılar.

Sivil polisler metroya binerken Bayan Han'a en yakın olanı gizli mikrofonuna eğildi ve gördüklerini bildirmeye başladı. "Metronun içinde görünürde şüpheli yok. Bayan Han telefonu kulağında tutuyor. Hâlâ onunla temasta olmalı."

Pei somurtarak önceki emrini değiştirdi. "Bravo Altı ve Yedi, metrodan inip perondaki memurların yanına gidin. Diğerleri hedeflerle kalsın."

Bayan Han telefonu tekrar çantasına koydu. Gözleri vagonda gezinirken ve pek çok yolcu metrodan inerken yüzünde herhangi bir gerginlik emaresi yoktu.

Bir dizi alçak bip sesi metronun yakında hareket edeceğini bildirdi. Bayan Han oğlunun elini tuttu ve kapanan kapılardan tam zamanında dışarı fırladılar.

Kapılar sertçe kapandı.

İçeride dikkat çeken iki yolcu birbirlerine şaşkınlıkla bakakaldılar.

★★★

"Hedefler trenden atladı! Peşlerinden gidemeden kapılar kapandı. Bilgi verin lütfen."

Pei derin bir nefes aldı. Bu beklediği bir şeydi, bu nedenle de Bravo Altı ve Yedi'ye trenden inmelerini söylemişti. Yine de Han'ın planını düşününce vücudunun titremesine engel olamadı.

Metro tünelleri, dev ve labirenti andıran bir satranç tahtası gibiydi. Pei mücadeleye hazırdı ama içinde bulundukları durum sinirini bozdu. Han geçmişte memurlarını timin amaçları için piyon olarak kullanırdı, şimdi de karısı ve oğluyla aynı şeyi yapıyordu.

Dikkatini GPS monitörüne vererek, "Metrodaki tüm memurlar, bir sonraki durakta inip geri gelin," dedi Pei. Hedeflerin konumu, bir dolu enlem ve boylam çizgisinin

arasında kırmızı rengiyle yanıp söndü. “Herkes peronda kalsın, gözünüzü hedeflerden ayırmayın.”

Trenden indikten sonra Bayan Han kocasını aradı. Kısa bir konuşmaydı, en fazla on saniye sürmüştü. Pei sadece kadının söylediklerini duyabildi.

“*Daha önce yaptığım gibi metrodan ineyim mi?*”

Bu tek cümle Pei’in alnından ter boşalmasına yol açtı. Han aynı numarayı ikinci kez yapacaktı. Pei’in ekibinin yarıdan fazlasını yanlış tarafa yönlendirmişti. Buna nasıl karşılık verebilirdi?

Güney yönüne giden metro istasyona çoktan yanaşmıştı bile. Bayan Han ve oğlu bindiler ve yine kapının tam yanında durdular.

“Hedefler araca bindi. Bilgi verin lütfen!”

Pei, Bravo Üç’ün sesindeki gerginliği duydu. Tüm memurlar gerilmişti.

Bir önceki metroya binen memurlar dönüş yolundaydı. Pei bunu da aklında tutarak bir risk almaya ve mümkün olduğunca çok kişiyi metroya bindirmeye karar verdi. “Bravo İki, olduğun yerde kal. Bravo Üç, Dört, Beş, Altı, Yedi, hepiniz metroya binin!”

Bayan Han bu kez metrodan inmedi. Kapılar kapandı. Bir sarsıntıyla tren hareket etti.

SPU Başkomiseri Liu mikrofonuna eğildi. “Bravo Üç, Dört, Beş, Altı, Yedi, her birinizin sırayla birer istasyonda inmesini istiyorum. Diğerleri hedeflerle birlikte kalsın.”

Pei gergindi. Metroda sadece beş polis memuru kalmıştı. Liu’nun planı sadece sonraki beş durak için uygundu. Bayan Han ve oğlu son durakta inerse Başkomiser Han’ı yakalamak için tek bir polise güvenmek zorunda kalacaklardı. Hayal kırıklığına kapılmış halde sürücü koltuğunun arkasına vurdu. “Gidelim! Metro raylarının gittiği yolu takip et!” diye bağırdı.

Teğmen Yin gaza bastı ve minibüs yolda gümbürdeyerek ilerledi.

Pei telsiziyle tekrar ekibine seslendi. “Hepinizin çok dikkatli olmasını istiyorum. Hedefler güney yönüne giden bir metroyla Guangyuan Tapınağı İstasyonu’ndan hareket ediyorlar. Hedeflerin izini kaybeden tüm polisler derhal o yöne giden bir metroya binmeli.”

“Evet efendim.”

“Şimdi metroya biniyoruz efendim.”

“Olum…”

“Başk… telsiz çekm…”

Başka yanıt gelmedi.

Zeng, “Kahretsin!” diye mırıldandı. “Tünelde telsizler çekmiyor.”

O anda Pei’in ekranındaki kırmızı nokta da kayboldu.

“Lanet olsun Han.”

Pei birkaç kez daha talimatını tekrarladı. Kırmızı nokta tekrar ortaya çıkana kadar iki dakika geçmişti. Bayan Han ve oğlunun bulunduğu metro bir sonraki istasyona ulaşmıştı.

Bravo Üç, Pei’in emrettiği gibi peronda beklemek için metrodan indi. Fakat Bayan Han ve oğlu inmedi. Şimdi metroda sadece dört polis vardı.

Bir sonraki durakta kapılar açılınca Bayan Han oğluyla birlikte indi. Kocasını aradı.

SPU polisleri bilgi verir vermez Pei, Bravo Dört’e inmesini söyledi. Bravo Beş, Altı ve Yedi ise Bayan Han’ın geri dönme ihtimaline karşı metroda kalacaklardı.

Bir önceki duraktan henüz ayrılmış üç polis, arkadaki metrodan haber verdiğinde telsiz cızırdadı.

Bayan Han bir kez daha bip seslerini bekledi, ardından oğluyla birlikte yeniden metroya atladı. Kapılar kayarak kapandı.

Bravo Dört peronda yalnız kalmıştı. Diğer polislerin gelmesine en az iki dakika vardı. Metroda hedefleri takip eden ekipse üç kişi kalmıştı.

Yerin üstündeki durum da daha iyi değildi. Trafiğin yoğunluğu şehrin tüm ana arterlerinin tıkanmasına yol açmıştı. Teğmen Yin sirenleri açtığı halde hâlâ emekler gibi ilerliyorlardı. Bayan Han'ın metrosunun iki durak gittiği sürede onlar sadece otuz metre ilerleyebilmişlerdi.

Metro üçüncü istasyona yaklaşıyordu. Telsizden Bravo Beş'in sesi yükseldi.

"Hedefler iniyor. Bilgi verin lütfen."

"Bravo Beş inip onları takip et. Bravo Altı ve Yedi siz metroda kalın." Pei orijinal plandan sapmak niyetinde değildi. Metroda birilerinin kalması gerekiyordu. Hedeflerin aynı numarayı tekrar etme ihtimali vardı.

GPS haritasındaki kırmızı nokta sabit kaldı.

Bravo Beş telsizden, "Tren ilerledi ama hedefler hâlâ peronda. Lütfen bilgi verin," dedi.

Pei bir an durup soluklandı. Takviye kuvvetler birkaç dakika içinde peronda olacaktı.

Kırmızı nokta hareket ediyordu.

"Takipte kal! Hedefler istasyondan çıkıyor mu?"

"Hayır. C hattına aktarma yapmaya gidiyorlar."

Pei üzüntüyle sordu, "Hat mı değiştiriyorlar?"

"Guangyuan Tapınağı… Zhenghan Caddesi… Shita Tapınağı…" Teğmen Yin ezberindeki durak isimlerini sayıyordu. "Şu an Yangkou Yolu'ndalar. C hattı oradan doğu-batı yönünde hareket ediyor."

Şehir merkezinde hizmet veren üç metro hattı vardı. A hattı sürekli bir döngüde, B hattı kuzey-güney, C hattı ise doğu-batı yönünde hareket ediyordu. Bayan Han ve Dongdong, A hattının kuzeybatı köşesinde bulunan Guangyuan Tapınağı'ndan metroya girdiler. Oradan güneybatı yönüne gittiler. C hattıyla doğuya gitmek, B hattına giden hızlı bir yolu izliyorlarsa onlara daha fazla zaman kazandırırdı. Fakat arabayla oraya gitmek insana cehennem azabı yaşatırdı.

Bravo Beş doğu yönüne giden bir tren perona girerken Bayan Han ve oğlunu takip ediyordu. Onlarla birlikte metroya bindi fakat yine son saniyede perona atlayabileceklerini biliyordu. Bravo Beş takip ekibinin buraya kadar gelebilen tek üyesiydi ve hata yapmamakta kararlıydı.

Bayan Han telefonunu kapatıp etrafa bakındı. Bakışları Bravo Beş'e takıldı ve gülümsedi.

Aşağılanma hissiyle Bravo Beş'in yanakları yanmaya başladı. Nasıl fark etmişti ki?

Kulaklıktan Pei'in sesi duyuldu. "Bravo Beş. Bravo Beş, Bravo Bir konuşuyor. Cevap ver lütfen."

Avcuna öksürdü ve başını Bayan Han'dan öte tarafa çevirdi. Gizli mikrofonuna doğru eğilerek, "Bravo Beş konuşuyor," dedi.

"Hedeflerin durumu ne?"

Döndüğünde Bayan Han ve oğlunun peronda olduğunu gördü. "Trenden indiler," dedi Bravo Beş hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni fark etti. Bir sonraki durakta geri dönmem gerekecek."

Pei bütün kafatası ağrıyıncaya kadar dişlerini sıktı. Kırmızı nokta batı yönünde ilerlemeye başladı ama saniyeler sonra kayboldu. "Metrodalar!" diye bağırdı.

Kısa süre içinde telsizden yeni bir bilgi geldi. Ekibin kalanı Yangkou Yolu İstasyonu'na ulaşmıştı. Pei doğuya giden bir sonraki metroya binmelerini ve takipte kalmalarını emretti.

Minibüs hâlâ emekler gibi ilerliyordu. Pei, Teğmen Yin'in koltuğunun arkasına hafifçe vurdu.

"Zaman kaybediyoruz. Gerekiyorsa emniyet şeridini ya da bisiklet yolunu kullan. Kanunları çiğnemek ya da ters yönde ilerlemek falan umurumda değil, işleri hızlandırmamız gerek!"

"Durak durak ilerleyeceksek bir şey fark etmez. Bana varış noktasını söyleyin doğruca oraya gidelim," dedi Teğmen Yin.

Han onları nereye götürüyordu?

Pei Chengdu haritasına baktı ve Bayan Han'ın yolunu kafasında takip etti. Hiçbir mantığı yoktu. Tabii eğer… "Bir sonraki aktarma istasyonu nerede?" diye sordu.

Yin anında, "Merkez Kapı," diye cevapladı. "Şehrin en işlek yeri. Bütün hatlar oradan geçiyor."

"Han'ın yerinde olsam karım ve oğlumla buluşmak için tam da oraya giderdim. Bizi Merkez Kapıya götür!"dedi Pei.

Direksiyona sıkı sıkı yapışan Teğmen Yin minibüsü yoğun trafikten çıkardı ve sirenini çala çala bisiklet yolundan ilerlemeye başladı. Bisikletçiler ve yayalar hızla kaçıştılar.

Pei yüksek sesli bir oh çekti, sonunda hareket etmeye başladıkları için rahatlamıştı.

Artık kendilerine ihtiyaç duydukları enerjiyi sağlayan kırmızı noktayla aynı yöne ilerliyorlardı. Yin minibüsü dar bisiklet şeridinde en yüksek hızda ve mükemmel şekilde sürmeye devam etti.

DTU Zeng yumruğunu sıktı. "Hemen hemen üstlerinde sayılırız!"

Nokta bir an hareketsiz kaldı, ardından onlardan uzaklaşmaya başladı. Pei ve diğer ekip üyeleri birbirlerine baktılar. Bayan Han ve oğlu perondaydı.

Takip sisteminden genç bir erkeğin heyecanlı sesi yükseldi.

"*Babacığım…*" diye bağırdı Dongdong.

Sesi aniden kesildi, sanki biri eliyle çocuğun ağzını kapatmıştı. Sesler azaldı, hışırtılı bir parazite dönüştü. Birkaç saniye sonra bir çıt sesi duyuldu ve hoparlörden gelen ses kesildi.

Pei, "Dinleme cihazını buldu," dedi.

Tüm ekip sessizleşti. Teğmen Yin minibüsü tekrardan ana şeride yönlendirdi. "İstasyondayız," dedi.

Pei kapıyı sertçe açtı ve diğerleri de peşinden girişe doğru koştular. Ekip hızlıca geçerken yolcular şaşkınlıkla

bağırıyorlardı.

İstasyondaki ağır ayak seslerini duyunca Han donup kaldı. Tek kelime bile etmeden karısıyla oğlundan uzaklaşıp kaçtı.

“Baba!” diye bağırdı Dongdong.

Çocuk babasına doğru birkaç adım attı ama annesi hemen yakalayıp oğluna sarıldı.

Bir dizi üniformalı polis memuru yanlarından geçti ve çocuk hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Han kalan son enerjisiyle A hattına binmek için perona doğru koştu. Güvenlik kontrolünden geçip turnikenin üstünden atladı. Arkasından yükselen öfkeli bağırışları duymazlıktan gelerek yürüyen merdiven bariyerinden aşağı baktı. Yaklaşan metronun ışıkları aşağıdaki tüneli aydınlatıyordu. Peron beş metre aşağısındaydı.

Çizmelerin döşemede çıkardığı sesler yaklaşıyordu. Harekete geçmeliydi.

Bariyeri aşıp yürüyen merdivenin yanındaki boşluktan aşağı atladı. Vücudu havadayken büküldü, yere indiğinde sağ ayak bileğinden sert bir çatırtı geldi.

Başkomiser Liu turnikeye ilk ulaşan kişi oldu. Bariyerden aşağı baktı ve Han’ın aşağıda topalladığını gördü. Onu takip etmek ve bariyerden atlamak üzereydi ki bir el bileğinden yakaladı.

“Demek bilet almayı unuttun ha?”

Liu başını çevirince orta yaşlı metro çalışanını gördü. Kadın, Liu’nun bileğini bir kelepçe gibi sarmış, sıkı sıkı tutuyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı ondan uzaklaşırken. “Polis memuruyum ben!”

Başkomiser Pei ve Teğmen Yin aceleyle geldiler.

Rozetini göstererek, “Polis!” diye bağırdı Pei.

Çalışanın gözleri büyüdü, Liu'yu bıraktı. "Bilmiyordum," diye mırıldanıp geri çekildi.

Liu önemsemedi. "Han peronda," diye bağırdı. "Oraya gitmemiz lazım."

Üç polis kapıdan atlayıp merdivenden hızla aşağı indiler. Perona vardıklarında Han'ın topallayarak sol taraftaki metroya bindiğini gördüler. Ona doğru koştular ve metronun kapıları tam da önlerinde kapandı.

Nefes nefese kalan Han kapının diğer tarafında duruyordu. Korkuluğa yaslandı ve acıyla nefes alırken onlara baktı.

SPU Başkomiseri Liu boğuk bir çığlık kopardı. Kapıya doğru koşup cama vurdu.

Başkomiser Pei gözden düşmüş selefi başını sallayıp acı acı gülerek onlara bakarken çaresizce izledi. Han'ın kafasında hangi hislerin dolaştığını merak etti. Ailesi için endişe mi, eski meslektaşlarının gözünde düştüğü durum yüzünden utanç mı, yoksa kaçmayı başardığı için gurur mu duyuyordu? Kesin olan bir şey vardı, bu adam iki haftadan kısa süre önce öldürülen polis arkadaşları Çavuş Zheng Haoming'in dairesinde karşılaştığı adam değildi artık.

Metro istasyondan ayrılırken Pei, "Takibi bırakın," dedi. Döndü ve peronun çıkışına doğru ilerledi.

Başkomiser Liu fiberglas bariyere sağlam bir yumruk attıktan sonra Pei ve Yin'i takip etti.

DTU Zeng ve Mu üst katta güvenlik kapısının öteki yanında onları bekliyordu. Han'ın karısı ve oğlu da yanlarındaydı, ikisi de donakalmıştı.

Zeng aceleyle Başkomiser Pei'in yanına gitti. "Ne oldu?"

"Kaçtı," dedi Pei kederle başını sallayarak. "Elimizden birkaç saniyeyle kaçırdık."

Zeng, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Yanakları gözyaşlarından hâlâ ıslak olan Bayan Han derin bir oh çekti. Oğlu elini tuttu. Kızarmış gözleriyle Pei'e bakarak, "Bir suçluyla işbirliği yaptığım için beni

tutuklayacak mısınız?” diye sordu. Sesindeki alaycı ton Pei’i rahatsız etti.

Yüzünde samimi bir gülümsemeyle çocuğa, “Adın Han Dongdong değil mi?” diye sordu.

Çocuğun yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

“Bende bir fotoğrafın var.” Pei karakoldaki tuvaletten aldığı fotoğrafı göstermek için sağ elini açtı.

Çocuk şaşkınlıkla başını eğdi.

“Babanın nereye gittiğini biliyor musun Dongdong?”

“Tabii. Az önce söyledi bana.”

Pei yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı. Şimdilik Han’ı elden kaçırmış olabilirlerdi ama hâlâ bir umut vardı. “Öyle mi?” Umursamaz görünen bir ifadeyle tekrar gülümsedi. “Nereye gitti?”

“Kötü bir adamı yakalayacak,” dedi çocuk, sesi gururla yükselmişti. “Gerçekten kötü bir adammış. Bana da okulda dikkatli olmamı söyledi. Büyüyünce ben de polis olacağım.” Göğsünü şişirdi.

Pei çocuğun saçlarını okşadı. “Bir gün harika bir polis olacağından eminim.”

Boğuk bir hıçkırık duyunca başını kaldırdı. Bayan Han’ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Pei kadın için üzüldü ama aynı zamanda memnun oldu, çünkü bu gözyaşları oğlunun doğruyu söylediğini gösteriyordu.

Teğmen Yin’e, “İkisini eve götür,” dedi. “Sorgu için gelmelerine gerek yok.”

Teğmen Yin başını sallayarak çömeldi ve Dongdong’u kucağına aldı. Evlerine daha önce gittiği için ikisini nereye götüreceğini biliyordu. Han’ın yardımcısı olduğundan eski başkomiserin ailesini herkesten iyi tanıyordu.

Bayan Han, Pei’e kaşlarını çatarak baktı. Bir eliyle gözyaşlarını siliyor, bir yandan da istasyonun çıkışına doğru giden Yin’i ve oğlunu takip ediyordu.

Ekibin kalan üyeleri ilerleyen figürleri alacakaranlıkta kaybolup gidene kadar izlediler.

Pei özellikle birine hitap etmeden, “Gerçekten Han bütün bunları oğluna birkaç şey söylemek için mi yaptı?” diye sordu.

Mu, “Baba olsaydınız anlardınız,” diye cevapladı.

DTU Zeng homurdanıyordu. “En azından ikisini sorgulasaydık.” Şaşkınlıkla Başkomiser’e baktı. “Gitmelerine neden izin verdiniz?”

“İki sebebi var. Öncelikle zaten söylediklerinden daha fazlasını bilmiyorlar. Ama daha da önemlisi şu ki Han’ın oğlu bana bilmem gereken her şeyi söyledi.”

21.07
Yeşil Bahar

Kadının solgun parmakları tellerin arasında dans ediyordu. Kemanından yükselen müzik yemek yiyen müşterilerin üzerine dereler gibi akıyordu.

Kadın kemanını bırakırken kusursuz giyinmiş bir garson parmak uçlarında yürüyerek sahneye geldi ve bir buket çiçek uzattı. Alçak sesle, “Bir müşteriden,” dedi. “Mesaj da isim de yok.”

Kemancı, “Bir dakika bekle lütfen,” diye yanıtladı. Uzandı, farklı bir demet çiçek seçip garsona uzattı. “Bu zambakları bir hediye olarak geri götür lütfen,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Müşteriye de cömertliği için teşekkür etmeyi ihmal etme.”

Garson, “Tabii,” dedi. Hızlı adımlarla sahneden indi ve sessiz bir köşedeki iki kişilik masaya doğru yürüdü. Masadaki müşteri kafası karışmış şekilde baktı.

Müşteriye zambakları göstererek, “Efendim,” dedi, “kemancımız nezaketiniz için teşekkür ediyor.”

Adam çiçeklere sanki her bir yaprağın kokusunu ve şeklini hafızasına kazımak istermiş gibi baktı. Beethoven’in

“F majör Romans”ının ilk tınıları kulağına geldiğinde sahnedeki genç kadına baktı. Gözlerinde hafif bir mutluluk parıltısı kendini gösteriyordu.

Bir saat sonra kemancı restoranın girişinde durdu. Sol koluna taktığı siyah bant beyaz elbisesiyle dikkat çekici bir zıtlık oluşturuyordu. Bandın üzerine beyaz renkli tek bir karakter çizilmişti: “Xzao” yani “evlat”. Bu banda *xiao gu* denirdi, ölen bir ebeveynin anısına takdirdi.

Yanında duran iş arkadaşı ondan on yaş büyüktü. “Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?” dedi.

“Eminim,” diye cevap verdi, sesi nazik ama kararlıydı. “Biri gelecek. Yine de teklifin için teşekkür ederim.”

Adam başını salladı. Kadın babasını yeni kaybetmişti, diğer akrabalarından ya da arkadaşlarındansa hiç bahsetmemişti. Onu almaya kim gelebilirdi ki?

Yeşil Bahar’ın baş aşçısı ve kör kemancı arasındaki arkadaşlık bazı söylentilere yol açmıştı ama umurunda değildi. Hem mesaileri de aynı saatte bitmişti, bu nedenle onu eve bırakması da mantıklıydı.

Beklenmedik şekilde reddedilmek adamın tuhaf hissetmesine yol açtı.

“Benim için endişelenmene gerek yok,” dedi. “Bana arkadaşlık edecek Niuniu var.”

İtaatkârca ayaklarının dibinde oturan safkan Labrador cinsi köpeğine baktı. Rehber köpek, babasının ölümünden önce ona verdiği bir hediyeydi. Sahibi gösterisini yaparken iyi eğitilmiş, zeki ve sadık Niuniu akşamın çoğunu restoranın arka tarafında kestirerek geçirirdi.

Kararlılığı zayıflayan adam, “Peki o zaman,” dedi. Vedalaştıktan sonra otoparka doğru ilerledi.

Kadın uzaklaşan ayak seslerini dinledi ve gittiğinden emin olunca Niuniu’nun tasmasını çekti. Köpek ayağa fırlayıp kadını yönlendirmeye başladı. Merdivenlere yaklaştıklarında Niuniu aşağı ineceklerini bildirmek için dönüp kadının iki bacağına dokundu. Sahibi merdivenleri

indikten sonra Niuniu hızlı ve hafif adımlarla yürümeye devam etti.

Çok geçmeden restoranın avlusundan çıkıp sakin bir ara sokağa geldiler. Yolda lastik sesi duyan genç kadının sağ kulağı seğirdi. Durdu ve bekledi. Önce hafif bir fren tıslaması, ardından da açılan otomatik camın gıcırtısı duyuldu.

“Yardıma ihtiyacın var mı? Seni gitmen gereken yere götürebilirim.”

Genç bir adamın sesiydi. Ona dönüp hafifçe öne eğildi. Burnuna hafif ama tatlı bir koku geldi: zambaklar.

Sakince, “Seni bekliyordum,” dedi.

“Beni mi takip ediyorsun?”

Cevap vermedi. “Önce arabaya bin, dışarısı soğuk,” dedi.

Kadın geriye doğru dikkatlice bir adım attı ve başını salladı. “Hayır. Arabana binmem.”

“Anladım. Öyleyse neden oturup sohbet edebileceğimiz bir yer bulmuyoruz. Yakında bir kafe var, oraya gidebiliriz.”

Adamın söz ettiği yeri biliyordu. İlk baştaki çekincelerine rağmen başını sallayarak onayladı. Ama bir şartı vardı. “Oraya yürüyerek gideceğim.”

“Tamam, içeride seni beklerim.”

★★★

Adam içgüdüsel olarak kafenin en tenha yerindeki masayı seçti. Ardından yakındaki bir garsona işaret etti.

“Beyaz elbiseli genç bir kadın gelecek. Kendisi kör. Dışarı çıkıp yolu bulmasına yardım eder misiniz?”

Garson şaşırdı ama kendisinden isteneni yapmayı kabul etti. Kısa süre sonra masaya doğru getirdiği genç kadınla birlikte geri döndü.

“Lütfen otur,” dedi adam yumuşak bir sesle. Sonra ne söyleyeceğini bilemedi. Bu buluşmayı o planlamamıştı.

Aslında bunu ilk başta neden önerdiğinden de emin değildi.

Genç kadın beceriyle kayarak koltuğuna oturdu. Köpeği havayı kokladı sonra da ayaklarının dibine yatıp ikisini izlemeye başladı.

Açık açık, “Neden beni takip ediyordun?” diye sordu kadın.

“Seni takip etmiyordum. Restoranda yemek yemiştim ve ayrılırken seni gördüm, yardım etmek istedim,” dedi. Yemekten sonra otoparkta onu beklemek için bir saat harcadığını söylemeyi atlamıştı.

“Hayır, beni takip ediyordun. Yalan söyleme.” Kaşlarını çattı. “Kör olabilirim ama bazen kör olmak başkasının göremediklerini görmek demektir.”

Kendi kendine gülümseyerek, “Doğru,” dedi adam. “Zambaklarda olduğu gibi.”

“Bugün gelenler bana gönderdiğin ilk çiçekler değildi.”

Hiçbir şey söylemedi. İnkâr edemezdi, zaten etmek de istemiyordu.

“Geçen hafta her gün restorana geldin. Her defasında ben gidene kadar sen de bekledin. Seni göremesem bile neler olduğunu hissedebiliyorum. Beni takip ediyordun. Bana bu konuda yalan söyleme.”

Adam dilini şaklattı. “Tamam. Seni takip ediyordum. Ama kötü bir niyetim yoktu. Sadece sağ salim gittiğinden emin olmak istiyordum. Çünkü…” Tereddüt etti, ağzından çıkan sözler kendisini de şaşırttı. “Ben de geçenlerde bana çok yakın birini kaybettim.”

“Nasıl yani?” diye sordu genç kadın, sesi daha yumuşak çıkıyordu.

Adam dudağını ısırdı. Kişisel hisleriyle ilgili ilk kez biriyle konuşuyordu. Yuan olsa ona zayıf derdi ama bunu yapmak daha özgür hissetmesini sağlamıştı.

Sakince, “Babanı kaybettiğini biliyorum,” dedi.

Kadın öksürdü, gözleri yaşarmaya başladı.

“Benim babam da kısa bir süre önce vefat etti,” diye devam etti. “Yaşadıklarını anlıyorum. Seninle ilgilenen kişiyi birden kaybetmek... Hayatının temelleri yerden sökülmüş gibi geliyor.”

“Babanı mı kastediyorsun?” Gözlerinden yaşlar süzüldü. Tüm düşmanlık yok olup gitmişti.

“Evet, babam,” diye tekrarladı.

Gözlerini kırpıştırınca biriken yaşlar da akıp gitti. “Bana bu yüzden mi çiçek veriyordun? Ve bu yüzden mi takip ediyordun?”

Başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Müziğini beğendiğim için çiçek veriyordum.”

Kadın şaşırmış gibi görünüyordu. “Klasik müzik sever misin?”

“Bu türe pek aşina değilim ama senin çaldığın parçaları seviyorum. Özellikle de her gece programa başlarken çaldığını. Bana kaybettiğim ailemi hatırlatıyor.”

“Çek besteci Frantisek Drdla’nın bestesi. İsmi ‘Sehnsucht’, yani özlem’. Bizi bırakıp gidenleri hatırlatmak için bestelenmiş.” Sessizce iç çekti. “Baban hakkında yalan söylediğine inanmıyorum.”

Kafedeki sesler azalıp dağıldı ve adam kulaklarında bir kez daha yankılanan yumuşak, huzurlu melodileri duyabiliyordu. Aynı zamanda ölülerin yüzleri de gözünün önünde yanıp söndü; dönüşümlü olarak bazen bulanık bazense çok berrak olan yüzler ölümü anımsatan bir akışkanlıkla birleşip üst üste biniyorlardı. Şakaklarının arasından keskin bir acı yükseldi. Ürperdi.

Kadın, “Bir şey mi oldu?” diye sordu, gerçekten endişelenmişti.

“Bir şey yok.” Derin bir nefes alarak alnını ovuşturdu. Konuyu değiştirme niyetiyle, “Çaldığın üçüncü parça da hoşuma gidiyor,” dedi.

“Üçüncüsü mü?” Bir elini sol yanağına koydu. “Nasıl bir his veriyor sana?”

“Huzurlu hissettiriyor.”

“Aklında çok şey mi var? Kafanı karıştıran ve belirsizlik hissi veren şeyler? Geçmişle ya da gelecekle ilgili endişeler?” Durakladı. “Belki de hemen önünde olan bir şey?”

Adam bu hareketinin ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu ama yine de gözlerini ondan kaçırdı.

Kadın gülümsedi. “Bahsettiğin parçanın adı ‘Méditation’, Fransız besteci Massenet’ye ait. İnsanları hayallere sürüklemesiyle ünlüdür. Dinleyiciyi rahatsız eden bir şey olduğunda bu parçanın onunla konuşabildiğini fark ettim.”

Gülümseyince yüzüne hoş bir ışıltı yayıldı. Aslında gülümsediğini ilk kez görüyordu. Bu görüntü, içinde bazı hisler uyandırdı.

“Güzel bir gülümsemen var.”

Belirgin bir utançla başını eğdi ama gülümsemeyi bırakmadı.

Bir an geçince, “Sen kötü biri değilsin,” dedi.

“Ya? Neden böyle söyledin?”

“Çünkü müziğimi anlıyorsun.”

“Buraya gelmeden önce benimle ilgili ne düşündün? Tehlikeli olduğumu mu?”

“Hayır, tam olarak öyle değil,” dedi neredeyse özür diler gibi. “Son olayları da düşününce hayatımı olabildiğince sakin tutmaya çalışıyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Başın belada falan mı?”

“Dün gece bir müşteri vardı. Sarhoştu ve peşimden koştu. Sen de oradaydın değil mi?”

“Oradaydım, evet. Peşinden koşacaktım ama garsonlar onu benden önce yakaladı. Senin için endişelendim. Bugün de o yüzden seni takip ediyordum, benzer bir şeyin tekrarlanmasından korktum.”

“Eğer böyle bir şey tekrar olursa sebebi o olmayacak. O adam ölmüş.”

Şaşırmış gibi davranarak, “Öyle mi?” diye sordu.

“Dün gece restorandan ayrıldıktan sonra… Trafik kazası olduğunu söylüyorlar ama duyduğuma göre daha fazlası da olabilirmiş. Bugün öğleden sonra birkaç arkadaşı beni aramaya geldi. Bu kazanın, bana yaptığıyla ilgili bir misilleme olabileceğinden şüpheleniyorlardı. O adama böyle bir şey yapabilecek birini uzaktan bile tanımadığımı söyledim. Sonra bugün tekrar ortaya çıktın ve şey, ben de bunu düşünmeye başladım.”

Tekrar duraklayıp daha diplomatik bir yaklaşımla devam etti. “Herhangi bir yanlış yaptığından şüphe ettiğimi söylemiyorum. Sadece yüz yüze konuşmamız gerektiğini düşündüm.”

Görünmez bir el göğsünü sıkıyordu ama kontrolü kaybetmedi. Bahsettiği “arkadaşlar”ın kimler olduğunu biliyordu.

Sakinleştirmek istercesine, “Üzerinde durma. Durumun seninle ilgili olmadığını biliyorsun,” dedi. “Bazı insanlar ne çok düşman edindiklerini fark etmiyorlar bile. Gerçekten bir suikasta kurban gitmişse bile insanların bunu seninle ilişkilendirmesi için hiçbir sebep yok.”

“Haklısın. Belki de paranoyaklık ediyorum. Kanımda var herhalde. Babam polis memuruydu, bilirsin ya.” Bunu söyledikten sonra yüzü karardı.

“Bir şey mi oldu?” Adam kabaran duygularını kontrol altında tutmak ve ses tonunun doğallığını korumak için elinden geleni yaptı. “Geç oldu. Eve gitmelisin.”

Kadın koltuğunda kıpırdandı. Adam onu ne kadar zamandır izliyor olursa olsun yine de kadının bir yabancı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

“Evet, geç oldu,” dedi aşağı sarkan bir tutam saçı çekerek. “Beni eve bırakma teklifin hâlâ geçerli mi?”

“Tabii,” dedi. İlk gerçek buluşmaları olsa bile açıklayamadığı derin bir bağ hissetmişti. Kadının

güvenliğinden hiç şüphesiz kendisinin sorumlu olduğunu her nasılsa biliyordu.

“Teşekkürler.”Tekrar gülümsedi. “Bu arada adım Zheng Jia.”

21.30
Kriminal Polis Merkezi

Zil çaldı. Başkomiser Pei kapıyı açtığında DTU Zeng dışarıda duruyordu. Cebinden bir parça kâğıt çıkarıp Pei’e verdi.

Huang Jieyuan
Erkek, 48
Karabüyü Barın şu anki sahibi
Cep telefonu numarası: 13020011590

“Huang Jieyuan, 30 Ocak rehine olayı sırasında Başkomiser Ding Ke’nin yardımcısıydı. Davayı en iyi bilen kişi, tabii Başkomiser Ding’ten sonra.”

Pei, “Harika,” dedi. “Çok rahatladım.”

Zeng, “Maalesef izini bulabildiğimiz tek kişi o,” dedi. “Başkomiser Ding’i bulabileceğimize dair pek umudum yok. Komiser’in söylediği gibi zaten on yıldır aranıyor. Rapordaki diğer kişilere gelince bazıları geçen zamanda gerçekten vefat etti. Bir de Wen Hongbing’i öldüren keskin nişancı Zhong Yun var. Nedense onun hakkında da bir şey bulamıyoruz.”

“Onun da mı kayıp olduğunu söylüyorsun?”

“Demek istediğim ‘Zhong Yun’ isminde birinin olmadığı. Bu isimde tek bir kayıt bile bulamıyorum. Takma adı olmalı.”

“İlginç. Öncelikle Huang Jienyuan’a odaklanalım, bakalım bizi nereye götürecek. Belki de bu ‘Zhong Yun’a yaklaşmamızı sağlar.”

“Şimdi arasam nasıl olur?”

Pei, DTU Zeng’in önerisini el sallayarak geçiştirdi. “Geç oldu,” dedi. “Yarını bekleyelim.”

Zeng inanamayarak tekrarladı, “Yarın mı? Amirim burada karşı karşıya olduğumuz şey Erinyeler.”

“Bunun fazlasıyla farkındayım. Güven bana.” Pei manidar bir şekilde DTU Zeng’e baktı.

Genç memur en sonunda başını salladı. “Başkomiser sizsiniz Başkomiserim.”

5

TUZAĞI KURMAK

31 Ekim, 08.33
Karabüyü Bar, Arka Ofis

Bar müdürü yumuşak bir sesle, “Telefonunuz var Bay Huang,” dedi.

“Kim arıyor?” diye mırıldandı Huang Jienyuan uykulu gözlerini ovuşturarak.

“Kamu güvenliği bürosundan aradığını söyledi.”

“Ne?” Bu sözler vücuduna tanıdık bir adrenalin dalgası göndermişti. Artık tamamen uyanıktı, oturup ahizeyi kaldırdı. “Ben Huang Jienyuan.”

Bir erkek sesi, “Merhaba kamu güvenliği bürosunun arşiv merkezinden arıyorum,” dedi.

“Kamu güvenliği arşivleri ha?” dedi Huang, büronun ondan ne istiyor olabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

“Evet. 1984’teki davayla ilgili sorularımız var. Daha doğrusu 30 Ocak’taki rehine olayıyla ilgili. O tarihte Başkomiser Ding’in yardımcısı olduğunuzu ve soruşturmaya doğrudan dahil olduğunuzu biliyorum, doğru değil mi?”

“Şey, evet. 30 Ocak davasına bu ani ilgi neden?”

“Ah, çok ciddi bir şey değil. Eski soruşturmaları rastgele kontrol etmeye başladık ve yaptığımız son kontrol 30 Ocak dava dosyalarının departman standartlarına tam olarak uymadığını ortaya çıkardı. Üstlerim ilgili kişilerle görüşüp ek bir rapor hazırlayarak dosyadaki boşlukları doldurmamı istediler.”

Huang kendi kendine güldü. “Bence üstleriniz epey iyimser. Hemen hemen yirmi yıl oldu. Ne kadarını

hatırlamamı bekliyorsunuz? Üstelik emekli olmamın üstünden de yıllar geçti. Artık hiçbirinize rapor vermiyorum.”

Arayan kişi, “Anladım,” dedi. “Tek istediğimiz bize biraz zaman ayırarak yardımcı olmanız. Başka bir şey yok.”

Huang miskince, “Ayıracak çok zamanım yok,” diye cevap verdi. “Benim dertlerim bana yetiyor.”

Birkaç saniye hattan ses gelmedi. Arayan kişi tekrar konuştuğunda ses tonu daha dostçaydı.

“Aslında burada ikimiz de birbirimize yardım edebiliriz. Size belli bir soruşturmayla ilgili daha yeni ortaya çıkan bazı dosyalar versem? Torbalı katil cinayeti mesela.”

Şaşkınlıktan Huang’ın ağzı açık kaldı. “Bu ilgi çekici bir teklif.”

“Buradan 30 Ocak davasını anlatmaya istekli olduğunuz anlamını çıkarabilir miyim?”

“Peki. Eski kayıt defterlerime bir bakayım. Onlar işinize yarayabilir.”

“Aa? Hangi kayıt defterleri?”

“Katıldığım her davanın kişisel kaydını tutardım. Resmî raporlara girmeyenler de dâhil olmak üzere her ayrıntıyı bu defterlere yazardım. Hatta o defterlerin sizin dosyanızdaki kayıtlardan daha değerli olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.”

“Bu kayıt defterini bize ne kadar sürede getirebilirsiniz?”

Huang adamın sesindeki çaresizliği sezdi.

“Ne zaman aramaya başladığıma bağlı,” dedi kasti bir belirsizlikle. “Tüm kayıt defterlerimi garajımda saklarım. Eski kâğıtlar, faturalar ve rastgele çöplerle karışmış haldeler. Onlara bakmayalı yıllar oldu.” Bir an sustu. “Aslında üniforma giydiğim son günden bu yana on yıl geçti. O kayıt defterlerine bir daha dokunacağımı sanmıyordum.”

“Peki, öyleyse en kısa sürede sizden haber almayı umuyorum.”

“Fazla heyecanlanmayın. Torbalı katil dosyalarını hazırlamak için sizin de biraz zamana ihtiyacınız olacağını sanıyorum.”

“Evet, tabii.” Karşı taraftan sevimsiz bir kahkaha geldi. “Siz gerçek bir iş adamısınız Huang.”

Huang da kendi sinsi gülüşüyle karşılık verdi. “Birbirimizi anladığımız sürece bu, uzun ve faydalı bir dostluğun başlangıcı olabilir bana kalırsa.” Birbirlerine numaralarını verip telefonu kapattılar.

Huang’ın gülümsemesi bulutlu bir gündeki güneş ışığı gibi soldu. Barın kat yöneticisini eliyle işaret ederek çağırdı.

“Evet, Bay Huang?”

“Cep telefonunu kullanmam lazım.”

10.47
Huang’ın Evi

Bir kadın, Lai Yin Yuan sitesinin ana kapısından içeri girdi. Girişteki güvenlik elemanına el sallayıp başıyla selamladı. Sağ elinde yiyecek dolu plastik bir torba vardı.

Daha genç bir adam üç tekerlekli bir taşıma aracının pedalını çevirerek onu takip etti. Sağlam fiziği ve esmer tenine bakılırsa hayatını bedensel işler yaparak kazanmak için şehre gelen milyonlarca göçmen işçiden biriydi. Küçük aracının arkasında yakut kırmızısı elmalarla dolu ağır bir sepet vardı.

Güvenlik görevlisi, “Elmalar lezzetli görünüyor,” dedi gülümseyerek.

“Öyleler,” dedi kadın neşeyle. “Üstelik ucuzlar. Birkaç tane daha alırsam kapıma kadar getireceğini söyledi. Sonra biraz sana da getiririm.”

“Zahmet olmazsa.” Görevli, genç meyve satıcısına yardım etmek için ilerledi.

Boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedi satıcı.

Kadın, satıcıyı binasının garajına götürdü, anahtarını çıkardı ve kapının yanındaki iki bisikletin arasındaki boşluğu gösterdi. Genç adam elma dolu sepeti kaldırdı ve dengesini korumaya çalışarak yürüdü. Büyük bir gürültüyle beton zemine bıraktı.

“Çok teşekkürler!” Kadın çantasından bir banknot çıkarıp uzattı.

Adam parayı aldı ama hemen gitmek yerine gözleriyle garajı taradı, bakışlarını köşedeki eski dergi ve gazete yığınına dikti.

“O kağıtlar size lazım mı hanımefendi? Hepsini otuz yuana sizden alabilirim.”

Kadın şaşkınlıkla kâğıt yığınına baktı. Ne bu yığını ne de yanındaki iki büyük karton kutuyu daha önce görmüştü.

Karton kutulardan iki adam fırlayınca kadın daha da şaşırdı. Adamlardan biri ileri atılıp garajın kapısını kapattı, diğeriyse meyve satıcısının üzerine atlayıp adamı yere devirdi.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Garaj kapısı şiddetle kapanırken kadın şaşkınlıkla çığlık attı. Adamlardan biri bağırarak bir şeyler söylüyordu ama kadının bunu anlaması zaman aldı.

“Korkmayın. Biz polisiz.”

Huang’ın şaşkınlıktan donakalmış olan karısı gözlerini kendisine bakan adama çevirdi. Rozetteki ismi okudu: “Başkomiser Pei.”

★★★

Komiser Song’un da onayıyla Başkomiser Pei, DTU Zeng iletişim bilgilerini verir vermez Huang’la temasa geçmişti. Erinyeler timin diğer üyelerini izliyor olabilirdi, o yüzden Pei ve Komiser Song ekibin diğer üyelerini geride bırakmaya karar verdiler.

Huang o sabah bir kez daha Pei'i aramıştı, sonrasında Pei ve Liu yanlarına bol miktarda eski kâğıt ve karton alarak Huang'ın evine gittiler. Her şeyi yerleştirdikten sonra kutuların içine girip beklediler.

Huang'ı arayan ve kamu güvenliği arşivleri için çalıştığını iddia eden kişinin kim olduğu gayet açıktı. Erinyeler tam da Pei'in beklediği gibi 30 Ocak davasıyla ilgili bilgi toplamaya çalışıyordu.

Kapı açıldığında Pei ve Liu garaja geleli bir saatten fazla olmuştu. Huang'ın karısı içeri girdiğinde Başkomiser kimliğini ifşa edecekti aslında ama kadını takip eden genç adamı fark etmişti. Meyve satan göçmen bir işçi gibi görünüyordu fakat Pei, Erinyeler'in kılık değiştirme konusundaki maharetini çok iyi biliyordu. Zaten alarma geçmişti, bir de üstüne satıcı bu kâğıtlar için otuz yuan gibi çok yüksek bir ücret önerdiğinde Pei'in şüpheleri doğrulandı. Harekete geçti ve Liu da onu izledi.

İki adamın polis olduğunu anlayınca Huang'ın karısının dengesi yerine gelmeye başladı. Ama kafası hâlâ karışıktı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Liu'nun tuttuğu adamı göstererek, "Bu kim?" diye sordu Pei.

Korkudan gözleri büyüyen adam, "Ben ne yaptım?" diye bağırdı. "Lütfen, ben suçlu değilim!"

Bayan Huang şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu adam yalnızca meyve satıcısı. Neler oluyor burada?"

Pei kollarını bağladı. "Bu elmalara ne kadar ödediniz?"

"Elli yuan."

"Neden bu kadar ucuz?"

"Bilmem. İndirim falan vardı herhalde."

"Önce siz mi ona yaklaştınız yoksa o mu size yaklaştı?"

"O yaklaştı. Pazardaydım ve bana bu elmalarda indirim yapacağını söyledi. Ve evime teslim etmeyi önerdi. Bu

yüzden almaya karar verdim.” Gözlerini genç adama çevirdi. “Hey, ne numaralar çeviriyorsun?” diye sordu.

Liu genç adamın bileğini sıktı. “Haydi, dökül bakalım,” diye hırladı.

Satıcı acıyla yüzünü buruşturdu ve boğuk bir çığlık attı. Hızlı hızlı soluk alıp verirken, “Tamam, konuşacağım! Konuşacağım!” dedi. “Biri bana bu elmaları ucuza satmamı söyledi. Bunun için bana çok para verdi. İki yüz yuan! Nasıl hayır diyebilirdim?”

Liu, Pei’in bakışlarını yakaladı ve Pei başını salladı. Liu adamın bileklerini biraz daha sıktı. “Kimdi o?” diye sertçe bağırdı. “Nerede?”

Satıcının sözleri ciyaklamalar ve hıçkırıklara karışarak ağzından çıkıyordu. “Bilmiyorum, doğru söylüyorum. Onu daha önce hiç görmedim. Bu kadının kocası ya da belki de akrabasıdır diye düşündüm.”

Huang’ın karısı, “Sanki söylediği bir şeye inanabilirmişiz gibi,” diye çıkıştı.

“Epey uzun boyluydu ama yüz hatlarını tarif edemem. Büyük bir şapka takmış, yüzünün çevresine de bir şal sarmıştı. Elmaları garaja teslim etmemi ve orada bir kâğıt yığını olabileceğini söyledi. Kâğıtları alırsam bana kilo başına beş yuan verecekti. Böyle bir teklifi geri çeviremezdim.”

Genç adam konuşurken kâğıt yığınına baktı.

Huang’ın karısı, “Bizim değil,” dedi.

Pei, “Adam şu an nerede?” diye sordu. “Aldıktan sonra bu eski püskü kâğıtları adama nasıl verecektin?”

“Ana kapının dışında beklememi söyledi. Söylediğine göre onu hemen bulabilecekmişim.”

Liu, “Ne yapacağız Başkomiserim?” diye tısladı. Bu, Erinyeler’in peşine düşmemiz için bir şans olabilir. Neden bu adama kâğıtları verip sonra da takip etmiyoruz?”

“Çok geç oldu,” dedi Pei yüzünü buruşturarak. “Erinyeler büyük ihtimalle bu evi gözetliyordur. Kapı kapanalı birkaç dakika oldu, içeride bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.”

“O zaman ne yapacağız?”

Pei terli ellerini yumruk yaptı. Şu an tereddüt etme riskine giremezdi.

Dışarıdan alçak bir tıkırtı duyuldu. Ayak sesleri.

Pei, Liu’ya baktı. Ses çıkarmadan, “Kapıyı aç,” dedi. Eliyle işaret etti ve ikisi birlikte garaj kapısını iterek açtılar.

Dışarıdaki adamı tanıdılar. Ön kapıdaki güvenlik görevlisiydi. Garajda iki yabancı daha görünce tekrar baktı. Sersemlemişti, zarfı ortaya doğru uzattı.

“Biri size bu zarfı vermemi istedi.”

Pei zarfı alırken, “Bu kişi şu an nerede?” diye sordu.

“Bana verdikten sonra kaçtı. Tek söylediği garaja gelmem ve burada kim varsa ona bu zarfı vermemdi.”

“Uzun boylu muydu? Şapkası var mıydı ve yüzüne bir şal mı sarmıştı?”

“Aslına bakarsanız evet.”

Pei başını sallayan Liu’ya baktı. “Bizi gördü.”

Başkomiser Pei zarftan iki şey çıkardı: bir kâğıt parçası ve Budist Merhamet bodhisattvası* Guan Yin’in yeşim kolyesi. Kâğıda kusursuz bir yazıyla kısa bir not yazılmıştı.

*** Bodhisattva, Budist düşüncede kendini tüm duyarlı canlıların Budalığa ulaşmasına yardımcı olmaya adamış kişidir. (e.n.)**

Saat 14, Çılgın Dünya İnternet Kafe

Huang’ın karısı aniden çığlık attı.

Pei, “Sorun ne?” diye sordu.

“Bu, oğlumun taktığı Guan Yin kolyesine benziyor.” Yeşim kolyeyi alıp elinde tuttu. “Evet, kesinlikle onun kolyesi bu. Ama burada ne işi var?”

Pei cevap vermedi. Midesine bir şeyler batıyormuş gibi hissetti.

11.23
Kriminal Polis Merkezi, Konferans Salonu

Ekibin bütün üyeleri konferans salonunda hazır bulunuyordu. Kararlı ama gergin bir havası olan orta yaşlı, şişmanca bir adam da onlara katılmıştı.

Pei adamı takdim etti. “Bu, Chengdu kriminal polisinin eski teğmenlerinden Huang Jienyuan. On yıl önce belli bir olay onun kolluk kuvvetlerinden ayrılmasına ve ticaret hayatına yönelmesine yol açmıştı. Şu an Karabüyü Bar’ın sahibi.”

DTU Zeng, “Her şey iyi güzel ama soruşturmamıza nasıl bir yardımı dokunacak?” diye sordu.

Pei kaşlarını çattı. “Huang, 30 Ocak’taki rehine olayında Başkomiser Ding Ke’nin yardımcısıydı. Erinyeler’in biyolojik babası öldürüldüğünde de olay mahallindeydi, bu yüzden timin operasyonlarına dışarıdan katılan bir danışman olarak burada bulunmasını istedim.”

Sabırsızca, “Bir de oğlumla ilgili konu var,” dedi Huang.

Pei başını sallayıp diğerlerini bilgilendirdi.

“Huang Deyang on dört yaşında ve Chengdu Üç Numaralı Ortaokul’da ikinci senesinde. Orada bugün bir atletizm müsabakası yapılması planlanmıştı. Diğer öğrencilerin söylediğine göre Deyang içecek bir şey almak için sabah 9’dan sonra pistten ayrıldı ve geri dönmedi. Huang’ın evinin garajındaki pusu girişimimiz çocuğun kaybolmasından iki saat sonra gerçekleşti.”

DTU Zeng, Başkomiser Pei’e döndü. “Dün gece onunla temasa geçmek için beklememi söylemiştiniz,” dedi başıyla Huang’ı işaret ederek. “Görünüşe bakılırsa Liu’yla ikinizin daha başka planları varmış.”

“Sana güvenmediğim için değil. Erinyeler’in ekibi izlediğinden endişeleniyorduk.”

Mu araya girerek, “Ama Liu’ya güvendiniz,” dedi. “Başkomiser Pei bunun gerçek sebebi kontrol etmek

istemeniz.”

Pei cevap vermedi.

“Neyi kontrol etmek?” diye sordu Zeng. “Bizi mi?”

“Her şeyi. Başkomiser hiçbir şeyin kendi kontrolü dışında olmasını istemez. Ama Başkomiser Pei,” dedi Mu yumuşak bir kınama tonuna geçmişti. “Bu ekibin başı sizsiniz. Bize güvenmek sizin işiniz.”

“Haklısın,” dedi Pei. “Huang’ın tüm ailesini izlediğimizden emin olmak için ekiple koordine olmalıydım. Huang senden bunun için içtenlikle özür dilerim.”

Huang başını salladı. “Aslında bence bunu gizli tutmaya çalışmakta haklıydın. Biri bu operasyonu sır olarak saklamadığı için şu an oğlumun hayatı tehlikede.”

Pei derin bir nefes aldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Erinyeler’in bu kadar arsızca davranmasının bir sebebi var. Başlangıçta daha sönük biri gibi görünmeye çalışıyordu ve bu yüzden arşiv merkezinin çalışanı olduğunu söyledi. İşin iç yüzünü anladığımı ve Başkomiser Pei’i uyardığımı fark ettiğindeyse daha aşırı önlemlere başvurdu.”

Teğmen Yin, “Erinyeler sekiz buçukta sizi aradı,” dedi. “Oğlunuzun yanına gittiğinde saat dokuzu biraz geçiyordu. Başkomiser Pei ve SPU Başkomiseri Liu garajınızda bu zarfı aldığında saat hemen on birdi. Bu da sizinle konuşurken blöfünüzü gördüğü anlamına mı geliyor?”

Huang derin bir iç çekti. Başını eğerek, “Galiba öyle,” dedi. “Ama hâlâ anlamadığım şey bunu nasıl öğrendiği. Başkomiser Pei’le iletişim kurarken çok dikkatliydim. Onu kendi telefonumdan bile aramadım.”

Erinyeler’in zarfını aldığından beri Pei’in kafasını kurcalayan şey de buydu. “Dikkatinizi toplayın millet. Şu an tüm cevapları bulmak için vaktimiz yok. Erinyeler’in verdiği mühletin bitimine sadece iki saat var. Sonraki adımımız ne olacak?”

Mu, “Buna karar vermek için karşımızdakinin ne planladığını bilmemiz gerek,” dedi.

DTU Zeng odaya bakarak, “Ne planladığı belli değil mi?” diye sordu.

Boş boş bakan bir dizi yüzle karşılaştı.

Pei, “Devam et,” dedi.

“Erinyeler’in yerinde olsaydım, babamın ölümünün ardındaki gerçeği aramak zorunda olduğumu hissederdim. Huang siz o olayla bağlantılı kişilerden geriye tek kalan olabilirsiniz ama bir yandan da polis tarafından izleniyorsunuz. Peki, Erinyeler bu durumu nasıl halledebilir? Bu bilgiyi sizden almak pek çok yönden cinayet işlemekten daha çetrefilli bir iş olabilir. Onun yerinde olsam sizinle olan ilişkimde kontrolün mümkün olduğunca bende olmasını isterdim. Bunu başarmanın en iyi yolu nedir?”

Zeng kasıtlı olarak duraklayıp bekledi. Kimse bir şey söylemedi.

“Tabii ki görüntülü sohbet! Bu sayede fiziksel olarak yanında olmasına gerek kalmadan Huang’ı gözlemleyebilir. Doğru söyleyip söylemediğinizi anlamak için yüz ifadeniz ve ses tonunuzu değerlendirebilir. Ayrıca oğlunuzu da koz olarak kullanabilir. Aslında nerede olduğunu söylemeden onu size gösterebilir bile. Bir düşünün. Epey açık değil mi?”

Pei başını salladı. “Aynı fikirdeyim Zeng. Öyleyse şu an kendimize sormamız gereken iki soru var: Erinyeler ne bilmek istiyor ve biz ona ne bildirmeliyiz?”

Ekip bu soruyu değerlendirirken odadaki hava gerginleşti. Yaklaşık otuz saniye sonra Liu sessizliği bozdu. “Erinyeler’in özel polis birimine odaklanmasını sağlayalım. Babasının ölümünün ardındaki gerçeğe ulaşmaya çalıştığını biliyoruz ve Wen Hongbing’i vurup öldüren kişi de bir özel polis birimi keskin nişancısıydı. Emekli bir SPU polisinin, yaşlı ama hâlâ becerikli birinin ismini seçip bunu da Erinyelere sızdırmamızı öneriyorum.”

Pei, “Bu son derece tehlikeli olur,” dedi.

“Erinyeler’le uğraşmak ne zaman güvenli oldu ki? Ayrıca Başkomiser Xiong’un intikamını almak için hayatını riske

atmayacak, emekli olsun ya da olmasın bir tane bile SPU üyesi düşünemiyorum," dedi Liu, merhum başkomiserden bahsederken rahatsız olup yutkundu. "1984'te keskin nişancı olmak için fazlasıyla genç olmasaydım gidip gönüllü olurdum."

Pei, Liu'ya sert bir bakış attı, öfkesini belli etmemeye çalışarak, "Peki," dedi. "Bir an evvel birini seç ve bana bildirmelerini söyle."

"Anlaşıldı!" Liu ayağa kalkıp konferans salonundan çıktı.

Huang, "Bir isim bulmak epey kolay olacak," dedi. "Zor olansa Erinyeler'in bize inanmasını sağlamak."

"Erinyeler'in bu ismi nasıl elde edeceği konusunda da akıllı davranmamız gerekiyor. Fazla bariz olmamalı." Pei, Mu'ya baktı. "Huang'ı bu konuda çalıştırabilir misin?"

"Tabii," dedi. "Gözden geçirmemiz için bir saat verin. Destekleyici birkaç ayrıntı ve birkaç psikolojik hileyle Erinyeler'i bozguna uğratıp şüphelerini ortadan tek tek kaldırırız."

"Harika. Erinyeler'le olan görüşmeyi mümkün olduğunca uzun tut ki DTU Zeng konumunu takip edebilmek için yeterli vakti bulabilsin."

Zeng kıs kıs güldü. "Beni unuttuğunuzu sanıyordum Başkomiserim."

Pei gülümseyerek, "Çevrimiçi takip senin uzmanlık alanın," dedi. "Kendini göstermen için bir şans bu."

Zeng kaşlarını kaldırarak, "Bunun için uzun zamandır hazır olduğumdan emin olabilirsiniz," dedi.

Pei saatine baktı. "Şu an on ikiyi yedi dakika geçiyor. Teğmen Yin ve DTU Zeng, siz benimle derhal internet kafeye gelin. Huang, sen ve Mu oturup planlarınızı tüm ayrıntılarıyla tartışacaksınız ve saat bir buçukta bizimle orada buluşacaksınız."

On dakika sonra Başkomiser Pei, Teğmen Yin ve DTU Zeng bir polis arabasına binip internet kafeye doğru yola çıktılar.

Aracı Teğmen Yin kullanıyordu.

DTU Zeng, Pei'in gözlerine bakarak, "Başkomiserim, bu konuyu konuşmak için en uygun zamanda olmadığımızı biliyorum ama bilmeniz gereken bir şey var," dedi. "Wu öğretmenin ölümüyle ilgili."

Bariz bir ilgiyle, "İpucu mu buldunuz?" diye sordu Pei.

"Ben olsam buna ipucu demezdim," dedi Zeng omuz silkerek. "Artık kamuya mal olmuş bir bilgi."

Pei iç çekti. Zeng konuşmayı yokuşa sürüyordu. "Dökül hadi. Ne olmuş?"

"Hastanede Wu öğretmenle konuşan sahte polisin internet gazetecisi olduğu ortaya çıktı. Wu öğretmen bu röportaj sonucunda intihar etmişti."

"Nereden biliyorsun? Röportaj internette paylaşılmış mı?"

"Viral oldu! Başlığı şöyle: 'Seri Katil Erinyeler Yine Öldürüyor - Küçük Düşürülmüş Öğretmenin Kariyerinin Kanlı Sonu.' Yeterince çekici mi?"

Teğmen Yin sürücü koltuğundan kısmen onlara doğru döndü. "Bir muhabir nasıl bunu yazacak kadar utanmaz olabilir? Bu tamamen sansasyonculuk, gazetecilik falan değil!"

Zeng gaddarca gülümseyerek, "Hepsi bu kadar da değil," dedi. "Muhabir röportajın ses kaydını yayınladı. Yarım düzine haber sitesi de çoktan paylaştı bile. İnsanların deyimiyle bu 'son röportajı' bir kez dinlerseniz Wu öğretmenin kendisini neden öldürdüğüyle ilgili bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz."

Pei başını salladı. "Muhabir çok mu ileri gitti?"

"Müsaade edin size birazını dinleteyim." Zeng bir MP3 çalar çıkardı. Hoparlörü açarak, "Dinleyin," dedi.

Cihazdan alçak, cansız bir ses yükseldi.

"*Anlattığına göre*," diye başladı gizlenmiş bir ses, "*Katil kızı serbest bırakmış çünkü sen kendi elini kesmeyi kabul etmişsin. Sonunda içindeki cesaret ortaya çıkmış ve bir*

öğretmenin sorumluluklarını gerçekten üstlenmenin ne demek olduğunu anlamışsın. Doğru mu?"

"*Şey... Iıı...*"

"*Tamam, daha basitçe söyleyeyim. Kendini bir kahraman olarak görüyor musun? Sorumlu bir öğretmen misin?*"

"*Ben... Sanırım daha önce değildim. Ama bu deneyimden sonra inanıyorum ki... öyle biri olabilirim*."

"*Bu senaryoda temize çıktığını düşünüyorsun yani, öyle mi? İki gencin ölümü ne olacak? Sadece on yedi yaşındaydılar, yetişkin bile değildiler*."

Pei gergin, nefes nefese kalmış bir ses duydu. Muhabir konuşmaya tekrar başlamadan önce birkaç saniye geçti.

"*Katil işini sana geri vereceğine söz verdiği için mi Bin Zirve Oteli'ne gittin?*"

Morali bozuk bir şekilde, "*Evet*," diye cevap verdi Wu öğretmen.

"*Bu olanlardan sonra hâlâ öğretmenlik yapmaya uygun olduğunu düşünüyor musun?*"

Wu öğretmen bir şey söylemedi.

"*Bana öyle geliyor ki okula adım atmaya bile uygun biri değilsin. Peki, otele neden gittin? Öğretmenlik senin için basit bir işten başka bir şey değil diye mi? İşin sorumluluğunu yerine getirmek yerine daha çok maaş almayı önemsediğin için mi?*"

"*Ben... buna cevap vermek istemiyorum*," dedi Wu öğretmen titreyen sesiyle.

"*Neden istemiyorsun? Cesaretini bulamadın mı? O gün otele gitmeseydin -ya da asla öğretmen olmasaydın- bu öğrencilerin hâlâ hayatta olacağını düşündün mü? Öyleyse bu, seni onların ölümünden sorumlu hale getirmez mi?*"

Wu öğretmenin kekeleyerek konuşma çabası yerini acı dolu hıçkırıklara bıraktı.

Kaşlarını çatan Pei, "Piç herif," diye tısladı. "Kısa süre önce ciddi şekilde yaralanmış yaşlı bir adama sorduğu

sorulara bak. Onu kasten kışkırtmaya çalışmış.”

DTU Zeng kaydı durdurdu. “Haklısınız. Ama muhabirin bakış açısından bakarsak, ölçülü ve dostça bir röportaj olsaydı bu kadar tık almazdı. Belki Wu’nun stres adlında pes edeceğini umuyordu ve bilirsiniz, bu durum röportajı ilginç kılardı.”

“Adice bir şey!” dedi Pei tükürür gibi. Yüzü öfkeyle buruştu.

“Muhabir hakkında ne biliyoruz?”

Zeng başını salladı. “Pek bir şey yok. Bu tür çevrimiçi gazetecilerin hepsi takma isim kullanıyor. Kayıtta da sesini gizlediğini fark ettiniz mi? Aptal değil, onu takip edememiz için her türlü önlemi almış.”

Pei, Zeng’ten MP3 çaları alıp, “Bu şimdilik bende kalsın,” dedi. “Bu kişinin izini sürmenin söylediğin kadar imkânsız olacağına inanmıyorum.”

Zeng ellerini açtı. “Tamam, diyelim ki izini sürdük. Sonra ne olacak? Bizi Erinyeler’e yaklaştırmayacak ki.”

Teğmen Yin yumruğunu direksiyona vurdu. “Lanet olsun, yasayı çiğnedi. Bu sözde gazeteci, polismiş gibi davrandı. Önce onu yakalayıp getirelim, ne yapacağımıza sonra karar veririz.”

“Sakin ol Teğmen Yin, şimdi sırası değil.” Pei aşırı hevesli yardımcısının omzuna dokundu. “Gerçek hedeflerimize yoğunlaşalım.”

Teğmen Yin dişlerini sıkıp sessiz kaldı.

“Biliyorsunuz ya, burada Erinyeler’i yakalayacağız diye kan ter içinde kalıyoruz,” dedi Zeng. “Sonra da böyle bir şey oluyor. Çok kızıyorsun, hatta neredeyse Erinyeler gibi birinin bu tür insanların da icabına bakmasını diliyorsun.”

Pei, DTU Zeng’e baktı, bu yorumu duyunca çok şaşırmıştı. Fakat itiraf etmek hoşuna gitmese bile memurunun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

6

YÜZ YÜZE

12.32
Çılgın Dünya İnternet Kafe

Çılgın Dünya İnternet Kafe'de hemen hemen bir düzine bilgisayar vardı ve Başkomiser Pei geldiğinde bunların yarısı doluydu. Kafe işletmecisinin yardımıyla Pei ve DTU Zeng her bir müşterinin kimliğini kontrol etti. Herkesin kimliği doğrulandıktan sonra Teğmen Yin hepsini binadan çıkardı.

Pei, "Erinyeler'in burayı seçmesinin bir sebebi vardı. Huang'ın kullanacağı bilgisayara virüs yüklemiş olabilir mi sence?" diye Zeng'e sordu.

"Tek istediği Huang'la konuşmak. Virüs ne işine yarayacak ki?"

"Öyle olsa bile bence her birini kontrol etmeliyiz. Zaman var mı?"

"Peki." Zeng saatine baktı. "Acele edersem birkaç hızlı güvenlik taraması yapmama yetecek zamanımız var. Siz ve Teğmen Yin diğer hazırlıkları halledin. Bu iş bende." En yakın bilgisayara bir sandalye çekip iki farklı klavyede tuşlara basmaya başladı.

Pei, Teğmen Yin'e doğru yürüdü. "Zeng bilgisayarları kontrol ediyor ama kim bilir, gerçek tehdit belki de başka yerden gelir. Erinyeler'in burayı neden seçtiğini kendimize sormamız lazım."

Yin yanağını ısırarak, "Sizce Huang'a zarar vermeyi mi düşünüyor?" diye sordu. Çıkışa doğru gidip çevreye göz attı. Binaları tek tek işaret ederek, "Üç katlı bir mobilya

mağazası, dört katlı bir elektronik mağazası ve bir banka var,” dedi. “Bankanın çatısında duran biri kafede olanları rahatlıkla görebilir.”

Pei başıyla onayladı. “Buralara birilerini yerleştirmemiz gerek. Teğmen Yin bununla sen ilgilen. Yarım saat içinde herkesin yerini almış olmasını istiyorum.”

Yin takviye için telsizle konuşurken Pei telefonunu çıkarıp SPU Başkomiseri Liu’yu aradı.

“Oradaki durum nasıl?”

“Birini seçtik. Seninle tanışması için oraya getireyim mi?”

“Hayır. Kafeden uzak durması şart. Ama özgeçmişini tüm detaylarıyla öğrenmek istiyorum. Bana bu kişiyle ilgili bulabildiğin tüm dosyaları gönder.”

“Tamam. Sana, Mu ve Huang’a bizzat bilgi vermek için yaklaşık kırk dakikada oraya gelebilirim.”

SPU Başkomiseri Liu, Mu ve Huang saat tam 13.30’da Çılgın Dünya İnternet Kafe’ye geldiler. İdare odasında toplandılar, Pei burayı geçici bir komuta merkezi haline getirmişti.

Pei, Mu’ya, “Hazırlıklar nasıl gitti?” diye sordu.

Mu, “Psikolojik bir stratejide anlaştık,” dedi. “Huang adımları ve her bir adımın arasında Erinyeler’i nasıl yönlendireceğini biliyor. Fakat efendim dürüst olmak gerekirse her şey Erinyelere bağlı.”

Pei onayladığını gösteren bir ses çıkardı. “Seçtiğin eski SPU memurunun dosyalarını göster bana Liu.”

Liu kalın bir karton dosyayı uzattı. “Her şey burada.”

Göz atarken, “Harika,” dedi Pei. Sonra dosyayı Huang’a verdi. “Biliyorsun Huang, senin görevin 30 Ocak dosyalarında ‘Zhong Yun’ olarak bahsedilen adamın bu kişi olduğuna Erinyeler’i ikna etmek. Yarın saatten az süremiz var. Elinden geldiği kadarını ezberle.”

Huang elindeki kalın yığını tarttı. Kafasını salladı. “Kusura bakmayın ama bu kadarını aklımda tutmama imkân yok.”

“Hepsine gerek yok,” dedi Mu. “Bu adam on, yirmi yıl evvel birlikte çalıştığınız bir silah arkadaşı sadece. Onun hakkında her şeyi bilmezsin tabii. Aslında Erinyeler’in onunla ilgili tüm sorularını yanıtlaman şüphe çeker.”

Pei, “Dosyalara da bakmanı istiyorum Mu,” dedi. “Hangi ayrıntıları Erinyeler’le paylaşacağımız ve hangilerini gizli tutacağımıza karar vermekte bize yardım et.”

Mu başıyla onaylayıp hemen Huang’la birlikte belgeleri incelemeye başladı.

Pei kafedeki bilgisayarların son birkaç tanesini kontrol eden DTU Zeng’e doğru yürüyüp, “Nasıl gidiyor?” diye sordu. “Sonuç var mı?”

“Orada burada birkaç virüs buldum ama geriye doğru izini sürerek Erinyeler’e ulaşamadım,” dedi Zeng, parmakları klavyede öyle hızlı geziniyordu ki bulanık görünüyordu. “Gerçi Erinyeler’in yerinde olsam iz bırakmadığımdan mutlaka emin olurdum.”

“Peki, bu bizi nereye getiriyor?”

“Yerinde olsaydım hedefimdeki bilgisayarların IP adreslerini not ederdim. Bu onun tuzak kurmasına ve hazır olduğunda sadece o bilgisayardaki tuzağı devreye sokmasına izin verir.”

“Bu konuda ne yapabiliriz peki?”

“Şey, buraya erkenden gelip kontrol ederek doğru bir şey yaptık. Ama saat ikiden sonra yapacağımız şey daha önemli. Sunucuları izleyeceğim. Erinyeler hangi bilgisayara saldırırsa saldırsın olan biten her şeyi görebileceğim. Mu ve Huang Erinyeler’i meşgul ederken ben de ağ üzerinden onu takip edeceğim.”

Pei başını salladı. “Belli bir yerde adama ihtiyacın olursa Liu’ya haber verirsin.”

“Ona şimdiden hazırlanmasını söyleyebilirsiniz öyleyse.” Sırıttı. “Çünkü buradan eli boş gitmeyeceğim.”

14.00

SPU Başkomiseri Liu çevreyi dikkatle tarayarak internet kafenin girişinde nöbet tutuyordu. Teğmen Yin komutasındaki bir grup polis binanın çevresinde çember oluşturmuştu.

Huang idare odasında oturuyordu. Kalbi deliler gibi çarpıyordu.

“Endişelenecek bir şey yok,” dedi Mu. “Sadece daha önce yaptığımızın aynısını yap, oğlun kısa sürede yanında olacak.”

DTU Zeng ana sunucunun arkasında pozisyon almıştı. Saat tam 2’de monitörde bir pencere açıldı. “33 numaralı bilgisayar! Erinyeler şu an bu bilgisayara bir yazılım yüklüyor.”

Pei, “Ne tür bir yazılım?” diye sordu.

“Daha önce hiç görmediğim bir şey. Bir çeşit kontrol programı gibi görünüyor. Ama aktive olana kadar ne işe yaradığını bilemeyeceğiz. Sunucudan engelleyeyim mi?”

“Hayır. Bırak ağa yüklesin. Erinyeler’in kendisiyle konuşmamıza izin vermesinin tek yolu buymuş gibi geliyor. Çabuk olun, IP adresini takip edin.”

Zeng, “Yazılımı yüklemeye başladı,” dedi, yıldırım hızıyla yazıyordu. “Bütün dikkatinizi 33. bilgisayara verin. Yazılımın kopyasını çıkarıyorum, böylece onu inceleyeceğim. IP adresini gizledi ama birkaç saniyede kırarım.”

Pei internet kafeyi gözleriyle taradı. Saniyeler sonra gözleri kafenin en izole köşesindeki bilgisayara takıldı. Siyah kabinin üstündeki tabelada şöyle yazıyordu: 33.

Huang, Mu ve Pei monitöre ulaştıklarında bir sohbet penceresi açıldı ve pencerede bir kelime belirdi:

Buradayım.

Siyah yazı tipi şüphe götürmez ölçüde tanıdıktı. Hatta o kadar tanıdıktı ki Pei bir an için *Ölüm İlanı* kelimelerini de görmeyi bekledi.

Huang bilgisayarın karşısına oturup cevabını pencereye yazdı.

Ben de.

Erinyeler’in cevabı çabuk geldi.

Görüyorum.

Bilgisayarın harici kamerasında yeşil ışık yandı ve ekranda kameradan gelen canlı akışı aktaran bir pencere belirdi. Ama Erinyeler’in tarafından herhangi bir görüntü gelmedi.

Sohbet penceresinde ardı ardına üç isim belirdi.

Huang
Başkomiser Pei
Bayan Mu

Pei kameraya dik dik bakarken Huang’ın ağzı belirsiz şekilde seyirdi. Erinyeler’in onu görmesinden korkmadığını göstermek ister gibi öne çıktı.

Mu ise şaşırmıştı. Görünmeyen bir adamın onları izlediği düşüncesi ona pek iyi gelmemişti. Uzanıp kamerayı diğer yana çevirdi.

Saniyeler sonra başka bir mesaj ekranda belirdi.

Kamerayı kapatmayın ve hareket ettirmeyin. Bırakın da sizi göreyim.

Pei, Mu’ya bakıp başını sağa sola çevirerek onaylamadığını gösterdi, o da kamerayı eski konumuna geri getirdi. Psikolog gönülsüzce kameranın görüş alanından çıktı. Huang’a anlamlı bir bakış attı. Adam tekrar yazmaya başladı, bu sefer çılgına dönmüş gibi yazıyordu.

Oğlum nerede?

Erinyeler anında cevap verdi.

Kulaklık tak. Sesini duymak istiyorum.

Huang tereddüt etti.

Çılgın Dünya İnternet Kafe'deki her bilgisayarda, dâhili mikrofonu olan büyük bir kulaklık seti vardı. Huang bu bilgisayardakini yavaşça başına geçirdi.

"Oğlum nerede?" diye sordu.

Robotik bir ses, "Oğlun benimle," diye karşılık verdi.

"O iyi mi?"

"Şimdilik."

"Oğlumu görmek istiyorum. Kameranı aç."

Ses soğuk bir şekilde, "Görmen bir şeyi değiştirmez," dedi.

Huang, "Ona zarar verme," diye kükredi. "Kendi iyiliğin için ona zarar vermezsen iyi edersin."

Erinyeler bir an için sessiz kaldı. Ardından Huang kulaklığın diğer tarafından yumuşak bir iç çekiş duydu.

"Şunu anla, oğluna bir zarar gelirse bu konuda suçlayabileceğin tek kişi var, o da sensin. Bu sabah o aptalca numarayı yapmasaydın oğlun şu an sınıf arkadaşlarıyla oyun oynayacaktı."

Huang derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol altına alabilmek için tüm iradesiyle hareket etmeliydi. "Bunu yaparak ne elde etmeye çalışıyorsun," diye homurdandı.

Pei, DTU Zeng'in kendisine el işareti yaptığını görünce bilgisayarın yanından ayrılıp onunla özel olarak konuşmaya gitti.

"IP adresini takip ettim," dedi Zeng ve üzerine bir dizi rakamın karalandığı bir kâğıdı uzattı. "Mavi Yıldız İnternet

Kafe’ye ait, buradan yaklaşık on kilometre uzakta.”

Pei şüpheyle, “Başka bir kafe mi?” dedi. Erinyeler böyle bir konuşmayı halka açık bir yerden yapacak kadar ahmak olabilir miydi gerçekten?

Zeng aceleyle, “Truva atı olma ihtimali yüzde 99,” diye ekledi. “Truva atı da…”

Pei, “O kadar zırcahil bir adam değilim Zeng,” diyerek sözünü kesti.

“Harika.” Zeng başını salladı. “Özetlemek gerekirse Erinyeler bizimle kontrol ettiği bir dizi bilgisayar üzerinden iletişim kuruyor. Yapmamız gereken, bağlantıları ortaya çıkararak zincirin diğer ucuna ulaşmak.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Sorun da burada. En sonuncusunu bulana kadar zincirde kaç bilgisayar olduğunu söylemenin bir yolu yok. Her IP adresini tek tek kontrol etmem ve her birine gidip bakmam gerek.”

Pei en yakındaki monitörü yumruklamak istedi ama kendini tuttu. “Anladım. Gidip Liu’yu bul ve gitmen gereken yeri ona söyle. Bir saniyenizi bile boşa harcamayın. Kaç bilgisayara bakmanız gerekeceği umurumda bile değil, onu bulana kadar hepsine bakmanızı istiyorum.”

Zeng rahatsız olmuş bir şekilde ağırlığını diğer tarafa verdi. “Bir şey daha var.”

Pei, “Ne var?” diye çıkıştı.

“Erinyeler’in Huang’ın bilgisayarına yüklediği program çalışmaya devam ediyor ama ne olduğunu çözemedim.”

“Kopyalayabileceğini söylememiş miydin?”

“Evet ama çalıştıramıyorum. Kontrol arayüzü silindi, bu yüzden ne işe yaradığını söyleyemem. Programın arka ucunu taramaya yeni başladım. Birkaç modül harici bir izleme gerçekleştiriyor ve gerçek zamanlı olarak geribildirim veriyor.”

“Tam olarak neyi izliyor?”

“Emin değilim. Ses, görüntü, ısı, ışık, titreşim olabilir. Çok fazla olasılık var. İzlemeyi yapan özel bir donanım da var.”

“Yani bu bilgisayara yüklenmiş bir şey mi var?”

“Doğrudur. O programı sunucuda çalıştırdığımda herhangi bir değer üretmiyor. Ama 33 numaralı bilgisayarda çalışırken dalga grafiği şeklinde sürekli bir geribildirim akışı gönderiyor. Bilgisayara gizlenmiş bir aygıt olabilir. Belki de ana işlemcinin içindedir. Bir daha kontrol edeceğim. En nihayetinde bulacağıma söz veriyorum.”

Pei elini sallayarak öneriyi reddetti. “Şu anda önceliklerimiz arasında değil. O şey her ne ise bize takibe devam etsin. Bırakalım da Erinyeler kontrolün kendisinde olduğunu düşünsün.”

Zeng başıyla onayladı.

Pei, “SPU Başkomiseri Liu’yu bul ve hemen dışarı çıkın,” diye tekrar etti.

“Tabii efendim.” DTU Zeng hayal kırıklığına rağmen SPU Başkomiseri’ni aramaya hoplaya zıplaya gitti.

Pei kafenin köşesine çabucak geri döndü. Huang hâlâ Erinyeler’le derin bir sohbetteydi. Mu başparmağını kaldırınca Pei derin bir nefes aldı. Yakından dinlerse Erinyeler’in sesi kulaklıktan belli belirsiz duyulabiliyordu.

“30 Ocak davasını anlat bana.”

Ses Huang’a buz gibi bir bıçağı anımsattı. Ürperdiğini hissetti. “Dava dosyalarını çaldın zaten,” diye cevapladı. “Kayıtlar ve fotoğraflar elinde. Başka ne ekleyebilirim?”

“Raporda olmayan detayları istiyorum. Raporlara kasıtlı olarak eklenmeyenleri…”

Huang yine bir bıçak hayal etti. Güçlü bir el bu bıçağı etine saplıyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama Erinyeler özellikle istemediği sürece fazla bir şey söylememesi gerektiğini de biliyordu.

İç çekerek, “Tamam,” dedi. “Ne istiyorsan sorabilirsin. Elimden geldiğince cevaplarım.”

Şehri örümcek ağı gibi saran telekomünikasyon kabloları Huang'ın sözlerini bir bilgisayardan öbürüne ta ki zincirin en sonuna ulaşıncaya kadar taşıdı.

Ağın diğer ucundaki genç adam yumruklarını sıktı. Uzun süredir şüphelerle boğuşuyordu. Gerçeği öğrenme fırsatı şu an avcunun içindeydi ama felç edici bir korkunun gölgesi üzerinde geziniyordu.

Yutkundu. "Yuan Zhibang bu davaya neden dahil oldu?"

"Yuan polis akademisinden mezun olmak üzereydi. Memuriyet eğitimi için de kriminal polise atanmıştı. Sorumlu memur Başkomiser Ding Ke onun danışmanıydı."

"Bir stajyer polis böyle tehlikeli bir davada yer alabilmek için gerekli niteliklere sahip olabilir mi?"

"Genelde olamaz. Ama Başkomiser Ding, Yuan ve bana şüphelinin ailesini bulmamızı emretti. Onları olay mahalline getirmemizi istedi çünkü ailesini orada görürse şüphelinin aklının başına geleceğini düşündü."

Huang durakladı.

"Ama öyle olmadı."

"Hayır. Ailesiyle görüşmesinden sonra bir şey oldu ve vaktimiz olmadı. Yuan doğruca apartmana gitti."

Genç adamın göğsü sıkıştı. Hafızasının en derin köşelerindeki gölgeler hareketlendi. Duygularına sıkı sıkı tutunarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şüphelinin karısı ve çocuğunun hastanede olduğunu tespit ettik. Kadın ciddi bir hastalık nedeniyle yatalaktı ve şüphelinin olduğu yere gitmesi fiziksel açıdan mümkün değildi. Ailesi aracılığıyla şüpheliyle duygusal bir bağlantı kurmaya çalışıyorduk ve artık tek umudumuz oğluydu. Çocuk sadece altı yaşındaydı. Yabancılar karşısında çok utangaç olmasını bekliyorduk ama nedense Yuan'a kanı ısınmıştı."

Genç adam bunun doğru olduğunu biliyordu: Yuan'ı tanıştıkları andan itibaren sevmişti. Peki ama neden? Nedenini bulmak için anılarına şöyle bir baktı ama sıcak ve

neşe dolu bir gülümseme dışında dikkatini çeken bir şey olmadı. Yuan Zhibang… Bu adam gerçekten soğuk ve hiç gülümsemeyen akıl hocasıyla aynı kişi miydi?

“Yuan’ın çocukla iyi anlaştığını görünce Başkomiser Ding bir son dakika kararı verdi ve şüpheliye ulaşmak için oğlunu kullanma umuduyla Yuan’dan onu daireye getirmesini istedi.”

Genç adamın anılarındaki boşluklar birer birer doluyordu. “Çocuğa oyuncak aldınız,” dedi. “Ona kulaklık verdiniz ve kasetçalardan bir çocuk şarkısı açtınız. Değil mi?”

“Evet,” dedi Huang kem küm ederek. “Yuan’ın fikriydi. Daha yeni tanışmış olsalar bile çocuk ona güvenmişti. Yuan’ı kucağında çocukla o binaya yürürken izlediğimi bugün bile hatırlıyorum. Çocuk şarkı söylüyordu ve hâlinden memnun görünüyordu. Bu tam da elde etmeyi umduğumuz etkiydi. Bir baba sevgi dolu oğlu izlerken kendisine nasıl böyle bir zarar verebilir?”

Genç adam, “Bana sonrasında olanları anlat,” dedi. Boğazı düğümleniyordu ve konuşmak canını yakıyordu sanki. “Yuan’ın gelişinden sonra olanları anlat bana.”

“Ben… Ben neler olduğundan çok emin değilim.”

Adam kızgınlıkla, “Nasıl bilmeyebilirsin?” dedi.

“Merdivenlerden çıkmadan önce Yuan içeride olanlarla ilgili dışarıdakilerin de bilgisi olsun diye dinleme cihazı takmıştı. Cihazın frekansına ayarlı tek bir kulaklık vardı ve kulaklığı Başkomiser Ding takıyordu. O dairede neler olduğunu sadece Ding ve Yuan biliyordu.”

“Kayıt var mıydı?”

“Evet, kayıt olmalı. Ama hiç dinlemedim. Başkomiser Ding müsaade etmedi.”

“Peki diğer polisler?”

“Ben Başkomiser Ding’in yardımcısıydım. Birine dinleme izni verecek olsaydı bu kişi ben olurdum.”

“Bu standart protokol değil,” dedi genç adam. Sesi şimdi şüpheli çıkıyordu.

“Haklısın, değildi. Dürüst olmam gerekirse bu davada standart prosedüre uygun olmayan çok şey vardı. Her şeyden önce Yuan’ın daireye girmesi mesela. Bu yüzden bu kadar çok ayrıntı resmî dosyaya alınmadı.”

“Yani apartmanda bir şeyler ters gitti, öyle mi? Bu ayrıntılar kayıtlarda vardır, değil mi?”

“Muhtemelen.”

Genç adam, “Sence ne oldu?” diye ısrarla sordu.

“Bilmediğimi söylemiştim.”

“En iyi teorini duymak istiyorum. Hem eskiden polistin ve Başkomiser Ding’le çalıştın.”

Huang içini çekti, “Tamam,” diye mırıldanıp bir kez daha durakladı. Nihayet, “Birinin hata yaptığına inanıyorum,” dedi.

“Ne tür bir hata?” Genç adam hiç farkında olmadan bir sonraki sorusunu fısıldayarak sordu. “Yuan mı yaptı?”

“Hayır. Keskin nişancının hatasıydı.”

Dişlerini sıkarak tıslar gibi konuştu. “Keskin nişancı mı? Ne yaptı?”

“Yuan’ın şüpheliyle ilerleme kaydettiğini düşünüyorum ama onun işi bitmeden keskin nişancı ateş etti.”

Damarlarındaki bütün kan dondu. “Babamın… keskin nişancı tarafından direnmeyi bıraktıktan sonra mı öldürüldüğünü söylüyorsun?” Sesi gitgide zayıflayıp bir hırıltı halini aldı. “Bu neden oldu?”

Huang sakince, “O sensin demek,” dedi.

Genç adam duymamazlıktan geldi. “Keskin nişancının silahı neden patladı? Cevap istiyorum!”

“Bilmiyorum,” dedi Huang. “İşleri batıranın keskin nişancı olduğundan da emin olamam zaten. Bu sadece bir tahmin.”

Genç adam yavaş ve kontrollü birkaç nefes alıp verdi.

“Seni böyle bir tahminde bulunmaya iten şey ne?”

“Gördüklerime bakılırsa en olası şey bu gibi geliyor. Dediğim gibi Başkomiser Ding Ke’nin dışarıdan vereceği

emirleri bekliyorduk. Yuan içeri girdikten sonra Başkomiser içerideki durumu dinledi. Yüz ifadesinin gevşediğini gördüm. Durum iyi gidiyordu demek. Sonra bize oraya girmeye hazırlanmamız için işaret verdi ki bu da çok önemliydi. Bu şu anlama gelir…”

Genç adam, “Ne anlama geldiğini biliyorum,” diye mırıldandı. “Ciddi sonuçlarla karşılaşmak istemiyorsanız durum sakinleşene kadar acele etmeyin.”

“Krizin geçtiğini düşündük. Tam içeri girmek üzereydik ki silahın sesini duyduk.”

“Başkomiser Ding’in emri miydi?”

“Silah sesini duyduğunda o da en az bizim kadar şaşkın görünüyordu. Sesi duyar duymaz içeri koştuk.”

“Ne gördün?” Alt dudağı titriyordu. Huang’ın tarif edeceği şeyi az çok biliyordu ama duymaya ihtiyacı vardı yine de.

“Şüphelinin alnında kurşun vardı. Yerdeydi, hareketsizdi. Öte yandan rehine sapasağlamdı. Yuan çocuğa sıkıca sarılmış, başını da göğsüne bastırmıştı. Bu kanlı sahneyi görmesine izin vermemişti.”

Genç adamın kafasında bölük pörçük anılar dolaşıyordu.

Adamın sımsıkı sarılması, başını göğsüne bastırması. Sıcaklık hissi. Rahatlık. Dikkatini kulaklarındaki ninniye vermişti ama uzaklardan kese kâğıdının patlatılması gibi bir ses duydu. Anılarının zaman kapsülündeki bu an huzurlu ve güzel geliyordu. Ama üstüne yeni edindiği bilgi eklenince boğucu bir hal almıştı.

Ellerini yumruk yaptı. Monitörün köşesinde aniden küçük bir pencere belirince bir an için acısından uzaklaştı.

Uyarı: Bu sistem, 211.132.81.252’den gelen bir saldırı altındadır.

Hızlıydılar, bunu kabul etmeliydi. Genç adam ekranın sağ alt köşesindeki saate baktı. Görünüşe bakılırsa gitme zamanı gelmişti. DTU Zeng elindeki telefona, “Mavi Yıldız

Kafe’deyim Başkomiserim,” dedi. “Zincirin bir sonraki halkası şehrin güneyinde bir ofiste. Bu adam bize lanet olasıca şehirde daireler çizdiriyor.”

Pei sakince saatine baktı. 14.23’tü. “Ofise varmanız ne kadar sürer?”

“Son hızla gidersem herhalde yirmi dakika kadar sürer. Onu oyalamanız lazım Başkomiserim.”

“Anlıyorum. Mümkün olduğunca çabuk gidin.” Pei telefonu kapatıp aceleyle Huang’ın olduğu bilgisayara döndü.

“*Bana keskin nişancının adını söyle*.”

Pei, Huang’ın kulaklığında bu sorunun hışırdadığını duyunca nefesini tuttu. Bu Huang’ın avantajı kendi lehine çevireceği andı.

Huang Erinyeler’in tüm sorularına Mu’nun tavsiyesine uyarak samimi cevaplar vermişti. “*Bir yalanı saklayabileceğin en iyi yer, iki gerçeğin arasıdır*.”

Doğruları söylemişti. Şimdi yalan söyleme zamanıydı.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, “İsmini bilmiyorum,” dedi.

“Doğrudur,” dedi Erinyeler, sesinden alaycılık akıyordu.

“Kayıtlarda takma isim vardı…”

“Bana aptal rolü yapma,” diye sözünü kesti Erinyeler. “Operasyon sırasında da takma isim kullandığına inanacağımı mı düşünüyorsun?”

Huang’ın daha uzun bir açıklama yapmaya niyeti yoktu. “Dürüst olmam gerekirse keskin nişancının ismi hakkında hiçbir fikrim yok.”

Uzun bir sessizliğin ardından Erinyeler tekrar konuştu. Sesi buz gibiydi. “Konuşmamızı artık bitirebileceğimizi söylüyorsun. Doğru mu anlıyorum?”

Bu kez gerçek bir panikle, “Hayır!” dedi Huang. “Bana oğlumun yerini söylemedin.”

“Bana keskin nişancının adını söyle.”

“Bilmiyorum.”

Tehditkâr bir tonla, “Sana iki kez sordum. Üçüncü kez sormayacağım,” dedi Erinyeler. “Hatırlamak için beş saniyen var.”

Sesindeki bu değişim Huang’ın ürpermesine yol açtı. İçini çekti. “İsmini söylersem oğluma ne olacak?”

“Oğlun bir hayli acıktı,” dedi Erinyeler. “Acele edersen oğlunla akşam yemeği yiyebilirsin.”

“Tamam, söyleyeceğim. Keskin nişancının adını biliyorum.”

“Söyle o zaman.”

“Adı Chen. Chen Hao.”

Erinyeler, “Şimdi nerede?” diye sordu sakince.

“Polis olarak çalışmaya devam ediyor. Terfi etti, doğu bölgesindeki bir polis gücünün başkomiseri.”

“Chen Hao. Doğu bölgesi kriminal polisinin başkomiseri…”

Huang kulaklıktan tuşların tıkırtısını duydu. Birkaç saniye sonra ekranda bir görüntü belirdi. Saçları sıfır numaraya yakın kesilmiş, bakışları derin bir adamın fotoğrafının bulunduğu bir personel dosyasıydı bu.

“Bu o mu?”

Şaşkınlığını bastırarak, “Evet,” dedi Huang. “Dosyasının sende ne işi var?”

“Chengdu polisinin intraneti* sandığınız kadar güvenli değil.” Erinyeler kahkahaya benzeyen belli belirsiz bir ses çıkardı. Sonra sesi ciddileşti. “Şu an otuz sekiz yaşında.”

*** İntranet, sadece belirli bir kuruluş içindeki bilgisayarları, yerel ağları ve geniş alan ağlarını birbirine bağlayan, çoğunlukla TCP/IP tabanlı bir ağdır. (e.n.)**

Huang, Chen Hao’nun doğum tarihine baktı. Kafasından yaptığı hızlı bir hesap Erinyeler’in söylediğini doğruladı.

“Evet, doğru,” dedi, Erinyeler’in nereye varmak istediğinden emin değildi.

Erinyeler, “On sekiz yıl önce yirmi bir yaşında olmalı,” dedi. “Bu adam Yuan’dan daha genç. Onun SPU keskin nişancısı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Umutsuzca söyleyecek bir şey bulmaya çalışan Huang, “Aslında polis kuvvetine katılırken yaşıyla ilgili yalan söylemiş olabilir,” dedi.

Erinyeler, “Yeter!” diye bağırdı. “On sekiz yıl önce Chengdu’da aktif görevde olan tüm SPU memurlarının ismi bende var. Hiçbirinin adı Chen Hao değil. Polis bu adamı yem olarak seçti, hepsi bu. Ayrıca Chen Hao’nun da gizlice ekibe dahil edildiğini düşünmekte haksız mıyım?”

Huang alnında boncuk boncuk biriken teri hissetti. Yanındaki Pei ve Mu’ya panikle baktı.

Kulaklıktan küçümseyici bir gülüş duyuldu. Huang Erinyeler’in kendisini izlemeye devam ettiğini hatırlayınca neredeyse kıpkırmızı oldu. Adam öfke dolu sesiyle, “Oğlunu görmeyi hâlâ istiyorsan Huang,” dedi, “Benimle çocuk oyunları oynamayı bırak. Sabrım tükeniyor. Sana bir şans daha vereceğim, sadece bir tane.”

Huang sessizce başını salladı. Erinyeler’e direnme dürtüsü kaybolup gitmişti. Bir an sonra, “Hayır,” diye mırıldandı. “Oğlum için başka bir polise ihanet edemem.”

“Düştüğün kötü durumu anlıyorum,” dedi Erinyeler, biraz daha nazikleşmişti. “Bunu farklı bir şekilde yapmayı deneyelim. O kişinin adını söylemen için seni zorlamayacağım. Zaten özsaygın da bunu yapmana izin vermez. Bir orta yol bulalım.”

Huang kameraya endişeli bir beklentiyle baktı.

Erinyeler devam etti. “Sekiz yıl önce aktif olan her bir SPU memurunun fotoğrafını tek tek göstereceğim. Sana sadece bir soru soracağım. Tek yapman gereken ‘evet’ ya da ‘hayır’ diye cevap vermek.”

Huang ses çıkarmadı.

DTU Zeng, SPU Başkomiseri Liu ve eşlik eden bir avuç SPU memuru bu kez bir pazarlama şirketinin ofisindeydi. Zeng belgelerini gösterdikten sonra bilgisayara oturdu ve zincirin bir sonraki halkasını takibe başladı.

Çılgın Dünya İnternet Kafe

33 numaralı bilgisayarın ekranında büyük bir resim belirdi.

Erinyeler, “Bu, o mu?” diye sordu.

Sesi uzaklardaki bir vadiden Huang’ın kulaklarına taşınıyormuş gibi geliyordu. Fotoğrafta kaslı, esmer bir adam vardı. Fotoğrafı görür görmez cevap Huang’ın dilinin ucuna kadar geldi ama bir şey konuşmasını engelledi.

Erinyeler, “Bir şey söylemezsen bunu sessiz bir ‘evet’ kabul edeceğim,” dedi.

Huang’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Hayır. O değil.”

“Çok iyi. Ne kadar işbirliği yaparsan oğlunu da o kadar çabuk görürsün.” Ekranda farklı bir fotoğraf belirdi ve Erinyeler sorusunu tekrarladı. “Bu, o mu?”

“Hayır.” Bir saniye sonra yeni bir fotoğrafa bakıyordu.

“Bu, o mu?”

“Hayır.”

Ekranda hemen hemen yüz civarı fotoğraf gördükten sonra Huang’ın gözünün önünde şekiller uçuşmaya başladı.

Ses tonu hiç değişmeden, “Bu, o mu?” diye sordu Erinyeler her seferinde. Huang’ın ekranında iri, çenesi köşeli bir adamın fotoğrafı belirdi.

Huang gözlerini kırpıştırdı. Kalbi ağzında atıyordu.

“Bu, o mu?” diye tekrar sordu Erinyeler, bu sefer daha yavaş sormuştu.

Huang kurumuş dudaklarını yaladı. Mu’ya baktı.

“O sana yardım edemez Huang. Cevap ver bana. Evet mi, hayır mı?”

Huang derin bir nefes aldı. “Oğlumu görmek istiyorum,” diye tısladı.

“Göreceksin. Sorularıma cevap verdiğin sürece.”

Huang, “Hayır, onu şimdi görmek istiyorum!” diye bağırdı. Alnındaki damarlar şişmişti.

Mu bir adım geriye gitti. Huang’ı hiç böyle görmemişti. Köşeye sıkışmış bir canavar gibi hareket ediyordu. Patlamaya hazır, bastırılmış bir öfke gözlerinde alevlendi.

Erinyeler bir şey söylemedi.

“Önce oğlumu görmeliyim. Güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.” Yüzündeki öfkeye rağmen sesi yalvarır gibi çıkıyordu. “Yoksa daha fazla soruya cevap vermem.”

Erinyeler kısaca, “Peki,” dedi.

Saniyeler sonra Huang’ın ekranında bir video kaydı belirdi. Kameranın birkaç metre ötesinde bir yatak görünüyordu. Yatakta oturan bir çocuktu. Gözleri bağlı, ağzı tıkalı ve elleri de bağlıydı ama fiziksel açıdan zarar görmüşe benzemiyordu. Çocuk bağlardan kurtulmaya çalışırken Huang’ın kalbi patlayacak gibi oldu.

Ekrana yaklaşıp seslendi. “Deyang, benim baban.”

★★★

Pei bilgisayardan hemen uzaklaştı. Telefonu çıkarıp SPU Başkomiseri Liu’yu aradı.

“Liu, şu an neredesin?”

“Bir internet kafeden şimdi çıktık, Chengdu Teknoloji Üniversitesi’nin erkek yurdunda olduğu görülen beşinci halkaya doğru gidiyoruz.”

“Erinyeler’in gösterdiği video akışında anlık bir görüntü yakaladım. Ulaşmaya çalıştığımız yerin ucuz bir iş oteli olma ihtimali çok yüksek. Böyle bir yeri gösteren herhangi bir ipucuyla karşılaşırsanız bana anında bildirin.”

“Anlaşıldı. Erinyeler, Chen Hao’yu sordu mu?”

“Sordu. Tam da planladığımız gibi yaş konusunda bir tuhaflık olduğunu hemen anladı.”

“Harika. Şu an üstünlüğün kendisinde olduğunu sanıyor.” Liu’nun arkasından boğuk bir bağırış sesi geldi. “DTU Zeng seninle konuşmak istiyor.”

“Tamam.”

“Selam Başkomiserim,” dedi Zeng, sesi biraz nefes nefese geliyordu.

“Sonraki bağlantıyı takip ederken kafede gördüğümüz bilinmeyen programdan bir sinyal yakaladım. Huang’ın bilgisayarından sabit bir çıkış olduğunu gösteren bir dizi atımı izliyor. Yakalanan sinyalleri kafedeki sunucuya gönderdim. Sonuçları yazdırıp görebilirsiniz.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Pei ve telefonu kapattı.

Kafenin sahibini aradı, belgeyi yazdırmasını istedi, ardından da 33 numaralı bilgisayara geri döndü. Video penceresi artık yoktu ve Huang klavyesini parçalayacakmış gibi görünmüyordu. Pei, Huang’ın kulaklığından Erinyeler’in sesini hâlâ duyabiliyordu.

“Tamam. Ben üstüme düşeni yaptım. Sıra sende. Bu, o mu?” Huang ses çıkarmadan başını salladı.

★★★

“Yang Lin. Kırk yaşında. Yirmi yıldır SPU için çalışıyor. Şu an yakın dövüş eğitmeni. Bunun o olduğundan emin misin?”

“Evet,” dedi Huang, sesi boğazında takılıp kalmıştı sanki.

“Harika,” dedi Erinyeler, “Yine de kalan resimlere bakmanı istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Huang, gerçekten merak etmişti.

“Hata yapmış olabileceğinden endişe ediyorum. Hemen hemen yirmi yıl oldu. Bana nihai cevabını vermeden önce tüm fotoğrafları görmen gerek.”

Fazla hevesli görünmemeye çalışarak, “Tamam,” dedi Huang. En nihayetinde amaçlarından biri de Erinyeler’i mümkün olduğunca meşgul etmekti.

Yeni bir fotoğraf dizisi ekranında belirdi. Soru-cevap rutini devam etti.

“Bu, o mu?”

“Hayır.”

Kalan fotoğrafları gözden geçirmeleri yarım saatten uzun sürdü. Huang’ın cevabı hep aynıydı: net bir “hayır”.

Erinyeler, “Oğluna çok yakında kavuşacaksın,” dedi en sonunda.

Huang rahatlayarak iç çekti. “Onunla buluşmak için nereye gideyim?”

“O kadar da çabuk değil Huang. Daha işim bitmedi. Yanında duran adamla da kısaca sohbet etmek istiyorum.”

Huang şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Şeyi mi kastediyorsun…”

“Bilmiyormuş gibi davranmama gerek yok Huang. Başkomiser Pei’in yanında olduğunu biliyorum.”

Huang kulaklıkları çıkarıp Başkomisere uzattı. Pei almadan önce tereddüt etti. Yanlış bir şeyler vardı. Erinyeler onları oyalamaya mı çalışıyordu?

Kulaklıkları takıp Huang’la yer değiştirdi. Huang bilgisayardan uzaklaşırken Mu’yla göz göze geldi. Mu cesaret vermek için başparmağını kaldırdı.

Kafenin sahibi katlanmış bir bilgisayar çıktısıyla yaklaştı. Mu sorgulayıcı bir bakış attı.

Adam kâğıdı sallayarak, “Başkomiser Pei benden bunun çıktısını almamı istedi,” dedi.

“Başkomiser Pei, her şeyden önce teşekkür etmek istiyorum.”

Pei yüzünü mümkün olduğunca sabit tutarak, “Tam olarak ne için?” diye sordu.

“Başkan Deng’i öldürmeme yardım ettiğin için.”

“O günle ilgili anıların benimkilerden farklı görünüyor,” dedi Pei. “Ben sana hiç yardım etmedim.”

“Sesinden kızgın olduğunu anlıyorum. Ama bir konuyu netleştirelim. Han Hao’yu piyon olarak kullandığımı fark ettin ve buna rağmen planıma devam etmeme müsaade ettin. Beni durdurmayı gerçekten isteseydin Başkan Deng’i öldüremezdim. Bu da öldürmeme izin verdiğin anlamına geliyor. Böyle bakınca sana bir kez yenilmiş oluyorum.”

Pei kendi kendine güldü. “Bana büyüklük taslama Erinyeler. Başkan Deng öldü. Kimin ‘kazandığı’yla ilgili çarpık akıl yürütmelerini duymama gerek yok.”

“Gerçek şu ki Başkan Deng’in ölümü asla *benim* zaferim olamazdı zaten. Bunun gerçekleşmesini sağlayan akıl hocamın titiz planıydı. Ben değildim.”

Pei’in tüyleri diken diken oldu. “Artık kontrol tamamen sende olduğuna göre bundan ne sonuç çıkarmam gerekiyor? Bunu kişiselleştirmek ve ikimizin arasında bir savaş haline getirmek istediğini mi?”

“Tam isabet. Eminim sen de böyle hissediyorsundur. Benden intikam almak için yanıp tutuştuğunu hayal ediyorum. Haklı mıyım?”

Pei bir şey söylemedi.

“Birinin kendisine bu kadar denk bir rakiple karşılaşma fırsatı bulması nadirdir. Aslında bugün çok eğleniyorum.”

“Huang’ın evindeki tuzağımı fark ettin. Bugün benden daha iyisin zaten.”

“Eşitiz,” dedi Erinyeler. “Biliyor musun, hedefimin kim olduğunu anlaman daha uzun vakit alır diye düşünüyordum. Tüm o gelişigüzel dosyaları arşivlerden topladım ama siz neredeyse anında gözlerinizi Huang’a çevirdiniz. Kimliğimi bile öğrendiniz. Bunu nasıl yaptınız?”

“Neden söyleyeyim?” Pei’in aklında rahatsız edici bir düşünce belirdi. Erinyeler konuşmayı neden böyle uzatıyordu?

Erinyeler, “Bana planımdaki kusurun ne olduğunu söyle ben de sana karşılığında bir iyilik yapayım,” dedi. “Nihayetinde daha iyi rakipler olmamızın tek yolu bu.”

Pei kabul etmek zorundaydı, cazip bir teklifti. Yeşim Bahçesi’ndeki en son buluşmalarında Yuan Zhibang’ın “kedibalığı etkisi” hakkındaki sözlerini düşündü.

Yuan ona Norveçli balıkçıların eve dönerken, her sardalye tankına tek bir kedibalığı koyduklarını anlattı. Sardalyeler limana ulaşmadan çok önce ölürlermiş ama tankta bir kedibalığı olunca bu avcıdan kaçmak için her türlü çabayı gösterirlermiş ve böylece güçleriyle dayanıklılıkları artarmış. Bu da onları kıyıya olan uzun yolculukları boyunca hayatta tutarmış.

Erinyeler’in de Pei’i kişisel kedibalığı gibi gördüğü açıktı. Erinyeler’in dediği gibi ikisinin ortak bir noktası vardı, ikisi de kendisiyle benzer yeteneklerde biriyle savaşmanın zorluğunu görmüştü.

Pei kararını verdi. Stratejisinde herhangi bir zayıflık varsa ne olduğunu o da bilmek isterdi. İlk adımı attı ve arşivlerdeki toz izlerini nasıl analiz ettiklerini, sonra 1985’le 1992 arasında kayıp olduğu bildirilen çocukların kayıtlarını kontrol ederek kimliğini nasıl ortaya çıkardıklarını anlattı.

“Hımm.” Erinyeler uzun bir nefes verdi. “Arşivi ziyaret etmekte biraz acele ettim galiba. Yine de benim durumumdaki biri sağlıklı düşünebilir miydi?”

Pei soru sorma sırasının kendisine geldiğini düşündü. “Bu sabah bir pusu planladığımızı nasıl bildin? Huang’la konuştuğumu kimseye söylememiştim ve sızıntı olmadığından da eminim.”

“Huang’ın yaşadığı sitenin girişinde bir hurda deposu var. Orayı işleten adamla biraz sohbet ettim. Huang’ın karısının düzen delisi olduğunu anlattı bana. Her pazartesi garajından çöpleri topladıklarını söyledi; önemsiz postalar, ambalaj kâğıtları, önceki haftanın dergi ve gazeteleri… Garajda eski

kâğıt yığını fark edip etmediğini sorunca güldü ve bana oranın pırıl pırıl olduğunu söyledi.”

Pei kendi kendine söylendi. Erinyeler, Huang’ın garajına ayak basmasına bile gerek kalmadan planlarındaki problemleri görmüştü.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “SPU keskin nişancısı Yang Lin’in peşine mi düşeceksin?”

Erinyeler yumuşak bir ses tonuyla, “Prensip meselesi,” dedi.

“Sen söyleyince bu ifade kulağa tehlikeli bir şeymiş gibi geliyor.”

Gururla, “Bazı şeylerin sonuna kadar gitmek gerekiyor,” diye ekledi. “Akıl hocam için bu Çavuş Zheng ve Başkan Deng’in ölümüydü. Benim içinse babamın ölümünün arkasındaki gerçeği bulmak. Ne kadar tehlikeli olursa olsun bunu kendi bildiğim şekilde yapacağım.”

Pei’in görüş alanına bir siluet girdi. Kafasını toplamak için gözlerini kırpıştırdı ve Mu’nun kameranın gördüğü alanın dışında bir kâğıt parçası tuttuğunu gördü. EKG grafiğine benziyordu. Gelgelelim grafikte tekdüze bir dalga modeli yerine uzun, eşit çizgiler ve sonrasında ani dalgalanmalar vardı. Görüntü bir yerden tanıdık geliyordu.

Donup kaldı. Bu olamazdı.

“Aklında bir şey mi var Başkomiser?” diye sordu Erinyeler.

Pei kendini çabucak toparlayıp güldü. “Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Gerginsin. Bu kadarını hissedebiliyorum.”

“Bu kulaklıkları takınca biraz klostrofobik hissediyorum.” Büyük kulaklığı çıkarıp masaya koydu. Yorgunmuş gibi yapıp bir eliyle şakaklarını ovuştururken diğer eliyle kulaklığı yokluyordu. Her bir hoparlörün etrafındaki kumaşa küçük, kavisli bir metal parçası yerleştirilmişti. Sensörler.

Erinyeler kulaklıkları geçici olarak poligrafa dönüştürmüştü. Bir yalan makinesi.

Pei bir yandan aşağılanmasını gizlemeye, bir yandan da bu gelişmenin Huang için ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kulaklıkları yavaşça tekrar taktı.

“İstediğini başka yollarla da elde edebileceğini düşünüyordum,” dedi.

“Yani?”

“Normal kanallarla. 30 Ocak davasının arkasındaki gerçeği polisin aramasına izin vererek…”

“Polis mi? Gerçeği ilk başta örtbas eden sizdiniz. Gerçekten sizlere güvenmemi mi bekliyorsun? Bu işin kalbine ulaşmamın tek yolu kendi yöntemlerimi kullanmak. Daha önceden de olduğu gibi.”

“Kendi yöntemlerin mi?” dedi Pei, öfkesi artıyordu. “Gerçekten ‘yöntemlerinle’ gurur duyuyor musun? Suç yöntemlerinle?”

“Kötülüğü cezalandırıyorum. Yaptığım şey sayesinde dünyadaki adalet artıyor.”

“Hayır. Sen sadece başka türlü bir kötülük yaratıyorsun. Gerçek adaletin senin bu çarpık adalet anlayışınla alakası yok. Ayrıca başladığın şeyin kontrolünü de çoktan kaybettin.”

“Neyi kastediyorsun?”

“O zavallı öğretmene verdiğin cezayı. Wu öğretmene sadece bir şok yaşattığını, bir şekilde itibarını ve görev duygusunu tekrar kazanmasına yardımcı olduğunu düşünüyordun ama adam öldü ve bu senin yüzünden oldu.”

“Bu imkânsız,” diye bağırdı Erinyeler. İnanmadığı çok belli oluyordu. “Yaptığı tek şey elini kesmekti. Ambulans tam zamanında geldi. Hem benim eylemlerimin sonucunda gerçekleştirdiği kişisel ilerleme, yaşadığı herhangi bir fiziksel acıdan çok daha önemli.”

“Haberleri duymadın değil mi?” diye sordu Pei ciddi bir ifadeyle. “Wu öğretmen öldü. Kendini öldürdü.”

Birkaç saniye geçti.

“İntihar mı? Peki ama neden?”

“Onu sen yaraladın. Hastanede olanlarsa basitçe uçurumun kenarına itti. İnternette dolaşan kaydı dinlersen her şey netleşir.”

Pei cebinden MP3 çaları çıkardı, hoparlörü kulaklık mikrofonunun hemen önüne yerleştirip çalma düğmesine bastı.

Rahatsız edici röportajın kaydı çalarken Mu’ya baktı. Kadın kızgın görünüyordu, Pei bu kaydı ilk kez duyduğunu anladı.

Erinyeler kaydın tamamını dinledikten sonra, “Muhabir kim?” diye sordu. Sesi duygudan yoksundu.

“Önemli değil. Wu öğretmeni muhabir öldürmedi. Onu kendi kıyametine gönderen sendin.” Kameraya dudak büktü. “Aslında ona yardım ettiğini düşünüyordun.”

Erinyeler’in nefesinin hızlandığını duydu. Bu tam da hedeflediği şeydi. Fakat başka bir darbe indirmesine kalmadan Erinyeler sakin bir cevap verdi.

“Yanılıyorsun. Onu inciten ben değildim. Bu da başka bir kötülüktü. Muhabiri cezalandıramadığın için Wu öğretmenin ölmesinin sorumluluğunu bana yüklemeye karar verdin.”

“En azından kontrolü kaybettin. İşte bu yüzden toplumda kurallar vardır, senin uymayı başaramadığın kurallar. Kendini diğerlerinden ayrı tutup kontrolün de hâlâ sende olduğuna inandığında olan budur.”

“Arkadaşça bir sohbet olacağını düşünmüştüm,” dedi Erinyeler. “Bu önemsiz suçlamaları kabul etmiyorum. Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım. Buna devam etmek için herhangi bir sebep göremiyorum.”

“Bana çocuğun nerede olduğunu söyle,” dedi Pei konuşmayı tekrar önceki çizgisine getirerek. “O masum. İstediğin bilgileri aldın zaten. Onu esir tutmanın sana başka bir faydası olmayacak.”

“Onu bırakacağım. Ama henüz gitmiyorum.” Erinyeler kıs kıs güldü. “Bayan Mu’yu hayal kırıklığına uğratmak

istemem.”

“Mu’yla mı konuşmak istiyorsun?”

“Evet. Kulaklıkları ona ver lütfen.”

Pei şaşırdı. Önerecek başka bir şeyinin olmadığı açıktı, buna rağmen Erinyeler konuşmayı bitirmek yerine uzatıyordu. Polise yerini saptamak için daha fazla zaman verdiğini bilmesi gerekirdi. Acaba ne saklıyordu?

Pei sandalyeden kalkıp Mu’ya el işareti yaptı.

Kameranın görüş alanından çıkınca, “Oyalamak için elinden ne geliyorsa yap. Bir şey sorarsa uyumlu ol. Ama yalan söyleme. Çıktıyı gördün.”

Mu ciddiyetle başını salladı. Pei’in emirlerini aklında tutarak kameranın karşısına oturdu.

Pei saatine baktı. 11.51’di. Hemen hemen iki saattir Erinyeler’le konuşuyorlardı.

Telefon çaldı. DTU Zeng arıyordu.

“Başkomiserim,” dedi “Ağdaki bir sonraki noktayı onayladık. Shunde Caddesi’ndeki Jinhua Oteli. Aradığımda resepsiyonist sabah saat onda genç bir adamla bir çocuğun elimizdeki IP adresine karşılık gelen odaya giriş yaptıklarını söyledi. Çocuk sersemlemiş gibi görünüyormuş. Adam amcası olduğunu öne sürmüş ve çocuğu yakındaki hastanede baktırmak için Chengdu’ya getirdiğini söylemiş. Kayıt yaptırırken kullandığı kimlik kartını araştırdım. Dün cüzdanının çalındığını bildiren göçmen bir işçiye ait.”

Pei, “Kesinlikle o,” diye tısladı. “Bir dakika bekle.”

Erinyeler’le konuşan Mu’ya endişeyle baktı. *Shunde Caddesi…* Başkomiser bölgenin haritasını zihninde oluşturmaya çalıştı ama başaramadı. Şehre henüz pek aşina değildi.

Huang, Pei’in ruh hâlindeki değişimi fark etti ve ona doğru yürüdü. “Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu.

Pei, “Shunde Caddesi buraya ne kadar mesafede?” dedi.

“Yirmi dakika.” Huang, Pei’in yüzünü dikkatle inceledi. “Orada bir şey mi oluyor?”

“Erinyeler orada. Yolu biliyor musun?”

Huang’ın yüzü aydınlandı. “Tabii! Senelerdir bu şehirde yaşıyorum. Arabayı ben sürerim.” Pei’in emrini bile beklemeden dışarı fırladı.

Pei peşinden giderken telefonu tekrar kulağına götürdü. “Orada mısın DTU Zeng? Otele vardığınızda tüm giriş ve çıkışları tutmanızı istiyorum. Odaya girmeyin. Yaklaşık yirmi dakika içinde orada olurum.”

“Anlaşıldı!” dedi Zeng. “Erinyeler bu sefer kaçamayacak, biri onu oyalamaya devam etsin yeter.”

Pei arkasına baktı. Mu, Erinyeler’le sohbete dalmıştı ama atmosferdeki değişikliği fark ettiğinden emindi. Ona bilgi vermek için geri dönmesi zaman kaybettirecek ve karşı taraftaki katili uyarma riskini de doğuracaktı.

Huang saniyeler içinde devriye arabasıyla girişe yanaştı ve Pei arabaya bindi. Araba yalpalayarak hareket etmeye başlayınca Pei, Teğmen Yin’i aradı.

“Erinyeler’in şu anki konumunu saptadık ve oraya gidiyoruz. Kafenin çevresindeki adamlarına geri çekilmelerini söyle,” diye emir verdi. “Mu hâlâ Erinyeler’le konuşuyor. Onu izlemeni ve herhangi bir şey olursa bana bildirmeni istiyorum.”

“Anlaşıldı efendim.”

16.13
Jinhua Oteli

Pei ve Huang devriye arabasından inerken SPU Başkomiseri Liu yanlarına koştu.

“Binanın arka tarafındaki pencereler de dâhil otele tüm giriş ve çıkışları güvenlik altına aldık Buraya geldiğimizde saat dördü iki geçiyordu ve o zamandan bu yana kimsenin otelden ayrılmadığına garanti verebilirim. Ön büro

personeline genç Deyang'ın fotoğrafını da gösterdik. 212 numaralı odadaki çocuk olduğundan eminler. Yanındaki adam çok büyük ihtimalle yine kılık değiştirmiş ama genel görüntüsü ve fizik yapısı iş kadını Ye Shaohong'un katilinin görüntüsüyle eşleşiyor."

"Harika," dedi Pei. "Mu hâlâ Erinyeler'le konuşuyordur, konuşmayı biraz daha uzatması gerekiyor."

Liu, "Onu nasıl ele geçireceğiz?" diye sordu.

Pei, "Kolay yoldan yapacağız," dedi. "Ben elektronik kilidi hallederim ama kapının içeriden de sürgülendiğini varsayacağız. Zaman geldiğinde işaretimi bekle."

Herkes yerini aldı. Pei elinde anahtar kartıyla oda kapısının yanına çömeldi. Liu ve SPU memurlarından biri, kapının çok yakınında duruyordu. Diğer dört SPU memuru duvarları tuttu ve Huang da yakınlarda duruyordu.

Pei sol elini kaldırdı, bir an havada tutup sonra biraz indirdi. Pei kartı yuvaya yerleştirirken Liu ve diğer SPU memuru da öne atılıp kapıyı defalarca tekmelediler.

Kapının kilidinden çıkan bip sesini parçalanan ahşabın sağır edici çatırtısı takip etti. Pei, Liu, Huang ve diğer beş memur silahlarını çekerek içeri girip odayı taradılar.

Hedef orada değildi.

Oda tam da 33 numaralı bilgisayarın ekranında görüldüğü gibiydi. İki kişilik yatağa bağlanmış çocuk, ağzı bağlı vaziyette oturuyordu. Bakışları, uyuşturucu almış gibi donuklaşmıştı.

Sevinciyle endişesi birbirine karışan Huang, "Deyang!" diye bağırdı. Yatağa koşarak oğlunu kollarına aldı. Gözlerinden yaşlar akarken, "Oğlum," diye fısıldadı.

Yatağın karşısında bir masaüstü bilgisayar vardı. Bir sohbet programı açıktı ve sohbet penceresinde de Mu'nun yüzü görünüyordu. Fakat bilgisayarın önündeki koltuk boştu.

SPU memurları banyoyu, gardırobu, hatta yatağın altını bile yıldırım hızıyla aradılar ama bir şey bulamadılar. SPU Başkomiseri Liu, Pei'e mağlup bir bakış attı.

DTU Zeng geldi. Odayı kısaca taradıktan sonra başını hayal kırıklığıyla salladı. “Hâlâ bir adım gerideymişiz gibi görünüyor,” dedi.

Pei’in telefonu titredi. Teğmen Yin arıyordu. “Erinyeler, Mu’yla görüşmesini sonlandırdı,” diye bağırdı. “Harekete geçiyor olabilir.”

Pei kabaran öfkesini kontrol altına almak için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Biliyorum,” diye bağırdı. “Şu an odadayız. Huang’ın oğlu burada ama Erinyeler yok. Bizi neden daha önce uyarmadın?”

Yin, “Ama… ama konuşmayı en fazla on saniye önce bitirdi,” dedi.

“Ne?” Pei tekrar bilgisayara baktı. Sohbet penceresi hâlâ açıktı. Sanki odaya girmelerinden sonra Mu, Erinyeler’le konuşmaya devam etmişti.

“Mu’nun bilgisayarından gelen ses kesilir kesilmez aradım. Kulaklığını çıkarıp hemen dışarı fırlamış olmalı, sohbeti kapatmadı bile.”

“Seni bir dakika içinde tekrar arayacağım.” Pei masaya yaklaştı, kalbi her adımda biraz daha ağırlaşıyordu. “Gitti. Bir süredir de burada değil,” dedi diğerlerine.

Masada kulaklığın yanında bir cep telefonu duruyordu. Pei bir çift nitril eldiven giyip telefonu eline aldı. Son arama kayıtlarına göz gezdirdi. En son arama bir dakika önce sona etmiş ve elli iki dakika sürmüştü.

Arama kaydını diğerlerine göstererek, “Erinyeler bir süredir bu odada değil,” dedi. “Hemen hemen son bir saattir yok. Bizimle konuşmak için bu telefonu kullanıyordu ve kapıyı tekmeleyip açtığımızı duyunca da telefonu kapattı.”

Huang, “Bir saat önce mi?” diye sordu oğlunun kolları ve bacaklarındaki ipleri çözerken. “Benimle konuştuktan sonra mı gitti o zaman?”

Pei başını sallayarak onayladı.

DTU Zeng odanın bir köşesinde kederle yere çöktü. Vahşi bir adrenalin coşkusu onu kafeden çıkarıp zincirdeki her bir

halkaya götürmüştü ama bu sefer tükenmişti. “Zaten kaçmışsa neden bizimle konuşuyormuş gibi yapmaya devam etme zahmetine girdi? Amacı neydi?”

“Bizim amacımızın aynısı,” dedi SPU Başkomiseri Liu. “Zaman kazanmak. Ona bolca zaman verdik. Belki de keskin nişancıya ulaşmasına yetecek kadar.”

“Yang Lin’e mi? O güvende mi?” diye sordu Pei.

“Ona çok detaylı bir brifing verdim ve en iyi iki memurum da onu izliyor. Yang’ın fazlasıyla hazır olduğunu söyleyebilirim.” Liu telefonunu çıkardı. “Son bilgileri vereyim.”

Pei, “içimde bu konuyla ilgili kötü bir his var,” dedi. DTU Zeng’e döndü, “izlediği programla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabilir misin?”

Zeng dizüstü bilgisayarını açıp çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra, “Buldum,” dedi. “Tüm poligraf tablosu.”

Pei ekranı iyice incelemek için eğildi. “Erinyeler, Huang’a on sekiz yıl önce görevde olan her bir SPU memurunun fotoğrafını gösterdi. Onlara teker teker bakmasını sağladı. Bunu yaptığı sırada bu odada olmalı. Tam bu saatlerde açtığı fotoğrafları bulmanı istiyorum.” Poligraf verilerindeki bazı yükselişleri gösterdi. Yükselişlerin her birine bir zaman damgası eklendi.

“Baş üstüne.” Zeng, fotoğrafların bulunduğu klasörü açtı ve en son ne zaman açıldıklarını kontrol etmeye başladı.

Bir tanesi Pei’in dikkatini çekti. “Dur!” dedi. “Huang buraya gel.” Şaşırtıcı biçimde parlak gözleri olan zayıf bir adamın fotoğrafını seçip, “Bu, o mu?” diye sordu. “Keskin nişancı bu mu?”

“Evet,” dedi Huang, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Ama nereden anladın? Bunu sadece olay mahallindeki memurlar biliyordu.”

“Bu önemli değil,” dedi Pei. “Önemli olan şu: Eğer ben biliyorsam Erinyeler de biliyordur.”

“Poligraf sayesinde,” diye ağzından kaçırdı DTU Zeng.

“Tam da öyle. Erinyeler, o bilgisayarın kulaklığına alıcılar yerleştirmişti,” dedi Pei sert bir ifadeyle. “Onu kandırmana imkân yoktu Huang. Yüz ifadeni, beden dilini, ses tonunu mükemmelen kontrol edebilsen bile biyometrik ölçümdeki ufak dalgalanmalar seni ele verirdi.”

Huang başını önüne eğdi. “Konuşacağımız yer konusunda bu kadar katı olmasına şaşmamalı. Şimdi hepsi anlamlı geliyor.”

Zeng, “Kulaklığı, önceden hazırladığı başka bir kulaklıkla değiştirmiş olmalı,” dedi.

Pei parmağını ekrandaki fotoğrafa vurdu. “Bana bu adamın bilgilerini bul,” dedi Zeng’e. “Şu an nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

7

BABANIN ÖLÜMÜ

16.31
Chengdu Poligonu

Atış eğitmeni Zhong Jimin’in nadir bulunan bir yeteneği vardı: bir kişinin hal ve davranışlarına bakarak atış yeteneğini anlayabiliyordu. Çoğu insana inanılmaz geliyordu ama şimdiye kadar yanıldığı da olmamıştı.

“Yetenekli bir nişancının tüfekle pek çok ortak noktası vardır,” demeyi severdi. “Soğuk, merhametsiz ve güçlü olmalıdır.”

Poligonun en yeni müşterisinin buna mükemmel bir örnek olduğunu düşünüyordu. Uzun boylu, iri yapılı adam nişancı üniforması giymiş, büyük güneş gözlüğünün üstüne de şapka takmıştı. Adam yaklaşırken Zhong’un gözleri ona takılıp kaldı. Her adımında çevresine güçlü bir enerji yayıyordu, tam da Zhong’un eğitmeyi sevdiği türden bir nişancıydı. Yürüyen bir silah.

Gözleri buluştu, Zhong istemsizce titredi. Siyah gözlüklerine rağmen bakışları soğuktu.

Adam dönüp görevlilerden birine bir şey söyledi. Genç görevli hemen Zhong’a koştu. “Bu adam bugün onu eğitmeni istiyor,” dedi. “Özellikle seni istedi.”

Zhong’un kalp atışları hızlandı. Kısa bir anlığına adamın ne işler peşinde olduğunu merak etti ama sonuçta müşteri müşteriydi. Düşünmeden masasından kalktı, aceleyle yanına gitti.

Adam hareketsiz duruyordu, ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı.

Zhong, “İyi günler efendim,” dedi.

Adam, “Merhaba,” diye cevapladı. Sesi nispeten genç geliyordu.

“Ne tür bir eğitime ihtiyacınız var?”

“On tane kil güvercin vurmak için fiş aldım. Ben ateş ederken eşlik etmenizi istiyorum.”

“Tabii. Havaya atılan hedefi vurma odamız boş. Beni takip edin lütfen.”

Küçük bir spor salonu büyüklüğündeki odaya girdiler. Görevli Zhong’a pompalı tüfekle birlikte mermi getirdi, dışarı çıkıp kapıyı da arkasından kapattı.

Adam önce bir omzunun, sonra diğerinin üzerinden arkaya baktı. Ardından kollarını, bileklerini ve parmaklarını esnetmeye başladı. Bu şekilde ısınması bile Zhong’a adamın acemi olmadığını söylüyordu. Çoğu insan sadece silahı alıp ateş etmeye başlamak isterdi.

Tüfeği ona uzatarak, “Hazır mısınız?” diye sordu Zhong. “İlk mermiyi koydum. Silahı sadece hedefe, ateş etmeye başlamadan önceyse sadece yere doğrultun. İlk atışınızdan önce herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacınız var mı?”

Adam silahı rahatlıkla kullandı. Siyah pamuklu bezden eldivenleri kabzayı ve namluyu kavradı, bütün vücudu silahla karışmış gibiydi. Zhong’un çenesi gevşedi. Bu adam silah kullanmayı birlikte çalıştığı polislerin pek çoğundan daha iyi biliyordu. Basit bir atış talimi için buraya neden gelmişti?

Adam, “Hedefi fırlatın,” dedi.

Zhong bir düğmeye bastı ve atıcıdan kil güvercin fırladı. Disk simsiyah zeminde gece gökyüzünde dönen bir ateşböceği gibi kavis çizdi. Yolunun zirve noktasına ulaştığında namludan sağır edici bir patlama sesi geldi ve beyaz bir duman bulutunun içinde parçalarına ayrıldı.

“Güzel,” dedi Zhong şaşkınlıkla.

Adam başını çevirmeden tüfeği geri verdi. “Sıradaki mermiyi alayım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bir sonraki

hedefi de fırlatın.”

Pek konuşkan değil, diye düşündü Zhong.

Adam silahı canlı bir makine gibi tutuyordu. Üst üste ateş etti, bakışlarını bir an bile menzilden ayırmadı. Zhong adamın başarısı karşısında hayret etmekten kendini alamadı. Dokuz atıştan dokuzu da isabetliydi.

Bir tane kil güvercin kalmıştı. Zhong onu da fırlattı ve barut patlamasıyla ortamın aydınlanmasını bekledi. Ama ateş edilmedi. Adam öylece durup kil güvercinin kavis çizmesini ve düşmesini izledi. İç çekti, duruşu gevşedi.

Şaşkınlıkla, “Bir sorun mu var?” diye sordu Zhong.

Adam en sonunda omzunun üstünden baktı. Güneş gözlüklerinden gözleri belli belirsiz seçiliyordu ve Zhong’un gözlerine sabitlendiler. İki adam bir dakika boyunca birbirlerini izlediler.

Adam, “Bu, son mermimdi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Evet. Ama ateşleme şansını kaçırdın.”

Keyifsizce güldü. “Biliyor musun, kil güvercin vurmakla pek de ilgilenmiyorum aslında,” dedi.

Zhong anlayışla başını salladı. “Açık hava avcılığı programımız da var. Bununla ilgili daha fazla bilgi almak ister miydiniz?”

“Hayvan vurmak mı?” Adam başını salladı. “Mühimmat israfı.”

Zhong adamın neyi kastettiğinden pek emin olamadı. “Peki, neyle ilgilenirsiniz?”

Adam elini tüfeğin namlusuna sürttü. “Beni ilgilendiren bir hedef var. Bir nişancı için bundan daha iyi bir meydan okuma olamaz. Tetiği çekince korkularını hissedebilirsiniz. Çaresizliklerini… Direnebilirler bile, bu da avı daha da heyecanlı kılar. Tabii önemli olan bu hedefi öldürmek için bir neden bulmak. Kovalamaca bir kez başladı mı… Ne güzel bir hedef!”

Zhong tedbirli bir şekilde baktı.

“Her nişancının kalbinin derinliklerinde bu arzu alev alev yanmaz mı? Yaşayan bir insanı hedef alarak tetiği çekme arzusu?”

Zhong donup kaldı. Zoraki bir gülümsemeyle, “Lütfen silahı verin efendim,” dedi. “Sürenizin sonuna geldiniz.”

“Bitti mi?” Zhong’un gülümsemesine o da gülümseyerek karşılık verdi. “Son bir mermim yok muydu?”

Zhong, “Lütfen silahı bana verin efendim,” derken sesi rahatsızlığının arttığını ele veriyordu.

Adam tüm vücuduyla Zhong’a döndü. “Birini vurup öldürdünüz mü hiç?” diye sordu.

“Ne?” Zhong’un nabzı artık güm güm atıyordu.

“İki şeyi bilmek istiyorum. Onları neden öldürdünüz ve sonrasında ne hissettiniz?”

Silahın namlusu artık Zhong’un karnına doğrultulmuş vaziyetteydi.

Zhong sorularını dürüstçe cevaplamaya karar verdi. Kısmen silahın bağırsaklarında delik açma tehdidinden ötürü bunu yapacaktı ama aynı zamanda adamın onu rezil etmesinin de etkisi vardı. “Evet, insanları öldürdüm. Her biri yasaların gözünde suçluydu. Yere düştüklerini gördüğümde en baskın olan duygum görevimi tamamlamanın ve adaletin yerini bulmasının verdiği tatmin duygusuydu.” Göğsünü kabarttı. “SPU’da keskin nişancıyken işim kamu güvenliğine ciddi tehdit oluşturan kişileri ortadan kaldırmaktı.”

Genç adam birkaç saniye sessiz kaldı. “Öldürdüğünüz herkesin ölmeyi hak ettiğini garanti edebilir misiniz? Elinizdeki ölümcül yetkiyi asla kötüye kullanmadığınızı?”

“Evet, edebilirim. İnsan kaçıranları, çıldırmış katilleri ve tehlikeli kaçakları vurdum. Hepsi de suçları için ölmeyi hak etti.”

Adam çok sakindi. “On sekiz yıl öncesinden Wen Hongbing isimli adamı hatırlıyor musunuz?”

Zhong bu ismi duyunca çok şaşırdı, dili tutuldu. Durup nasıl cevap vereceğini dikkatle düşündü. “Bu ismi nereden

biliyorsunuz?”

“Resmî polis kayıtlarında takma isim kullanmışsınız. Bunun sebebi insanların ne yaptığınızı öğrenmesinden korkmanız mıydı?”

Zhong başını salladı.

“Ama biraz önce öldürdüğünüz insanlardan gururla bahsediyordunuz.”

Zhong sakinliğini korumaya çalışarak, “Bu farklıydı,” dedi. Derin bir nefes alıp dürüstçe cevaplamaya karar verdi. “O adam ölmemeliydi.”

“Neden?”

“Müzakerecilerimiz durumu zaten yatıştırmıştı,” dedi Zhong, hafızasını ararken bakışları da geziniyordu.

“Yine de onu vurdunuz. Ölmeyi hak etmeyen birini vurup öldürdünüz.”

Zhong, “Onu ben öldürmedim,” dedi sakince.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Onu ben öldürmedim. Bakın, gizli bir bilgi bu. Bununla neden ilgileniyorsunuz?”

“Onu siz öldürmediyseniz kim öldürdü o zaman?”

Zhong sessizce tüfeğe baktı.

“Wen Hongbing’i öldüren başka birisiyse neden size takma ad verildi?”

“Söyledim ya, gizli bilgi bu.” Zhong derin bir nefes daha aldı. “Lütfen efendim silahı bana verin.”

Adam bir adım daha yaklaştı.

Zhong geri çekildi. Sesi panikle titrerken, “Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi.

Genç adam tüfeğin ucunu Zhong’un karnına batırdı. “Gerçek tetikçi tetiği çekebilecek nitelikte değildi, değil mi? Hatta doğru düzgün memur bile değildi. Bu gerçek, rapora yazılsaydı hem keskin nişancı hem de Başkomiser Ding Ke olanlardan sorumlu tutulacaktı. Başkomiser Ding bunun yerine ekibe Wen Hongbing’i senin vurduğunu söyledi ve

resmî raporda sana bir takma isim verdi. Başkomiser Ding böylece gerçek katili suçlamalardan kurtardı ve sen de bunu sorgulamayı hiç düşünmedin, öyle mi?”

Zhong çok şaşırdı. Üstünden öyle çok zaman geçmişti ki davanın sonsuza dek gömülü halde kalacağını düşünmüştü. “Kimsin sen?”

“Gerçeği söyle bana,” diye kükredi adam. “Gerçekten böyle mi oldu?”

“Sorunun cevabını biliyorsun zaten.”

Adam bıçaklanmış gibi titredi. Dişlerini gıcırdatarak, “Ama neden?” diye mırıldandı kendi kendine.

Zhong fırsatı gördü. Öne çıkarak sol eliyle tüfeğe, sağ eliyle rakibinin boğazına uzandı.

Adam gözlerinin önünde bulanıklaştı. Zhong bir şeyin elini ittiğini hissetti ve başının yanına buz gibi bir nesne dayandı, bu çok tanıdık bir histi.

Adam, “Stajyer memur tetiği neden çekti? Söyle bana!” diye bağırırken damarları şişti. Silahı Zong’un kafasına biraz daha bastırdı, yüzü çaresizlikten buruşmuştu. “Dökül, bütün gün seninle uğraşamam!”

“Bilmiyorum.” Zhong’un kalbi piston gibi atıyordu. “Ben keskin nişancıydım sadece. Her şeyi yukarıdan izliyordum. Şüpheli nişan alamayalım diye kasıtlı olarak yer değiştiriyor, odanın içinde geziniyordu. Pazarlık için bir polis içeri girdi. Başkomiser her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve ben de her şeyin sona erdiğini düşünmeye başladım. Birkaç saniye sonra bir silah sesi duyuldu.” Gözleri seğiriyor, üst dudağı titriyordu. “Müzakere memuru şüpheliyi öldürmüştü. Gerçi ben bir şey görmedim. Olay olduğunda dairenin farklı bir köşesindeydiler.”

“Bu ayrıntılar neden raporda yer almıyor?”

Zhong derin bir iç çekti. “Eğitimsiz bir polis memurunun bir şüpheliyi vurup öldürdüğü ortaya çıkarsa kötü olurdu. Bu yüzden Başkomiser Ding şüpheliyi benim vurduğumu söylemek istedi, rapora da sahte bir isim yazacaktı. Önce

direndim. Ama sonra terfi ettirmeyi ve beni çavuş yapmayı teklif etti. Açgözlülük edip tamam dedim. Suçu üstüme aldım. Raporda adım yazmıyordu bile ama herkes benim ateş ettiğimi varsaydı. O gün binanın içinde neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok Sadece nişancı ve Başkomiser biliyordu. Başkomiser Ding sana söylediklerimden başka bir şey söylemedi. Hiçbirimizin daireye girmesine de izin vermedi."

Adam anlayışla gözlerini kıstı. Başkomiser gerçeği diğer memurların gözlerinin önünde örtbas etmişti.

Elindeki silahı biraz daha sıkı tutarak, "Fakat Başkomiser Ding olanları nasıl örtbas edebildi?" diye sordu adam. "Adam bir polisti, Tanrı değildi."

"Adamda özel bir şey vardı. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, o zamanlar departman üstündeki etkisinin olağanüstü olduğu."

Adam bir an sessiz kaldı. "Başkomiser Ding şu an nerede?"

"On yıl önce ortadan kayboldu. Sanırım bir tür gönüllü sürgün."

Adam homurdandı.

Yakınlardan gelen bir ses, "Ani hareketler yapma oğlum. Yavaşça halledelim," dedi.

Her iki adam döndüklerinde kapıda takım elbiseli, orta yaşlı bir adamın durduğunu gördüler. Poligonun müdürüydü.

Genç adam bu sefer ona nişan aldı. "Bunu kullanmaktan korkmam."

Müdürün gözleri silahın namlusundan da fazla büyüdü ve tekrar hızla dışarı çıktı.

Zhong fırsatı gördü. Silahı kaptı ama tam kavrayamadan silah kayboldu. *Piç herif çok hızlı*, diye düşündü. Bu, tüfeğin kundağı alnına çarpmadan önceki en son düşüncesiydi.

Eğitmen yere yığıldı, silahlı adamsa kapıya koştu. Kapı tamamen kapanmamıştı, aralıktan dışarı baktı. Bir pusu onu

bekliyordu.

Müdürün solunda beş güvenlik görevlisi vardı. Diğer tarafı göremiyordu ama bir o kadar da sağda vardır diye düşündü. Onu sıkıştırmışlardı. Dışarı çıkma zamanıydı.

Tekmeleyerek kapıyı açtı ve tüfeği yukarı doğrulttu. Sağır edici bir patlama oldu, avize parçalanınca camlar yağmaya bağladı. Güvenlik görevlileri cam kırıklarından kaçabilmek için yana sıçradılar.

Atış alanındaki nişancılar gürültüden korkarak kabinlerinden çıkmaya başladı ve her yer birkaç saniyede paniklemiş müşteriler ve personelle dolup taştı. Güvenlik görevlileri tekrar kalktıklarında adam gitmişti.

Duman dağılıp kaos da dindikten sonra müdür telefonunu çıkardı, 110'u aradı. Telefonu cebine bile koyamadan üç polis memurunun karşısında belirmesi şaşırtıcıydı.

Sorumlu memur, "Kriminal polisteniz," diyerek Başkomiser Pei Tao yazan rozetini gösterdi.

Müdür bir mendille alnını silerken, "Sizi daha yeni aradım beyler," dedi, "Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?"

Pei, "Zhong Jimin nerede?" diye sordu.

Müdür tombul parmağıyla söz konusu odayı işaret etti. "Orası. Sadece bir dakika önceydi, içeri girip onu kontrol edecek zamanım bile olmadı. Ateş eden az önce gitti. Acele ederseniz yakalayabilirsiniz."

Pei başını umutsuzca salladı. Erinyeler atış alanına onlardan önce gelmiş ve şimdi de gitmişti. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Pei odanın dışında toplanan kalabalığı itti ve kırılan camlara basarak odaya ilerledi. DTU Zeng ve SPU Başkomiseri Liu da onu takip ettiler. Yere yayılmış esmer, zayıf adamı, eski SPU keskin nişancısı Zhong Jimin'i, Liu hemen tanıdı. Birkaç personel gergin bir şekilde yerdeki adamın etrafında duruyordu, yardım etmeye mi çalışsınlar

yoksa sadece durup izlesinler mi, görünüşe bakılırsa pek emin değillerdi.

Pei yerdeki tüfeği fark etti ve en kötüsünü düşünüp korktu. Ama görünürde kan yoktu. Zhong'un yanında diz çöktü ve parmaklarını burnuyla ağzına tuttu. Zhong'un nefes alışı düzenliydi.

Liu, "İyi mi?" diye sordu.

"Bir şey söylemek zor," diye cevapladı Pei. "Sarsıntı geçiriyor olabilir. Merkeze söyleyin, derhal bir ambulans göndersinler."

Zhong'u oturur pozisyona getirip başparmağını göğsünün ortasındaki baskı noktasına bastırdı. Birkaç saniye sonra Zhong'un göz kapakları kımıldadı. Gözlerini açıp Pei'e ve onu izleyen insan çemberine merakla baktı.

"O iyi!" dedi müdür heyecanla ellerini ovuşturarak. "Zhong iyi!"

Pei iki memuruna baktı. "DTU Zeng, müdürü ve görgü tanıklarını sakin bir yere götür ve burada tam olarak neler olduğunu öğren. Liu senden de tüm sivilleri lobiye götürmeni istiyorum."

Pei dikkatini yeniden Zhong'a verdi. Eğitmen yavaş yavaş kendine gelirken alnındaki büyük yarayı ovuşturdu.

"Onu gördünüz mü?" diye sordu Pei.

"Kimi?" dedi Zhong, kafasının çok karışık olduğu belliydi. "Ayrıca siz kimsiniz?"

Pei rozetini göstererek, "Kriminal şubedenim," dedi. "Sizi yaralayanı gördünüz mü?"

"Herif canıma okudu. Nasıl görmeyebilirim?"

"Ona iyice baktınız mı demek istiyorum. Bize eşkâlini verebilir misin?"

"Şey, pek bakamadım. Yarışmalarda gördüğümüz türden gerçek bir nişancı üniforması giyiyordu. Şapkası vardı, güneş gözlüğü de yüzünün yarısını kaplıyordu. Gerçek görünüşünü tarif etmem zor."

Zhong arkasını döndü. Pei adamı tarif edemediği için duyduğu utancı anlayabiliyordu. Ne de olsa Zhong eski bir polis memuruydu.

“Bana neler olduğunu anlatın. Tam olarak neler gördüğünüzü hatırlamaya çalışın. Hiçbir şeyi atlamayın.”

Zhong yarım dakika kadar dinlendikten sonra son yarım saatte olup bitenleri anlamaya başladı.

Pei, “Wen Hongbing’i vuran stajyer memurun adı Yuan Zhibang mıydı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Zhong, bariz bir şaşkınlıkla.

“Ve başka hiç kimse sizin gerçekten ateş eden kişi olmadığınızı, suçu kendi isteğinizle üstlendiğinizi bilmiyordu.”

“Sadece Yuan Zhibang ve Başkomiser Ding Ke biliyordu. Başkomiser Ding Ke’nin kim olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

Pei başıyla onayladı.

Zhong, “Başkomiser Ding’in yöntemleri kusursuzdu,” diye devam etti. “Kendi yetki bölgesinde yaşanan bir şeyi gizlemek isteseydi, parmağını bile kımıldatmasına gerek kalmazdı.”

Başkomiser Ding hakkında duyduklarını düşününce Pei’in bundan şüphesi olmazdı. Fakat Başkomiser Ding böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdi? Sadece hatasını gizlemek için mi? Ayrıca daha en başta Wen Hongbing ve bombayla ilgilenmesi için neden Yuan’ı göndermişti?

19.23
Kriminal Polis Merkezi, Konferans Salonu

Konferans salonu sessizdi.

Mu, “Herkesin kendini toplaması lazım,” dedi. “İşler göründüğü kadar kötü değil. Erinyeler’i yakalayamadıysak bile bu sefer onun da en az bizim kadar hayal kırıklığına uğradığını bilerek rahatlayabiliriz.”

“Erinyeler şu an ne düşünüyor?” diye sordu Pei aceleyle. “Başka bir şey yapmadan önce cevaplamamız gereken soru tam da bu.”

“Mahvolduğunu hissedecek,” dedi Mu. “Erinyeler en başta babasını öldürenin kim olduğunu bulup peşine düşerek intikam almayı umuyordu. Fakat şimdi bütün kanıtlar katilin akıl hocası olduğunu gösteriyor. Olayların böyle bir hal alması bizim için bile yeteri kadar kafa karıştırıcı, o yüzden Erinyeler’in nasıl da umutsuzca kendini kaybettiğini düşünebilirsiniz. Bu gizemi çözmesi gerekiyor, yoksa tüm varlığı anlamını yitirecek. Yuan hayatını şekillendirdi, onun üvey babası gibiydi ve genç adamı katil olma yoluna o soktu. Bu yol Erinyeler’i kilitli bir kapıya, kendi kendine açması gereken başka bir kapıya götürdü.”

“Yani şimdi Yuan’ın babasını neden öldürdüğünü mü bulmaya çalışacak?”

“Tam da öyle.” Mu başını salladı. “Ne kadar zor ve bedeli ne kadar yüksek olursa olsun yapması gereken şey bu.”

Pei parmaklarını şıklattı. “Bu da iki kişiye odaklanacağı anlamına geliyor: Başkomiser Ding Ke ve Chen Tianqiao.”

“İkisini de bulmak zor olacak,” dedi DTU Zeng. “Başkomiser Ding’ten on yıldır kimse haber alamıyor. Chen’in ise öyle çok borcu var ki yıllardır yüzünü gören olmadı, muhtemelen bu ülkede bile değil. Açıkçası ikisinin de ölü mü diri mi olduğunu bilmemizin bir yolu yok.”

Pei, “Araştırmanızdan pek sonuç çıkmadığını tahmin ediyorum,” dedi.

Zeng umutsuzca omuz silkerek, “Düzeltiyorum, hiç sonuç çıkmadı,” dedi. “30 Ocak dosyalarını bulduğumuzdan beri peşindeyim ama şu âna kadar ne Başkomiser Ding ne de Chen’den bir iz var.”

“İki kat daha fazla çabala Zeng. Teğmen Yin birkaç kişiyi daha görevlendirmenizi istiyorum. Zeng dikkatini polis veritabanlarına ve çevrimiçi ipuçlarına verirken siz de biraz

saha araştırması yapın. Erinyeler'den önce bu adamları bulmamız gerek."

Pei dikkatini psikologa çevirdi. "Yardımcı olabileceğini umduğum bir soru daha var Mu. Erinyeler aradığı cevapları bulursa bu durum onu nasıl etkiler?"

Mu ellerini bağladı, başparmaklarını nazikçe birbirine vurdu.

"Bu hangi cevabı umduğuna bağlı."

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Mu, "*Size göre* ne bulmayı umuyor?" diye sordu. "Yuan'ın Wen Hongbing'i öldürmesine sebep olan neydi? Esas soru bu. Sonuç olarak hem Huang hem de Zhong, Yuan'ın Wen'i öldürmesinden önce dairedeki durumun kontrol altına alındığını söylediler."

Pei başını sallayarak "Sebebinden tam olarak emin değilim henüz," dedi. "Şu anda sahip olduğumuz bilgiler buna yetmez."

Mu gülümseyerek, "Biraz gevşeyin Başkomiserim," dedi. "Hepimiz tahminlerde bulunuyoruz. Söyleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin."

Pei kollarını bağlayarak, "Tahminlerde bulunmanın anlamı yok," dedi. "Fakat yine de… Belki Yuan sadece eline yüzüne bulaştırdı. Hem sadece stajyer bir memurdu. İlk kez gerçek bir operasyonda bulunuyordu. Gerginliğin etkisiyle hata yapması kesinlikle mümkün." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Diğer taraftan… Yuan hakkında ne yaptığımızı bilirken onun ne düşündüğünü söylemek zor. Belki de kontrol tamamen *kendisindeydi* ve Wen Hongbing'i vurmaya kesinlikle niyetliydi."

Bunun üzerine Mu neşelendi. "Peki. O zaman ilk hipotezle ilerlemeye çalışalım. Wen Hongbing'in ölümü gerçekten hataysa, Erinyeler yani Wen Chengyu, akıl hocasının babasını kazara öldürdüğünü öğrenince yıkılacak. Yuan'dan tam olarak nefret etmeyecek ama aklındaki Yuan imgesi paramparça olacak. Bu onu tamamen sarsabilir. Erinyeler

rolüne olan ilgisini kaybetme ve bunun yerine sıradan bir hayat yaşamaya çalışma ihtimali bile var.”

Teğmen Yin, “Artık gerçek adını biliyor olabiliriz ama o pislik herif benim için her zaman Erinyeler olarak kalacak,” diye söylendi.

“Peki ya kaza değilse?” diye sordu Pei.

Mu, “O zaman işler biraz karışabilir,” dedi. “Hiç şüphe yok ki Yuan’a karşı büyük bir nefret beslemeye başlayacak. Yuan’ın ona karşı olan duygularının sahte olduğunu düşünecek. Kendini bir kurban gibi, Yuan’ıysa hayatını mahveden kişi olarak görecek. Daha sonraysa kendine ‘Erinyeler’ adını vermiş olmasından nefret edecek çünkü bu kimliği yaratan kişi Yuan’dı.”

“İnsanları öldürmeyi bırakacak mı?” dedi Pei. “Asıl soru bu.”

Mu başını salladı. “Kesin bir şey söyleyemem. Bu tarz bir psikolojik stres onu iki aşırı uçtan birine götürebilir. Pişmanlık onu tamamen eline geçirebilir, birden ışığı görebilir ve Erinyeler’in kanlı gömleğini üstünden çıkarabilir. Ya da daha dengesiz bir hale gelebilir. Yuan’ın babasını öldürmesini kanunun cezalandırmadığı bir suç gibi görecek ve kalbindeki yarayı iyileştirmek için daha fazla hedef arayacak. Kendini cinayetle teselli edebilir.”

Pei gözlerini kıstı. “Hangisini seçeceğini belirleyen ne olacak?”

“Bunu büyük ölçüde psikolojisindeki kökleşmiş özellikler, hakkında ne kadar az şey bildiğimiz düşünülürse ne yazık ki kontrol ve tahmin edilemeyen davranış kalıpları belirleyecek. Dış çevresinin etkisini de göz ardı edemeyiz elbette. Acısının ve öfkesinin bir kısmını paylaşabileceği yakın biri varsa, normal bir hayat yaşama şansı daha yüksek olur. Diğer taraftan bu duyguları bastırırsa ve dışarı atma fırsatı bulamazsa öldürme çılgınlığının artma olasılığı yüksek.”

Pei, Mu’nun analizini sindirmek için durakladı. “Kime güvenebilir?” dedi.

21.45
Yeşil Bahar’ın Önü

Şehrin neon fonunda genç kadının beyaz bluzu ve siyah eteği onu önemsiz gösterirdi genelde. Oysa bugün onda farklı olan bir şey vardı. Daha az endişeli görünüyordu ve yüzü de beklentiyle aydınlanmıştı. Hatta gözleri hayat doluydu.

Baş aşçının eve bırakma teklifini bir daha reddetti. Bu kez daha da katıydı. “Artık işten sonra beni beklemene gerek yok. Beni her gece evime bırakmaya söz veren biri var.”

Şef şaşırdı. Merakla otoparka baktı ama kadını almaya gelecek olan her kimse geç kalmış gibi görünüyordu. Adam birkaç kez daha onunla gitmesi için ikna etmeye çalıştı ama kadın reddetti, adam en sonunda gitti.

“Hadi gidelim,” deyip elindeki tasmayı çekti. Niuniu kalkıp dört ayağının üstünde durdu, altın rengi tüylerini salladı ve sahibesini ustalıkla merdivenlerden indirerek gidecekleri yere doğru götürdü.

Nazik bir ses ilerleyişlerini böldü. “Lütfen benimle gelin hanımefendi. Arkadaşınız sizi bekliyor.”

Sesi tanıdı, önceki gün gelen baristaydı bu. Minnetle gülümseyip onu kafeye doğru takip etti.

Bir koltuğa yerleşirken, “Bu tür yerlerde oturmayı niye seviyorsun?” diye sordu.

Arkadaşıysa, “Kafelerde mi?” dedi.

“Köşelerde. Restoranda da köşede oturuyorsun.”

Adam güldü. “Göremeyebilirsin ama sezgilerin pek çok insandan çok daha güçlü.”

“Köşede oturmanın avantajı nedir?”

“Huzur ve sakinlik,” diye yanıt verdi.

“Hafif Huaiyang yemeklerini hafif şaraplar eşliğinde yemekten zevk alıyorsun. ‘Sehnsucht’ gibi keman parçalarını dinlemeyi ve köşelerdeki sessiz masalarda oturmayı seviyorsun,” dedi sakince. Gözleri doğruca ona bakıyordu sanki. “Pek çok hikâyen vardır.”

“Neden böyle olduğunu düşündün?”

“Sadece hayattaki önemli zorlukların üstesinden gelmiş insanlar senin aradığın türden bir huzurun değerini anlayabilir. Sıradan hayatları olanlarsa farklıdır. Sichuan usulü yemekler gibi heyecan verici, baharatlı şeyleri yemeyi ve hayal kırıklıklarını gürültülü barlarda unutmayı severler.”

Yumuşak bir sesle, “Haklısın,” dedi. “Fakat nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Kör olmak, düşünecek çok zamanının olması demek.”

“Ya, evet, öyle galiba,” dedi düşünceli bir tavırla. “Diğer duyularının dikkatini dağıtacak bir şeyin olmaması, diğerlerinin algılayamadığı şeyleri algılamanı sağlar.”

Kadın güldü. “Kıskandın mı?”

“Biraz.”

“Bütün duyulara sahip birinin kör bir genç kadını kıskanması biraz tuhaf değil mi?”

“Biraz,” diye tekrarladı.

“Nasıl hissettiğini biliyorum galiba,” dedi kadın başını yana eğerek. “Pek çok şey evrenseldir. Bir şeye ne kadar sahipsen karşıtını da o kadar çok istersin. Yaşadığım dünyayı kıskanıyorsun. Oysa ben… Dünyanızı anlamayı ne çok istediğimi hayal bile edemezsin. Sakin yerlere olan düşkünlüğünü hesaba katarsam nasıl bir hayatın olduğunu sadece tahmin edebilirim.”

Adam bir süre sessiz kaldı. “Gözlerin… Doğduğunda kör müydün?”

Kadın başını salladı. “Küçükken az da olsa görebiliyordum ama büyüdükçe görüşüm de gitgide kötüleşti. On yaşına geldiğimde tamamen kör olmuştum artık. Dünyanın nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışınca çocukluğumdaki

görüntüler geliyor aklıma. Bu anılar gerçekten çok güzeldi.” Ağzının kenarı hafifçe seğirdi. “Ama o zamandan beri çok zaman geçti ve bu anıların çoğu silinip gitti.”

“Tedavisi var mı?”

“Doktorlara gitmeyi uzun zaman önce bıraktım.”

“Doğuştan körlüğü tedavi edebilen bir gen tedavisi olduğunu duymuştum,” dedi. “Bir bakmalısın.”

“Gerçekten mi? Hangi hastaneler bu tür bir tedavi sunuyor?”

“Çin’de yok. En son teknoloji bu. Amerika’ya gitmen gerek.”

Sakince başını sallayarak, “Amerika mı?” dedi. “Chengdu’nun dışına adımımı bile atmadım. Böyle bir tedavi bir servete mal oluyordur.”

Adam kayıtsızca, “Masrafları düşünmene gerek yok,” dedi. “Ben hallederim.”

Kadın donup kaldı. Bu sadece ikinci görüşmeleriydi ve daha şimdiden onu Amerika’ya gönderip tıbbi işlemlerin masraflarını da üstlenmeyi öneriyordu. Ona bir oyun mu oynuyordu? Bunların hepsi şaka mıydı?

Her nasılsa böyle düşünmedi genç kadın. İşin en tuhaf kısmı adamın böyle samimi bir teklifle gelmesiydi.

“Kesinlikle ciddiyim. Her şeyi hallederim. Ben ayarlamaları yaptıktan sonra senin yapacağın tek şey Amerika’ya gitmek ve tedavi görmek.”

“İyi de bunu neden yapacaksın? Kimsin sen? Beni neden umursuyorsun?”

“Çok basit aslında, sadece sana yardım etmek istiyorum,” dedi adam tamamen rahatlamış şekilde.

“Ama daha yeni tanıştık. Bana yardım etmek istemenin sebebini anlayamıyorum. Dürüst olmam gerekirse bu beni biraz rahatsız ediyor, sanki… beni kandırmaya çalışıyormuşsun gibi.”

“İstediğin gibi düşünebilirsin. Ben her şeyi halledeceğim, sen de tedavin için Amerika’ya gidebileceksin. Bu kadar basit.”

“Kendime bakamayacağımı mı sanıyorsun?” dedi öfkeyle, yanakları kızarmıştı. “Ya da kör olduğum için çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun? Düşündüğün buysa sözde yardımını kabul etmem mümkün değil.”

“Söylediğim bu değildi.”

“Bana bir sebep söyle o zaman. Neden yardım etmek istiyorsun?”

Kadın bekledi.

“Çünkü senin için bunu yapabilecek tek kişi benim,” dedi adam.

Titredi. Vücudundaki her bir sinir harekete geçti. Tuhaf bir şekilde kımıldadı.

“Sana yardım etmek istiyorum, böylece müziğini duymaya devam edebileceğim,” dedi. “Bu yeterli değil mi? Ayrıca bana herhangi bir maddi sıkıntı da yaratmayacak. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşım için elimden geleni yapıyorum, benim açımdan olay bundan ibaret.”

Daha az çatışmacı bir üslupla, “Ama sen sadece bir yabancısın,” dedi. “Yardım etmek istiyorsan önce seni tanımama izin vermelisin.”

“Keşke mümkün olsaydı ama…”Bir an için duraksadı, ne söyleyeceğini dikkatle düşündü. Sözleri pişmanlıkla doluydu. “Hakkımda asla anlayamayacağın şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Adam cevap vermedi. Kadın, ayakkabılarını yere sürtmesini ve parmaklarının kıyafetini sıkıştırmasını dinledi.

Sessizlik tüm çevrelerini sardı. Bunu net olarak hissedebiliyordu. Cildine bastırıyor, gözeneklerinden sızıyordu.

Aniden, “Eve gitmek istiyorum,” dedi. Kendisine yardım etme arzusunda samimi olduğuna inansa bile garip bir

şeyler sezmeye başlamıştı. Adam ondan bir şey saklıyordu, son derece ciddi bir şey… Ama aynı anda ona yaklaşmak da istiyordu genç kadın.

Kimdi o?

“Geç oluyor. Seni eve götürürüm,” dedi. “Ama sana söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir o?”

Bir başka endişeli duraklama.

“Dün bir anlaşma yaptık. Seni her gün bu kafede bekleyeceğimi ve sonrasında da eve bırakacağımı söyledim.”

“Doğru.” Az önceki hoş olmayan durumu yumuşatma umuduyla gülümsedi. “Anlaşmamızı yerine getirmeye başladığımızı resmî olarak söyleyebilirsin sanırım.”

Kederli bir sesle, “Anlaşmamızı şimdilik askıya almak zorundayım,” dedi. “Üzgünüm.”

Kadın kaskatı kesildi, hayal kırıklığıyla başını eğdi. “Sözünden her zaman böyle hızlı mı dönersin?”

“Hayır. Düşündüğün gibi değil. Ama bitirmem gereken bir şey var ve bitirene kadar da seni göremeyeceğim.”

“Peki, neden en başta böyle bir anlaşma yapma zahmetine girdin o zaman?”

“Bugün ortaya çıktı. Önceden tahmin etmemin imkânı yoktu.”

Genç kadının hayal kırıklığı biraz azalmıştı ama tamamen kaybolmamıştı.

“Chengdu’dan ayrılman mı gerekiyor?”

“Hayır. Seninle buluşamam sadece.”

“Ben çalarken dinlemeye gelebilir misin peki?”

“Bunu bitirene kadar olmaz.”

“Ne zaman biter?”

“Bilmiyorum.”

Yumuşak bir şekilde iç çekti. “Benim de sana söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir?”

“Hayatımın yarısından fazlasını kör olarak geçirdim. Tekrar görmeyi ne kadar özlediğimi tahmin edersin. Az önce bana bu konuda yardım edebileceğini söyledin. Ardından da daha dün yaptığımız anlaşmayı bile yerine getiremeyeceğini söylüyorsun. Dürüst olmak gerekirse anlaşmamıza uymanı tercih ederdim. En azından boş sözler yerine bir arkadaşım olurdu. Bunu anlayabilecek misin merak ediyorum.”

“Anlıyorum. İster inan ister inanma, seninle çok ortak noktamız var.”

Dudağını ısırarak, “Öyleyse kararını gözden geçirecek misin?” dedi.

Adam uzun süre tek kelime etmedi. Konuşmaya başladığındaysa kadın kulaklarına inanamadı.

“Baban nasıl öldü?”

Bu soruyu beklemiyordu ama cevap vermek istiyordu. “Babam polis memuruydu.” Sesindeki acı gururla yumuşadı. “Ölmeden önce bir katilin peşindeydi. Gerçekten büyük bir davaydı. Önce katil babamı buldu, aralarında bir boğuşma oldu ve katil kazandı.”

Derin bir nefes aldı. Onu göremiyordu ama bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Katili bulmak mı istiyorsun?” dedi.

“Elbette. Böylece ona neden yaptığını sorabilirdim. Bana söyleyeceğinden şüpheliyim ama söylemesini sağlamak için elimden geleni yapardım. Çok sinirlenirdim, onu korkudan tir tir titretirdim. Babamın son anlarına tanık olan tek kişi o, bu yüzden ona soracaklarım var. Cevaplarımı aldıktan sonra da mümkün olan en ağır cezayı çekmesini isterdim.”

Sözlerinin sertliği, nazik tavırlarıyla dikkat çekici bir zıtlık oluşturuyordu. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzüldü.

“Babanın katilini bulmak istiyorsun ve böyle bir şansın olsaydı intikam alırdın. Doğru mu bu?”

Başını salladı.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi, “başka seçeneğim yok. Yapmam gerekenler var.”

8

YEM

1 Kasım, 07.41
Nezarethane, Kriminal Polis Merkezi

Genç adam odada yalnızdı. Sağ eli sandalyeye kelepçelenmişti.

Yirmili yaşlarında görünüyordu, göğsünün hemen altına kadar açılmış montu dâhil tepeden tırnağa son moda markaların kıyafetlerini giymişti. Kelepçelere rağmen rahat görünüyordu, koltuğa yaslanıp bacak bacak üstüne atmıştı. Polis nezaretindeki bir şüpheliden ziyade kafede sevgilisini bekleyen biri gibi görünüyordu.

Nezarethanede pek eşya yoktu. Sandalyenin dışında ahşap bir masa ve batı duvarına dikkat çekecek biçimde asılmış kocaman bir ayna vardı. Adam aynanın karşısına oturdu ve hayranlıkla yansımasını izledi.

Başkomiser Pei ve DTU Zeng çift yönlü aynanın diğer tarafından onu izliyorlardı.

Pei, “Ona nasıl ulaştınız?” diye sordu.

“Kolay olmadı,” dedi Zeng. “Hem de hiç. İlk başta patronunun peşine düşersek ona da ulaşacağımı düşünmüştüm. Bu konuda cahilmişim. Çevrimiçi muhabirlerin patronu olmazmış meğer, en azından bunun yok. Serbest çalışıyormuş. Röportajı yüklediği siteyle iletişime geçtim ama kıllarını bile kımıldatmadılar. En azından ilk aramamda böyle oldu. Sonra tekrar aradım ve nihayet adına kayıtlı olan banka hesabının adını ve numarasını alabildim.”

“Sana bu bilgiyi öyle kolayca verdiler mi?”

“Şey, ana şirketlerinin muhasebe departmanında çalıştığımı söylemiş olabilirim. Bir düşüneyim bakalım,” deyip göz kırparak, “Gerçekten hatırlamıyorum,” dedi.

Farklı bir vaka olsaydı Pei uygun yasal prosedürlere uymadığı için ona fırça atardı. Ama bu farklıydı.

“Bana verdikleri banka hesabını araştırdım. Hesabı sahte kimlikle açtığı ortaya çıktı.”

Pei kıs kıs güldü. “Bu da onu karakola getirmek için bir bahane oldu.”

“Kesinlikle tehlikeli sularda yüzüyor. İnternette Zhen Rufeng ismini kullanıyor. Bu isim kişilerin mahremiyetini ihlal eden pek çok çirkin röportaj ve hikâyeyle bağlantılı. Takma isim kullanmasına şaşmamalı. Dahası bu haberlerle bağlantılı bazı kişiler yasadışı yollarla ondan intikam almaya da çalışmış. Bu da onu bulmanın neden bu kadar zor olduğunu gösteriyor.”

Pei, “Onun adına üzülmekte zorlanıyorum,” dedi.

“En sık kullandığı çevrimiçi hesapları takip etmeye başladık. Sabah saat dört civarında QQ anlık mesajlaşma hesabına şehir merkezindeki bir hamamdan giriş yaptı. Hemen diğer iki polisle birlikte oraya gittik ve onu buraya getirdik.”

Pei, Zeng’in alnındaki çizikleri fark etti. “Ona saldırdın mı?” diye sordu.

Zeng tuhaf bir şekilde başını kaşıdı ve zorla gülümsedi. “Kim o pisliğin suratına bir yumruk çakmak istemez? Gerçi kasten yapmadım. Önce o bana vurdu, ben de karşılık verdim. Boyu sizi aldatmasın, benim dengim değil.”

Pei başını salladı. “Geçmişini araştırdın mı?”

“Adı Du Mingqiang. Yirmi altı yaşında, Guizhou’lu. Hakkında pek çok şey öğrendim ama şu âna dek sıradışı bir şeye denk gelmedim. Kendiniz de bakabilirsiniz.” Zeng, çıktılarla dolu bir dosyayı Pei’e verdi.

“Onu sorgu odasına götür. Ben önden gideceğim. Herkese saat sekiz buçukta, yeni planımızı ayrıntılı olarak

tartışmak için konferans salonunda buluşacağımızı söyle.”

“Peki efendim.”

Zeng sorgu odasına girdiğinde muhabir pek iyi bir ruh hâlinde değildi.

“Hangi gerekçeyle burada tutuluyorum?” diye bağırdı Du. “Bana hangi sebeple saldırdın? Avukatım seni arayacak!”

“Kımıldama, yoksa bu konuşmaları hapishane hücresinden yaparsın.”

Pei eşikten onları izlerken Zeng adamı sorgu koltuğuna itti. Ardından Zeng başını sallayıp odadan çıktı, kapıyı da kapattı.

Küçük bir odaydı, genişliği hemen hemen altı adım, uzunluğuysa bunun yarısı kadardı. Pei yavaşça masaya yürüdü ama oturmadı.

Du’ya baktı. Muhabir hiç şüphesiz yakışıklı bir adamdı. Uzun saçları, köşeli elmacık kemiklerini ve belirgin burnunu çevreliyordu. Hatları düzgün dudakları, gururlu ve asi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama Pei’in asıl dikkatini çeken Du’nun gözleri oldu. Gözünün iris tabakası, en az gözbebeği kadar koyu renkti. Simsiyah gözler ona bakıyordu.

“İsmin Du Mingqiang mı?” diye sordu.

“Yasayı biliyorum, haklarımı da biliyorum. Yasal olarak bana kim olduğunu söylemen gerekiyor.”

“Chengdu kriminal polis departmanının başkomiseri Pei Tao,” dedi. “Rozetimi de görmek ister misin?”

Du kaskatı kesildi, kafasının karıştığını gösteren bir bakış attı. “Buranın başkomiseri misiniz? Peki, yanlış kişiyi yakaladığınızın farkında mısınız?”

Pei masaya sadece karton bir dosya koydu. Hiçbir şey söylemeden MP3 çaları çıkardı ve çalma düğmesine bastı.

“*Anlattığına göre, katil kızı serbest bırakmış çünkü sen kendi elini kesmeyi kabul etmişsin. Sonunda içindeki cesaret ortaya çıkmış ve bir öğretmenin sorumluluklarını gerçekten üstlenmenin ne demek olduğunu anlamışsın. Doğru mu?*”

Cihazı duraklattı. “Bu senin sesin mi?”

Du cevap vermedi. Simsiyah gözleri odada gezindi.

“Halihazırda burada olduğuna göre bir şeyleri çok fazla düşünmene gerek yok,” dedi Pei.

“Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Du, keyifsiz bir halde omuz silkti.

Pei ikna olmamıştı. “Belki ‘Zhen Rufeng’ ismi hafızanı canlandırabilir. *Serbest çalışmalarının* ödemeleri için kullandığın hesabın yanında çevrimiçi hesaplarının da izini sürdük.” Pei “serbest çalışma” ifadesini bariz bir hoşnutsuzlukla söylemişti, “ikamet ettiğin yerden bir dizüstü bilgisayar aldık. Sabit diskte ilginç dosyalar bulacağımıza eminim, ne dersin?”

Du’nun masum ifadesi yavaş yavaş silindi. Yüzünü ekşitti. “İyi, tamam. Bu benim sesimdi. Kaydı internete koyan da benim.”

“Güzel.” Pei MP3 çaları cebine koydu ve soğuk bir yüzle Du’ya baktı.

“Ben yaptıysam ne olmuş? Yasadışı bir şey yapmadım. Gözaltına alınmamın gerekçesi ne?”

Pei gözlerini şüpheliden ayırmadan sessizce durdu.

Du alay ederek güldü. “Aaa, anladım. Soruşturmanızın önünü kestim, değil mi saygıdeğer Başkomiserim? Erinyeler güvenilmez piçin teki, değil mi? Öyle olsa bile hayal kırıklığınızı benim gibi önemsiz birinden çıkarmak yerine bütün dikkatinizi onu aramaya verseniz daha iyi olmaz mı?”

Pei içinde kabaran öfke dalgasını bastırdı. “Kendini daha fazla küçük düşürmene gerek yok. Gerçeği biliyoruz zaten. Bir adamı ölüme sürükledin.”

Du’nun rengi gitgide solarken zaten sıkışık olan sorgu odası daha da küçüldü sanki. Başını sallayıp iç çekti. “Wu öğretmen intihar etti, bu nasıl benim hatam olabilir ki? Ben bir muhabirim sadece.”

“Muhabir mi? Bunu destekleyecek belgen falan var mı? Basın kartın mesela?”

Du’nun yüzünün kızarması Pei’i şaşırttı.

“Belgelerim olmayabilir ama bu iyi bir muhabir olmadığım anlamına gelmez,” dedi Du. “Bazılarının aksine bir plastik parçasının arkasına saklanmam gerekmiyor. Gerçekten yetenekliyim ve bunu kanıtlamak için de sözde belgelere hiç ihtiyacım yok.”

“Bu durumda Wu öğretmenle görüşmen yasal açıdan şüpheli bir zemindeydi.”

“Tamam, yasal açıdan uygun bir röportaj değildi,” dedi kısık sesle. Yüzünün rengi normal haline dönmüştü ama sesi hâlâ gergindi. “Kriminal polis bu kadar düşük seviyeli bir suçla neden böyle ilgileniyor? Endişelenmeniz gereken daha büyük şeyler yok mu?”

“Her tür yasadışı faaliyet bizim yetki alanımıza giriyor. Üstelik polis memuruymuşsun gibi davrandın. Sabit diskinde de pornografik görüntülerden oluşan gerçek bir hazine bulduk. Kısacası kanun izin verdiği müddetçe seni alıkoyabiliriz.”

Du’nun gözleri büyüdü. Alt dudağı titrerken, “Beni gözaltında mı tutuyorsunuz? Ne zamana kadar?” diye sordu.

“Bunu yapmaya hakkımız olsa da seni gözaltına almayı planlamıyoruz. Kendini şanslı say.”

Du’nun kaşları yukarı kalktı. “Benimle ne yapacaksınız?”

Pei sessiz kaldı.

“Burası bir polis devleti değil!” diye bağırdı Du. Kelimeler ağzından fışkırır gibi çıktı. “Haklarımı biliyorum! Bana yapacağınız her şey yasalara uygun olmak zorunda!”

Pei güldü. “Ya, demek şimdi yasalarla ilgilenmeye başladın. Bunu Wu öğretmenle görüşmek için hastaneye giderken düşünecektin. Sonuçları hiç düşündün mü? Wu öğretmeni intihara sürüklerken ölümcül bir oyuna girdiğinin farkında bile olmadığına bahse girerim.”

“Neden bahsediyorsunuz?”

Pei klasörü açıp bir zarf çıkardı. “Bunu evinde bulduk.”

Du kelepçeler yüzünden beceriksizce çırpınarak zarfı aldı. “Bu benim kredi kartı ekstrem. Burada tuhaf olan ne var?”

“Zarfı açtın mı?”

“Bu tür şeyleri her zaman çöpe atarım. Ödemelerimi de asla geciktirmem.”

“Bulduğumuzda açıktı,” dedi Pei. Ardından sesini kasten alçaltarak ekledi, “Fakat kimin açtığını biliyoruz ve açan kişi sen değildin.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Zarfı aç ve kendin gör.”

Du açıp içinden bir kâğıt parçası çıkardı. Alışılmadık derecede inceydi; banka ekstresinden çok yazı kâğıdı gibiydi. Kâğıdı masaya yaydığında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Zhen Rufeng

SUÇLARI: Kötü niyetli habercilik, bir adamı intihara sürüklemek

CEZA TARİHİ: ?? Kasım

CELLAT: Erinyeler

Bu ölüm ilanını Pei’in gördüğü diğer ölüm ilanlarından ayıran tek şey tarih kısmında mürekkep lekesinin olmasıydı.

Erinyeler bu kadar dikkatsiz davranmamalıydı, diye düşündü Pei. *Mektup Du’nun dairesine bırakıldıktan sonra bir şey olmuş olmalı*.

Du nihayet kendini toparladığında inanamayarak başını salladı. “Ne… Ne bu böyle?”

“Wu öğretmenle röportaj yaptın ama yine de bunun ne olduğunu bilmiyor musun?”

Du’nun şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Erinyeler’in ölüm ilanlarından biri mi? Benim için mi? *Bana* neden ölüm ilanı versin ki?”

Pei başını sallayarak, “Ne olduğunu biliyorsun demek,” dedi. “Güzel. Seni buraya getirmemizin gerçek sebebi bu işte.”

“Anlıyorum! Yüzde yüz!” dedi düşünmeden. “Bu…” Tavırları yavaş yavaş değişti. “Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Hayatımda hiç şu anki kadar heyecanlanmamıştım.”

Şaşıran Pei yanlış duyup duymadığını merak etti.

Du güldü. “Ha! Notu görünce heyecanlanmamın tuhaf olduğunu düşünüyorsunuz değil mi? Korkmam gerektiğini düşünüyorsunuz.” Sağ elini yumruk yapmıştı ve titriyordu. “Evet, korkuyorum ama bu korku heyecanımla kıyaslandığında önemsiz kalıyor. Başkası olsa bu notu tehdit olarak görebilirdi. Ama benim için tamamen başka bir anlama geliyor.”

“Nedir o?”

“Son on yılın en iyi atlatma haberi bu!” Onu kısıtlayan şeyler olmasa sorgu koltuğundan fırlayacaktı büyük ihtimalle. “Resmî belgelerim hakkında söylediklerinizumurumda değil, ben çok iyi bir muhabirim. Şimdi de bu hikâyenin başrolüne çıkacağım. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi! Çok iyi bir özel haber yazacağımdan emin olabilirsiniz.”

Pei bu tuhaf gösteriyi önyargısız olarak izledi. Du’ya acımalı mıydı yoksa kibrine gülmeli miydi karar veremiyordu.

“Şu BMW sürücüsü Ye Shaohong kendini havaya uçuran restoran sahibi ve bir de Wu öğretmeni küçük düşüren iki öğrenci, bunlar halihazırda bildiğim kurbanlar. Ama daha fazlası da olmalı, değil mi?”

Pei başını salladı. Du ondan gizli bilgi istiyordu. Ölçüp biçti. Bu tür ayrıntıları ifşa etmemesi gerekirdi ama bunu yapması da Du’nun güvenini kazanmasına yardım edecekti. Planının bir sonraki aşaması için tam da buna ihtiyacı vardı.”

“Daha çok var aslında,” dedi. “Kurbanların isimlerini kamuoyundan sakladık. Bunlardan biri Başkan Deng’di.”

Du'nun gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Başkan Deng mi? Erinyeler, Başkan Deng'i mi öldürdü? Haberlerde havalimanında kalp krizi geçirdiğini söylediler!"

"Haberlerde duyduğun her şeye inanıyor musun?"

Du sırıttı. "Hayır elbette. Ana akım medya asla insanlara doğruyu söylemez. Toplumun bu yüzden benim gibilere ihtiyacı var."

Pei, Du'nun kendisiyle böyle övünmesinden iğrenmemeye çalıştı. "Erinyeler hem bizim adamlarımızı hem de Başkan Deng'in kendi korumalarını geçmeyi başardı. Biz onu yakalama şansı bulamadan da ortadan kayboldu."

Du donup kalmıştı.

Pei, "Farkına varman gereken bir şey daha var," diye devam etti. "Erinyeler boş tehditler savuran türden biri değil. Şimdiye kadar gönderdiği her ölüm ilanını gerçekleştirdi."

"Başarı oranı yüzde yüz ha? Bu da hikâyeme eklenecek mükemmel bir detay olacak," dedi Du kendi kendine. Gözleri ölüm ilanına sonra da Pei'e döndü. Alnı kırıştı. "Ama bunun anlamı…"

Sonunda jeton düştü, diye düşündü Pei.

Du ölüm ilanını tekrar inceledi. "Tarihe ne olmuş?" diye sordu.

"Rakamın üstü lekelenmiş. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

Du kaşlarını çatıp kâğıda daha yakından baktı. Ardından parmaklarını şıklattı. "Kazara olmuştur. Dediğim gibi mektuplarımı asla açmam, dışarı atıncaya kadar orada öylece bırakıyorum. Dün gece kalemimi doldururken damlayabilir diye mürekkep şişesinin altına zarf koymuştum. Ondan olmuştur."

Zarfı tekrar kaldırdı. Arkasına da birkaç damla siyah mürekkep yayılmıştı. "İşler biraz karıştı galiba."

"Bu mektubu bulduğumuzda tarih kısmı lekeliydi. Mektubu ilk kez görüyorsan orada yazan şeyi bilen tek kişi

Erinyeler’dir.”

“Adli tıp laboratuvarınız bu mektuba bakıp, ne bileyim, mesela Erinyeler’in kaleminin bıraktığı izleri kontrol edemez mi?” diye sordu Du, sesi yalvarır gibi çıkıyordu.

Pei, “Çaresiz hissetmeye başladın, değil mi?” dedi. “Şey, adli tıp uzmanlarımız zaten kontrol ettiler. Erinyeler’in her ölüm ilanını ince uçlu bir fırçayla yazdığı anlaşılıyor. Belki de estetik açıdan bunu tercih ediyor. Bu da lekenin altında ne yazdığını görmenin imkânsız olduğu anlamına geliyor.”

Du kâğıda baktı. Mürekkep lekesine nüfuz etmeye çalışır gibi kâğıdı gözlerine tuttu.

“Dün gece mürekkep şişesinin altına koyduğunda zarf açık mıydı?” diye sordu Pei.

Du başını salladı. “Hatırlamıyorum. Bu detay o an pek de önemli görünmemişti.”

“Yine de şu an düşünmen gereken tek şey var,” diye yanıtladı Pei soğuk bir ses tonuyla, “Nasıl oldu da ismin katilin ölüm ilanlarından birinde yer aldı?”

Du ağır bir nefes alarak gözlerini yere indirdi. “Nasıl biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Siz polisler erdem örneği olduğunuzu iddia ediyorsunuz ve beni de alçak bir muhabir özentisi olarak yargılıyorsunuz. Sizin gözünüzde ben Erinyeler’den bu mektubu almayı hak ediyorum. Belki de cezayı bile hak ediyorum. Fakat asıl konumuz bu değil. Esas soru şu: Şu anda neden buradayım?

Cevap da oldukça basit, değil mi? Röportajımın Wu öğretmeni intihara sürüklediğini ne kadar söylerseniz söyleyin bu argüman mahkemede geçerli olmayacak. Ne dediğimi biliyorum, daha önce de yasal güçlüklerden sıyrılabildim. Kanun beni cezalandıramaz, ayrıca Erinyeler gibi birinin gereksiz yere beni öldürmesine de izin vermez. Yasanın koruyucusu olarak beni korumaktan başka alternatifiniz yok. Benden ne kadar nefret ederseniz edin bu sizin göreviniz. Öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Pei. “Durumu iyi kavramışsın.”

“Dedim ya, yaptığım işte iyiyim. Sırların değerini artırmak, insanların ne düşündüğünü bilmek, aklınıza başka ne gelirse. Sizinle aynı fırsatlara sahip olsaydım kim bilir belki ben de başkomiser olurdum.” Kıkırdadı. “Ama hayatım farklı bir yolu izledi ve bana harika bir gazeteci olmaktan başka seçenek bırakmadı.”

“İstediğini düşün.”

“Beni anlamıyorsunuz, meslektaşlarınız da anlamıyor. Ama umurumda değil. Dâhilerin yaşadıkları dönemde anlaşılması nadirdir.”

Pei, Du’nun narsisizmine alışıyordu ama onu gözlemlerken bir duygu karmaşası hissediyordu. Bütün içgüdüleri ona ölü bir adama baktığını söylüyordu.

Du bakıp sırıttı. “Neyse, zamanımızı boş gevezeliklerle harcamaya gerek yok. Bilmek istediğim sadece bir şey var: Polis, Erinyeler’den gelen bu ölüm tehdidine nasıl karşılık vermeyi planlıyor?”

“Seni koruyacağız.”

“Koruyacaksınız tabii. Asıl soru *nasıl* koruyacağınız.”

“Seni günün her saati izleyen memurlarımız olacak.”

“Hareket özgürlüğümü kısıtlayacak mısınız?”

“Hayır. Görüş alanımızda olduğun sürece gününe her zamanki gibi devam edebilirsin.”

“Oh. Ben de beni penceresiz bir odaya kilitleyeceğinizi düşünüyordum. Şey gibi, yani, tam da şimdi olduğu gibi.”

“Bu da bir çözüm olurdu ama yasal olarak bunu yapma hakkımız yok.” Pei duraksadı ve kendisine uzak olan duvardaki çift yönlü aynaya baktı. “Ama sen rıza gösterirsen…”

Du güldü. “Saçmalık. Neden dahil olan herkesi perişan edecek bir şey yapalım?”

Pei kaşlarını çatınca muhabir daha da neşelendi.

“Hareket özgürlüğümü kısıtlayıp beni bir yere kilitlerseniz,” dedi Du, “Erinyeler’in bana ulaşması çok daha

zor olur, hatta bundan vazgeçmek zorunda bile kalabilir. Ama istediğiniz bu değil çünkü bu aynı zamanda Erinyeler'i yakalama fırsatından da vazgeçmeniz anlamına geliyor. Bana gelirsek, gerçek bir muhabir yakın tarihin en meşhur katilinden saklanmaz. Bana özgürlüğümü geri verdiğinizde Erinyeler'le karşılaşmak için doğru koşulları da yaratmış olacaksınız. Böylece herkes mutlu olacak, öyle değil mi?"

"Bu daha önce çerçevesini çizdiğim koşulları kabul etmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

Du başını salladı. "Böyle söyleyince kulağa pek hoş gelmiyor. Sanırım 'işbirliği' yeni ilişkimizi daha iyi tanımlar."

Pei gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Bu senin gözünde bir ortaklık mı?"

"Elbette! Erinyeler'i ele geçirmek için beni kullanmak istiyorsunuz ve ben de buna razıyım. Bu düzenleme sağlığım açısından ciddi bir risk oluşturuyor. Bu yüzden de uygun bir şekilde telafi edilmesi güzel olur."

"Tam olarak ne istiyorsun?"

"Erinyeler'le ilgili bildiğiniz tüm pislikleri."

"Söz konusu bile olamaz. Bahsettiklerin çok gizli bilgiler. Bunları kamuoyuna açamayız."

Pei'in reddetmesi yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de Du'nun cesareti kırılmadı. "Bu durumda ben de tamamen planlarınıza göre hareket etme sözü veremem. Belki saklanırım. Ya da belki Erinyeler'in pisliklerini kendi başıma ararım."

Pei soğukkanlılıkla, "Bunu yapmakta özgürsün," dedi. "Ama bir şeyi aklında tut: Polisi atlatırsan, bir dahaki sefere seni almak için gelirken yanımızda ceset torbası getiririz."

Du sertleşti. "İstediğim şu…"

Pei, "Bu konuşmaya devam etmek ilgimi çekmiyor," dedi. "Elimden geldiğince açıkladım. Hepsi bu. Sana refakat etmeleri için bir grup memur görevlendireceğim."

08.30

Kriminal Polis Merkezi, Konferans Salonu

Projektör Du'nun ölüm ilanının taranmış bir görüntüsünü ekrana yansıttı. DTU Zeng, Du Mingqiang hakkında topladığı ayrıntıları özetlerken masanın çevresinde geziniyordu.

Teğmen Yin, "Yani bu adam Wu öğretmenle röportaj yaptı, adamı intihara sürükledi, böylece de Erinyeler'in dikkatini çekti," dedi.

"Erinyeler'in bu röportajı bu kadar çabuk nasıl öğrendiğini hiç merak etmediniz mi?" dedi Mu.

Zeng, "İnternette gördüğünü tahmin ediyorum," dedi.

Mu başını salladı. "Erinyeler babasının ölümüyle ilgili gerçeği bulmaya öylesine odaklanmış halde ki Wu öğretmenin durumunu takip etmeye zaman bulacağından şüpheliyim. En azından anlık olarak. Erinyeler'in bu muhabirden haberdar olmasının nedeni dün öğleden sonra internet kafede Başkomiser Pei'in röportaj kaydını ona dinletmiş olması."

"Gerçekten mi? Başkomiser Pei ona kaydı mı dinletti?" Zeng şaşkın bir ifadeyle Pei'e döndü. "Daha en başından beri muhabiri yem olarak kullanmayı planlıyordunuz!"

Pei başını hafif hafif salladı. "Birden fazla seçeneğin zararı olmaz. Dün kulaklığın içindeki poligrafı bulduğumda keskin nişancı planımızın onu kandıramayacağından şüphelenmeye başladım. Bu yüzden de doğaçlama yaptım. Kaydı Erinyeler'e dinlettim ve onu kasten kışkırttım. Böylece bir fırsatı kaçırsak bile başka bir tanesini yakaladık."

"Tarihe ne olmuş?" SPU Başkomiseri Liu gözlerini kısarak ekrana baktı.

"Erinyeler ölüm ilanını kredi kartı ekstresinin zarfına koymuştu. Du dün gece kazara üstüne biraz mürekkep damlattı ve bu da tarihi okunmaz hale getirdi."

"Bugün 1 Kasım," dedi Liu. "Bize Erinyeler'in bu ay herhangi bir günde Du konusunda harekete geçebileceğini

mi söylüyorsun? Pusu kurmak zaten zor, bir de onu bir ay boyunca sürdürmek…”

Odadaki herkes Halk Meydanı’ndaki başarısız operasyona -BMW sürücüsü iş kadını Ye Shaohong’u koruma görevine katılmıştı. Katili pusuya düşürmek için kaç kişinin ve ne kadar çabanın gerektiğinin tamamıyla farkındaydılar. Bu çabayı bir ay sürdürme ihtimali ise düşünülemezdi.

“Enerjimizin büyük kısmını bu işe yönlendiremeyiz,” dedi Pei. “Önümüzde daha önemli zorluklar var.”

Mu başını kaldırıp ona baktı. “Tarihin lekelenmesinin kaza olduğunu düşünmüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, bu ölüm ilanının kredi kartı ekstresi zarfından çıktığını biliyoruz ama oraya ne zaman konduğunu kimse kesin olarak bilmiyor. Zarftaki mürekkep lekesi içine ölüm ilanının konmasından önce de olmuş olabilir. Erinyeler bunu fark etmiş ve bunun bir kaza olduğunu düşünmemiz için tarihin üstünü de lekelemiştir. Diğer bir deyişle tarihi bilerek gizlemiş olabilir.”

DTU Zeng heyecanla başını salladı. “Bu kesinlikle ihtimal dâhilinde. Mürekkep damlasının kâğıttaki o noktaya isabet etmesi ilginç bir tesadüf, değil mi?”

SPU Başkomiseri Liu sırıttı. “Erinyeler tahmin etmeye devam etmemizi istiyor ama aynı zamanda yiğitliğe leke sürdürmemek de istiyor. Sinsi küçük…”

Mu, “Korkarım ki o kadar basit değil,” diye araya girdi. “O aklımızdan geçenleri gördü.”

“Hı?”

“Erinyeler onu tuzağa düşürmeye çalıştığımızı biliyordu zaten, bu yüzden bizi kendi oyunumuzda yenmeye karar verdi. Du’yu öldürmek için sadece bir gün seçmesi lazım. Bizse ay boyunca tetikte olmak zorundayız. Bu avantajı elde edince zamanın geri kalanını babasının ölümüyle ilgili gerçeği aramaya ayırabilir.”

Liu iç çekti. “Haklısın. 30 Ocak soruşturmasına öyle odaklanmıştık ki Erinyeler bize rastlamadan bir tek ipucu bile bulamadı. Erinyeler’in yerinde olsam dikkatimizi başka tarafa çekmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Du denen zibidi ay boyunca dikkatimizi dağıtacak. Bunu bu kadar iyi düşündüğü için Erinyeler’i takdir edeceğim neredeyse.”

Teğmen Yin Başkomiser Pei’e, “Bir sonraki hamlemiz ne olacak?” diye sordu.

Pei, “Erinyeler’in bizden beklediği şeyi katiyen yapmamalıyız,” dedi.“Bu yüzden de Du’nun durumu ne olursa olsun orijinal planımızda hiçbir değişiklik yapmayacağız. 30 Ocak soruşturmasıyla ilgili ipuçlarının peşinden gitmek hâlâ önceliğimiz. Mu ve ben Başkomiser Ding Ke’ye odaklanacağız, DTU Zeng ve Teğmen Yin ise Chen Tianqiao’yu arayacak. SPU Başkomiseri Liu, Du’yu koruyacak; bir ekip kurun, vardiyalar belirleyin ve adamı yirmi dört saat takip edin. Sıçıyorsa ya da uyuyorsa bile umurumda değil, ekibinin görüş alanından çıkmayacak.”

“Anladım,” dedi Liu. “İlk kez bebek bakıcılığı yapıyorum,” diye de ekledi hafifçe kıkırdayarak.

Mu, “Durun, Du’nun hareketlerini kısıtlamayacak mıyız öyleyse?” diye sordu. “Pek çok yasayı çiğnedi, onu gözaltına alma hakkımız var.”

Pei derin bir nefes aldı. *Bu konuyu tabii ki o açacaktı* diye düşündü. “Haklısın Mu. Pek çok yasayı çiğnedi ve operasyon tamamlandığında onu mahkemeye gönderme niyetindeyim. Ama şimdilik Du, Erinyeler’i yakalamak için en iyi şansımız.” İfadesini sert tuttu. Ekibin önünde zayıf görünmeyi göze alamazdı.

Mu başını sallayarak, “Bundan hoşlanmadım,” dedi. “Bu, birini yem olarak ilk kullanışımız değil. Son denemelerimizde ne kadar başarılı olduğumuzu da hatırlatmama gerek yok.”

Yumruğunu masaya vurmamak için Pei tüm gücüyle kendini kontrol etti. “O operasyonların sorumlusu

Başkomiser Han’dı,” dedi. “İşler artık değişti.”

Mu tepkilerini ölçmek ve desteklerini almak için ekibin diğer üyelerine baktı. Ama Zeng, Yin ve Liu sessiz kaldılar.

“Erinyeler’in istediğinin tam da bu olduğunun farkında mısınız?” dedi. Gözlerinde kederli bir ifade vardı, kırgın değil daha ziyade endişeliydi. “Çalışma şekli daima yasanın dokunamayacağı kişileri cezalandırmak üzerine oldu. Du’yu mahkemeye vermeyi reddederek doğruca Erinyeler’in tuzağına düştüğünüzü görmüyor musunuz? Du’yu Erinyeler için meşru bir hedef haline getiriyorsunuz.”

Pei masadakilere baktı ve tek gördüğü bekleyen yüzler oldu. Bekledikleri şey onun karar vermesiydi. “Bu benim operasyonum,” dedi “Ve ben nasıl söylüyorsam öyle yapacağız.”

Mu soğuk ama profesyonel bakışlarıyla karşılaştı. “Fakat Du’nun güvenliğini nasıl garanti edebiliriz?”Meslektaşına döndü. “Liu, yeteneklerinizden şüphe ettiğim için sormuyorum ama… Du’nun hareketlerini kısıtlamazsak bir avuç memurun onu koruyabileceğini garanti edebilir misiniz?”

Pei, “Wu öğretmenin ölümüyle ilgili onu belli aralıklarla sorgulamaya devam edebiliriz, böylece Chengdu’dan ayrılmaktan alıkoyabiliriz,” dedi. “Teğmen Yin, bundan sen sorumlu olacaksın. Mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesini sağla.”

“Anlaşıldı efendim.”

Ne var ki Mu hâlâ tatmin olmamıştı. “Bu yeterli olmaz. Onu burada, genel merkezde ya da en azından ay bitene kadar belli bir yerde tutmak en iyisi.”

Pei, “Buna yetkimiz yok,” dedi. “Resmî olarak suçlamadan önce olmaz.”

Mu kaşlarını çattı. “Du’nun gerçekten ne kadar tehlikede olduğundan haberi yok mu? Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa bizimle işbirliği yapmak için çaba harcamalı.”

“Normal bir insan gibi düşünüyorsun,” dedi Pei, “ama Du’nun normallikle uzaktan yakından alakası yok. Erinyeler’le tanışmak için sabırsızlanıyor. Katille karşılaşması hakkında bir yazı yazmayı bekliyor. Belli bir yerde kalmayı asla kabul etmeyecek, onu bunun akıllıca seçim olduğuna ikna etmeye ne kadar çalışırsak çalışalım fark etmez.”

Mu şaşırmıştı. Bir haber elde edebilmek için başkalarının hassasiyetlerini göz ardı edebilen bir adam aynı zamanda kendisine yönelik ciddi bir tehdidi de göz ardı mı ediyordu?

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi.

Pei onu sessizce inceledi. “Tabii. Sen ve Liu en kısa sürede nezarethaneye gidebilirsiniz. Olayları senin istediğin şekilde görebilmesi için onu ikna edersen planı değiştiririz. Olmazsa da gitmesine müsaade ederiz. Onu gerçekten tutuklamazsak, sadece yirmi dört saat gözaltında tutabiliriz.”

09.27
Nezarethane

Du Mingqiang fiziksel olarak kısıtlanmıştı belki ama hayal gücü son derece özgürdü. Hayatının en büyük meydan okumasıyla karşı karşıya kalmak üzereydi. Bu, uçurumun kıyısında yürümek gibiydi; atılacak yanlış bir adım, ölüm anlamına gelirdi.

Heyecan aramak onun doğasında vardı, bu duyguyu seviyordu. Mücadele ne kadar zorlu olursa adrenalin patlaması da o kadar güçlü olurdu. Yeni rakibiyle boy ölçüşme zamanı gelmişti.

Kapı açılınca düşünceleri bölündü. İçeri biri kadın biri erkek iki kişi girdi.

Du kelepçesini çekiştirerek, “Beni ne zaman serbest bırakacaksınız?” diye yakındı. “Suçluymuşum gibi davranılması hoşuma gitmiyor.”

Kadın, “Seni yakında bırakacağız ama öncesinde birkaç şeyi anlaman gerekiyor,” dedi.

“Siz kimsiniz?”

“4/18 Timi’nin üyesiyim. İsmim Mu.”

Du kocaman bir gülümsemeyle, “Kriminal polisin görünüş departmanının bu kadar nitelikli olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Mu, “Sichuan Polis Akademisi’nde psikoloji öğretim üyesiyim,” dedi. Yanında duran sert görünüşlü adamı gösterdi. “O da Özel Polis Birimi’nden Başkomiser Liu.”

İkisi Du’nun karşısına oturdular. Mu, “Fikrinizi ifade etme hakkınız var ama bunun ne zamanı ne de yeri,” diye devam etti.

Du, “Psikoloji dersi mi veriyorsun?” dedi uysalca. Kelimeleri dilinde yuvarlıyordu. “Bu, delici bakışlarını açıklıyor. Senin gibi insanların sadece gözlerime bakarak ne düşündüğümü söyleyebileceklerini duymuştum. Hemen hemen psişiksin, öyle mi?” Bunu söyler söylemez gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. “Hadi bakalım. Şimdi ne düşünüyorum?”

Mu söyleyecek söz bulamadı. SPU Başkomiseri Liu ise hislerini ifade etmekte hiç zorlanmadı. Parmaklarını masaya vurdu.

“Yeter! Maskaralığa vaktimiz yok.”

Du gözlerini açıp Mu’ya göz kırptı. Bir anda haylaz yüzü taş gibi hissiz hale geldi. “Haklısınız, maskaralığa vaktimiz yok,” dedi. “Ama iki tarafın da uygun şekilde çabalaması gerekiyor. Bana suçluymuşum gibi davranmaya devam ederseniz uygun bir tartışma için gereken atmosferi elde edemeyeceğiz.”

Sorgu odasına kısa bir sessizlik çöktü. Du bileklerindeki bağlarla oynuyordu.

Mu çift yönlü aynaya dönerek, “Ne bekliyorsun?” diye seslendi. “Kelepçeyi çözsene.”

Üniformalı bir polis elinde bir dolu anahtarla içeri girip kelepçeyi çözdü. Du bileklerini ovuşturdu ve sandalyesinde tembel tembel gerindi. Polis kapıya doğru dönerken Du arkasından seslendi: “Kişisel eşyalarım lütfen!”

Polis memurunun kafası karışmış gibiydi ama Mu başıyla onaylayınca kısa süre sonra plastik bir kutuyla geri geldi.

Du’nun eşyalarını toplamasını izlerken Mu, “Artık eşit şartlarda olduğumuza göre konuşmaya devam edebilir miyiz?” dedi.

Du gözlerini devirip cep telefonunu aldı. “Evet, dinliyorum. Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?”

“Erinyeler sana bir ölüm ilanı gönderdi. Bunun ne anlama geldiğinin ve ne kadar tehlikede olduğunun farkında mısın?”

“Farkındayım,” dedi Du yumuşak bir ses tonuyla. “Duyduğum kadarıyla ölüm ilanı gönderdiği herkesin de infazını gerçekleştirmiş.”

“Önümüzdeki ay boyunca çok dikkatli olman gerekiyor. Sürekli polis gözetimi altında olacaksın ama dışarı çıkmamanı da kesinlikle öneririm. Burada, polis merkezinde kalmanı sağlayabiliriz.”

“Ekibinizin görüşü bu mu?”

Mu başını salladı.

Du umursamazlıkla güldü. “Hanımefendi hikâyeleriniz üstünde biraz çalışmanız gerekiyor. Birkaç dakika önce Başkomiser Pei’le konuştuğumda nereye istersem gidebileceğimi söylemişti.” Telefonun düğmesine bastı ama ekran siyah olarak kaldı. “Lanet olsun,” dedi. “Şarjı bitmiş.”

“Birini mi arayacaksın? Benimkini kullan.” Mu telefonunu çıkardı. “Önümüzdeki ay birlikte çalışacaksak buna alışmamız iyi olur.”

Du hiçbir şey söylemeden telefonu aldı. “SİM kartımı sizinkiyle değiştirsem sorun olur mu? Lazım olan numara benimkinde kayıtlı.”

Cevap beklemeden Mu’nun telefonunun arkasındaki kapağı çıkardı ve SİM kartını onunkiyle değiştirdi.

Mu bu küstahlığı görmezlikten gelerek daha önceki konuya döndü. “Başkomiser Pei’le konuştuğundan haberim var ama seni ikna etmeyi bir kez de ben denemek istedim.”

Du sandalyesine yaslandı. Telefonda bir numarayı aramadan önce elini ilgisizce sallayarak, “Zamanını boşa harcıyorsun,” dedi.

Karşıdaki açmayınca telefonu masaya bıraktı. Kendi kendine, “Hâlâ uyuyor mu, hem de bu saatte?” diye söylendi.

Mu, “Kız arkadaşın mı?” diye sordu.

“Beni anlayan biri.”

“Seni anlayan fazla kimse yok değil mi?”

“Benim aşağılık biri olduğumu düşünüyorsunuzdur. Hatta ahlaksız.”

SIM kartları tekrar değiştirmeye başladı.

Mu başını salladı. “Bana söylenenlere bakarsak buna muhtemelen katılırım.”

Du kıs kıs güldü. “Siz de insanların çoğu gibisiniz. Beni kimse anlamıyor.”

Mu gözlerinin içine baktı ve sesi yumuşadı. “Ben ‘insanların çoğu’ gibi değilim, kafanın içinde olup bitenlerle cidden ilgileniyorum. Sanırım hayatın bir rüyanın etrafında dönüyor, her şeyden çok değer verdiğin bir arayış bu ve gerçekleşmesi için de her şeyi yaparsın.”

Du yeni uyanıyormuş gibi bacaklarını gerdi, Mu’nun bakışlarından kaçındı ve telefonuyla oynamaya devam etti. “Yanlış tarafa gidiyorsunuz,” dedi. “Zayıf noktalarımı bulmak için kafamın içine girmeye çalışmayı bırakmalısınız.”

Mu, “Herkesin zayıf noktası vardır,” dedi. “Merak etme. Senin de var.”

“Öyle diyorsanız… Ama benimkini bulsanız bile bu zaman kaybı olur.”

“Nedenmiş o?”

Du telefonu geri fırlattı. Ufak bir gülümsemeyle, “Bence o kadar da iyi bir psikolog değilsiniz. En azından kafasının içine girmeyi başaramadığınız biri var,” dedi.

“Kim o?”

“Pei Tao.”

Mu gözlerini ondan ayırmadı ama tepki de vermedi.

“Başkomiser önerdiğiniz şeyi kabul etmeyecek,” diye devam etti. “Erinyeler için bir yem olarak serbestçe dolaşmam tartışmaya açık bir konu değil. Onun planının tam merkezinde bu var. Bu yüzden bu konuşma zaman kaybı. Beni ikna etseniz bile başkomiseriniz olan sert adamın fikri değişmeyecek.”

Mu’nun başı dönüyordu. Son derece haklıydı. Pei sadece Mu’nun gönlü olsun diye bu konuşmayı yapmasına izin vermişti.

SPU Başkomiseri Liu araya girdi. “Bu doğruysa Pei neden seninle konuşmamıza izin verdi?”

Du omuz silkti. “Beni asla ikna edemeyeceğinizi biliyordu da ondan. Konuşmamız sırasında Başkomiser’le ilgili çok şey öğrendim, o da benim hakkımda çok şey öğrendi. Erinyeler’le tanışmak için sabırsızlanıyorum. Pei de beni yem olarak kullanmak için can atıyor.”

Liu, “Her şeyi çözdüğünü mü sanıyorsun?” diye çıkıştı.

“Çözmedim mi?” Du durakladı. “İstediği bir şey daha var tabii. O söylemese bile ben hissedebiliyorum.”

“Ne istiyor?” diye sordu Mu.

“Ölümümün Erinyeler’in elinden olmasını istiyor.” Du’nun yüzünde birbirine zıt iki duygu vardı sanki. Kaşları korkuyla çatılmıştı ama bir yandan da gülümsüyordu.

Liu, “Pei asla bunu istemez,” diye ısrar ederek başını hızla salladı.

“Ama istiyor. Planı uygulamaya koydu bile. Zaten timin başında da o var, değil mi?”

Hayal kırıklığına uğrayan Mu bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Ayağa kalktı, telefonu masadan aldı ve nezarethaneden çıktı.

Du soğuk bir şekilde, “İkiniz birlikte geldiniz,” dedi Liu’ya. “Birlikte gitmeniz gerekmiyor mu?”

SPU Başkomiseri Liu odaya girdiğinden beri hemen hiç konuşmamıştı, bunun yerine masanın bir tarafından tiksintiyle Du’ya bakmayı ve konuşma işini Mu’ya bırakmayı seçmişti. Basitçe, “Seni korumakla görevlendirildim,” dedi.

“Ya?” Du ayağa kalktı ve sağ elini hevesle uzattı. “Konuşuyormuş! Affedersiniz, adınızı unuttum.”

SPU Başkomiseri Liu en fazla ölü bir balık kadar sıcak ve sıkı bir şekilde isteksizce Du’nun elini sıktı. Bir kez daha, “Başkomiser Liu Song, özel polis birimi,” dedi.

“Sizi korkuttum, değil mi?” dedi yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. “Pek çok insan üzerinde böyle bir etkim var ama umurumda değil. Gazeteciliğimi takdir edenlerin sayısı onlardan daha fazla. Bence önemli olan da bu.”

Liu homurdandı. “Umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Seni korumam gerekiyor, biyografini yazmam değil.”

“Havadan sudan konuşmayı pek sevmem, özellikle de sizin gibi biriyle. Ama birlikte çalışacaksak birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmeliyiz.”

“Birlikte çalışmak mı? Saçmalamayı kes Du. Durum çok basit: Erinyeler seni öldürmek istiyor, seni korumaksa benim görevim. Yakında serbest bırakılacaksın ama önce benden izin alman gerekecek.”

Du kaşlarını kaldırdı. “Kadına da söylediğim gibi şartları belirlemeye başlamadan önce hikâyeleriniz üstünde biraz çalışmanız gerekiyor. Bir şey yapmak için senden izin almam gerekecekse bu kulağıma hiç de özgürlükmüş gibi gelmiyor.”

Liu buz gibi bir sesle, “Tavsiyelerimi görmezlikten gelmeyi tercih edebilirsin,” dedi, “Ama bir konuyu netleştirelim: Burada benim başıma gelebilecek en kötü şey görevimde başarısız olmam, seninkiyse ölüm.”

Du bir an için donup kaldı. Sonra uysalca başını sallayarak, “Tamam, bana söylediklerinizi yapacağım,” dedi.

“En ideali bu olur.”

“O zaman anlaşma sağladık. Bazı tavizler verdiysem bile çok kötü durumda değilim. Diğer polisin sebep olduğu morluklar ya da arama izni olmadan evime girilmesi için de suç duyurusunda bulunmayacağım. Nihayetinde en iyi hikâyeler daima çatışmayla başlar.” Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Eve gidip dinlenmek istiyorum. Bunu yapmama izin veriyor musunuz?”

“Evet. Seni oraya götüreceğim.”

Liu otoparka kadar ona eşlik etti.

Du polis aracına bindikten sonra, “Shengde Bahçeleri,” diyerek talimat verdi. Yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve lobiden aldığı sabah gazetesine göz atmaya başladı.

Liu dikkatle ve tek kelime bile etmeden arabayı sürdü, işin içinde Erinyeler varsa her şey olabilirdi.

Du gazeteyi sesli okumaya başladı. “‘Genç bir adamın cesedi sabah erken saatlerde Jin Nehri’nde sürüklenirken bulundu. Adli tıp testleri bu kişinin boğulduğunu doğruladı. Kanındaki alkol seviyesi litre başına 213 miligram çıktı ve bu da öldüğü sırada sarhoş olduğunu gösteriyor. Polis gece yarısından sonra tuvaletini yapmaya çalışırken kazara kayıp nehre düştüğünden şüpheleniyor.’Makale polisin ölçüyü kaçırmadan içme konusundaki dostça hatırlatmasıyla sona eriyor. Yoksa…” Sesi kısıldı. “Yoksa nehirde boğulurlar herhalde.”

Liu tüm dikkatini yola vermişti. Trafik yoğun değildi ve iyi vakit geçiriyordu.

Du gazeteyi kucağına bırakırken, “Bu haber hakkında ne düşünüyorsunuz Başkomiser Liu?” diye sordu.

Liu konu aslında ilgisini çekse de, “Kazalar her gün olur,” diye ilgisizce cevap verdi. “Kolluk kuvvetlerinde çalışsaydın böyle bir haber hakkında çok da düşünmezdin.”

“Ya talihsiz piç öldürülmüşse?”

“Öldürülmüş mü? Gazete düştüğü zaman sarhoş olduğunu söylüyor.”

“Sarhoş olduğunu ve boğulduğunu doğrulayabilirler. Ama kaydığının ve düştüğünün kanıtı nerede? Sarhoşken biri onu ittiyse bu cinayet sayılmaz mı? En bariz sonuca yönelerek polis katilin peşini bırakmış olabilir.”

“Her şey söylediğin gibi olmuşsa bile tanık olmadan polis hiçbir şeyi kanıtlayamaz.”

“Polis hiçbir şey yapamazdı mı diyorsunuz?”

Liu başını salladı. “Benimle ve işimle ilgili bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Tamam. O zaman sana geçen yaz SPU’ya verilen bir görevi anlatacağım: Görevimiz Chengdu’nun dışındaki dağlarda kayıp bir kâşifi bulup kurtarmaktı. Uzaktaki bir vadiye halatlar kullanarak indik, üç gün üç gece durmadan aradık Aradığımız kişiyi bulamadık ama fena halde çürümüş çok sayıda ceset bulduk. Bu insanlar çevreyi keşfederken kazara mı ölmüşlerdi yoksa daha kötü bir şeyin kurbanı mı olmuşlardı? Başkomiserimiz Xiong Yuan’a bunu sormuştum ve ne dedi biliyor musun? ‘Buraya bunun için gelmedik Liu.’ Cevap sinir bozucuydu ama acı gerçeğin ta kendisiydi.” Yavaşça iç çekti. “Hipotezin doğru olabilir,” diye ekledi. “Peki ama doğruysa ne olacak?”

Du, “Bu dünyada kolluk kuvvetlerinin ulaşamayacağı pek çok karanlık köşe var,” dedi sessizce. “Bizimki gibi bir toplumda Erinyeler için gerçekten yer var galiba.”

Liu dönüp yolcusuna baktı. Du’nun gözlerinde tuhaf bir pırıltı gördü. Erinyeler onu bir sonraki kurbanı olarak seçmiş olsa bile bu adam gerçekten katile hayran mıydı? Liu yola dönüp başını salladı. Şu an bununla ilgilenmesine gerek yoktu.

★★★

09.56
Başkomiser Pei’in Ofisi

Başkomiser Pei ofisinin penceresinde durmuş, yolun karşısındaki binanın endüstriyel beton dış cephesini inceliyordu. O bina adli tıp departmanının merkeziydi ama polis merkezinin yerleşkenin her tarafına yayılmış diğer binalarına tıpatıp benziyordu. Chengdu kriminal polisinin başkomiserliğini üç gündür sürdürüyordu ama bu yeni işin onu değiştirdiğini daha şimdiden hissediyordu.

Kapı çok az ses çıkararak açıldı ve yumuşak ayak sesleri duyuldu. Arkasını döndüğünde Mu'nun orada durduğunu gördü.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

Mu, "Bu sorunun cevabını zaten biliyorsunuz Başkomiserim," dedi ters bir şekilde.

"İkna edemedin demek. Haklısın, ben de bunu bekliyordum."

"Öyleyse zamanımı boşa harcamama neden izin verdiniz?"

"Onunla konuşmayı sen istedin. Denemene izin vermemek için bir sebebim yoktu."

"Lafı dolaştırmayın. Bir sorum daha var."

"Öyle mi? Sor o zaman."

"Du'yu benim perspektifimden bakması konusunda ikna edebileceğimi düşünseydiniz, onunla konuşmama izin verir miydiniz?"

Pei cevap vermedi. Kendini zorlayarak tuhaf bir şekilde güldü sadece.

"Sizin gözünüzde Du sadece yem," diye devam etti. "Ne eksik ne de fazla. Onun güvenliği umurunuzda değil. Aslında Erinyeler'in tehdidini gerçekleştirmesini umuyorsunuz çünkü Du'nun, yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Haklı mıyım?"

Pei gözlerini kaçırdı. "Bilinçaltımda bile olsa böyle düşündüğümü inkâr edemem. Peki, böyleyse ne olmuş? Bu bir şeyi değiştirmez."

“En azından şu an dürüstsünüz.”

“Kendimi aldatmak şöyle dursun, seni aldatmama da gerek yok.”

Mu devam etmeden önce derin bir nefes aldı. Kısık sesle, “Erinyeler’in nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

Pei kısa bir nefes alıp dikkatini ona yöneltti. “Nerede?”

Mu gözlerinin içine bakarak, “Sizin içinizde,” diye cevap verdi.

Pei pencereye döndü. Adli tıp binasına bakmaya devam ederken sol elini yumruk yaptı.

Mu, “Bu hep böyleydi,” diye devam etti. “Sonuçta o karakteri siz yarattınız, siz ve merhum kız arkadaşınız Meng Yun. Üstünden hemen hemen yirmi yıl geçse bile bu rol sizi hâlâ geçmişin acı meyvelerini toplamaya zorluyor. Onun cazibesine karşı koyamıyorsunuz.”

Son söz Pei’in kafasını karıştırdı. Meng’le birlikte Erinyeler kavramını buldukları geceyi hatırladı.

Bir hikâye için karakter yarattıklarını düşünmüştü ama ilhamı daha derinlerden mi almışlardı? Yuan kendini havaya uçurmadan sadece bir hafta önce Yeşim Bahçesi’nde yaptıkları son konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Şu sözler hâlâ aklındaydı:

“*Erinyeler’i ilk başta sen ve Meng yarattınız. Sen Erinyeler’sin. O da öyle. Pek çoğumuzun içinde de bir Erinyeler olduğunu söyleyebilirsin. İnsanların var olmak için Erinyeler’e ihtiyacı var*.”

Bu hırıltılı ses hafızasının karanlık köşelerinde yankılandığı zaman bile kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Birkaç uzun nefes aldı sonra tekrar Mu’ya döndü. “Hem başkomiser hem de 4/18 Timi’nin lideri olarak görevlerimi unutmayacağıma emin olabilirsin. Ne olursa olsun yasaları korumakla yükümlüyüm. 4/18 Timi’nin araştırmamızı tamamlamasına yönelik isteğimin, sahip olabileceğim ya da olamayacağım her türlü duygusal önyargıdan büyük olduğunu bil.”

Mu, “Bu, herkes için en iyisi,” dedi, sözüne inandığı için mutlu görünüyordu.

Pei yine de Mu’nun operasyon boyunca onu dikkatle takip edeceğinden emindi, “İşimize dönelim. Şu an yapmamız gereken ne var?”

“Başkomiser Ding Ke’nin izini sürmeye çalışıyorum. Sichuan Üniversitesi’ne gitmeliyiz. Başkomiser Ding’in oğlu orada.”

Pei masasına yürüdü ve bir bilgisayar çıktısını eline aldı. Bu bir fakülte kayıt formuydu. Sağ üst köşede orta yaşlı bir adamın vesikalık fotoğrafı vardı. Altında da şunlar yazıyordu:

Profesör Ding Zhen

Erkek; doğum tarihi: 21.07.1960

Şu anki işyeri: Sichuan Üniversitesi

Görevi: Çevre Mühendisliği Fakültesi Dekan Yardımcılığı, Profesör

9

BABASININ OĞLU

11.03
Çevre Mühendisliği Fakültesi, Sichuan Üniversitesi

Profesör Ding'in odası fakültenin sekizinci katında, asansörden çok uzak olmayan bir yerdeydi. Başkomiser Pei, arkasından da Mu alelade odanın kapısından geçip gideceklerdi neredeyse. Pei kapıyı nazikçe çaldı.

Yumuşak bir kadın sesi, "Girin," dedi.

Yirmili yaşlarının sonlarındaki bir kadın ders kitapları ve sağa sola yayılmış kâğıtlarla dolu küçük bir meşe masada oturuyordu. Masanın arkasındaysa tek bir kapı vardı.

Pei rozetini göstererek, "Polis," dedi. "Devam eden bir soruşturmayla ilgili Profesör Ding'e birkaç soru sormak istiyoruz."

"Profesör şu an toplantıda. Beklemeniz gerek." Kibar bir gülümsemeyle "Ben sekreteriyim, Gao Qiong," dedi.

Mu etrafı incelerken, "Yaklaşık olarak ne kadar beklememiz gerek?" diye sordu.

Gao özür diler gibi, "Söylemek zor," dedi. "Profesör Ding çok meşgul biri. Çoğu insan onu görmek için randevu almak zorunda kalıyor. Ama bu özel bir durum olduğu için öğle yemeği saatinde sizinle görüşebileceğinden eminim."

"Profesör için çok fazla sorun olmaz, değil mi?"

"Sorun olmaz. Genelde öğle yemeği buraya gelir, böylece yemek yerken onunla konuşabilirsiniz. Sizin için bir sakıncası yoksa sorun olmaz."

"Sakıncası yok," dedi Mu.

Pei de, "Sorun değil," diye ekledi.

Sabırla beklediler. Profesör Ding yarım saat sonra döndü.

Gao, “Döndünüz,” dedi neşeyle. “Sizi bekleyen iki ziyaretçiniz var.”

Profesör, “Ziyaretçi mi?” diye tekrarladı. Mu ve Pei’e bakarken memnun olmamıştı, alnını kırıştırdı. “Bugün kimseyle toplantım yoktu.”

“Polisler.”

“Ya.” Profesör Ding bir an için durakladı. Şık bir takım elbise giyiyordu ve saçları yandan kusursuz şekilde ayrılmıştı.

Pei ve Mu hızla kalktılar.

“Merhaba Profesör,” dedi Pei.

Profesör parlak ve özenli bir ifadeyle onları değerlendirmeye çalıştı. “Polis, öyle mi?”

“Bu, kriminal polisin yeni başkomiseri Pei Tao,” dedi Mu. “Ben de Mu Jianyun, Sichuan Polis Akademisi’nde öğretim üyesiyim.”

Profesör Ding canlı bir şekilde ellerini sıktı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Pei, “Haber vermeden geldiğimiz için özür dileriz,” dedi.

“Özre gerek yok. Gelin, oturun.”

Profesör’ün odası da kendisi gibi düzenliydi. Uzaktaki duvarda kitap rafları sıkı sıkı dizilmişti ve meşe masanın üstüne de tuğla gibi denemeler ve yıllık ödevler yığılmıştı.

Profesör Ding masanın arkasındaki geniş sandalyeye oturdu. “Öğle yemeğinde bana katılır mıydınız?” diye sordu.

“Hayır, teklifiniz için teşekkürler,” dedi Pei.

“Hayat kısa, insan bu nedenle zamanını mümkün olduğunca verimli kullanmalı. Mesela tüm öğle yemeği saatini yemek yemeye ayırmama gerek yok, bunun dışında haberleri dinleyebilir ya da önceden planlanmamış bir sohbete katılabilirim, ikiniz de yemek istemediğinizden emin misiniz?”

Profesör otoriter, pedagojik bir üslupla konuşuyordu. *Mesleki tehlikeler* diye düşündü Pei. Buraya başka nedenle gelseydi Profesör'ün teklifini kabul edebilirdi. Fakat ağzı yemekle dolu birinin otoritesini koruması kolay değildi. "Hayır, teşekkürler," dedi bir kez daha. "Aç değiliz."

Başıyla onaylayan Profesör masadaki telefonu aldı. "Her zamanki siparişimi ver," dedi. Sonra Pei'e döndü. "Babamı arıyorsunuz değil mi?"

Hiç zaman kaybetmeden konuya girmişti.

Alaycı bir tonla, "Polisin benden istediği tek şey bu," dedi. "Bir soruşturmada başınız belaya girdi, öyle değil mi? Ve babamın yardımını istiyorsunuz."

Pei başını salladı. "Konu bu. Söylenene göre babanız uzun zaman önce işten bıkmış. Ama bu son derece önemli bir dava. Onu bulmamıza yardım edebileceğinizi içtenlikle umut ediyorum."

"Büyük bir dava mı?" Profesör Ding'in yüzünde geniş ve duygusuz bir sırıtış belirdi. "Kriminal polis söz konusu olduğunda bütün davalar büyüktür. Bunu çok iyi biliyorum. Bir soruşturma hakkında çalışmaya başlar başlamaz diğer her şey soluk görünmeye başlıyor, değil mi? Kendi aileniz bile."

Pei, "İşimize karşı biraz önyargılıymış gibi görünüyorsunuz Profesör," dedi.

Profesör kayıtsız bir bakış attı. "Evli misiniz?"

"Hayır."

"Böylesi daha iyi. Sorumluluklarından kaçan bir koca ve baba olacağına ömrün boyunca bekâr kalmak daha iyidir."

Pei ne cevap vereceğinden emin olamadı, Profesöre tuhaf bir bakış attı. Mu hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Profesör," dedi, "babanızla ilgili bir şikâyetiniz mi var? Evdeki görevlerini yerine getirmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Profesör Ding sanki Mu'yu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Mu bu bakışlara çekinmeden karşılık

verdi. Ofisteki hava insanı boğacak kadar yoğundu.

Kapı çalındı.

Profesör Ding bakışlarını oraya çevirdi ve bariz biçimde rahatladı. “Gir,” dedi.

Sekreter içeri girdi. Yemek paketini masaya koydu. “Öğle yemeğiniz efendim.”

“Tamam, hepsi bu kadar Gao,” dedi.

Gao kapıda doğru geri çekildi, durup Pei ve Mu’ya döndü. “Acele etmeyin,” dedi.

Sözleri temiz bir nefes gibi geldi. Kapı kapandığında Mu’nun rahat gülümsemesi dudaklarına geri dönmüştü.

Profesör yemeğini çabuk çabuk yiyordu; bu da bir makaleye not vermek ya da kitap rafını yeniden düzenlemek gibi yanına onay işareti konulacak bir görevmişçesine yemeğini hızlıca mideye indiriyordu. Ağız dolusu birkaç büyük lokmanın ardından Pei’e baktı ve “Dava tam olarak neyle ilgili?” dedi.

“On sekiz yıllık bir dava. Babanız davadan sorumluydu. Aslında çalışmalar uzun süre önce tamamlandı; sadece bazı özel detaylarla ilgili babanıza sormamız gereken sorular var.”

“Davada bir rehine var mıydı?”

“Davayı biliyor musunuz?” diye sordu Pei, şaşkınlığıyla heyecanı birbirine karışmıştı.

Profesör Ding tuhaf bir kıkırdamayla, “Hani şu hiçbir zaman tam olarak çözülemeyen dava,” dedi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Babam kendine çok yüksek standartlar belirledi. Polis olarak geçen yirmi yılında araştırdığı her davada yüzde yüz başarı elde etti. Tatmin edici bir şekilde sonuçlandığını hiçbir zaman hissedemediği tek dava buydu.”

“Detaylarını biliyor musunuz?”

“Pek değil. Sadece bir rehinenin olduğu davada sorun olduğunu biliyorum. Bilmemin nedeni de babamı emekli

olmaya zorlayan şeyin bu olması.”

Pei öne doğru eğilip, “Babanız bu dava yüzünden mi ayrıldı?” diye sordu. “Sizce sebebi neydi?”

“Resmî sebep sağlık sorunlarıydı. Yorgunluk.”

“Gerçekten bir sağlık sorununun polisliği bırakmasına sebep olabileceğini mi düşünüyorsunuz?” Profesör Ding başını iki yana salladı. “Belli ki babamı anlamamışsınız. Dava için her şeyi feda ederdi. Olay mahallinde fenalaşıp düşmekten başka hiçbir şey onu durduramazdı.”

Pei ve Mu birbirlerine bir şeyi bildiklerini ima eden bakışlar attılar.

Profesör Ding, “Hiçbir şey onu bir davadan vazgeçiremezdi,” dedi. “Bırakmasının tek sebebi en sonunda çözemeyeceği bir davayla karşı karşıya gelmesiydi. Başarısız olmayı asla kabul edemezdi. Yirmi yıllık kariyerinde elde ettiği kusursuz itibarı korumak istediğinden dolayı da kriminal polisten ayrılmak için bir mazeret buldu.”

Pei dikkatle dinledi ama kulağına doğru gelmeyen bir şey vardı. “30 Ocak davası bildiğim kadarıyla gayet basitti. Şüpheli, vücuduna el yapımı bir patlayıcı bağlamıştı ve birini rehin aldı. Sonunda da polis tarafından vuruldu ve öldü, ihtilaflı bir şey yok. Babanız gibi bir adam için bu davanın hangi yönü çözülemez olabilir? Üstelik babanız emekli olduğunda bu dava çoktan kapanmış ve arşive kaldırılmıştı.”

Profesör ağzı yemekle doluyken, “Gerçekten bilmiyor musunuz yoksa aptal rolü mü yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Siz yine de anlatın.”

“İkinizin detaylar hakkında çok daha bilgili olacağınızı varsaymıştım. Bu dava görünüşte kapanmış da olsa tam olarak çözülmediğini garanti ederim. Bakın şimdi olaydan hemen hemen iki ay sonra polis o gün şüphelinin rehin aldığı kişi hakkında bir telefon aldı. Arayan kişi kurbanın, suçlunun suç ortağı tarafından soyulduğunu söyledi.”

Pei, “Suç ortağı mı?” diye sordu. “Kim?”

“Bu sorunun bir cevabı olsaydı babam işi bırakmazdı.”

“Yani diyorsunuz ki suç ortağının, hırsızın tekinin kim olduğu bulunamadı. Babanız bu yüzden mi istifa etti?”

Profesör başını salladı. “Babam mükemmeliyetçidir. Başarısızlığa tahammülü yoktur. Bu yüzden de başarısızlıkla yüz yüze gelince kaçtı. Resmî mazereti ne olursa olsun gerçeği benden gizleyemedi. Ben onun oğluyum. Onu kimse benden daha iyi anlayamaz.”

Pei aşağıya bakıp Profesör’ün yemeğinin yarısını henüz yemediğini gördü. “Bu davada bu kadar çetrefilli olan şey neydi?”

“Detayları çok net bilmiyorum; böyle şeyleri hiçbir zaman gerçekten umursamadım. Ama babamın iki klasörün üzerine saatlerce eğildiğine dair çok net bir anım var. Biri kapatılan 30 Ocak davası dosyalarının klasörüydü, diğeri ise bahsettiğim soygunla ilgiliydi. Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim.”

Pei tüm bunların ne anlama geldiğini düşünürken alnını ovuşturdu. 30 Ocak davasının ardında gizlenen bir şey vardı. Wen Hongbing dairedeki açmazda öldürüldü, peki ama suç ortağı kimdi ve bu kişi Chen Tianqiao’yu neden soymuştu? Daha da önemlisi kimliği bilinmeyen bu kişi Başkomiser Ding Ke’nin emekli olmasına nasıl yol açmıştı?

Profesör son lokmalarını yerken, “Tartışmamızın sona erdiğine inanıyorum,” dedi sakince.

Mu, “Affedersiniz?” dedi.

“Öğle aram bitti. Dolayısıyla konuşmamızın kaderi de aynı olmalı. İşe dönmem gerek.”

Pei saatine baktı. Neredeyse yirmi dakika olmuştu.

Profesör Ding telefonuna, “İşim bitti Gao,” dedi. “Shandong’daki ilaç fabrikasının atık su deşarjındaki maddeleri getir.”

Pei sabırsızlıkla, “Profesör Ding,” dedi, “babanızı nerede bulabileceğimizi hâlâ söylemediniz.”

“On yıldır ortada yok. Nerede olduğu hakkında da en ufak bir fikrim yok.”

“Onunla iletişim kurmanın bir yolu yok mu?”

“Gizlenmek için gitti. Neden iletişim bilgisi bıraksın?”

“Tam olarak neden gizlenmeye gitti?”

Profesör Ding sinirli bir şekilde parmağını şakağına vurarak, “Bütün sorularınızı çoktan yanıtladığımı sanıyorum,” dedi. “Departmanınızın şu çok ünlü analitik yeteneklerini kullanın.”

Gao kucak dolusu belgeyle içeri girdi.

Profesör Ding sekreterinin kâğıtları masaya bırakmasını izlerken, “Size otuz saniye daha vereceğim. Başka sorunuz var mı?” dedi.

Pei, “Her şeyi göz önüne alınca şu an soracak başka bir şeyimiz yok,” dedi.

Profesör başını sallayıp dikkatini hemen işine yöneltti. Sanki bir düğmeye basılmış gibi tüm tavrı birden değişti ve herkesi görmezlikten geldi.

Gao kafası karışan polis memurlarına, “Başkomiser Pei ve Bayan Mu daha fazla sorunuz olursa benimle iletişime geçmekten çekinmeyin, Profesörle başka bir görüşme ayarlarım,” dedi.

Pei, *zamanlaması kusursuz*, diye düşündü. “Bugün sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz,” dedi.

Profesör tepki vermedi.

★★★

Pei asansöre binince Mu’ya, “Cevaplarının mantıklı olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

“Hangi cevaplarının?”

“Birincisi, babasının polis gücünden emekli olma sebebine dair açıklaması. İkincisiyse, son on yılda hiçbir şekilde temas kurmadıkları yönündeki iddiası.”

“İlki mantıklı. En azından sağlık sorunları nedeniyle emekli olmasından daha olası. Başkomiser Ding Ke o

zamanlar ellili yaşlarındaydı, değil mi? Dayanıksız biri değildi, efsane olmuştu ve üstlendiği her davayı çözüyordu. Psikolojik olmalı. Bu tarz bir itibarı sürdürmenin ne kadar stresli olduğunu hayal etmek bile zor. Başarısızlıktan çok korkardı, bu yüzden de çözemeyeceği bir davayla karşılaştıysa üstelik de kariyerinde bu kadar ilerlemişken, kaçma dürtüsü epey güçlü olmuştur.”

Pei bir homurtuyla onayladı. “İkincisine ne diyorsun peki?”

“On yıldan uzun süredir temas kurmamalarına mı? Buna inanmak daha zor. Bu, ilişkilerinin belirgin bir baskı altında olduğu anlamına gelir.”

Asansörden inen Pei ve Mu lobiden çıkıp neredeyse boş olan bekleme odasına girdiler ve konuşmaya devam etmek için oturdular.

Pei, “İlişkilerindeki sorun ne sence?” diye sordu.

“Polis memuru olduğunuzda, özellikle de kriminal polisin başkomiseriyseniz, profesyonel sorumluluklarınızı ailevi sorumlulukların önüne koymanız gerekeceği konusunda hemfikir misiniz?”

“Bu kaçınılmaz. Hayatınız polislik ekseninde dönmek zorunda, doğal olarak da ailenizle fazla zaman geçiremiyorsunuz.” Pei düşünceli bir şekilde başını salladı. “Longzhou’da birlikte çalıştığım gençlerden biri sık sık istifadan söz ederdi. Kız arkadaşı iş durumuna dayanamıyordu ve onu terk etmekle tehdit ediyordu.”

“Başkomiser Ding nasıl biri?” Mu kendi kendine ama yüksek sesle sordu. “İş yaşamıyla özel yaşamını nasıl dengelemişti?”

Pei hızlıca, “işi, hayatının merkezinde olmuştur,” dedi. “Akademide olduğum dönemlerde, çözdüğü davalarla ilgili epeyce hikâye duymuştum. İşkolik olduğu, dava üzerinde çalışırken günlerini yemek yemeden ve uyumadan geçirebildiği söylenirdi. Organize bir suç örgütünün beyin takımına sızmayı gerektiren bir davayı duyduğumu

hatırlıyorum. Yeni kimliği zarar görmesin diye bir aydan uzun bir süre boyunca ailesiyle olan tüm bağlantısını koparmış. Karısı bile nerede olduğunu bilmiyormuş.”

“Bu, Profesör’ün onunla ilgili hislerini açıklıyor. Başkomiser Ding yirmi sekiz yıl önce emekli olmuş. O zaman oğlu yirmi dört yaşındaymış. Başkomiser Ding’in kariyerinin en yoğun günleri tam da oğlunun gelişim dönemlerine denk geliyor. Erkek çocuklar babalarının yardımını ve rehberliğini isterler ama Başkomiser Ding işine gömülmüş haldeydi. Bu da hiç şüphesiz aralarının açılmasına sebep olmuştur.”

“Bu yüzden mi on yıldan fazla süredir iletişim kurmamışlar?”

“İlişkiler iki yönlüdür; birbirlerinden uzaklaşmalarda iki tarafın da sorumluluğu vardır.”

“Aynı şeyi düşünüyordum. Babası ortadan kaybolduğunda Profesör Ding yetişkin biriydi. İlişkilerini düzeltmek için inisiyatif alabilirdi.”

“Evet, zaten sorun da burada yatıyor. Profesör’ün işine nasıl baktığını ikimiz de gördük. O da babası gibi bir işkolik. Onun gözünde ailesi solup giden bir hatıradan ibaret olabilir. Bu, sorularımıza olan kayıtsızlığını da açıklar.”

Pei, Profesör’ün babasından bahsettiği zamanki ses tonunu hatırladı. Kayıtsızlıktan da fazlası vardı; Pei kırgın olduğunu hissetmişti. Hem baba hem de oğlu iş hayatlarında büyük şeyler başarmışlardı ama birbirlerine iki ayrı kutup kadar uzaklardı.

Mu, “Bütün bunlara rağmen bazı şeyler hâlâ mantıklı gelmiyor,” diye devam etti. “Başkomiser Ding saklandığında emekli olalı birkaç yıl olmuştu. İnsanlar yaşlandıkça ailelerine daha fazla bel bağlama eğilimindedir. Profesör’ün babasını arayacak zamanı olmadıysa bile babasının bağlantı kurmasını beklerdik.” Duraksadı. “Ya öldüyse?”

Pei, “Pek mümkün değil,” dedi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü hâlâ emekli maaşını alıyor.”

“Emekli maaşını mı?” Mu’nun gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Banka hesabından çekiyordu,” dedi Pei. “On yıl önce Chengdu polisi maaşlarını ya da emekli maaşlarını alabilmeleri için her çalışanına bir hesap açmış. Kontrol ettim, birisi Başkomiser Ding’in hesabından düzenli olarak para çekiyor. En son iki ay önce çekmiş.”

“O zaman onu neden bulamadık? Bankadan ya da ATM’den para çekiyorsa güvenlik kayıtlarını kontrol edemez miyiz?”

“Merkezde bunu yapmaya çalıştılar ama faydası olmadı. Para hesabından takip edemeyecekleri bir şekilde yok oluyor.”

“Yani Başkomiser Ding hayatta ve büyük ihtimalle de Chengdu’da. O zaman neden kimse onu bulamadı?”

“Bilmiyorum. Ama oğlunun bize, Başkomiser’in saklanma sebebini söylediğini biliyorum.”

Mu, Pei’in ne demek istediğini anladığından emin değildi ama Profesör Ding’in en son söylediklerinden biri geldi aklına.

“*Bütün sorularınızı çoktan yanıtladığımı sanıyorum. Departmanınızın şu çok ünlü analitik yeteneklerini kullanın*.”

“Başka bir davaya takıldı, değil mi?” dedi.

“Tam da öyle.”

Mu başını salladı. “Tabii. Ama psikolojik açıdan bakınca akla yatkın olmayan bir şey var. Diyelim Başkomiser Ding şu efsanevi yüzde yüzlük başarısını korumak için işinden ayrıldı. Ortadan kaybolduğunda emekli olmasının üstünden sekiz yıl geçmişti. Bir davayı çözemese bile itibarı artık zarar görmezdi, öyle değil mi?”

“Bir düşün. Ortadan kaybolduğu sıralarda çok özel bir dava vardı. Duyduğundan eminim.”

“Hangi dava?”

“Torbalı katil davası.”

Mu istemsizce içini çekti.

“Biliyorsun yani.”

“Biliyorum tabii. Chengdu’da herkes bilir.”

“Olay olduğunda Nanming Dağı karakolunda çalışıyordum,” dedi Pei. “Orada bile insanlar bundan bahsediyorlardı. Olayın tüyler ürpertici ayrıntılarının sıradan bir vatandaş için ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. O zamanlar lisedeydin herhalde?”

“Evet. Son senemdi. Cinayet haberinden sonra ailem her gün gelip beni okuldan almak için ısrar etmeye başladı. Okulun kapısı kızlarını alıp eve götürmek için bekleyen velilerle dolardı. Söylenene göre katil, kurbanına benzeyen başka kızlar arıyordu.”

Pei yüzünü buruşturdu. “Tüm şehir kafasını bu davaya takmıştı. Chengdu halkı polisin bunu çözmesini çaresizce bekliyordu ve polis de büyük bir baskı altındaydı. Başka seçenek kalmayınca yardım etmesi için Başkomiser Ding Ke’ye gittiler ve muhtemelen baskının bir kısmını da onun sırtına yüklediler. Emekli olsa bile kolluk kuvvetiyle olan bağlantısı sonucun onun itibarını hiç şüphesiz etkileyeceği anlamına geliyordu.”

“Bu yüzden mi saklandı? Utandığı için mi?” Mu hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. “Acaba bu Başkomiser Ding bu itibara tam olarak layık biri değil mi? Görünüşe bakılırsa herkesin düşündüğü kadar cesur biri değilmiş.”

Pei burnunu ovaladı, ayağa kalktı. “Bazı fikirlerim var. Onları test etme zamanı.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?”

“Başkomiser Ding ve oğlu arasındaki ilişkiyle ilgili bir teorim var. Bununla tek başına ilgileneceğim. Ben dönene kadar burada bekle.”

Mu’nun çenesi seğirdi. Pei itiraz etmesini bekledi.

Mu, “Tamam,” dedi.

★★★

Pei hiç de küçük sayılmayacak bir şaşkınlıkla bekleme odasından çıkıp lobiye geçti. Duvardan binanın kat planını kontrol edip asansöre bindi.

Bu arada Mu sert sandalyesinde sağa sola hareket etti. Bir dergi rafı dikkatini çekti. Sergilenen yayınlardan bir tanesinin kapağını Profesör Ding'in yüzü süslüyordu.

"Ne şans," diye mırıldanıp dergiyi karıştırmaya başladı.

Kapak resminin arka planını tanıdı, burası Profesör Ding'in odasıydı. Profesör kusursuz bir takım elbise giyiyordu ve sadece on beş dakika önce yemek yediği masada oturuyordu. Doğruca kameraya bakıyor, çevresine güven ve otorite yayıyordu.

Manşet şöyleydi: *Sıradışı Başarılar, Sıradışı Bir Adanmışlık Gerektirir: Su Kirliliği Yönetimi Uzmanı Profesör Ding Zhen Röportajı*.

Röportaj iki sayfaya yayılmıştı. İlk sayfa ağırlıklı olarak Profesör'ün son akademik başarılarını anlatırken ikinci sayfa kariyerini ve kişisel hayatını ele alıyordu. Mu'nun tüm dikkatini ikinci sayfa çekti.

> *Profesör Ding, karakterinizin başarılarınızı herhangi bir şekilde etkilediğini düşünüyor musunuz?*
>
> DING: Elbette. Mesela ben yenilgiyi hoş gören biri değilim. Ne yaparsam yapayım daima mümkün olan en iyi sonucu almaya çalışırım. Şüpheye tahammülüm yoktur ve şüpheden kaçınmanın yolu da mükemmel sonuçlardan geçer.
>
> *Zamanınızın ne kadarını işe, ne kadarını eğlenceye ayırırsınız?*
>
> DING: Eğlence mi? Buna ihtiyacım yok.
>
> *Yani tüm zamanınızı çalışarak mı geçiriyorsunuz? Ara vermeniz gerekmiyor mu?*
>
> DING: Gerekiyor aslında. Yemek yiyorum, uyuyorum ve çalışıyorum. Rahatlamayı bunlarda buluyorum. Deney yapmaktan yorulunca akademik kitaplar

okumaktan keyif alırım. Bundan sıkılınca da toplantılar düzenlerim. Ama sizin ifade ettiğiniz şekliyle ‘eğlence’ye gelince, bu sadece zaman kaybı.

Şu an bekârsınız. Kendi ailenizi kurmayı düşündünüz mü hiç?

DING: Şu anki iş durumumdan memnunum. Sadece toplumun beklentileri yüzünden aile kurmaya ihtiyaç duymuyorum.

Pek çok profesyonel, ailelerinin kariyerleri için güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunu söylüyor. Bu bakış açısı hakkında yorum yapmak ister misiniz?

DING: Bu çok normal bir tutum ama benim için geçerli olmadığını biliyorum. Bir ailenin verebileceği sıcaklığın tadını çıkaracak zamanım yok. Şu anda bir aile kursam, işim için onları ihmal etmek zorunda kalırım ne yazık ki.

Mu okumaya devam etti, Profesör’ün bu kadar duygusuz ve robot gibi görünmesine şaşırdı.

Pei bekleme odasına dönünce okuması bölündü.

“Dergi röportajı mı?” dedi ilgiyle ve raftan hızlıca başka bir kopya aldı. Sayfaları karıştırırken yüzünde memnuniyetini gösteren bir gülümseme belirdi. “Hiçbir yere gitmedin ama görünüşe bakılırsa bir hayli şey keşfetmişsin.”

Umursamazlıkla omuz silkerek, “Tek anladığım Profesör’ün kariyeri uğruna bekâr hayatını seçtiği,” dedi. “Benden daha şanslı olduğunuza bahse girerim. Dinliyorum Başkomiserim.”

Ne var ki Pei’in tüm dikkati hâlâ röportajdaydı. Paylaşmaya değer görünen bir kısma gelene kadar içinden okudu.

“‘Bir ailenin verebileceği sıcaklığın tadını çıkaracak zamanım yok,’” diye yüksek sesle okudu. “‘Şu anda bir aile kursam, işim için onları ihmal etmek zorunda kalırım ne yazık ki.’ Babasını bariz şekilde iğneliyor,” dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Pei, “Burada bildiğinden de fazlası var,” dedi. “Başkomiser Ding’in işine bağlılığı karısıyla arasını açmış. Kadının en sonunda başka bir ilişkisi olmuş ve bunun etkisiyle evlilikleri sona ermiş. Yirmi yıl önce olmuş bu. Profesör Ding o zamanlar gençmiş.”

“Gençlik, aynı anda hem her şeyi bildiğiniz hem de hiçbir şeyi bilmediğiniz zaman dilimi…”diye düşündü Mu. “İlişki ve arkasından gelen boşanma, Profesör’ün gençlik yıllarını gölgelemiş ve yetişkinliği üzerinde de etkili olmuştur.”

Pei, “Tanımayan biri işine bağlılığı sebebiyle duygusal tarafını görmezlikten geldiğini düşünebilir,” dedi. “Ama bunun tersi daha olası; duygusal açıdan zarar görmüştür ve bu yüzden işine bu kadar çaba harcıyordur. Düşün bakalım. Gao’yla ilişkisine dair ne biliyorsun?”

Mu, “Hiçbir şey,” dedi. “Ama siz biliyorsunuz gibi anlıyorum.”

“Biraz araştırdım. Bilirsin Profesör Ding’in itibarına ve başarılarına sahip bir adam, üstelik çirkin de değil, Chengdu’nun en gözde bekârlarından biri olurdu. Pek çok kadının ona kur yapmaya çalıştığını söylüyorlar; Gao dâhil. Tahmin ettin mi bilmiyorum ama Gao eskiden onun öğrencisiymiş. Yıllar içinde birkaç öğrenci ona âşık olmuş ama görünüşe bakılırsa Profesör onları görmezlikten gelmiş. Ne var ki Gao inatçıymış. Lisansüstü öğrenimini tamamladıktan sonra IBM’den gelen etkileyici teklifi reddetmiş ve eskiden öğrencisi olduğu bölümde sekreter olarak çalışmayı tercih etmiş. Sebep? Profesör Dinge yakın olmak. Buna rağmen adam kayıtsız kalmış. Gao üç yıldır onun yanında çalışıyormuş ama anladığım kadarıyla iş arkadaşından daha fazlası değiller.”

Mu, Gao için üzüldüğünü hissetti. “Duygularının onu böyle kör etmesine izin verdiğine inanamıyorum.”

“Belki birlikte çalışınca işlerin değişeceğini düşünmüştür,” dedi Pei. “Ama Profesör Ding duygusal

açıdan ulaşılmaz olmanın da ötesinde; kesinlikle hayattaki her şeyden elini eteğini çekmiş.”

“Ya? Bu kadar çabuk öğrenebildiğiniz başka neler var?”

“Bazen haftalarca odasında kapalı kalıyor gibi görünüyor. Her öğle yemeğinde aynı şeyi yiyormuş. Şehir merkezinde villa satın almak için fazlasıyla parası varmış ama hâlâ okulun sağladığı sıkış tıkış bir personel dairesinde yaşıyormuş.”

“Adam bir muamma. Peki ama bu kadar şeyi nasıl öğrendiniz?” Pei alaycı bir sırıtışla, “İK ofisinde konuşkan bir kadınla güzel bir sohbet ettik,” dedi.

Mu da muzipçe gülümsedi. “Beni de yanınızda götürmeliydiniz.”

“Doğal bir sohbet olmasını istedim, dedikodu tarzında hiçbir filtre olmadan, ikimiz birlikte olsaydık bu daha çok bir sorgulama gibi görünebilirdi.”

Mu, “Hiç de fena bir psikolog olmazdınız,” dedi. “Başka bir mesleğe geçmekle ilgilenirseniz…”

Pei neşeli bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Başka bir hayatta.”

“Profesör Ding’in karakterinin kaba bir profilini elde ettik. Duygusal açıdan mesafeli ve işinden başka bir şeye odaklanmıyor. Korkarım ki armut dibine düşmüş. Bu nedenle baba oğlun son on yılda hiç iletişim kurmadıkları sonucuna varmak makul. Diğer bir deyişle Profesör doğru söylüyordu.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Peki şimdi sırada ne var Başkomiserim?”

“Yetişmemiz gereken iki büyük soruşturma var: 30 Ocak davası ve torbalı katil davası. Başkomiser Ding Ke’ye neler olduğunu bulmak için iki davayı da son derece detaylı biçimde incelememiz lazım.”

10

GEÇMİŞİ KURCALAMAK

15.11
Başkomiser Pei'in Ofisi

İki dava dosyası Pei'in masasında duruyordu. İkisi de beklediği kadar kalın değildi. Başkomiser ilk dosyayı açtı ve yığının en üstündeki sayfayı taradı.

CHEN TIANQJAO (CT) SOYGUNU: GÖRÜŞME RAPORU

Olayları tanık olduğunuz, şekilde anlatın lütfen.

CT: Gece saatleriydi, uyurken ani bir ağrı beni uyandırdı. Kendime gelince ellerimin bağlı olduğunu gördüm. Hareket edemedim. Gözlerim bantla kapatılmıştı. Ardından biri kulağıma fısıldadı ve evdeki kasanın şifresini onlara söylememi istedi. Reddettim ve… bana işkence yaptı. Çok acı çekiyordum, bu yüzden şifreyi söyledim. Sonra kasayı açtığını duydum. Kapının kapandığını duyunca ellerimi bağlardan kurtarmaya çalıştım. Nihayet ipleri çözdüm ve hırsızlığı polise bildirdim.

Bu kişi kasanızdan ne almıştı?

CT: Her şeyi. Toplam 204.000 yuan.

Ona iyice bakabildiniz mi?

CT: Az önce söylediğimi duymadınız mı? Gözlerimin üstünde bant vardı.

Size nasıl işkence etti?

CT: Nefes alamayayım diye ağzımı ıslak bezle kapattı. Bunu en az yedi kere tekrarladı. Belki de sekiz. Her keresinde bezi bir öncekinden daha uzun süre

ağzımda tuttu. Beni tehdit etti, şifreyi söylemezsem boğulacağımı söyledi.

Bu kişinin sesini tarif eder misiniz?

CT: Erkekti. Ben... bundan daha fazla tarif edemem gerçekten.

Tekrar duyarsanız sesini tanıyabilir misiniz?

CT: Hayır muhtemelen. Tam olarak konuşmadı, sadece fısıldıyordu. Gerçek sesinin neye benzediğini duyamadım.

Kasanın şifresini istemek dışında başka ne söyledi?

CT: Birinin alacaklarını toplamasına yardım ettiğini söyledi.

Kime yardım ediyordu?

CT: Bence Wen Hongbing'in arkadaşlarından biri. İki ay önce Wen beni kaçırdığında benden zorla 10.000 yuan almıştı. Bu ona yeterli gelmedi gibi görünüyor, bu yüzden de suç ortağı daha fazlasını almaya geldi.

Sizce kimdi bu?

CT: Bilmiyorum. Wen Hongbing'le alakalı biri.

Dosyadaki ikinci belgede Chen'in karısının verdiği bilgiler vardı. Her iki raporda da ayrıntılar mükemmel şekilde sıralanmıştı. Pei suç mahalliyle ilgili birkaç nota ve rapora baktı. Okudukça dava garipleşiyordu.

İlk olarak bu kişi sabahın erken saatlerinde Chen'in evine girerken kapılara ya da pencerelere hiçbir zarar vermemişti. Bu zaten ortalamanın üstünde bir hırsız olduğunu gösterirdi. Daha da şaşırtıcı olan Chen'i bağlarken kullandığı tüm ipler ve bantların kurbanın evinden alınmış olmasıydı. Şüpheli kesinlikle deneyimli biriydi ve izlerini nasıl gizleyeceğini biliyordu.

Adli tıp kurbanın kol ve bacak eklemlerinde bağlanma izi olabilecek izler bulunduğunu bildirmişti. Ne var ki vücudunda başka bir ize ya da yaraya rastlanmamıştı.

İz raporuna göre Chen'in evinden (kapı, pencere ve kasadan) alınan tüm parmak ve ayak izleri Chen'e ve karısına aitti. Üçüncü bir şahsa ait izler bulunmadı.

Kısacası şüphelinin kimliğini belirlemek için kullanılabilecek en ufak bir delil parçası bile yoktu.

Polis kayıtları ayrıca soruşturmanın ilk aşamalarında sorumlunun Başkomiser Ding Ke olduğunu, sonundaysa görevi Huang Jieyuan'ın devraldığını gösteriyordu. Bunun anlamı barizdi: Başkomiser Ding soruşturma devam ederken istifa etmişti ve yerini de yardımcısı almıştı.

Pei'in kapısı yumuşak şekilde iki kez tıklatıldı. O bir şey söyleyemeden Mu içeri girdi.

Masaya yaklaşırken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Dava dosyalarını okumayı bitirdiniz mi?"

Pei tek eliyle masadaki bir dosyayı iterken tek eliyle boş sandalyeyi işaret ederek, "Biri bitti, biri kaldı," dedi. "Kayıtlar pek bir şey söylemiyor. Sen de bir bak sonra konuşalım."

Mu dosyadaki sayfaları karıştırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Pei, "Soygunun 30 Ocak rehine davasıyla bağlantılı olduğunu düşünüyorum," dedi açık açık. "Chen Tianqiao'nun da düşündüğü gibi Wen Hongbing'le yakından bağlantılı."

"Bu kadar emin olmanızın sebebi ne?"

"Silahlı soygun ya da saldırı gibi şiddet içeren suçları araştırdığımızda ilk yaptığımız, kurbana suçlunun kim olduğunu düşündüğünü sormak olur. Bu suçların çoğu kurbanın tanıdığı biri tarafından işlenir. Kurbanın tanıklığı bize genelde başka türlü ortaya çıkaramayacağımız pek çok bilgi verir. Kin, kıskançlık ve bunlar gibi şeyler."

Mu başını salladı. "Bundan sonra nereye bakacağız peki?"

"Başkomiser Ding görevinden ayrılmadan önce iki farklı dava üstünde çalışıyordu. Biri bu hırsızlık olayıydı. Diğeriyse 30 Ocak rehine davasıydı."

“Yani Başkomiser Ding bu iki davanın bağlantılı olduğunu düşünüyordu diyorsunuz.”

“Kesinlikle. Onun değerlendirmesinden şüphe etmek için de bir sebep göremiyorum.”

“Fakat anlamadığım bir şey var,” dedi Mu. “Wen Hongbing’in suç ortağının amacı Chen Tianqiao’dan para çalarak intikam almaksa çaldığı parayı Wen Hongbing’in dul eşine vermeliydi. Ama Bayan Wen bundan kısa süre sonra hastalıktan öldü ve oğlu yani Wen Chengyu bir yetimhaneye gönderildi.”

“Aynı fikirdeyim, kesinlikle tuhaf.” Pei gözlerini kapatıp bir an düşündü. “Bence Bayan Wen’i tedavi eden doktoru ziyaret etmemiz gerekiyor.”

★★★

Pei ve Mu doktorun şu anki durumunu hızlıca araştırdılar ve şu anda Halk Hastanesi Kanser Merkezi’nin müdürü olduğunu öğrendiler. Başkomiser acil bir randevu talebinde bulunmak için aradı ve bir saatte hastaneye vardılar.

Dr. Sun bir tutam beyaz saçı ve ona nazik bir görüntü veren yuvarlak hatları olan tombul bir adamdı. Pei kendini tanıttı ve Wen Hongbing’in ailesine ait belgelerle fotoğrafların bulunduğu bir dosyayı doktora verdi. Dr. Sun birkaç saniye fotoğraflara baktı ve kalın parmağıyla kadını işaret etti.

“Bu o. Benim hastamdı.”

Pei tuttuğu nefesi bıraktı. “Hafızanız çok iyi.”

“Kahvaltıda ne yediğimi bile tam olarak hatırlamıyorum,” dedi doktor alçakgönüllülükle başını sallayarak, “Ama bu kadın dikkat çekiyordu. Ailesinin başı epeyce belaya girdi, bunu çok net hatırlıyorum. Bir şey daha var, parasının olduğu çok belliydi ama tedavisine devam etmemize izin vermeyi reddetti. Tuhaf bir hastaydı.”

Paradan bahsedilince Mu neşelendi. “Bize onunla ilgili hatırladığınız her şeyi anlatın,” dedi.

“Rahim kanseriydi. Bu kanser türünü bilir misiniz? Aslında göründüğü kadar korkunç değildir. Hasta ameliyat olursa remisyon şansı çok yüksektir. İlk başta aile ameliyat için gereken parayı toplayamadı, bu yüzden çok temel bir tedaviyi seçtiler. Daha sonra kocası ameliyat için gerekli parayı elde etmek için çok şaşırtıcı şekilde birini kaçırdı ve polis adamı öldürdü. İnanılmaz. Ve bu, o ailedeki sorunların sadece başlangıcıydı…”

Pei, “Ama parasının olduğu belliydi demiştiniz,” dedi.

“Evet ama bu daha sonraydı. İlk tedavi işe yaramadı ve kocasının ölümünün yarattığı şokla durumu daha da kötüleşti. Bir an evvel bıçak altına yatması gerekiyordu yoksa iş işten geçecekti. Durumu hakkında çok endişelendiğimi hatırlıyorum, öyle ki çoğu gece uykuya dalmakta gerçekten zorlanıyordum. Onun için üzülüyordum, bu yüzden ameliyat için gerekli parayı bulursa hastanenin ondan mümkün olan en düşük ücreti alacağını söyledim. Sonra bir gün yeteri kadar parası olduğunu ve ameliyat olmak istediğini söyledi.”

“Parayı nereden bulduğunu sordunuz mu?”

“Sordum. Elinde avcunda ne varsa hepsini bir araya getirdiğini, kalanını da borç aldığını varsaymıştım. Ama merhum kocasının birine bir miktar borç verdiğini ve bu kişinin de nihayet borcunu aileye ödediğini söyledi.”

“Polis size bu konuyla ilgili soru sordu mu?”

“Aslında sordular.” Doktorun gözleri kısıldı. “Demek istediğiniz… bu parayı yasadışı yollardan elde ettiği mi?”

“Kesin olarak söyleyemem,” dedi Pei, bir yandan da imaları düşünüyordu. Hukuki açıdan bakılınca farklıydı ama başka bir açıdan bakınca para onun hakkıydı. Titreme dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Dr. Sun, “Polis geldiğinde şüpheli kokular aldım,” dedi. “Bana Bayan Wen’in aniden para elde edip etmediğini

sordular.”

“Size söylediklerini siz de onlara söylediniz mi?”

“Elbette.”

Pei düşünmeye devam etti. Polis bu ipucuna nasıl ulaşmıştı? Ve daha da şaşırtıcı olan bunu o zaman neden görmezlikten gelmişlerdi? Aklına aniden bir şey geldi. “Sizi görmeye kaç memur geldi?” diye sordu.

“Sadece bir.”

Pei başını sallayarak cüzdanını çıkardı. Elini derinlere sokup eski bir fotoğrafı dışarı çekti. Fotoğraf sararmıştı ama fotoğraftaki iki genç adam hâlâ net bir şekilde seçilebiliyordu. Biri çok zayıftı, delici bakışları vardı. Diğeri şıktı, çevreye yaşam enerjisi saçıyordu. Onlardan birini işaret etti. “Sizi görmeye gelen adam bu mu?”

“Hayır.” Dr. Sun başını iki yana salladı.

“Emin misiniz?” diye sordu Pei, hayal kırıklığına uğramıştı.

“Kesinlikle o değildi.” Dr. Sun fotoğrafı incelemeye devam etti. “Ama yanındaki genç adamı hatırlıyorum.”

Pei kaşlarını kaldırdı. “Nereden tanıyorsunuz?”

“Zavallı anne ve çocuğuyla uzun süre ilgilenen iyi adamdı bu. Sadece bir akraba olduğunu düşünmüştüm. Çocuğun amcası belki de. Onun da polis olduğunu mu söylüyorsunuz? Bana bundan hiç bahsetmemişti.”

“Sizi sorgulamaya gelen memurun adını hatırlıyor musunuz?”

Dr. Sun tuhafça gülümsedi. “Dürüst olmam gerekirse hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi.”

Pei karşılığında mahcubiyetle gülümsedi. “Anlıyorum. Şimdi Bayan Wen hiç ameliyat olmadı öyleyse, doğru mu?”

“Evet, doğru.” Dr. Sun yüzünü ekşitti. “Kısa süre sonra da komplikasyonlar neticesinde öldü.”

“Parası varsa neden çabalamadı?”

“Kanseri çok uzun süredir vücudunda taşıdığını ve ameliyatın anlamsız olacağını söyledi, ‘israf’ olurmuş. Oğlu için geride bir şeyler bırakmak daha değerli olurmuş. Ama tek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum. Ameliyat olsaydı muhtemelen yaşardı. Tarafsız bakamadığım için beni bağışlayın ama hangi anne çocuğunu dünyada öksüz ve yapayalnız bırakmamak için eline geçen en ufak şansı bile değerlendirmez?”

“Sizce gerçek sebep neydi?”

“Bence paranın geldiği yerle ilgiliydi. Memur beni sorguladıktan sonra Bayan Wen’le de konuştu. Ona hiç parasının olmadığını, yani bana birkaç saat önce söylediğinin tam tersini söylerken duydum. Bu yüzden kararının parayla ve paranın geldiği yerle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

Mu, Dr. Sun’ın açıklamalarını dinlerken başını sessizce salladı. Yaptığı analiz makul gelmişti. Ancak hâlâ iki gizem vardı: Chen Tianqiao’nun kasasından parayı alan hırsızın kim olduğu ve Bayan Weh’i sorgulayıp o görüşmeyle ilgili herhangi bir endişesini bildirmeyen polis memurunun kim olduğu.

Pei kendi kendine, “Her şey mantıklı gelmeye başladı,” diye mırıldandı. Sağ elini Dr. Sun’a uzattı ve el sıkıştılar, içtenlikle başını sallayarak, “İşbirliğiniz için teşekkür ederiz,” dedi.

İki müfettiş hastaneden çıkarken turuncu bir renk gökyüzünü aydınlatıyordu. Pei kapının dışındaki geçidin kenarında durup uzaklara baktı.

Mu, “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bu soygun soruşturmasında Yuan Zhibang’ın tam olarak nasıl bir rol oynadığını.”

“Wen Chengyu ve annesine bakmayı kendine görev edinmesine rağmen aynı zamanda Dr. Sun’la konuşan polis memurunun da o olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Doğru. Yoksa bu kadar önemli bir ipucunun resmî kayıtlara neden geçmediğini anlamak zor.”

Mu çenesini ovuşturarak, “Bakalım söylediklerinizi doğru anlayabildim mi,” dedi. “Wen Hongbing’i öldüren Yuan olduğu için Wen Hongbing’in oğlu ve dul karısı hakkında kendini suçlu hissettiğini düşünüyorsunuz. Onlara yardım etti, dahası onlara sorun yaşatabilecek gerçeklerin de üstünü örtecek kadar ileri gitti. Dr. Sun’ın da az önce söylediği gibi Yuan’ın genç Wen Chengyu ve annesiyle ilişkisi rutinden epey uzaktı.”

Pei derin bir iç çekti. “Bu ilişki onlara kendi başına ‘yardım’ etmek kadar basit olmayabilir.”

Mu şaşkınlıktan donakaldı. “Hırsızlık olayının arkasında Yuan’ın olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Mükemmel bir suç; geleceğin Erinyeler’i dışında böyle bir şeyi kim yapabilir? Bunu daha önce anlamalıydım.”

Mu yüksek sesle düşünerek, “Yuan, 30 Ocak rehine davasıyla ilgili soruşturma esnasında Chen’leri zaten ziyaret etmişti,” dedi. “Bu da onların evine aşina olduğunu gösterir. Wen Hongbing’i de gerçekten öldürdüğünü varsayarsak hissettiği suçluluk, dul kadına yardım etmek istemesi için yeterli motivasyonu sağlardı. Psikolojik açıdan bakarsak bu hırsızlık 18 Nisan cinayetlerinin başlangıcı olabilir. Chen’in evindeki soygun, yani kasıtlı olarak ilk kez intikam almak, Erinyeler’e dönüşecek kanunsuzun yaratılmasına yol açmış olabilir.”

Pei eski arkadaşı hakkında öğrendiklerini düşünürken başını sallıyordu. Polis akademisinin en iyi öğrencilerinden olan Yuan soğukkanlı bir katile dönüşmüştü. Eski kız arkadaşı Bai Feifei’in, patronu olan Komiser Yardımcısı Xue Dalin tarafından öldürülmesinin tetikleyici rol oynadığını düşünmüşlerdi. Bu, Yuan açısından düşünüldüğünde mantıklı bir sebep olabilirdi ama yıldız öğrenciden seri katile dönüşümünün çok hızlı gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Oysa her şeyin başlangıcı Wen Hongbing’in ölümü ve Chen

Tianqiao’nun evinin soyulması olsaydı, Yuan’ın dönüşümü kademeli hale gelmiş olurdu.

Yine de iki önemli soru cevapsız kalmıştı. Birincisi Wen Hongbing’in ölümünün arkasındaki gerçekti. Huang’ın ve SPU keskin nişancısının söylediği gibi dairedeki durum kontrol altındaysa yanlış giden ne olmuştu?

Bir de soygun vardı. Hastaneyi kim ziyaret etmişti ve Bayan Wen’in parasının kaynağıyla ilgili endişelerini gizlemeye kim karar vermişti?

Mu parmaklarını çıtlattı. “Aslında o memurun kim olduğunu öğrenmek istiyorsak yapmamız gereken tek şey sormak…”

“… Huang Jieyuan!”

2 Kasım, 12.13
Üst Kattaki Özel Oda, Karabüyü Bar

“Söyleyin bakalım, sizi bugün buralara hangi rüzgâr attı?” dedi Huang.

Pei çayından bir yudum almak için durakladıktan sonra, “Başkomiser Ding Ke’yi arıyoruz,” dedi. “Wen Hongbing’in ölümünün arkasındaki gerçeği bilen ve hayatta olan tek kişi o. Onu bulursak Wen Chengyu’nun hikâyesini çözebiliriz ve hatta belki de Yuan Zhibang’ın ilk Erinyeler olarak yeniden doğuşunu anlamaya yaklaşabiliriz. Daha da önemlisi, şimdiki Erinyeler’in de Başkomiser Ding’i aradığına inanıyoruz. Onun bir adım önünde olmamız gerekiyor.”

Alt katta çalan heavy metal müziğin güm gümleri zeminden sızıp gelirken Huang sessiz bir anlayışla başını salladı.

Pei, “Başkomiser Ding Ke’nin oğlu Profesör Ding Zhen’le dün sabah görüştük,” dedi. “Profesör bize babasını şaşırtan iki özel davadan bahsetti. Bunlardan biri babasını emekli olmaya, diğeri ise saklanmaya zorlamıştı. Sadece Profesör’ün hikâyesinin doğruluğunu teyit etmek için değil,

aynı zamanda Başkomiser Ding'in nerede olabileceğine dair ipuçları toplamak için bu iki davayı derinlemesine inceledik."

Huang, "Hangi davalardan bahsettiğini biliyorum," dedi. "Bunlardan biri 30 Ocak davasındaki rehinenin dahil olduğu 7 Nisan soygunu olmalı. Diğeri ise hiç şüphe yok ki meşhur torbalı katil cinayeti. Bu davalar benim de hayatımı değiştirdi."

"Doğru bildin," dedi Pei.

Huang, "Bildiğiniz gibi Chen Tianqiao'nun evindeki soygunla ilgili soruşturma Başkomiser Ding'in kolluk kuvvetlerini bırakmasına neden oldu," dedi. "Görevi ben devraldım, bu yüzden de sorumlu olduğum ilk dava bu oldu. Sonraki sekiz yıl boyunca 12 Ocak'taki torbalı katil cinayetine kadar kriminal polisin başındaydım. Nihayetinde de bu davayı ele alma şeklimin bir sonucu olarak istifa etmeye mecbur kaldım." Huang gözlerini kırpıştırarak kapattı ve uzun, zar zor duyulan bir nefes verdi. "Bu iki davanın ikimiz için de dönüm noktası olması ironik."

"Bunu kişisel olarak alma," dedi Pei. "Sonuçta Başkomiser Ding bile onları çözemedi."

Huang kısacık bir an neşelenerek, "Doğru. Onun bile başarısız olduğu yerde başarılı olmayı nasıl umabilirim?" dedi fakat hemen ardından gözleri tekrar endişeyle kırıştı. "Ama bu tüm çalışmamın boşa gittiği anlamına gelmiyor mu?"

Pei ağır ağır başını salladı. Huang belki on yıl önce emekli olmuştu ama geçmiş hâlâ peşini bırakmamıştı.

"Hayatta çok az şey sonuca ulaşır," dedi Pei. "7 Nisan soygununu ele alalım. Hâlâ çözülememesinin sebebi failin becerisi olmayabilir. İç müdahale de olabilir."

"İç müdahale mi? Polis teşkilatının içinden mi yani?"

"Elimdeki bütün bilgiler hırsızı bulmanın bu kadar zor olmaması gerektiğini gösteriyor. Bayan Wen hırsızlıktan sonra yüklü miktarda para elde etti ve bunu kasten gizledi.

Polis bu ipucunu takip etseydi soruşturmada ilerleme kaydedileceğinden şüphem yok.”

Huang şüpheyle, “Bundan emin misin?” diye sordu.

Pei onayladı. “Kesinlikle eminim,” dedi ve Dr. Sun’ın söylediklerini anlattı.

Huang inanmak istemez gibi başını salladı. “Para konusunun gözden kaçırıldığına inanamıyorum. Bu kadar bariz bir ipucu! Hadi ama bunu kaçırmış olamayız.”

“Olay da bu zaten. Sen kaçırmadın. Bir polis memuru hastaneye gitti ve doktorla Bayan Wen’in aniden elde ettiği para hakkında konuştu. Kadın da polisin ziyaretinden sonra ameliyat olmamaya karar verdi. Polisin dikkatini çekme korkusuyla fikrini değiştirmiştir herhalde. Hırsızlığı yapanı koruyabilmek için kendi hayatını feda etti.”

“Bu imkânsız. İmkânsız!” Huang’ın boynundaki damarlar şişti. “Dava dosyalarını bir araya getirdim ve bu konuda hiçbir şey yoktu. Hayatım üzerine bahse girerim!”

Pei elini Huang’ın omzuna koydu. “Görmüyor musun? Memurunuz ipucunu yakalamıştı ama bildirmedi. Üzerini kapattı. Dava da bu yüzden çözülmedi.”

Huang şaşkınlıkla Pei’e baktı.

Pei nasıl olup da adamın hâlâ anlayamadığını merak etti. Sebebi gurur olmalıydı. Huang emrindeki adamlardan birinin kendi çıkarına göre hareket etme olasılığını bile düşünemeyecek kadar kibirliydi.

Pei dişlerini gıcırdattı. “Bana polis memurunun adını söyleyebilecek misin?”

Huang sert bir bakış attı. “Kanıtları sakladığını ve suçluyu koruduğunu mu ima ediyorsun?”

“Bir şey ima etmiyorum,” diye homurdandı. “Gerçeği söylüyorum. Memurunun bunu yaptığına inanmamız için geçerli bir nedenimiz var. Onun izini sürersek 7 Nisan soygunuyla ilgili gizemleri çözebiliriz.”

Huang gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Başkomiser Ding Ke.”

“Başkomiser Ding mi?” dedi Pei şaşkınlıktan ağzı öyle açıldı ki çenesi neredeyse yere değecekti.

“Doğru. Hastanenin araştırmaya başlamak için en uygun yer olduğu barizdi. Bu yüzden Başkomiser Ding oraya gitti tabii.” Huang derin bir nefes alıp biraz sakinleşti. Acı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Bunu kimsenin neden sorgulamadığını artık biliyorsun. Söylediklerine neden inanamadığımı da. Başkomiser Ding’ten şüphelenmek için hiç sebebim yoktu.” Ellerini havaya kaldırıp kanepeye çöktü.

Pei, Huang’ın kafasının karışmasını anlayabiliyordu. İdolü olan kişinin on sekiz yıl önce teşkilata ihanet ettiğini kabullenmesini nasıl bekleyebilirdi? Pei önceki değerlendirmesini değiştirdi: Huang’ın gerçekleri görmesine engel olan şey gururu değildi, Başkomiser Ding’e körü körüne hayran olmasıydı.

Mu odadaki en genç kişiydi ve “Başkomiser Ding Ke” ismi ona, iki kıdemlisine kıyasla çok daha az şey ifade ediyordu. Yine de bu, onun durum analizini diğerlerininkinden daha önemsiz kılmıyordu.

“Bize uzun zamandır bu dava çok zor olunca Başkomiser Ding Ke’nin emekli olduğu söylendi,” dedi. “Ama davayı zorlaştıranın bu adamın ta kendisi olduğunu asla tahmin edemezdim.”

Pei ve Huang sanki yanlarında olduğunu aniden fark etmiş gibi şaşkınlıkla ona baktılar.

Mu, “Başkomiser Ding bu soruşturmanın en önemli ipucu olabilecek şeyi buldu,” diye devam etti. “Onun ayarındaki bir memur bu ipucunu kesinlikle davayı çözmek için kullanırdı. Peki ama o neden kullanmadı? Neden bunun yerine işi bıraktı?”

Pei’in kafa karışıklığı bir anda kayboldu. “Başkomiser Ding’i hafife aldık,” dedi. “Davanın onu şaşırttığını düşündük ama aslında bu davaya dair herkesten çok şey biliyordu.

Soygunun arkasında Yuan Zhibang'ın olduğunu da biliyordu!"

"Yuan Zhibang mı?" dedi Huang, duyduklarına inanmadığı yüzünden okunuyordu. "Fakat bu nasıl olabilir?"

"Wen Hongbing'in ölümünün ardından Yuan adamın dul eşi ve çocuğuyla yakınlaştı. Bu durum ona geçerli bir mazeret verir. Chen'in evinin düzenine de aşinaydı ve soygun için gerekli bütün becerilere de sahipti. Bu da ona gerekli tüm araçları sağlar."

Huang yavaş yavaş gerçeği kavrıyordu. "Peki, belki bu davada sıkışıp kaldığım için kendimi böyle kötü hissetmemeliyim," dedi. "Ama Başkomiser Ding, nasıl olur da…"

Pei, "Başkomiser Ding'in iki seçeneği vardı," dedi. "Seçeneklerden bir tanesi araştırmaya devam etmekti. Bunu yapsaydı ne olurdu sence?"

"Hımm." Huang parmaklarını çıtlattı. "Teorin doğruysa Yuan hırsızlıktan tutuklanabilirdi. Çalınan paranın miktarı da göz önüne alınırsa uzun bir hapis cezası alırdı. Mahkeme parayı Chen Tianqiao'ya iade ederdi ve bu da Bayan Wen ile oğlunu zor durumda bırakırdı."

Pei, "Sadece bu da değil," diye ekledi. "Bayan Wen yardakçılıkla, hatta suç ortaklığıyla suçlanabilirdi. İfadeleri paranın nereden geldiğini bildiğini gösteriyordu."

Mu, "Bu biraz aşırı değil mi?" diyerek araya girdi. "Chen Tianqiao o parayı Wen Hongbing'e borçluydu. Mahkemelerin aslında Wen'e ait olan bu parayı ondan borç alan kişiye vereceğini ve dul kadına da dava açacağını mı düşünüyorsunuz gerçekten?"

Pei tarafsız bir tonla konuşmaya özen göstererek, "Mahkemelerin görevi kanunları korumaktır, kibar olmak değil," dedi.

Mu bir şey söylemedi.

"Başkomiser Ding'in ikinci seçeneğiyse ilkinin tam tersiydi," diye devam etti Pei. "Yani ipucunu görmezlikten

gelmek ve olayın çözülememiş vaka olarak kalmasına izin vermek. Bunu yaparsa Bayan Wen ve oğlu parayı alabilecekti. Chen Tianqiao konusunda da adalet yerini bulacaktı. Ayrıca Başkomiser Ding'in parlak öğrencisi hapse girmeyecekti. Başkomiser Ding'in yerinde olsanız hangisini seçerdiniz?"

Mu hüsranla başını salladı. "Ne seçim ama! Davayı 'çözseydi' Bayan Wen'i korkunç sona gönderecekti."

"Ve," diye ekledi Huang, "Başkomiser Ding, Yuan'ı halefi olarak yetiştiriyordu. Çırağının geleceğinin mahvolduğunu görmeye nasıl dayanabilirdi?"

Huang'ın sözleri kulağa anlamlı geliyordu. Pei, Başkomiser Ding'in stajyer seçmek için akademiye geldiği zamanı hatırladı. Ceza soruşturması öğrencileri arasında bu olasılığın haberi dalga dalga yayılıyordu. Efsanevi Başkomiser Ding'in seçeceği kişinin bir gün kriminal polis teşkilatında yer alacağını hepsi biliyordu. Pei de Meng Yun'la olan çalkantılı ilişkisine başlamadan önce bu işe adaydı. Nihayetinde seçilen Yuan oldu.

Huang sözlerine, "Fakat emin olmak zor," diye devam etti. "İlk seçenek Başkomiser Ding'i çok üzecekti ama bu ikinci seçeneğin onu rahatlatacağı anlamına gelmiyor. İkinci seçeneğe karşı da gönülsüz olduğuna inanıyorum. Yuan'ın suçunu görmezden gelmek, polis memuru olarak görevine ihanet etmek olacaktı. Başkomiser Ding'in yardımcısıydım. Onu iyi tanırdım ve onun gözünde hiçbir şey görevini yapmaktan daha önemli değildi. Kariyeri için pek çok şeyi feda etti. Bu fedakârlıklardan bazıları sıradan bir insana çok fazla gelirdi ama o hepsine dayandı. Tanıdığım en sadık hukuk savunucusuydu. Bu adam ilkelerinden asla taviz vermezdi."

Mu, "Bu yüzden ikisini de seçmedi," dedi. "Bunun yerine kaçmaya karar verdi."

Kısa bir anlığına oda sessizleşti. Pei koltuğunda öne doğru eğildi. "Şu anki düşüncemiz 7 Nisan soygununun Başkomiser

Ding için bardağı taşıran son damla olduğu yönünde. Ama soygun esnasında Yuan da aynı ölçüde stres altında değil miydi?”

Mu bunu değerlendirdi sonra başını salladı. “Herkesin bu kararları almaya mecbur kaldığını ve başka seçeneklerinin olmadığını söylüyorsunuz sanki. Davaya karışan herkesin duygularını anlamamız mı gerekiyor?”

“Her şeyin bir başlangıcı vardır. Belki de hem Başkomiser Ding hem de Yuan bu soygundan önce imkânsız bir seçimle karşı karşıya kaldılar.”

“30 Ocak rehine davasından mı bahsediyorsun?” dedi Huang.

“Hâlâ her şeyi bilmiyoruz. Yuan, Wen Hongbing’i gerçekten öldürdüyse bunu hangi koşullarda yaptığını düşünmeliyiz belki de,” dedi Mu. “Sonraki davranışı, Wen Hongbing’in karısı ve oğlu için normalin çok ötesinde bir endişe duyduğunu gösteriyor. Aslında sanki borcunu ödüyormuş gibi. Ya da çok suçlu hissediyormuş gibi.”

Pei’in kalbinde bir öfke dalgası kabardı. “Birini rehin alan ve bütün bir binayı havaya uçurmakla tehdit eden bir adamı vurdu! Wen Hongbing’in bunu yapmak için geçerli sebepleri olsa bile Yuan kendini neden suçlu hissetsin?”

Mu, “Detayları bilmesem de Yuan’ın soygunu Wen Hongbing’i öldürdükten sonra içinde uyanan bazı duygusal tepkiler nedeniyle gerçekleştirdiğine eminim,” dedi. “En olası senaryo dairede beklenmedik bir şey olması. Bir hata. Bu hatayı yapan da Yuan’dı.”

Pei gözlerini kaçırdı ama gözlerindeki parıltı durmadan artıyordu, heyecandan titreyecekti neredeyse.

“Aklınızda ne var?” diye sordu Mu.

Pei önce Mu’ya ardından Huang’a baktı. “Meslektaşım haklıysa Erinyeler’i alt etmenin bir yolunu bulmuş olabiliriz. İlk başta planladığımızdan daha basit ama muhtemelen daha etkili bir yol.”

Huang şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Mu, Pei'in ne demek istediğini hemen anladı. "Doğru," dedi, "Erinyeler'in duygu merkezini ele geçirebiliriz…"

Huang yılgınlıkla kaşlarını çatarak, "Şifreli konuşmayı bırakın," dedi.

Mu ona döndü. "Yetim kalan Wen Chengyu'nun Erinyeler olduğunu ve Yuan Zhibang'ın yıllar süren eğitiminden sonra katil olduğunu biliyoruz. Erinyeler, Yuan'ı akıl hocası ve hayat yolunu kontrol eden kişi gibi görüyor. Bildiğimiz kadarıyla da Yuan'dan şüphe etmesine yol açacak hiçbir şey olmadı. Fakat yolunun babasının ölümünden başladığını ve babasının ölümünden de Yuan Zhibang'ın sorumlu olduğunu öğrenirse kendini nasıl hisseder?"

Huang'ın yüzü aydınlandı. "Yuan'a olan inancı temelden sarsılacak. En baştan beri Yuan'ın kendisini kullandığını ve incittiğini hissedecek. Erinyeler kendini Yuan'ın planlarında bir piyonmuş gibi hissedecek. Yuan'ın yaratığı Erinyeler kimliği de dâhil bu adamla ilgili her şeyden nefret etmeye başlayacak."

Mu elini yumruk haline getirerek, "Ve böylece tek bir darbe bile vurmadan onu yeneceğiz," dedi.

"İyi fikir, çok iyi fikir," dedi Huang. Heyecanı gitgide artıyordu. "Ama bir yerde bir boşluk var. Wen Hongbing'in dairesinde tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Mu kararlıydı. "En azından ipucumuz var. Erinyeler'in kovaladığı ipucunun aynısı. Wen Hongbing'in ölümünün ardındaki gerçeği de yakında öğreneceğimizden eminim. Erinyeler de öyle."

11

TORBALI KATİL

14.13
Üst Kattaki Özel Oda, Karabüyü Bar

Huang kısık sesle, “Başka bir davadan bahsetmenin zamanı geldi,” dedi. “12 Ocak davası.”

Mu koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Loş oda gitgide karanlıklaşıyor gibiydi. “Torbalı katil cinayeti,” dedi fısıltıyla.

Huang, “Siz ikiniz bu konuyla ilgili ne kadar bilgi sahibisiniz?” diye sordu.

Pei, “Dosyalar ofisimde ama gözden geçirmek için fazla zamanım olmadı,” dedi. “Bugün zamanımın çoğunu 7 Nisan soygununu araştırmaya harcadım.”

“Hımm.” Huang başını salladı. “Mu sen Chengdu’da doğup büyüdün. Yıllar boyunca bu davayla ilgili çok şey duyduğunu sanıyorum.”

“Aylar boyunca neredeyse her gün katille ilgili yeni ve korkunç bir söylenti duyduğum bir dönem vardı,” dedi.

“Öyleyse bize bildiklerini anlat. Bir sivilin bakışıyla nasıl göründüğünü duymak isterim.” Huang kanepesine iyice yerleşti, cebinden bir sigara çıkardı ve dinlemeye hazırlandı.

Mu iki eliyle sıcak çay fincanını sıktı, sanki mümkün olan bütün sıcaklığı elde etmeye çalışıyordu. “Torbalı katil cinayeti… 1992’ydi, değil mi? Liseyi bitirmek üzereydim. Aslında final sınavlarımdan hemen önce olmuştu. Her zaman ders çalışmak için geç saatlere kadar okulda kalırdım ve bir gece, öğretmenimiz kız öğrencilerin eve kendi başına gitmesine izin vermedi. Ailelerimizin gelip bizi okuldan alması için ısrar etti. En sonunda babam geldi. Neler

olduğunu sorduğum zaman Chengdu'da çok kötü bir adamın dolaştığını ve bundan böyle tek başıma dışarı çıkamayacağımı söyledi. O andan itibaren okula gidip gelirken bana eşlik edecekti. Daha fazla soru sormaya çalıştım ama tek kelime etmedi. Bana yalnızca derslerime odaklanmamı ve bunun dışındaki hiçbir şey için endişelenmememi söyledi. Bu da beni daha fazla meraklandırdı.

Ertesi gün okulda bütün sınıf arkadaşlarım olup bitenleri tartışıyorlardı. Durumun ne kadar korkunç olduğunu işte o zaman anladım. Bu söylentileri dinlediğim için hâlâ pişmanım ama o zaman kulaklarımı tıkamama imkân yoktu. Herkes bundan bahsediyordu ve ben aylar boyunca geceleri uyuyamadım."

Huang sigarasından uzun bir nefes çekti. "Etrafta ne tür söylentiler dolaşıyordu?"

Mu boğazını ıslatmak için fincanından bir yudum daha aldı ve on yıl önceki anılarına daldı.

"Bir kızın öldürüldüğünü duydum. Katilin bir psikopat olduğunu söylüyorlardı. Kızı küçük parçalara ayırıp kızarttığını söylediler. Bu parçaları yemişti ve diğer parçaları da şehre dağıtmıştı. Hatta kimileri kızın beynini, organlarını kaynattığını iddia ettiler. Hepimiz katilin asıl isteğinin insan eti yemek olduğunu düşünmüştük."

Mu'nun sesi zayıflayıp titredi. Pei bile tarif ettiği tüyler ürpertici görüntü karşısında yüzünü buruşturdu. Yalnız Huang sakin görünüyordu. Davanın en başından beri içindeydi ve detaylara karşı hissizleşmişti. Fakat zamanın silemeyeceği tek şey soruşturmanın sonucuna dair hissettiği utançtı.

Mu birkaç derin nefes aldı ve göğsünü sıkan mengene gevşemeye başladı. "Nihayetinde okula polis geldi. Bize bazı resimler gösterdiler ve resimlerdeki nesneleri tanıyıp tanımadığımızı sordular. Hafızamda en çok öne çıkan kırmızı tüylü bir ceketti. Kurbanın öldürüldüğü sırada giydiği şey

olmalı. Hâlâ kırmızının tonunu hatırlıyorum; taze kan gibi parlak bir kırmızı. Günler boyunca o ceketle ilgili kâbuslar gördüm. Çok geçmeden katilin bir duyuru yaptığıyla ilgili söylentiler duydum, her ay yeni bir kurbanı midesine indirecekti. Bir sonraki kurbanı da fotoğraftakine benzer bir ceket giyen, uzun saçlı bir kız olacaktı.”

Huang lafa girdi. “Tamamen uydurma.”

“Sadece bir yeniyetmeydim,” dedi Mu, eli kısa kesilmiş saçlarının uçlarında geziyordu. “Gerçekle söylentiyi ayıramıyordum. Tek bildiğim ben de dâhil olmak üzere sınıftaki tüm kızların saçlarını kestirdiği ve sonraki altı ay boyunca hiçbirinin kırmızı bir şey giymediğiydi. İnsanı tüketen o korku polis akademisine girip kendimi emniyetli bir ortamda bulana kadar geçmedi.”

Pei, “Bize soruşturmayla ilgili bildiklerini, doğru olduğunu bildiğin şeyleri anlat Huang,” dedi.

Huang sigarasından son nefesi çekti ve masada söndürdü. Sesi alçak ve pürüzlü bir hal aldı. “Tarih konusunda haklıydın Mu. Torbalı katil cinayeti, 12 Ocak 1992’de orta yaşlı bir sokak temizlikçisi Dongba Yolu’ndaki çöp kutusunun yanında siyah bir çöp torbası bulunca ortaya çıktı. Meraklı bir kadındı, süpürgesiyle torbada delikler açtı ve günün ilk ışıklarıyla parlayan, taze görünen et dilimleri ortaya çıktı.

Sabah pazarına koşan bir et satıcısının düşürdüğü bir torba taze domuz eti olduğunu sandı. Esas sahibini bulmanın imkânsız olacağını düşünerek torbayı eve götürdü, şansı yaver gitmişti.” Huang sırıtmaya çalıştı ama pek beceremedi. “Torbayı karıştırmaya başlayınca tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Aslında üç şey. Tam olarak üç insan parmağı.”

Pei, Mu’ya baktı. Yüzü bembeyazdı.

“Kadın çığlıklar atarak evden çıktı. Komşuları torbada bulduğu şeyi öğrenir öğrenmez polisi aradılar. Telefon tam olarak 07.23’te geldi. On beş dakika sonra yedek bir ekiple

birlikte olay mahallindeydim. Bunun büyük bir dava olduğunu daha en başından biliyordum.

Et dilimleri çok tazeydi. Kulağa tuhaf gelse bile gerçekten pazardan alınmış domuz etine benziyordu. Torba dört buçuk kiloydu ve içinde dört yüz otuz altı dilim et vardı. Cerrah hassasiyetiyle dilimlenmiş ve düzgünce üst üste dizilmişti. Tamamen bilinçli bir şekilde. Her bir dilim iki ila üç milimetre kalınlığındaydı. Adli tıp bu dilimlerin, yetişkin bir kadının bacağından alındığını ve üç parmağın da kadının sol elinin işaret, orta ve yüzük parmakları olduğu sonucuna ulaştı."

Huang iç geçirdi, düşüncelerini toparlamak için durdu.

"Fark etmediğimiz şey bunun yalnızca başlangıç olduğuydu," dedi. "Sevk birimimize 09.37'de ikinci bir telefon geldi. Shita Yolu'nda bir şantiyede iki inşaat işçisi bir bavul bulmuştu. Mümkün olduğunca çabuk oraya gittik. Oraya vardığımda yerel polis çoktan polis kordonunu çekmişti ve çevresinde de bir kalabalık toplanmıştı.

Bavulu bulan iki işçiyle konuştuğumu hatırlıyorum. Korkudan akılları çıkmıştı. Not almaya bile vaktim olmadı. Hiçbir şey, beni o şeyin içinde göreceklerime hazırlayamazdı. Yılın en soğuk günüydü ama üstüm başım terden sırılsıklam olmuştu."

Huang dehşetten uyuşan ellerine baktı. Bir sigara daha yaktı.

Mu bir anda nefes almakta zorlandı ama bunun sebebi duman değildi. "Bavulun içinde tam olarak ne vardı?" diye sordu.

"Bir insanın kafası ve organlarının tamamı," dedi Huang, tırnaklarını avcuna batırdı. "Bahsettiğin söylentilerden bir tanesi doğruydu. Organlar kaynatılmıştı."

Mu midesinden yükselen bulantıyı var gücüyle bastırmaya çalıştı.

"Baş koyu kırmızı bir tondaydı, tamamen yumuşamış ve şişmişti. Organlar beş şeffaf torbaya bölünmüştü ve bu

torbalar başın çevresine düzgünce yerleştirilmişti. Bağırsaklar katlanıp kafatasının içine doldurulmuştu.”

Yalnızca son ayrıntı bile Pei’in tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Katili bir müşterinin vergi beyanını hazırlayan bir muhasebeci gibi sakince ve dikkatle kurbanın bağırsaklarını katlarken hayal etti. Kariyeri boyunca bu kadar soğukkanlı ve benzersiz bir suçluyla karşılaşmamıştı. Erinyeler bile bu kadar rahatsız edici olamazdı.

Huang hikâyesine devam etti. “Bavulun içindekiler herkesi şoke etti. Olayı hemen amirime bildirdim. Kamu güvenliği bürosu başkanının liderlik ettiği bir görev gücü kısa sürede toplandı. İlk toplantısı da şantiyede yapıldı ve bu toplantı, ‘12 Ocak parçalanmış ceset davası’ dediğimiz soruşturmanın başlangıcı oldu. Fakat kısa süre sonra herkes olaydan ‘torbalı katil cinayeti’ diye bahsetmeye başladı.

Görev gücü üç bölümden oluşan bir strateji geliştirdi. Cesedin diğer parçalarını bulmak için şehir çapında arama yapılacaktı; kurbanın kimliğini belirlemek için Chengdu’da yakın zamanda bildirilen kayıp kadınların kayıtlarını kontrol edeceklerdi; katilin tekrar saldırmasını önlemek için devriyeleri sıklaştıracak ve halka verilen güvenlik uyarılarının sayısını artıracaklardı.”

Pei dinlerken başını sallıyordu. “Doğru tercihler yapmışlar. Soruşturma nasıl ilerledi?”

“Cesedin geri kalanıyla ilgili arayış neredeyse anında sonuç verdi. Bazı memurlar Yangling Yolu’ndaki çöp yığınında siyah bir torba daha buldular. Çantada iki parmak da dâhil olmak üzere beş kilogram insan eti vardı. Halktan biri tarafından yine aynı gün, öğleden hemen önce Doğu Chengdu’da, otoyolun kenarındaki çalılıkta eski bir çarşafla sarılmış bir paket bulundu. Paketin içinden üçüncü torba çıktı; bunda da parmaklar ve insan eti dilimlerinin yanında makineyi andıran bir titizlikle katlanmış bir kadın iç çamaşırı takımı vardı. Bulduğumuz son şey buydu. Başka hiçbir kalıntı bulmadık.”

Pei, “O zaman şöyle özetleyebiliriz: Kurbanın dilimlenmiş etleriyle dolu üç torba ile kafasıyla iç organlarının yer aldığı bir bavul buldunuz,” dedi.

“Doğru.”

“Bu üç torba, on dört kilogramdan daha ağır olamaz, öyle değil mi? Diğer bir deyişle, iskeletinin geri kalanı da dâhil olmak üzere kurbanın en azından yarısı bulunamadı.”

“Evet,” dedi Huang, yüzüne hayal kırıklığının ağırlığı çöktü. “Bunun neden olabileceğini değerlendirmeye çalıştık. Vücudun kalan parçalarını elden çıkarmak için katilin muhtemelen daha gizli bir yöntem kullandığı sonucuna vardık. Gömme, yakma ya da Chengdu’nun dışında uzak bir yere götürme gibi. Söylentiler de vardı tabii ama bunların asılsız olduğunu eklemem lazım.”

Pei, Mu’nun az önce söylediklerini hatırlayarak, “Vücudun geri kalanını katilin yemesinden mi bahsediyorsun?”dedi. “Bu ihtimali tamamıyla göz ardı edebiliriz; bir yamyam neden kemikleri saklayıp bunca eti çöpe atsın?”

Mu, “Ya bu bir tür ayinsel cinayetse?” diye sordu.

Huang başını iki yana salladı. “Bunu da değerlendirdik. Fakat kalıntılarda ya da onlara yapılan şeylerde bilinen bir kült ya da ayin uygulamasıyla bağlantı kurulabilecek hiçbir şey yoktu.”

Bir sigara daha çıkardı, yaktı ve hızla birkaç fırt daha çekti. “Kayıp kişiler veritabanından da işe yarar bir ipucu çıkmadı, bu yüzden Chengdu’nun en çok okunan gazetelerine ilan vermekten başka bir alternatif göremedim. Kurbanın kırmızı tüylü ceketinin fotoğrafını ekledik; okulda Mu’nun gördüğü fotoğrafın aynısını. Ocak ayının on beşinde, meslek yüksekokulundan üç kız öğrenci ekibimizle temasa geçti ve oda arkadaşlarından birinin birkaç gündür ortalıkta görünmediğini söylediler. Gazetelerdeki tüylü ceket de her zaman giydiği ceketin birebir kopyasıydı.”

Tim hemen kızları alıp ceketi incelemeye getirdi. Üçü de ceketin oda arkadaşlarına ait olduğundan emindi. O

aşamada kurbanı teşhis ettiğimizden yüzde doksan emindim. Kızlar cesedi görmek istedi ama ben görmelerini istemedim. Görüntü en sert polisin bile midesini ağzına getirmişti. Fakat ısrar ettiler, ben de pes ettim, sonuçta bir yıldır aynı odayı paylaşıyorlardı.

Kafayı gördüğü an kızlardan birinin gözleri sanki bir çay tabağı kadar büyüdü. “Bu o!” diye bağırdı, bir karides gibi kıvrıldı; etrafa vücut sıvıları uçuşmaya başladı: gözyaşı, sümük, tükürük. Hoş bir görüntü değildi. Ama soruşturma açısından büyük bir adımdı. Öğrenciler gittikten sonra kayıp oda arkadaşlarının ailesiyle bağlantı kurduk. Merkezden sadece iki saat uzakta oturuyorlardı, o yüzden aynı gün geç saatlerde geldiler.

Mu burnundan uzun bir nefes verdi. “Kızları mıydı?”

“Onlar gittiğinde kurbanın kimliğini resmî olarak doğrulamış olduk: Chengdu Mesleki ve Teknik Okulu, finans ve muhasebe ikinci sınıf öğrencisi Feng Chunling.”

“Hangi gün kaybolmuş?” diye sordu Pei.

“En son 9 Ocak sabahı okuldan çıkarken görülmüş.”

Mu şaşkınlıkla, “Kız tam beş gündür kayıp mıymış?” diye sordu. “Diğer öğrencilerden hiçbiri fark etmemiş mi? Okul bu konuda nasıl bir açıklama yaptı?”

“Dönemin sonuymuş. Dersler bitmiş ve tüm kampüs final sınavlarına hazırlanmakla meşgulmüş. Okuldaki hiç kimse Feng Chunling’in kaybolduğunu fark etmemiş. Arkadaşlarının çoğu yalnız başına çalıştığını düşünmüş. Oda arkadaşları yokluğunu fark etmişler tabii ama bunu düşünmemişler.”

Pei, “Birkaç gün kaybolmasına rağmen oda arkadaşları bir şey düşünmemiş mi?” dedi.

“Söylediğim gibi Feng’in evi okula nispeten yakındı. Eve gittiğini sanmışlardır. Gazetedeki ilan olmasa araştırmamız en azından birkaç gün daha sürerdi muhtemelen.”

“Kurban, oda arkadaşlarıyla pek yakın değildi galiba.”

Huang başını salladı. “Feng normal bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu: orta boy ve yapıda, sadece yirmi yaşında. Ama sınıf arkadaşlarına göre içe dönük biriydi, hatta asosyaldi. Oda arkadaşlarıyla da nadiren diyaloğa girermiş. Odasındayken genelde kafasını bir kitaba gömermiş. Boş zamanlarının çoğunu da kampus dışında geçirirmiş ama nereye gittiği, ne yaptığı, kimlerle ilişki kurduğu konusunda çok az fikrimiz vardı.”

“Sosyal yaşantısının doğru bir resmini çizmekte zorlandınız galiba.”

“Kesinlikle. Şimdi olsa çok daha kolay olurdu, cep telefonunu kontrol ederdik. Ama o zamanlar memurlar işleri eski usulle yapmak zorundaydı; insanlara sorular sorup bize faydalı cevaplar vereceklerini umuyorduk. Kurban kendi hâlinde biri olunca ipucu elde etmek de çok zor oldu.”

“Peki, aramayı nasıl yürüttünüz?”

“En basit yöntemi kullanmak dışında bir seçeneğimiz yoktu: samanlıkta iğne arama yaklaşımı.”

Pei başıyla onayladı. “En basit yaklaşım çoğu zaman aslında en etkili olandır. İnsan gücüne sahip olman yeter.”

“İnsan gücü sorun değildi. Chengdu’nun kamu güvenliği bürosu kamuoyu baskısına boyun eğip olayı bir yıl içinde çözeceğine dair söz verdi. Bu da soruşturmaya yardımcı olmaları için şehrin tüm polis gücünü harekete geçirdi ve hemen şehir çapında bir insan avı başlatıldı. Arama yarıçapımız iki özel alanı kapsıyordu ve hedefimizde üç tür birey vardı. Meslek okulu, kurbanın yaşadığı çevre olduğu için arama yarıçapımızın merkezindeydi. Okuldaki hemen hemen her öğrenciyi ve öğretim üyesini araştırdık. Okul çevresindeki dükkânlarda, restoranlarda ve diğer kamusal alanlarda insanlarla konuştuk.”

“Herhangi bir ipucuna ulaşabildiniz mi?”

“Şüpheli birini bulamadık. Feng Chunling’in okulun ana kapısının yakınındaki bazı müzik mağazalarına ve kitapçılara uğradığını öğrendik. Bize 10 Ocak’tan beri buralarda

görülmediğini söylediler. Bu bilgiyi düşündükçe bize anlamsız gelmeye başladı.”

“Arama yarıçapına nasıl karar verdiniz?”

“Kurbanın kalıntılarının bulunduğu dört yer, bir karenin dört köşe noktasını oluşturuyordu. Dört paketin hepsini aynı anda sürüklemenin lojistik açıdan zorluğu düşünüldüğünde, şüphelinin kalıntıları dağıtmak için dört ayrı yolculuk yaptığı sonucuna vardık. Psikoloğumuz da adımlarını tekrarlamaktan kaçınacağını söyledi. Böylece cinayetin o alanın bir yerinde işlendiği anlaşıldı. Biz de araştırmamızı bu geniş alana, girişine yakın müzik dükkânları ve kitapçılar da dâhil olmak üzere okulun kendisine yoğunlaştırdık.”

Pei, “Verimli oldu mu?” diye sordu.

Huang başını iki yana salladı.

Pei avuçlarını birbirine sürttü. “Üç tür bireye odaklandığını söylemiştin?”

“Doktorlar, kasaplar ve göçmen işçiler. Vücuda verilen hasarın büyüklüğüne bakılırsa katilin midesi sağlamdı ve diseksiyon* konusunda da yetenekliydi. Doktorlar ve kasaplar bu profile en uygun kişilerdi. Bildiğimiz gibi göçmen işçiler de toplumun en alt basamaklarından geliyorlar ve şiddet suçlarının orantısız biçimde yüksek bir bölümünden onlar sorumlular.”

*** Diseksiyon, (ayrıca anatomizasyon adı da kullanılır) seçici fonksiyonların ve bileşenlerin ilişkilerinin gözlemlenmesi için sökme ve içyapının belirlenmesi amacıyla yapılan yardımcı bir işlemdir. (e.n.)**

“Bu size herhangi bir ipucu sağlamadı mı?”

“Bir tane bile yoktu,” dedi Huang, başını eğdi. Sigarasının külünü silkelerken ağzını buruşturdu.

Pei, “Adam yaptığı işte iyiymiş, orası kesin,” diye mırıldandı. Doğruyu söylemek gerekirse polis teşkilatının bir arama yarıçapı, iki alan ve üç tür şüpheli stratejisi iyi kurulmuş bir stratejiydi. Fakat bu durumda tek bir sonuç bile elde edememişlerdi. Ya katil bir adım önlerindeydi ya da

yaklaşımlarının temeli kusurluydu. “Öyle görünüyor ki samanlıkta iğne arama yöntemi, en iyi yöntem değilmiş. Vücut parçalarının bırakıldığı yerlerde başka ne buldunuz?”

“12 Ocak’ta Chengdu’ya kar yağdı,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Gece yarısı başladı ve sabah dokuzda dindi. Kar kurbanın kalıntıları dağıtırken bırakabileceği tüm ayak izlerini, parmak izlerini ve diğer izleri yok etti. Katilin o günü hava koşullarından dolayı seçtiği sonucuna vardık.”

“Çıkarımınıza ben de katılıyorum. Adam her hareketini hesaplamıştı.” Pei bir an için düşündü. “Cesedi nasıl kestiğine ve hazırladığına dair başka bir şey buldunuz mu? Bu birkaç ipucu sağlayabilirdi.”

Huang üzüntülü bir bakış attı. “Aynı şeyi düşündük ama sonuçsuz kaldı. Vücut parçalarını koyduğu torbalar herhangi bir market ya da mağazadan alınabilecek türdendi. Mağdurun başını ve iç organlarını koyduğu bavulun dikkat çekici bir tarafı yoktu; yapılış şekli ve yıpranma izleri, en azından beş yılık olduğunu gösteriyordu. Son beş yılı nerede olduğunu bulmaya çalışarak geçirmek boşa kürek çekmek olurdu.”

Pei anlayışla başını salladı. “Katil her ihtimali hesaba katmış gibi.”

“Şüpheli, tahkikat süreçlerimize anlaşılmaz şekilde aşina görünüyordu. Hangi yaklaşımı benimsediğimizin önemi yoktu, ne yapacağımızı zaten tahmin ediyordu. Görev gücü ve ben bu dava üstünde aylarca gece gündüz çalıştık ama somut tek bir sonuç alamadık. Nihayetinde gururumu bir yana koyup Başkomiser Ding Ke’yi aramaktan başka çaremin olmadığını hissettim.”

Pei, “Başkomiser Ding,” diye mırıldandı. “Torbalı katil cinayetinden sekiz yıl önce mi emekli olmuştu? Ama sana sık sık yardım etmeye devam etti değil mi?”

“İkisi de doğru. Aslında benim akıl hocamdı. Ne zaman bir soruşturmada başım sıkışsa yardım isterdim. O dönemler banliyöde saklanıyor, kuşları ve çiçekleriyle ilgileniyordu.

Deyim yerindeyse basit bir hayat. Şakaklarındaki saçlar çoktan ağarmış olsa bile bir polis olarak hiç olmadığı kadar enerjik görünüyordu. Diğer taraftan beni gördüğüne pek de sevinmiş gibi görünmüyordu. Her ziyaretimin hayatından birkaç gün çaldığını söylerdi."

Pei bunu çok iyi anlıyordu. Polislik herkesin yapabileceği bir iş değildi. Araştırmaya başladığınız bir vaka hayatınızdaki her şeyin önüne geçerdi.

Mu sabırsızlıkla, "Peki, bu soruşturmayı Başkomiser Ding'e sorduğunda ne oldu?" dedi.

"Her zamanki gibi şikâyet etti. Söylenmeyi bitirdikten sonraysa uzun uzun dava dosyalarına baktı. Birkaç hafta sonra tekrar gelmemi söyledi. Birkaç hafta! Daha önce hiçbir davaya bu kadar zaman harcamamıştı."

"Sürenin bu kadar uzun olmasının belli bir sebebi var mıydı?"

"Davayı çözmek için kendine bu kadar süre vermişti. Daha öncekilerde çoğunlukla bir iki gün içinde geri gelmemi söylerdi. Daha fazla zamana ihtiyacı olursa beş gün. Ama asla bir haftadan daha fazla olmazdı. Tekrar yanına gittiğimde birkaç yorum yapar ve belki bir iki soru sorardı. Toplamda birkaç kelimeden fazlasını söylemezdi ama her noktayı uzun saatler boyunca düşündüğünü görebilirdim. Ne zaman Başkomiser Ding'le görüşüp sonra davaya geri dönsem, görüşüm netleşmiş olurdu. Sanki cevaplar yüzüme bakıyordu. Her seferinde."

Pei, "Peki, bu davada ne oldu?" diye sordu.

Huang iki memura da baktı, yüzü asıldı. "Ne olduğunu biliyorsun."

Mu, "Onu bir daha görmedin," dedi.

"Birkaç hafta beklemek yeteri kadar zordu zaten. Ardından evine gittiğimde çoktan taşındığını öğrenmeyi hiç beklemiyordum, hazırlıksız yakalandım. Nereye gittiğini veya onunla nasıl temasa geçebileceğini bilen kimse yoktu."

Mu’nun empatisi dilini tutmasını sağlamadı. “Bana kasten senden kaçıyormuş gibi geldi.”

Pei konuyu değiştirdi, “Dava onu şaşırtmıştır,” dedi.

“Kesin bir şey söyleyemem. Tek bildiğim onu bir daha görmediğim.”

Pei masaya baktı, başını iki yana salladı. Başkomiser Ding gibi birinin davayı çözememekle yüzleşmek yerine kaçıp gitmesi hayal kırıklığı yaratmıştı. Adam sözünü tutmamıştı.

Mu iç geçirerek, “Başkomiser Ding bile vazgeçmiş,”dedi. “Soruşturmada bundan sonra bir ilerleme oldu mu?”

Huang onlara bakarak acı acı güldü. “Size yalan söylemeyeceğim. Başkomiser Ding’le olan bağlantımızı kaybettiğimizde tamamıyla çaresiz kaldık. Ama ben kriminal polisin başkomiseriydim ve hiç umut yok gibi görünse de en cesur yüzümü takınıp her şey yolunda gibi davranmam gerekiyordu. Sonraki birkaç ay hem ben hem de memurlarım, şehirdeki her şeyi ince eleyip sık dokuyarak inceledik. Ne var ki tahmin ettiğimiz gibi şüpheliden pek bir iz bulamadık. Soruşturmayla ilgili kamuoyu tepkisini azaltmak için yılın sonunda görevimden istifa ettim.”

Mu’nun Huang’a bakışları yumuşadı.

Huang beklenmedik şekilde hafifçe gülümsemeyi başardı. “İster inanın ister inanmayın, polis teşkilatından ayrılmak, kendimi özgür hissetmemi sağladı. Dava sinirlerimi bozmuştu.”

Mu, “Hem sen hem de Başkomiser Ding ikiniz de bu soruşturmadan kaçmayı tercih ettiniz,” dedi “Ama senin yanıtın daha farklı oldu. Artık polis olmasan da davayı unutmadın. Resmî olarak faili meçhul vaka olarak kabul edilmesinden sonra bile katili aramaya devam ettin. Bundan asla vazgeçmedin, yanılıyor muyum?”

Huang’ın gözleri parıldadı. “O katile bunu ödeteceğim. On yılımı alsa bile umurumda değil. Lanet olsun, hayatımın geri kalanını alsa bile umurumda değil!” Düşüncesini bu şekilde ilan ettikten sonra yüzündeki öfke dağıldı. “Aslında bu barı

açmamın nedeni katilin kimliğini açığa çıkarmaya çalışmaktı,” dedi. “İçeri girdiğinizde çalan müzikle ilgili ne düşündünüz?”

Pei, “Boğucu,” dedi.

“Sahnede gerçekleştirilen kanlı teatral gösterilere uygun bir müzik.” Mu alt katta gördüğü korku filminden bir sahneyi andıran “performansı” hatırladığında tüyleri ürperdi. Aktör seyircilerden birini sahnedeki yarı çıplak aktrisi bıçaklamaya davet etmişti. Sahte olduğunu varsaydığı kan kadının göğsünden fışkırmıştı. “Bu gösteri pek çok yasal sınırı aşmaya yaklaştı,” dedi. “Zevk sınırlarına gelince de…”

“Sadece el çabukluğu. Bu gösterilerde yaralanan kimse olmadı, kanı da şehir merkezindeki küçük bir dükkân üretiyor.”

Huang nazikçe Mu’ya gülümsedi. “Şimdi içeri girdiğinizde müziğin size nasıl bir his verdiğini bana biraz daha anlatın,” dedi.

Pei, “Korku ve çaresizlik vardı,” dedi. “Acımasız bir his; insanın kafasına vuruyor gibi çığlıklar ve gürlemeler, ağır bir gitar, davullar… Bazılarında sağlıksız düşünceleri harekete geçirebilir. Hatta belki şiddetli fantezileri de…”

“Kesinlikle. Az önce ‘boğulmak’ dedin. Aslında içeri girdiğinizde duyduğunuz parça adı ‘boğulmak’ anlamına gelen bir gruba ait. İlk duyduğumda bir grup insanın bunu prova edip kaydettiğine inanmakta zorlandım. Ama bir hafta sonra kendimi dinlemeye devam etmekten alıkoyamadım.”

Huang bir sigara daha yaktıktan sonra odanın öbür ucuna yürüdü ve köşedeki komodinden ağır bir kanıt torbası çıkardı. Pei ve Mu’ya dönerek torbayı görmeleri için kaldırdı. “İyi bakın,” dedi. “Alt kattaki performanslar sırasında çaldığım tüm müzikler bu kasetlerden geliyor. Bunları ilk kez 1993 kışında bir gece geç vakitte dinledim. Sadece ben ve kulaklığım… Bitirdiğimde Ağustos ayındaymışız gibi ter içinde kaldım. Dünyanın ölüm ve şiddetle dolu olduğunu,

tamamen çaresiz olduğumu ve kaçacak yerimin olmadığını hissettim.”

Pei başını yavaşça salladı. Aşağıdayken o da aynı şeyleri hissetmişti. Şeffaf torbanın içine baktı. Kasetler İngilizce kelimelerle kaplıydı ve kenarlarında delikler açılmıştı.

Kasetleri görmek, bazı anıların aklına üşüşmesine yol açtı. Artık CD’ler popülerdi ama seksenler ve doksanlarda Çin müzik piyasasını kasetler dolduruyordu. Merakla, “Bu kasetler 12 Ocak davasıyla mı ilgili?” diye sordu.

“Bunlar kurbanın kasetleriydi. Üniversitenin yakınındaki müzik mağazalarının birinden alınmış *da kou dai*’ler.”

Pei bu yabancı terimi kolayca telaffuz ederek, “*Da kou dai* nedir?” dedi.

Mu şaşkınlıkla sırıttı. “Galiba bunun için fazla yaşlısınız Başkomiser Pei. İfade ‘delikli kasetler’ anlamına geliyor ve tam da tanımlandığı gibiler. Bakın, yurtdışındaki müzik mağazalarında stok fazlası kasetler olunca, bu kasetlerin kenarına ufak bir delik açıp plastik atık olarak Çine satarlardı. Genelde delikler bandı delmezdi, bu sayede de kasetler hâlâ çalınabilirdi. Da kou dai denen bu kasetler Çin’in yeraltı müzik piyasasına girdi. Lisede ve üniversitede bütün arkadaşlarım bunlardan alırdı.”

Huang, “Tim bu kasetleri parmak izi almak için topladı,” dedi. “Sınıf arkadaşlarına bakılırsa Feng bu kaset setine çok düşkündü. Biri onunla yakınlaştıysa bu kasetlerde parmak izi bırakmış olabilirdi. Ne yazık ki adli tıp işe yarar bir şey bulamadı. Bu kasetler hiçbir zaman resmî olarak kanıt sayılmadı. Muhtemelen bir hataydı ama nihayetinde tim bunları tamamen unutmuştu. Emekli olmaya karar verdiğim gece bunlara denk geldim. Onları neden sakladığımı bilmiyorum ama sakladım işte.”

Mu, “Sonra bir gece onları dinledin,” dedi.

“Hiç de basit bir deneyim değildi,” dedi Huang. “O geceye kadar dinlediğim en sert müzik herhalde Ciu Jian’dı,” -Pei bu ismi duyunca belli belirsiz bir şekilde başını salladı, o

bile sözümona ‘Çin rock müziğinin babası’ olan bu kişiye aşinaydı- “Belki de the Carpenters. Fakat bundan elde ettiğim şey bir rahatsızlığı telafi etmekten daha fazlasıydı.” Huang’ın sesi çatlayınca çayından bir yudum aldı. “Bu müziği dinlemek Feng Chunling’i gerçekten anlamama yardım etti. Ayrıca bana ne türden insanlarla vakit geçirdiği konusunda fikir verdi.

Timi yönetirken Feng Chunling hakkında bildiklerimizi kaba bir psikolojik profil oluşturmak için kullandık: yalnız, içe dönük, duygusal açıdan karışık olmayan. Ne var ki bu müziğin bende uyandırdığı duygular, oluşturduğumuz profili tamamen altüst etti bana kalırsa. Bunu dinlemeden önce 12 Ocak cinayetini nasıl bir canavarın işlediğini hayal etmeyi bile hemen hemen imkânsız buluyordum. Böyle biri Feng’i öldürürken ne düşünürdü? Katilin düşüncelerini ya da motivasyonunu anlayamamıştım. Ama bu kasetleri dinlememden önceydi. Bunlar basit kasetlerden daha fazlası: kurbanın geride bıraktığı mektuplar.”

Pei hâlâ kanıt torbasının içindeki kasetlere baktığını fark etti.

Huang, “Kasetlerin kutularındaki İngilizce yazıları okuyabilirsen tam olarak ne demek istediğimi anlayacaksın,” dedi.

Pei gözlerini kısarak kaset kutularından birine birkaç saniye baktı ama yazıları anlayamadı. Mu’ya döndü. “İngilizcen nasıl?”

“Yeterince iyi.” Mu elini uzattı.

Pei utangaç bir bakışlar torbayı ona verdi. “Okul bittiğinden beri tek kelime İngilizce kullanmadım.”

Mu kayıtsızca omzunu silkti. Bir dakika boyunca kasetlerden birinin kartonetini inceledi, sonra çevirmeye başladı.

“Roadrunner adındaki bir plak şirketi tarafından 1992’de yapılmış bir derleme. Metin aşağı yukarı şöyle bir şey söylüyor: ‘Heavy metal şarkı sözlerinin en belirgin özelliği

ölüme, şiddete ve cinsel arzuya duyduğu hayranlıktır. Nietzsche'nin uçurumla ilgili derin düşüncelerinin enfes bir ifadesidir. Kendini bu müziğe kaptıranlar ölümün iyiliğe üstün gelmesine, medeniyetin temellerinin çökmesine, insanın doğuştan gelen şiddetinin galip gelmesine ve dünyanın şehvet tarafından tüketilmesine tanıklık edeceklerdir. Duyularınızı nihilizmle uyuşturabilirsiniz ama ölümün her şeyi örten gölgesinden hiçbir zaman kaçamazsınız. Kurtuluşun tek yolu ölümün tadını metal müzik aracılığıyla almaktır.'"

Onaylayarak, "Eski İngilizce profesörümü utandırdın," dedi Huang. "Bu kasetlerden parmak izi ya da diğer izleri almaya öyle yoğunlaşmıştık ki üstüne ne yazıldığını zar zor fark edebildik maalesef. Kartonetlerdeki metni kasetleri dinledikten sonra tercüme ettirdim ama o zamana kadar soruşturma döneminin sonuna çoktan gelmiştik. Eğer timde senin gibi biri olsaydı işler çok daha farklı olabilirdi Mu!"

Pei, "'Canavarla savaşan kişi sonunda bir canavara dönüşmemeye dikkat etmelidir. Boşluğa uzun süre bakarsan, boşluk da sana bakar,'"* dedi.

*** Nietzsche'nin *İyinin ve Kötünün Ötesinde* adlı kitabında yer alan ünlü bir cümlesi. (ç.n.)**

Huang buz gibi soğuk bir sesle, "Boşluğa zaten baktık," dedi. "Bu kasetlerin içindeydi."

Mu'nun dikkati dağılmıştı. Kaseti usulca sehpanın üzerine bıraktı. "Bu doğruysa o zaman Feng'in duygusal dünyasının pek çok yaşıtından çok daha derin ve karmaşık olduğu anlaşılıyor," diye mırıldandı. "Belki de diğer öğrencilerle ilişki kurmak ona imkânsız gelmişti. Yoksa neden bu kadar mesafeli ve yalnız görünsün? İlgi alanları varsa kendisi gibi düşünen insanlardan oluşan küçük bir arkadaş grubu da olmuştur. Bu ilişkiler kampüs dışında kurulmuştur. Farklı bir çevredeyken tamamen farklı bir yönünü göstermiş olabilir.

Alternatif müzik zevkine bakarsak aynı ölçüde alternatif deneyimleri de olmuştur.”

“Tam olarak öyle!” diye haykırdı Huang. “Aklımı okudun gerçekten. Senin gibi psikoloji uzmanlığım olmadığı için içimden gelen seslere güvenmek zorundayım. Teorim şöyle.” Oturduğu yerden doğruldu. “Kurban ve katil birbirlerini heavy metal müzik sayesinde tanırlar. Hatta kou dai’leri satan dükkânda tanışmış da olabilirler. Arkadaş olurlar. Şiddet, seks, ölüm konularında konuşurlar. Feng Chunling için bu sözler çoğu insan için olduğu gibi sadece fanteziden ibarettir. Oysa katil için bunlar, sapkın dürtülerini keşfetmenin yoludur. Derken bir gün herhangi bir sebeple belki beklenmedik bir tartışmanın ya da cinsel açıdan reddedilişin ardından katil dürtülerini daha fazla kontrol edemez. Tüm bastırılmış dürtüleri açığa çıkar. Tecavüz, cinayet, sakatlama; üst üste korkunç suçlar işler. Belki, sadece belki, tüm o zaman boyunca kafasının içinde bu müzik çalmaktadır.”

Huang konuşurken Pei ve Mu’yu izliyor, cevaplarını heyecanla bekliyordu.

Duvardaki saat sessizce geçen saniyeleri gösterdi. Nihayet Mu cevap verdi.

“Söylediğin gibi psikopatik bir cinayet olsaydı katilin öncelikli amacı şiddetli bir cinayet eylemiyle eşsiz bir zevk duygusuna ulaşmak olurdu. Benzer vakalar üzerindeki tüm araştırmalarımız, katil açısından böyle bir zevke direnmenin zor olduğunu ortaya koyuyor. Bağımlılık yaratıyor. Yakalanana kadar da öldürmeye devam ediyorlar. Bu kişilere seri katil diyoruz.”

Huang, “Böyle söylediğinde daha akla yatkın geliyor,” dedi düşünceli bir şekilde başını sallayarak. “Şu an avımı yakalayabileceğime daha çok inanıyorum. Feng’in öldürülmesinin üstünden on yıl geçti. Katil yeni bir cinayet isteğiyle yanıp tutuşuyordur. Barım da piç kurusunun dürtülerini serbest bırakması için ideal bir yer. Şiddetli ve

şehvet dolu dürtülerini, en sevdiği müzik eşliğinde serbest bırakabilecek. Bu barı işletmeye devam ettiğim sürece elbet bir gün buraya gelecek.”

Pei mola vermek istediğini işaret eder gibi ellerini kaldırdı. “Ona kurduğun tuzağı anlıyorum ama katil profilin varsayımlara dayanıyor, daha fazlasına değil,” dedi. “Mantık çerçevesinde konuşursak hâlâ destekleyici kanıtların yok. Bu kasetler sana varsayımlarla bulunmana yetecek kadar şey verdi ama katilin profili konusunda pek çok farklı olasılık var. Bu barın onu ortaya çıkma konusunda ikna etmeye yeterli olacağından emin değilim.”

Huang bunu değerlendiriyormuş gibi görünüyordu, kaşlarını kaldırıp indirdi. Pei onu anlayıp anlamadığını merak etti. Fakat Huang’ın cesareti kırılmamıştı. Bir kez daha gözleri parladı.

“İhtimal yüzde bir bile olsa vazgeçmeyeceğim! Doğrusunu istersen kabul ediyorum, alt kattaki gösteriler tam olarak yasal sayılmaz. Ama böyle şeyler için endişelenemiyorum. Vicdanımı tatmin etmem lazım. Hepsi o piçin yüzünden. Onu elime geçirdiğimde yasanın bana ne yapabileceği zerre kadar umurumda olmaz!”

“*Yasanın bana ne yapabileceği zerre kadar umurumda olmaz!*” Huang’ın sözlerini idrak ederken Başkomiser Pei kaskatı kesildi. Karşısında oturan adam kötülüğü cezalandırmak için yasaları çiğnemeye istekliydi. Bu çalışma yöntemi tüyler ürpertici derecede tanıdıktı.

Bu adam onun düşmanı mıydı, değil miydi?

Eğer değilse, bu durumdan Erinyeler’e dair ne çıkarılabilirdi?

12

OFİSTEKİ KAN

23.25
Chengdu Şehir Merkezi

Longyu Grubu’nun merkezi basitçe Longyu Binası olarak bilinen yirmi yedi katlı dev bir yapıydı.

Gece yarısına sadece yarım saat kalmasına rağmen binanın pencereleri ışıktan parlıyordu. Güvenlik gayet sıkıydı, on sekizinci kat hemen hemen geçilmezdi. Koridorun her köşesine bir bekçi konuşlandırılmış, asansör kapılarıyla koridorun sonundaki güvenlik kapısı arasında son teknoloji ürünü kameralardan hareket sensörlerine ve metal dedektörlerine kadar her türlü ek güvenlik önlemi alınmıştı.

Güvenlik merkezi birinci kattaydı. Binanın her bir girişinin, çıkışının, asansörünün, koridorunun, salonunun ve odasının canlı yayınlarını gösteren güvenlik monitörleri buraya sıra sıra dizilmişti. Güvenlik merkezinde bulunan herkes binanın herhangi bir köşesinde olup biten her şeyden haberdar olabilirdi. Bu gece orada hepsi siyah giyinmiş dört adam vardı. Ekranlara paralel bir çizgide duruyorlardı ve her biri gözlerini monitörlerin kendi payına düşen kısmına sabitlemişti. Arkalarında da Hua Birader ve Long Birader vardı.

Hua ve Long Biraderler belirli bir görüntüye bakıyorlardı. İlk bakışta onlarınki diğer monitörlerin iki katı kadarmış gibi görünse bile bitişik iki monitörden oluşuyordu aslında. Gösterilen görüntü on sekizinci katta bir zamanlar ofis olan odadan geliyordu. Oda çok büyüktü, panaromik görüntü sağlayabilmek için iki kameraya ihtiyaç duyulmuştu. Sıkı

şekilde takip edilen oda eskiden Başkan Deng'in özel ofisiydi ama artık bir yatak odasına dönüştürülmüştü.

Yatak odası parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Başkan Deng'in masası, sandalyeleri ve diğer mobilyaları hâlâ yerli yerindeydi ama odaya iki yatak eklenmişti. Biri doğudaki duvarda, diğeriyse onun karşısındaydı.

Yatakların birinde işaret direği kadar ince bir adam derin uykudaydı. Diğerinde ise gülünç bir şekilde tombul olan bir adam horluyordu.

Long Birader'in gözleri orada durup onları izlerken kızardı. Uzun uzun esnedi.

Hua Birader gözlerini ekrandan ayırmadan, "Yorgun musun?" diye sordu nazikçe.

Long, "iyiyim," diye yanıtladı. İki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Kendini bu kadar zorlamana gerek yok. Monitörleri izliyorum, ikimizin birden burada olması şart değil."

"Öyle de olsa sorumlu hissediyorum. Kendime rahatlama hakkı vermeyi göze alamıyorum. Başkan Deng'i zaten kaybettik, Başkan Yardımcısı Lin'i de kaybedersek bu Longyu'nun sonu olur."

Long ekrandaki tombul adamı, Longyu Grubu'nun başkan yardımcısı Lin'i izlemeye devam etti.

Hua Birader kıkırdadı. "Bunu tek başıma yapabileceğime güvenmiyorsun, değil mi?"

Long hafifçe gülümsedi. "Bunu nasıl söylersin? Başkan Deng öldürüldüğünde pek çok meslektaşımız oradaydı; kimse olanlar için seni suçlamıyor. Burada olma sebebim senden şüphe etmem değil, binanın güvenlik sistemini tanımam gerektiği için buradayım. Bunu yapmazsam gelecekte yükün bir kısmını senin sırtından nasıl alabilirim?" Hua'nın omzunu okşayarak dostluk gösterdi.

Hua adamın elini itti. "Yeter. Sadece dikkatini ver ve emirleri uygula."

"Elbette."

Hua ekranın köşesindeki saate baktı. “Yarım saatten az kaldı,” diye mırıldandı.

“Şimdiden söylüyorum, bu adam kazanamayacak. Bu kadar sıkı bir güvenlik varken nasıl gizlice geçebilir? O odaya fark edilmeden sadece bir hayalet girebilir.”

Hua başını sallayarak, “Rahat davranmayı göze alamayız,” dedi. “Bitiş saatine yaklaştıkça daha da dikkatli olmamız gerekiyor. Hamle yapmak için son ânı bekliyor olabilir.”

“Ben asıl gelmemesinden daha çok endişe ediyorum. Binaya adımını atarsa derisini canlı canlı yüzerim ve Başkan Deng’in cenazesinde adak olarak onu yakarım.”

Hua Birader cevap vermedi. Yalnızca gözlerini ekrana dikti. On sekizinci kattaki iki adam hâlâ derin uykudaydı. Köşede yanıp sönen zaman göstergesi dışında odadaki her şey son derece hareketsizdi.

Sonra birdenbire ekranlar karardı.

Long Birader, “Ne oldu öyle?” diye haykırdı.

Hua Birader, “Elektrik kesildi,” dedi.

Kısa sürede kesintinin boyutunu anladılar. Sadece monitörler kararmakla kalmamıştı, tüm güvenlik merkezi karanlığa gömülmüştü.

Long, “Sorun var!” diye bağırdı. Karanlıkta oturduğu yerden fırladı ama çıkışın yerini bilmediğini fark etti. “Şimdi ne yapacağız Hua?”

Hua parmakları ince bir zinciri tutana kadar duvara doğru ilerledi. Zinciri çekti ve panjur açıldı. Pencereden giren yapay ışık odayı loş bir aydınlıkla dolduruyordu.

Long Birader sadece Hua’nın bu ışıkta daha da kaba görünen yüzünü görebiliyordu. “Diğer binalarda elektrik var,” diye fısıldadı. Yüreği ezildi. “Zhao, Song, beni takip edin!” Kapıya koştu ve siyah takım elbiseli iki adam da hemen arkasından gitti. Diğer ikisi Hua’yı izliyor ve talimat bekliyordu.

“Kimse kımıldamasın!” diye kükredi Hua.

Long dönüp hissiz bir şekilde ona baktı.

Hua'nın yüz ifadesi son derece ciddi, ama tamamıyla sakindi. Bir telsiz çıkardı, "Jie?" dedi.

On sekizinci katın baş gözlemcisi, "Jie konuşuyor," diye yanıtladı.

"Orada durum nasıl?"

"Elektrik tamamen kesildi."

"Farkındayım," dedi Hua. "Başka bir şey görüp görmediğini soruyorum."

"Şu an bir şey yok."

Güvenlik merkezinde toplu bir iç çekiş yankılandı.

Hua, "Orada ışık var mı?" diye sordu.

"İkimizin acil durum fenerleri var. Şu an bir tehlike yok."

"Harika. Ne olursa olsun ofisin kapısını korumaya devam etme mecburiyetiniz var. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Anlatabildim mi?"

"Kesinlikle efendim!"

"Bir şey olursa benimle iletişime geç." Hua Birader telsizi indirdi ve kararmış monitörlerin önündeki pozisyonlarını korumaya devam eden siyah giymiş iki adama baktı. "Yedek jeneratörün yerini biliyor musunuz?"

İki adam neredeyse aynı anda, "Evet efendim," diye cevap verdi.

Hua onlara elini salladı. "İkiniz birden harekete geçin. Üç dakikanız var."

İki adam başka bir şey söylemeden uzaklaştı, ayak sesleri koridorda yankılandı.

Hua, Long Birader'e döndü.

Long, Hua'dan daha yaşlı ve daha uzun boyluydu ama Hua'nın duruşundaki heybet Long'a kendini küçücük hissettiriyordu. Cesaretini toplayarak, "Durum değişti. Neden burada kalıyoruz? Yukarı çıkıp yardım etmemiz gerekiyor," dedi.

Hua, “Bütün binanın elektriği kesik,” diye cevapladı. “Sence on sekizinci kata kadar basamakları tırmanmak ne kadar sürer?”

“Şey…” Long’un yüzü kızardı, ardından bir tahminde bulunmayı göze aldı. “Belki otuz beş dakika.”

“Otuz beş dakika mı? Bunu başarsan bile soluk soluğa kalacak, hırıltılı nefesler alacaksın. Karanlıkta el yordamıyla ilerlerken tam bir kolay hedef haline geleceksin. Oraya koşmanın ne anlamı var? On sekizinci katta nöbet tutan düzinelerce insan var zaten. Ofisin demirden kapıları sıkıca kapatıldı ve anahtarlar da bizde. İçeri kimse giremez, öyleyse neden panikleyelim? Görmüyor musun, düşmanımızın tam da yapmamızı istediği şey bu. Sakinliğimizi kaybedersek bir fırsatı olur.”

Neler olabileceğini düşünürken Long Birader’in sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Ya merdivenlerden koşarken katille karşılaşırsa? Titreme dürtüsüne direndi. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Hua Birader, “Planımıza bağlı kalacağız,” dedi sertçe. “Yedek jeneratör her an devreye girebilir. Bizim işimiz pozisyonumuzu korumak ve dışarıdan bir gücün müdahale etmemesini sağlamak.”

Geri dönüp sandalyesine oturdu. Yapılacak daha iyi bir şey bulamayan Long da aynısını yaptı.

Arkalarında kalan siyah takımlı iki adam sessizce bekledi. Birkaç dakika geçti. Nihayet tekdüze bir uğultuyla binanın ışıkları tekrar canlandı.

Güvenlik monitörleri parlamaya başladı ama görüntüde gri lekelerden başka bir şey görünmüyordu. Dört adam hiçbir şey söylemeden, yavaş yavaş netleşip farklı şekiller almaya başlayana kadar görüntülere baktılar.

Hua Birader köşedeki iki monitöre baktı, gözleri öyle büyüdü ki Long Birader yuvalarından çıkıp çıkmayacaklarını merak etti.

“Bu nasıl oldu?” dedi Hua, sesi fısıltıdan birazcık daha yüksek çıkmıştı.

Monitördeki görüntüler kapıların hâlâ kapalı ama ışıkların açık olduğunu gösteriyordu. Yataktaki iki kişi hâlâ derin uykudaydı. Bir ayrıntı dışında her şey elektrik kesintisinden öncekiyle aynıydı. Şimdi odada ayakta duran üçüncü bir kişi daha vardı.

Yeni gelen kişi batı duvarının yanındaki yatağa yaklaştı. Bariz bir hırsla yürüyordu. Sağ eli ışığa uzandı ve parmaklarının arasında parlayan küçük, ince bir nesne gördüler.

Long, “Ne yapmalıyız Hua Birader?” diye sordu. Koltuğun kollarını tutarken parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Hua Birader’in verecek bir cevabı yoktu. O anda monitörler bir kez daha karardı. Karanlık, o gece ikinci kez Longyu Binası’nı yuttu.

★★★

3 Kasım, 12.45

Sirenlerin oluşturduğu koro, gecenin havasını delip geçti. Polis araçları sarı bantla çevrelenmiş Longyu Binası’nın etrafını sardı. Düzinelerce polis memuru halkın geçmediğinden emin olmak için bandın iki tarafında nöbet tutuyordu. Başkomiser Pei ve yardımcısı Teğmen Yin kriminal polisin en iyilerinden birkaç memurla binanın on sekizinci katına çıktılar.

Siyah takımlar giymiş bir grup adam salonda duruyordu. Yaklaşan memurları selamlamak için iki figür grubun önüne çıktı.

Kısık sesle, “Tekrar merhaba Başkomiser Pei,” dedi Hua Birader.

Pei, “Olayı bildiren sen miydin?” diye sordu.

Başını sallayarak, “Bendim,” dedi Hua. “İkisi de nefes almıyordu. Ambulans çağırmak yerine doğruca polisi aramanın daha iyi olacağını düşündüm.”

Hua’nın yüzü garip bir biçimde çizilmiş gibiydi, yüz hatları hâlâ iki adamın öldüğünü idrak etmeye çalıştığını gösteriyordu sanki. Fakat konuşması ölçülü ve kendinden emindi.

“Bunun arkasında Erinyeler’in olduğunu düşündüren ne?”

Hua tek kelime bile söylemeden Pei’e beyaz bir kâğıt verdi. Teğmen Yin öne çıkıp el fenerini yazıların üstüne tuttu.

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Başkan Yardımcısı Lin Henggan, Başkan Yardımcısı Meng Fangliang

SUÇLAR: Organize suçla gizli anlaşma

CEZA TARİHİ: 2 Kasım

CELLAT: Erinyeler

Pei kâğıda baktı, dudakları gergindi. Ardından bakışlarını Hua Birader’e dikti.

“Bu ölüm ilanını ne zaman aldınız?”

Hua soğukkanlı bir şekilde cevap verdi. “İki gün önce.”

“Polise neden bildirmediniz?”

“Polise mi?” Hua’nın burun delikleri öfkeyle genişledi. “Başkan Deng’in nasıl öldüğünü unuttunuz mu?”

Havaalanının bekleme salonundaki son trajedinin görüntüsü Pei’in zihninde canlandı. Öfkeli Hua sadece işvereninin değil, aynı zamanda baba figürünü de öldüren memura kızıyordu.

“Siz polis memurları tam olarak ne işe yarıyorsunuz?” dedi Hua tükürür gibi.

Pei huzursuzca iç çekti. Eski başkomiseri Han Hao korumaya çalıştıkları adam olan Başkan Deng’i vurup öldürmüştü. Hua’nın bu sefer polisi olaya dahil etmekten

neden hazzetmediğini anlayabiliyordu. Ama Pei geçmişe takılıp kalmayacaktı. Elindeki suça odaklanacaktı.

Ofisin açık kapısının arkasından bakarak, “içeride kimse var mı?” diye sordu.

Hua’nın yanağı seğirdi. “Çalışanlarımız ofisi boşalttı. Kuralları biliyorum. Sizi aradık, şimdi sıra sizde.”

Polisin dahil olmasını ilk başta reddetse bile Hua’nın işleri halletme şeklini Pei takdir etti. “Ölüm ilanını aldığınız andan itibaren neler olduğunu bana tam olarak anlat.”

Hua Birader çenesini sıktı. Gözlerindeki acı eriyip gitti, yerini çelik gibi sert bir ifade aldı. “İki gün önce gelen isimsiz bir mektupla bu ilanı aldım. Başkan Deng’in ölümünden hemen sonraydı, bu yüzden ihtiyatlı davrandım. Hemen Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng’le iletişime geçtim ve onların da benimle temas kurmaya çalıştıklarını fark ettim. İkisi de Erinyeler’den bir ölüm ilanı almıştı. Üçümüz buluştuk ve bundan sonra ne yapacağımızı tartıştık. İkisi de bir hayli endişeliydi. Başkan Yardımcısı Lin polise bildirmeyi önerdi ama ben bunu anında reddettim.”

Pei diline hâkim oldu.

Hua gözlerini kısıp Pei’e bakarak, “Dürüst olmam gerekirse bunun tek nedeni polise güvenmemem değildi,” dedi. “Erinyeler bu ölüm ilanını bana bariz bir kışkırtma olarak göndermişti ve ben de kabul etmiştim. Başkan Deng’in ölümünü organize ettiğinden beri boğazını sıkıp son nefesini aldığını duymaktan başka bir şey düşünmedim.”

Pei, Hua Birader’in ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. Erinyeler düşmanlarına korku salabiliyordu ama saplantılı intikam fikirlerine ilham olma becerisine de sahipti. Soruşturma sırasında kendisi de bunu pek çok kez hissetmişti. Eski başkomiseri Han Hao’yu tüketen de bu olmuştu.

“Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng sonunda işleri benim açımdan görmeye başladı. Polisi aramak yerine Longyu Grubu’nun ekibine güvenmeye karar

verdiler. En iyi çalışanlarımızı çağırdım ve Başkan Deng'in eski ofisini başkan yardımcıları için kişisel bir sığınağa dönüştürdüm."

"Bu çalışanlardan kaç tanesi senin astındı?"

"Hemen hemen yarısı. Diğer yarısı Başkan Lin'in adamlarıydı. Hepimiz Longyu Grubu'na bağlı olsak da bazı bölümler doğruca Başkan Yardımcısı Lin'in kontrolündeydi." Hua arkasında duran iri yarı adamı işaret etti. "Bu, Long Birader. Başkan Yardımcısı Lin'in en güvendiği adamıydı, ikimiz, Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng'i koruma görevini üstlendik."

Long Birader'in dikkati dağılmış gibiydi. Hua Birader boğazını temizledi, sonrasında Long Pei'e baktı ve tuhaf bir el sıkışma girişiminde bulundu. Göz göze geldiklerinde Pei adamın yüzündeki üzüntüyü gördü.

Pei, "Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedi.

Hua'nın yüzü kül rengine döndü. "Gördüğünüz gibi ölüm ilanındaki tarih Kasım ayının ikinci günüydü. Başkan yardımcılarını 1 Kasım gecesi saat sekizde Başkan Deng'in eski ofisine getirdik. Çift kapılar sıkı sıkı kilitlenmişti ve sadece Long Birader'le bende anahtar vardı. Koridorda koruma katmanları oluşturduk, özellikle de burada bir düzineden fazla muhafız yerleştirdiğimiz kapıda. Binanın tüm girişlerine de adamlarımızı yerleştirdik. Long Birader ve ben en güvendiğimiz ikişer meslektaşımızı yanımıza aldık ve birinci kattaki güvenlik merkezinde nöbet tuttuk. Gözlerimiz ofisten canlı yayın yapan monitörlerden ayrılmadı."

Pei binadaki çok katmanlı güvenlik tedbirlerini fark etmişti, içgüdüleri bunları geçmenin Erinyeler için bile imkânsıza yakın olduğunu söylüyordu. Ama katil bir şekilde bunu yapmıştı. Her iki hedefini de hiçbir boğuşma izi bırakmadan öldürmüştü. Acaba içeri girmenin başka bir yolu var mıydı?

Hua Birader sanki aklından geçenleri okumuş gibi, "Bu ofis Başkan Deng'in talimatlarına tamamen uygun olarak

tasarlandı. Erişim sadece asansör aracılığıyla sağlanıyor. Ofisin içinde gizli bir geçit yok, sadece bu kapı ve güney duvarında da bir pencere var. Pencerenin dış tarafı, bir kaya tırmanıcısının bile tırmanamayacağı on metrelik pürüzsüz yansıtıcı camla çevrilidir. Bunun üzerinde de her beş metrede bir dizilmiş keskin metal bıçak sıraları vardır. Çatıdan aşağı inmeye çalışan biri parçalara ayrılır.”

Pei hayal kırıklığıyla homurdandı. “Erinyeler içeri nasıl girdi o zaman?”

“Ben de sizden fazlasını bilmiyorum,” dedi Hua. “Long Birader ve ben 1 Kasım gecesinden beri gece gündüz güvenlik monitörlerini izliyoruz. Saat 23.35’te binanın elektriği kesilene kadar her şey normaldi.”

Pei, “Erinyeler seni dışarı çekmeye çalışıyordu,” dedi.

“Kesinlikle. Ama tuzağına düşmedik. Binanın her katı yedek fenerlerle donatılmıştı, korumalar hiçbir şeyi kaçırmadı. İki adamı yedek jeneratörü çalıştırmaları için bodruma gönderdim.”

Pei başını sallayarak onayladı. Hua’nın yerinde olsa o da aynı kararları verebilirdi. “İyi bir fikirdi ama dur tahmin edeyim, jeneratör çalışmadı değil mi?”

“Biri kurcalamış olabilir. En fazla on beş saniye çalıştı sonra kısa devre yaptı.”

“Erinyeler binaya zifiri karanlıkta mı girdi yani?”

“Şey…” Hua’nın soğuk duruşunun yerini nadir görülen bir kırılganlık almıştı. Jeneratör devreye girdiğinde kısa bir anlığına Erinyeler’i gördük. Ofiste ayakta duruyordu. Ama bu kattaki adamlarımdan hiçbiri yaralanmadı ve açık konuşmak gerekirse içeri nasıl girdiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok.”

Pei de aynı ölçüde afallamıştı. “Ya sonra?”

“Bina tekrar karardı ve güvenlik monitörleri kapandı. Long Birader ve ben bu kata kadar merdivenleri koşarak çıktık. Kapıların ikisi de kilitliydi, ikimiz de herhangi bir kurcalanma belirtisi görmedik. Kapıları açıp içeri daldık ama çok geç kalmıştık Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı

Meng orada hareketsiz yatıyorlardı. Boğazları kesilmişti, Erinyeler de ortada yoktu.”

Pei, “Kesin olan bir şey var, bu ofise girmenin bir yolu daha olmalı,” dedi.

Hua acı acı gülümsedi. “Olmadığını size garanti ederim. Bina yapıldığından beri burada Başkan Deng’in güvenliğinden sorumluyum. Sizce bu odaya girmenin başka yolu olsaydı bunu bilmez miydim?”

Pei elektrik geldiği için artık iyice aydınlanan ofise baktı. Kocaman bir masa ve arkasında da tamamen açık bir pencere gördü. Yerde kanlı ayak izleri görülüyordu.

“Sizden kaç kişi ofise girdi?” diye sordu.

“Dördümüz girdik. Önce Long Birader ve ben girdik, yanımızda da birer adam getirdik.”

Pei görüntüyü sessizce hayal etti: Dört adam odaya girdiğinde ofis zifiri karanlıktı ve Erinyeler’in nerede olduğu bilinmiyordu. “Teğmen Yin,” diye seslendi, “Özel Polis Birimi’ne gelip her yeri aramalarını söyle. Binanın her santimetresini taramalarını istiyorum.”

“Tabii efendim!”

Hua’ya döndü. “Binanın düzenine aşina biri yardımcı olursa aramamız çok daha sorunsuz ilerler.”

“Elbette. İhtiyaç duyulan yardımı sağlarım,” dedi Hua.

“Long Birader adamlarınızı lobiye götürün lütfen. Memurlarımızın size soracakları var.”

Long başını salladı. “Tabii,” derken sesi çatallaştı.

En sonunda arkasında sabırla bekleyen memurlar ve adli müfettişlere seslendi. “Ofisi incelemekle başlayalım.”

İçeri girdiklerinde Pei, Mu’nun bu ofisi kendisine “aynalar salonu” diyerek anlatmasını hatırladı. Bu bir metafor değildi: Duvarın her santimetresi yansıtıcı camla kaplanmıştı. Fakat artık aynalar söküldüğü için duvarlar çıplak kalmıştı.

Ekip işe koyulurken Pei zemini inceledi. Pencereye doğru giden birkaç ince kan izi vardı. Aklında şekillenen yeni

hipotez, pencereye varır varmaz kayboldu. Hua'nın iddiası kesinlikle doğruydu; herhangi birinin bu şekilde içeri girmesi imkânsızdı.

Bina tasarlanırken detaylara sıradışı bir özen gösterilmişti. Chengdu'nun yoğun merkez bölgesinde yer alsa da güney tarafı, çevresindeki daha yüksek binalardan uzağa bakıyordu ve içeridekilere Wuhou Tapınağı yakınlarındaki daha eski ama daha az sıkışık çevrenin görüntüsünü sunuyordu. Pei bu geniş ve açık panorama Başkan Deng'in topraklarını izleyen bir imparator gibi hissetmesini sağlamış olabilir diye düşündü.

Güney cephe sadece pürüzsüz cam ve on metreye varan geniş aralıklarla yerleştirilmiş camlarla kaplanmakla kalmamıştı, aynı zamanda içbükeydi, bu yüzden de üst kısımlar içe doğru meyilliydi. Pei'in anladığı kadarıyla alt katlardan bu pencerelere tırmanmak mümkün değildi.

Pei başını dışarı uzatıp yukarı baktı. Sıra sıra dizilmiş metal diller gece göğüne karşı parlıyordu. Dekoratif amaçlı gibi görünseler bile Hua'nın söylediği gibi aslında keskin bıçaklar olduklarını görebiliyordu.

Erinyeler'in kanatları çıkmadığı sürece Longyu Binası'ndan ayrılırken bu pencereden çıkmış olamazdı. Bunu düşünmüştü belki, bu da pencereye doğru giden kan izini açıklardı. Erinyeler orada durmuş gibi en büyük kan lekeleri pencerenin hemen önünde oluşmuştu. Ama sonra başka şekilde kaçmaya karar vermiş olmalıydı.

Pei bu teorisini düşünürken Erinyeler'in karakterine hiç de uygun olmadığını fark etti. Erinyeler daha Longyu Binası'na adımını bile atmadan binanın hem içini hem dışını yakından tanımış olurdu. Çaresizlik onun tarzı değildi.

Pencerelerin altındaki kanın bir açıklaması daha vardı: Erinyeler müfettişleri aldatmak için kan lekelerini kasten yapmıştı. Fakat bu ihtimal gerçek kaçış yoluyla ilgili soruyu yine cevapsız bırakıyordu. Nasıl yapmıştı?

Pei arkasını döndü, ofisi incelemeye başladı.

Adli tıp ekibinin çoğu odanın doğu ve batı taraflarında ölenlerin yataklarının çevresinde toplanmıştı. Batı tarafındaki yataktan gelen kanın izi hızla dağılıyordu. Çoğunlukla yuvarlak damlalardan oluşan iki seyrek yol güneye, yani pencereye doğru gidiyordu. Büyük ihtimalle kurbanların kanı Erinyeler'in üstüne sıçramış ve o hareket ederken kan yere damlamıştı. Diğer iz kapıya giden gelişigüzel kanlı ayak izlerinden oluşmaktaydı. Bu izler büyük ihtimalle Hua Birader ve adamlarının kazara cesetlerin kanlarına basmalarından sonra oluşmuştu.

Pei batı tarafındaki yatağa doğru ilerledi. Longyu Grubu'nun en güçlü ikinci yöneticisi olan Başkan Yardımcısı Lin'in şişmiş cesedi, kanlı bir yatağın üstünde yatıyordu. Boğazındaki uzun ve berbat kesikte, pıhtılaşmış kanın koyu kırmızı rengi parlıyordu. Boğazındaki yarık derindi ve bir cerrah titizliğiyle kesilmiş gibi duruyordu. Belli ki keskin bir bıçağın, Erinyeler'in hiç de yabancı olmadığı bir silahın işiydi.

Gövde yatağın kenarına yuvarlanmış, sol kolu da aşağı sarkıyordu. Yaradan sızan kan kol boyunca ilerlemiş, yere damlayarak yatağın yanında birikinti oluşturmuştu.

Baş adli müfettiş başını kan birikintisinden kaldırınca Pei'i fark etti. "Boğuşma izi yok," dedi kısık sesle. "Bu adam muhtemelen katil boğazını keser kesmez öldü. Katil tecrübeliymiş, orası kesin."

Pei tekrar cesedi inceledi, ardından ofisin diğer tarafındaki yatağa gitti.

Bu yataktaki beden uzun boylu ve zayıftı; Longyu Grubu'nda bir zamanlar en üst konumda olan Başkan Yardımcısı Meng. Boğazındaki kesik Başkan Yardımcısı Lin'inkiyle hemen hemen aynıydı. Fakat Meng kıvrılmıştı, katil geldiğinde muhtemelen o pozisyonda yatıyordu. Bunun sonucunda da bitişikteki duvara kan sıçramışken zemin nispeten temizdi.

Pei yatağın baş kısmına yakın duvara sıçrayan kanın şekline baktı. Sağ elini uzatıp duvara hafif bir yumruk attı. Ardından tekrar yumrukladı.

Yanındaki müfettiş topladığı kan örneklerinden başını kaldırdı ve Pei'e kuşkuyla baktı. "Ne yapıyorsunuz Başkomiserim?" diye sordu.

Pei başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi. Duvara paralel birkaç adım attıktan sonra tekrar yumrukladı. Her vuruşunda duvardan sert bir gümleme geliyordu. Pei tekrar başını sallayıp devam etti.

Müfettiş ne yaptığını anladığında az kalsın elindeki örnekleri düşürecekti. "Duvarda gizli bir geçit olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Pei, "Eğer yoksa o zaman bir hayaleti kovalıyoruz demektir," diye mırıldandı.

Bu hipotez Pei denemelerine devam ettikçe daha makul görünüyordu. Her bölüm bir önceki kadar sağlamdı. Hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu, çömelip zemini incelemeye başladı. Sürünerek ne tarafa giderse gitsin, bulabildiği tek şey pürüzsüz beton yüzeydi ve bağlantı yeri bile bulamadı.

Odanın ortasına gelince ayağa kalktı, sorulardan başı dönüyordu. Erinyeler bunu nasıl yapmıştı? Tavanı incelemek için tırmanmayı bile düşündü ama bu fikirden anında vazgeçti. Avizeler bir yana, tavanın en az dört metrelik yüksekliği buradan kaçışı imkânsız hale getiriyordu.

Pei ofisten çıkıp birinci kattaki güvenlik merkezine gitti. Teğmen Yin ve kriminal polisten birkaç memur monitörlerin önüne oturmuş, o gecenin ilk saatlerinde kaydedilen görüntüleri dikkatle izliyorlardı.

"Hua Birader nerede?" diye sordu Pei.

Başkomiserinin sesini duyunca Yin başını çevirdi. "SPU memurlarının binayı aramalarına yardım ediyor."

"Peki, Long Birader ve onun ekibi?"

"Diğerleri lobide onları sorguluyor."

Pei telsizle konuştu. “Long Birader’i güvenlik merkezine getirin.”

Long Birader’i kapıda karşıladı. Sandalyelerden birini ona doğru itip, “Otur,” dedi.

Adam oturdu ama gözlerinin uzaklara dalması Pei’e adamın düşüncelerinin başka yerde olduğunu söylüyordu.

“Başkan Deng’in ofisine aşinasın herhalde, değil mi?” dedi sohbet eder gibi bir ses tonuyla.

Long Birader kaskatı kesildi. Duraklayarak, “Hayır, pek sayılmaz,” diye cevapladı.

Pei yüzünü buruşturdu. *İşte ilk hata*, diye düşündü.

Long hiç düşünmeden, “Ama Hua Birader burayı iyi biliyordu,” deyiverdi. “Bu ofisi sadece arada bir Başkan Yardımcısı Lin’le birlikte ziyaret ettim.”

“Önemli olan burada bulunmuş olman. Yerde kırmızı bir halı vardı ve duvarlar da kristal camla kaplıydı, değil mi?”

“Evet.”

“Halı ve cam nerede?”

“Bu, Hua Birader’in kararıydı. Yerdeki halıyı söktürdü, duvardaki camları kırdırdı.”

“Bunu neden yaptı?”

“Şey, Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng orada saklanacakları için oda ne kadar sade olursa o kadar iyi dedi. Halı bir kişiyi ya da silahı kamufle etmek için kullanılabilir; aynalar da güvenlik kayıtlarını izleyenlerin kafasını karıştırabilirdi. Bu yüzden onlardan kurtulduk ve odaya iki yatak koyduk.”

Pei başını salladı, aklına yeni bir fikir gelmişti. *Ya Hua Birader aslında ofise giden gizli bir geçit arıyorsa?*

“Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng, 1 Kasım akşamı saat sekizde bu ofise yerleştiler. Doğru mu?”

Long Birader başıyla onayladı.

“O zamanı seçmenizin sebebi neydi?”

“Hua Birader’in fikriydi. İnfazın ertesi gün gerçekleştirilmesi bekleniyordu, bu yüzden de o vakte kadar ikisinin buraya yerleştiğinden emin olmak istedi.”

Pei, Long’un tüm kararları kasten Hua’ya atfettiğini fark etti. Nedenini tahmin edebiliyordu. Polise haber vermemişlerdi ve iki kişi hayatını kaybetmişti. Long belki endişeliydi ve dikkati dağılmıştı ama yanlışlıkla kendini suçlayacak kadar aptal biri değildi.

“İlk gece ofisi ne kadar ayrıntılı aradınız?”

“Çok detaylı bir arama yaptık. Masadaki bütün bölmeleri bile kontrol ettik.”

Pei, Başkan Deng’in masasının alışılmadık boyutunu hatırladı. Gerçekten de bazı çekmeceler bir kişiyi saklayabilecek kadar büyüktü. “Her birini kontrol ettiğinizden emin misin?”

Long Birader bir an için durakladı. “Şey, biri hariç. O çekmecenin anahtarı sadece Başkan Deng’de vardı. Ama bahsettiğim küçük bir çekmece. İçine çocuk bile sığamaz.”

“Çıkarken kapıları kilitlediniz değil mi?”

“Doğru. Girişte iki grup kapı var. Hua Birader ve ben anahtarları bölüştük, böylece sadece ikimiz açabilecektik.”

“Çıktıktan sonra kapıları tekrar açtınız mı?”

“İçeri giren kişiyi monitörden görene kadar açmadık.”

“Ondan önce odaya hiç dönmedin mi?”

“Hayır. Odaya yemek ve su bıraktık, hatta yatakların altına da lazımlık koyduk. Hua Birader hiç kimsenin hiçbir koşulda kapıları açma izninin olmadığının altını defalarca çizdi. Tabii, katil içeride değilse.”

“O zaman ikiniz tüm bu süre boyunca güvenlik monitörlerini izliyordunuz, öyle mi?”

“Doğru. Sadece tuvalete gitmek için odadan çıktık, bunu da sırayla yaptık. Ayrıca en çok güvendiğimiz dört adamımız da güvenlik merkezinde bizimle birlikteydi.”

“Elektrik kesilmeden önce sıradışı bir şey oldu mu?”

“Hayır. Hiçbir şey olmadı.”

Pei’in umduğu cevap bu değildi. “Biraz düşün,” dedi.

Long Birader kaşlarını çattı, bir dakika sonra başını sağa sola salladı. “Hayır, elektrik kesilmeden önce sıradışı bir şey olmadı.”

Pei ofiste kaydedilen görüntüleri gösteren monitörlerin yanına gitti. Teğmen Yin dikkatle izlemeye devam ediyordu.

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu.

“Henüz bir şey yok,” dedi Yin, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. “Bu kayıt çok uzun.”

Pei elini umursamazlıkla salladı. “Önceki görüntüleri izlemene gerek yok. Dün gece 23.13’ten başla.”

Yin oynatma çubuğunda köşedeki zaman damgası 23.13’e gelene kadar ilerledi, hemen hemen en sağa geldi. Monitörler, Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng’i kendi yataklarında derin bir uykudayken gösterdi.

“Uykuları ağır, değil mi?” dedi Pei merakla.

Long Birader, “Öğleden sonra ikisi de uyku ilacı almışlardı,” dedi.“Bu da…”

Pei lafa girdi, “Hua Birader’in fikri miydi?”

Long bir an için bakışlarını kaçırdı. “Doğru,” dedi. “Hua Birader uyku ilacı almazlarsa uyuyamayacaklarını söyledi. Önümüzdeki yirmi ya da otuz saatte hiçbir şey olmasa bile uzun bekleyiş bedenlerine çok zarar verecekti.”

Pei bunun mantığını anlayabiliyordu. Kayda odaklanmaya karar verdi. Monitörlerde görünen ofis görüntüsünde olağandışı bir şey yoktu ama odadaki herkes izlerken nefesini tutmuştu. Hepsi birazdan neler olacağını biliyordu.

Sol üst köşelerde görünen zaman saniye saniye ilerledi. Zaman damgası 23.35.12’ye ulaştığında görüntü hafifçe sarsıldı. Pei başka bir değişiklik daha fark etti. Zaman damgası artık 23.39.21 olarak görünüyordu.

“Durdur!” diye bağırdı.

Teğmen Yin bir tuşa basınca zaman damgası dondu.

Beş dakikalık aranın açıklaması barizdi: ilk elektrik kesintisi.

Mevcut görüntü öncekinden birkaç yönden farklıydı. Öncelikle Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng konumlarını değiştirmişlerdi. Bu Pei'e bir hayli tuhaf geldi. Hua Birader onlara nispeten düşük dozlarda uyku ilacı vermişse bile özellikle son birkaç saati hareketsiz geçirdikten sonra iki adam aynı anda neden kımıldamış olabilirdi?

İki değişiklik daha gördü. Pencerenin perdesi ardına kadar açılmıştı. Daha da açık değişiklik, odanın batı tarafında uzun boylu bir erkek figürünün durmasıydı.

"Erinyeler!" dedi Teğmen Yin.

Sırtı kameralara dönük olan adam yavaş ve bilinçli adımlarla yatağa yaklaştı. Başkan Yardımcısı Lin'in yatağına.

Pei gördüğü şahsı anında tanıdı. Onu güvenlik kayıtlarında, hatta Erinyeler'in polise gönderdiği videolarda incelemişti. Uzun boylu ve atletikti, dar giysiler giyiyordu ve yüzüne doğru indirdiği koyu renkli, geniş kenarlı bir şapka takıyordu. Silueti, kesin ve önceden hesaplanmış adımları, Ye Shaohong'u Deye Binası'nın önünde öldüren adama kesinlikle benziyordu.

Pei monitöre yaklaştı. "Eldiven ve galoş giymiş. Ofiste Erinyeler'e ait herhangi bir iz bulamayacağız. Görüntüleri oynatmaya devam et."

Yin klavyeye dokundu ve erkek figür batı duvarındaki yatağa yaklaştı. Başkan Yardımcısı Lin'in uyuyan figürünün başında avını inceleyen bir kaplan gibi dikildi. Bundan zevk alıyordu.

Pei'in midesi bulandı.

Işıklar tekrar yanarken figür kameralara el salladı. Elindeki bıçak havada parlıyordu.

Teğmen Yin, "Bizimle dalga geçiyor!" diye homurdandı.

Ekran karardı. Yin dişlerini sıkarak klavyeye vurdu, bu sırada kayıt çoktan bitmişti.

Zaman damgası 23.39.32’de dondu. Yin oturduğu yerde dönüp sorgulayan gözlerle Pei’e baktı.

“O odaya nasıl girdi? Pencereden mi?”

Pei başını hayır anlamında salladı. “Pencereden girdiğini düşünmemizi istiyor ama öyle olmadı. Olay mahallini bizzat inceledim. Oradan girmesi mümkün değil.”

Yin başını kaşıyarak, “Peki, nasıl girdi o zaman? Ofise girmenin başka yolu var mı?” diye sordu.

“Hayır, yok.”

“Hiç mantıklı değil. Ofisin tek girişi sıkıca korunuyordu ve Hua Birader kapıları kimsenin açmadığını söyledi. Peki, bu adam içeri nasıl girdi?”

Pei, “Mantıken ofise girememesi gerekirdi,” diye mırıldandı. Bir anda gözleri parladı. “Belki de ofise hiç girmedi ya da çıkmadı!”

Teğmen Yin bunu bir an düşünüp taşındı. “En başından beri ofiste saklandığını mı söylüyorsunuz yani? Sonra da karanlığa doğru kaçtı. Tam da Hua Birader ve Long Birader kapıları açtığında…”

Pei çenesini sıvazladı. “Gördüğüm kadarıyla o odada birini saklamak zor olurdu. Bir davetsiz misafirin kapılar kilitlenmeden önce gidip orada saklandığından şüpheliyim.”

“Ama az önce oraya girip çıkmadığını söylemediniz mi?”

“Onun içeride olduğunu söylemedim. Bir ihtimal daha var, ofise hiç girmemesi.”

“Ama…” diye kekeledi Yin. “Görüntüler var! Oradaydı! Az önce hepimiz gördük!”

“Gördüklerimiz gerçek olmayabilir. Video kayıtları sahte olabilir.”

“Birinin bu kayıtları tahrif ettiğini mi düşünüyorsunuz?” Yin şaşırmış görünüyordu.

“Hayır elbette. Yin’e de bahsettiğimiz kişi Erinyeler olunca…”

“Kesinlikle.”

“Başkomiserim, sizce odaya giriş görüntülerini önceden mi kaydetti? İlk kesinti sırasında da bu görüntüleri dijital olarak diğer görüntüye mi ekledi? Bu şekilde Hua Birader ve Long Birader onun ofise yeni girdiğini düşüneceklerdi. Ofise koşup kapıyı açacaklardı. Erinyeler de karanlığın örtüsüne gizlenip içeri sızacak ve başkan yardımcılarını öldürebilecekti.”

Pei başını sallayıp parmaklarını şıklattı. “Bu teorinin bazı bölümlerini test etmemiz gerek ama bence doğru yoldasın.”

Long Birader, “Ama bu imkânsız!” diye lafa girdi.

Pei ve Yin ona baktılar.

Long sandalyesinde biraz daha dik oturarak, “Ofise girdiğimizde Başkan Yardımcısı Lin de Başkan Yardımcısı Meng de ölmüştü,” dedi. “Bizim kapıları açmamızdan sonra içeri girmesine de imkân yok. İçeri ilk ben girdim. Başkan Yardımcısı Lin’e koştuğumda yatağının yanındaki kan birikintisine bastım. Adamlarımdan biri el feneriyle gelince boğazının kesildiğini gördüm. Az önce anlattığınız durum gerçekleşmiş olamaz.”

Pei parmaklarını koltuğunun kolçağına vurdu. “Kaydın son kısmını tekrar oynat. İlk elektrik kesintisinden başla.”

Teğmen Yin videoyu 23.35.00’dan başlattı.

Pei gözlerini sağdaki monitöre dikti, görüntü odanın batı tarafındaki kısmına aitti.

23.35.12’ye geldiğinde ekrandaki görüntü 23.39.21’e atladı.

“Yanıldın galiba. Bu video gerçek,” dedi Pei kısık sesle.

“Nereden anladınız?”

“Pencerenin üstündeki saate bak.”

Teğmen Yin söyleneni yaptı. Pencerenin üstünde bir analog saat vardı; saat de tıpkı içeri giren adam gibi sağ monitörde göründü. “Saat doğru!” dedi.

Monitörlerde görünen saatlere göre elektrik 23.35.12’de kesilmiş, 23.39.21’de yedek jeneratör devreye girmişti.

Saate yakından bakıldığında kesintiden önce analog saatin 11.34'ü gösterdiği ve saniye kolunun kırk beş saniye işaretinde olduğu görülüyordu. Elektrik geri geldikten sonra da saatin 11.38 olduğu ve kolun elli dördüncü saniyede olduğu görülüyordu. Saatte ve monitörde görünen saatler aynı olmasa da aradaki boşluklar birbirine eşitti.

Pei, Long Birader'e, "Hua'nın adamlarının jeneratörü açmaya çalışmasıyla jeneratörün gerçekten açılması arasında bir boşluk oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, jeneratörün anında çalışmaya başladığını söylediler. Asıl sorun çalışmaya devam etmesini sağlamaktı."

Bu teyit etti, diye düşündü Pei. Videonun gerçek olması gerekiyordu. Erinyeler kesinti zamanını saniyesine kadar kontrol edebilse bile Hua'nın adamlarının jeneratörü ne zaman çalıştıracağını bilemezdi. Erinyeler iyiydi ama o kadar da değil.

Tüm kanıtlar tek bir sonuca işaret ediyordu. Sıkı bir şekilde korunan ofise 23:39:21'de uzun boylu bir adam girmişti. Yanında keskin bir bıçak vardı ve onu zarar vermek için kullandı. Ama içeri nereden girmişti ve cinayetleri işledikten sonra nasıl kaçtı? Bu sorular Pei'in kafasını karıştırmaya devam ediyordu.

"DTU Zeng ve Mu'ya buraya gelmelerini söyle," dedi Teğmen Yin'e. "Tim saat dörtte burada bir toplantı yapacak."

13

OLAY MAHALLİNİ ARAŞTIRMAK

04.00
Longyu Binası

Gazeteci Du Mingqianq'i takip etmekle meşgul olan SPU Başkomiseri Liu dışında timin tüm üyeleri birinci kattaki güvenlik merkezinde toplantıdaydı. Etrafında oturdukları masa güvenlik kayıtlarının çıktılarıyla doluydu.

Teğmen Yin, Mu ve DTU Zeng'e ofisteki ilk araştırmalarından bu yana öğrendiklerini anlatıyordu.

"Elektrik kesintisinin nedenini belirledik. Biri binanın ana güç kaynağına giden hatta zaman ayarlı bir patlayıcı yerleştirmiş. Zayıf bir patlayıcıymış ama hattı kaplayan yalıtımı eritecek ve kısa devre yaptıracak kadar sıcak bir patlama yaratmış. Yedek jeneratör de kurcalanmış. Jeneratörden çıkan dört hattan üç tanesi kesilmiş ve sağlam hat, diğer tüm hatların yükünü de taşımak zorunda kalmış. Çalıştırıldıktan birkaç saniye sonra ısınmış ve kısa devre yapmış."

"İlginç," dedi Zeng. "Jeneratörü sabote etmek istediyse neden dört hattı kesmedi? Neden bir tanesini sağlam bıraktı?"

Mu, "Jeneratörün çalıştığı birkaç saniyede kameraların ne kaydettiğini görmemizi istedi," dedi. Aklı parçaları birleştirmeye başlamıştı. "Ama neden? Gösteriş için mi? Bizi kışkırtmak için mi?"

"İkiniz gelmeden önce Teğmen Yin'le biraz beyin fırtınası yaptık. Vardığımız sonuçlar pek de sağlam değil," dedi Başkomiser Pei. "Hemen hemen herkes burada olduğuna

göre bir özet yapmaktan zarar gelmez. İlk düşüncemiz, ilk kesintiden sonra kaydedilen videonun sahte olduğuydu. Diğer bir deyişle odaya kimse girmemişti. Erinyeler'in bunu yapma nedeni Hua ve Long'u ve diğerlerini ofisin kapılarını açmaları için kandırmak olabilirdi, böylece içeri gizlice girip karanlıkta iki başkan yardımcısını öldürebilirdi."

DTU Zeng avuç içiyle masaya vurdu. "Aslında bu çok mantıklı olurdu!"

Pei, "Bu görüntüyü taklit etmek ne kadar zordur?" diye sordu.

Kaşlarını oynatarak, "Çocuk oyuncağı," dedi Zeng. "Bir düşünün. Bu ekranlarda gördüğünüz her şey bir terminalden iletilen sinyallerden oluşuyor. Konumuz bir güvenlik kamerasıysa burada gördüğümüz şey o cihazın gönderdiği sinyallerdir. Erinyeler güvenlik kayıtlarını taklit etmek isterse yapacağı tek şey kesinti esnasında kameranın kablosunu çıkarıp kendi cihazına bağlamak olurdu. Elektrik tekrar geldiğinde güvenlik monitörleri onun cihazındaki görüntüleri gösterirdi. Sonra jeneratör kısa devre yapıp bina tekrar karanlığa gömülünce kameranın çıkışını yeniden bağlaması gerekirdi ve değişikliği kimse fark etmeden video normale dönerdi."

Pei ikna olmamıştı. "Videoda görünen zaman ne olacak? Onu nasıl kaldıracak?"

"Bu da kolay bir iş. Görüntüdeki zaman bilgisi, video kaynağından bağımsız olarak güvenlik sistemi tarafından oluşturulur. Diğer bir deyişle Erinyeler sistem üzerinde herhangi bir video oynatabilirdi ve saat videonun oynatıldığı zamanla eşleşirdi."

Pei monitörde görülen hareketsiz görüntüyü işaret etti. "Peki, ya duvardaki analog saatin gösterdiği? Ekrandaki saatle tam olarak uyuşmuyor ama elektrik kesintileri arasındaki boşlukların uzunluğu tutarlı."

"Hımm..." Zeng yüzünü buruşturdu. "İşte bu etkileyici. Son derece şanslı olması dışında bunu nasıl yapabileceğine

dair hiç fikrim yok.”

“Bir şeyler gözümüzden kaçmış olmalı.” Pei kaşlarını çattı. “Gözümüzün önünde duran detaylar.”

Bir telefon çaldı ve Yin yerinden sıçradı. Elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. “Ben Teğmen Yin.” Yaklaşık on beş saniye boyunca arada bir başını sallayarak hattın karşı tarafındaki kişiyi dinledi. Nihayet, “Anlıyorum,” dedi ve telefonu kapatıp masanın üzerine koydu.

Timin diğer üyeleri beklentiyle bakıyordu ama Yin doğruca Başkomiser Pei’e döndü.

“Erinyeler’in kıyafetlerini bulmuşlar Başkomiserim! Kan içindelermiş.”

Pei sandalyesinden fırladı. “Beni oraya götür.”

Longyu Binası zemin kattaki lüks lobisiyle gösterişli bir yerdi; lobinin arkasında binanın gerisini oluşturan eğrinin ötesine uzanan bir teras vardı. Buraya çalılar ve ağaçlarla dolu yemyeşil bir bahçe kurulmuştu, ne var ki çekiciliğine rağmen burası binanın en az ziyaret edilen kısımlarından biriydi.

Polis memurlarından biri terasın kenarında spor bir sırt çantası buldu.

Pei fermuarı açılmış sırt çantasına yaklaşırken nitril eldivenler giydi. Diğer memurların yerleştirdiği sırt çantasının yanında katlanmış bir giysi yığını yerde duruyordu. Yığının üstünde kanla lekelenmiş pamuklu kumaştan bir çift eldiven vardı. Pei eldivenleri kanıt torbasına attı ve giysi yığınını dağıttı. Kanlı bir gömlek, siyah bir şapka ve bir çift plastik ayakkabı örtüsü çıktı. Her bir nesneyi incelerken onları güvenlik kamerasında gördüğü figürün görüntüsüyle zihninde eşleştirdi. Her şey uyuyordu. Çantanın ön gözünü açınca daha korkunç bir şey keşfetti: üstündeki kanın kısmen pıhtılaştığı bir jilet. Bıçak keskindi, kanıt torbasına koyarken yanlışlıkla sol eldiveninin işaret parmağını kesti.

Teğmen Yin, “Erinyeler kaçarken bu yolu izlemiş olmalı,” dedi. “Bahse girerim, önceden temiz elbiseler hazırlayıp buraya saklamıştır. Cinayetleri işledikten sonra da kanlı kıyafetleri çıkarmış, silahını saklamış ve kaçmıştır.”

Mu terastan aşağı bakarak, “Aslında buradan kaçmak pek de zor olmazdı,” dedi. “Buradan sadece birkaç metre atlaması yeterli. Bunun Erinyeler için çok zor olacağını sanmam. Asıl sormamız gereken on sekizinci kattan terasa nasıl geldiği. Uçarak gelmediğini varsayıyorum.”

Pei ayağa kalkıp terası çevreleyen ağaçları inceledi. Eliyle havada bir daire çizerek, “Bu ağaçları iyice kontrol edin,” dedi. Birkaç memur itaatkâr bir şekilde hemen yeşilliklere koştu.

Sadece üç dakika geçmişti ki bir çam ağacı kümesinden bir bağırış yükseldi. “Burada ip var!”

Pei ve diğer memurlar koşarak oraya gittiler. Uzun ve dağınık haldeki ip ağacın yanında uzanıyordu. Pei eğilerek ipin bir kısmını tuttu, parmaklarının arasında büktü. İp serçe parmağından daha kalın değildi.

Memurlardan bir tanesi, “Bunu kullanan işini biliyormuş,” dedi. “Profesyonel dağcıların kullandığı türden bir ip bu.”

Mu, “Ofisten aşağı inmek için bunu kullanmasının teoride mümkün olduğunu görüyorum ama o süre içinde terasa kadar inmek mi?” diye mırıldandı. “Dışarıdaki güvenlik kameralarına yakalanmamak için elektrik kesildiği an tırmanmaya başlaması gerekirdi. Dört dakikada on sekiz katı inmiş olabilir mi? İpi nereye sabitledi ve yere indiğinde onu nasıl geri aldı?” Olay mahallinde volta atıyor, düşünürken başını iki yana sallıyordu.

Pei gözlerini dikip yukarı bakarken, “Binanın içbükey oluşu nedeniyle on sekizinci kat penceresinden dışarı tırmanan biri kendini havada asılı bulurdu,” dedi. “Aşağı kaymaksa nispeten daha kolay olurdu ama aşağıdan yukarı tırmanmak sıradışı bir güç ve dayanıklılık gerektirir.”

Teğmen Yin, “İpi de bulduğumuza göre pencereden girip çıktığını varsayabiliriz herhalde,” dedi. “Erinyeler’in becerilerine dair de iyi kötü bir fikrimiz var. Böyle bir şeyi nasıl başardığına gelirsek onu da SPU’daki arkadaşlarımıza sormak istiyorum.” O arada SPU Başkomiseri Liu merdivenlerden çıkıp diğerlerinin yanına hızla koştu.

Endişelenen Pei, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. “Du Mingqiang’i koruman gerekiyor.”

“Onu da yanımda getirdim. Aslında şu an bu binada. Adamlarım onu izliyor. Bir banka kasasına kilitleseydik bile bundan daha fazla güvende olamazdı.”

“İyi.”

Liu, “Durum nedir?” diye sordu hevesle.

Teğmen Yin yukarıyı işaret ederek, “Ofis penceresini görüyor musunuz?” diye sordu.

Liu gözlerini kısarak binaya baktı. “Tek bir ışık dışında tamamen karanlık olan mı?”

“Evet, o.” Yin ayaklarının dibini işaret etti. “Şu ipe dikkatle bakın. Bu pencereden aşağı inmek için kullanılmış olabilir mi?”

“Bu kadar yüksekten mi? Havada asılı kalması lazım. Ben olsam kesinlikle başaramazdım.”

Pei, “O zaman biri nasıl başarabildi?” diye sordu.

Liu, Başkomiser Pei, Teğmen Yin ve terastaki diğer kişilerin yüzlerindeki sert ifadeyi fark etti. Cevaplara ihtiyaçları vardı. “SPU’daki herkesin her yıl tırmanma sertifikalarını yenilemeleri gerekiyor. Dikey halat tırmanışı da bunun bir parçası. Denediğimiz en yüksek nokta hemen hemen yirmi metre. Daha yüksek olursa ip kontrolden çıkmaya başlar. Bu süre boyunca kavrayışınızı korumak için ihtiyaç duyacağınız fiziksel çabadansa bahsetmiyorum bile.”

Pei çenesini ovuşturarak meslektaşının söylediklerini düşündü. Liu, SPU’daki en iyi memurlardan biriydi; Pei birebir dövüşte bile Erinyeler’e karşı şansının olacağını düşünüyordu. SPU Başkomiseri Liu bile böyle bir işin çok zor

olduğunu düşünüyorsa Erinyeler bunu gerçekten dört dakikada başarabilir miydi?

Yeşilliklerden gelen bir ses Pei'in düşüncelerini böldü. "Başkomiserim, buraya bir bakın! Bir şey bulduk."

Pei terasın batı tarafına koştu, diğer memurlar da onu takip ettiler. Ağaçların arasında beyaz bir strafor parçası vardı. Sağa sola saçılmış strafor parçaları görmek Chengdu'da olağandışı değildi ama bunun üstündeki kan lekesi Pei'in dikkatini hemen çekti. Eldivenli elleriyle alıp inceledi. İnce, kavisli şekli ona, geleneksel Çin mimarisinde kullanılan kiremitleri hatırlattı.

Mu grubun önüne geçti. Başını strafor parçasına eğip, "Bunun burada ne işi var?" diye sordu.

Yin, "Fikrim yok," diye cevap verdi. "Bir kutudan falan çıktı herhalde."

Pei'in aklına bir şey geldi ve dönüp birkaç memuruna baktı. "Ana girişe gidin, dışarı çıkın ve batıya doğru yirmi metre kadar yürüyün. Sokakta bununla aynı bir strafor parçası daha göreceksiniz. Alıp buraya getirin."

Memurlar hemen girişe koştular. Pei çevresindeki şaşkın bakışları fark edince açıkladı. "İlk geldiğimde sokakta bir strafor parçası görmüştüm ama bunu görene kadar üstünde durmamıştım. Bu iki parçanın şeklinde bir gariplik var ama ne olduğundan henüz emin değilim."

Teğmen Yin yakından inceledi. "Görünüşe bakılırsa Erinyeler bu parçaya daha üstünü değiştirmeden dokunmuş. Bunu yapınca da eldivenindeki kan buraya bulaşmış." Straforu tutmak üzereymiş gibi elini kaldırdı. Başparmağıyla işaret parmağı arasındaki şekil strafordaki lekeye çok yakındı.

DTU Zeng, "Peki ama neden dokunsun?" diye sordu.

Kimsenin cevap vermesine kalmadan polislerden biri koşa koşa geldi, "Buldum Başkomiserim!" diye bağırdı. Büyük bir kanıt torbasında diğer strafor parçası vardı. Önemsiz bir paketin parçasına benziyordu, biraz daha büyük

olması ve üstünde kan lekesi olmaması dışında terasta bulunanın aynısıydı.

Pei, Teğmen Yin'e, "Fotoğrafını çek, paketle ve merkeze götür," diye talimat verdi. Terası temizlemekle görevli gruba döndü. "Böyle çalışmaya devam edin," dedi. "Arama yarıçapınızı yüz metreye kadar genişletmenizi ve ince eleyip sık dokumanızı istiyorum. Çabanızı binanın güney tarafında yoğunlaştırın."

Memurlar çabucak işlerine döndüler.

Pei timin geri kalanına, "Binaya dönelim," dedi.

Lobi Longyu Grubu'nun siyah üniformalı korumalarıyla doluydu. Hemen hemen tüm ekip oradaydı ve kriminal polisten bir grup memur ifadelerini almakla meşguldü.

Pei resepsiyon masasına baktı ve iki tanıdık simanın birlikte oturduğunu görünce şoke oldu. Sinirli bir şekilde, "Ne yapıyor?" diye söylendi.

SPU Başkomiseri Liu yukarı bakıp kaşlarını çattı. Resepsiyon masasının önünde otururken birbirleriyle öylesine sohbet eden iki kişi tuhaf bir çift oluşturmuştu: Longyu Grubu'ndan Hua Birader ve çevrimiçi muhabir Du Mingqiang.

Liu hayal kırıklığını gizleme zahmetine bile girmeden, "Sana güvenlik odasında beklemeni söylemiştim Du," dedi. "Ne yapıyorsun burada?"

Du diğerinin üstüne attığı bacağını indirirken sakince, "Olay mahallinde röportaj yapıyordum sadece. Bir muhabir olarak böyle bir fırsatı nasıl kaçırabilirim?"

Liu gazeteciyi oturduğu yerden kaldırmak için kolundan tuttu. "Git buradan! Bela çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Fakat Hua Birader, Du'nun diğer kolunu tuttu. "Bence bela çıkarmaya çalışmıyor, memur bey. Bu adam da Erinyeler'den ölüm ilanı almış, neler olduğunu bilmeye hakkı var. Bir muhabir olarak da kamuoyuna gerçekleri anlatmakla yükümlü."

Hua Birader’in desteğiyle kendine güveni yerine gelen Du koltuğunda dimdik oturdu. “Ben yasalara saygılı bir vatandaşım ve Longyu Grubu’nun mülkündeyiz. Bay Hua izin verdiği sürece onunla konuşmamızı engelleme yetkiniz yok.”

SPU Başkomiseri Liu homurdandı ama sonra kendini tuttu. Bir karar vermesini beklermiş gibi Başkomiser Pei’e baktı.

Pei, Hua Birader’e dönüp, “Seninle röportaj yapmasına izin vermemelisin,” dedi. “Bu adam sadece sansasyonel haberlerde uzmanlaşmış bir çevrimiçi gazeteci. Bugün olanlar internette dolaşmaya başlarsa kamuoyunda paniğe neden olur.”

“Çevrimiçi muhabir olduğunu biliyorum. Röportaj vermeyi de bu yüzden kabul ettim. Geleneksel medya pısırıktır. Zamanımı onlarla boşa harcamam. Daha birkaç gün önce televizyondaki haberlerde Erinyeler’in öldüğünü ve katilin dehşet saltanatının sona erdiğini söylediler. Kesinlikle çok saçma!”

Pei yüzünü buruşturdu. Medyaya karşı büyük bir sevgisi de yoktu ama bu konuşmada Hua Birader’in üstünlüğü ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Hua, “Bekleyip de Erinyeler’in manşetlere çıkmasına müsaade etmeyeceğim,” dedi. “Sesimi duyurmam lazım. İnternetteki insanlar Erinyeler’i bir kahraman gibi görüyor. Bu kanlı suikastların hepsinin yeni bir kötülük eylemi olduğunu fark etmiyorlar mı? Peki, kurbanların da hayatlarında arkadaşları ve aileleri, onları seven insanlar olduğunu? Kurbanlar adına kim konuşacak?”

Hua Birader’in samimi konuşması Pei’i şaşırttı.

Du göğsünü kabarttı, “Onların yaşadıklarını kayıt altına almaya ve halka Erinyeler’in gerçekte nasıl biri olduğunu göstermeye kararlıyım,” dedi. “O bir kahraman değil, adalet namına cinayet işleyen bir katil sadece.”

Pei, Du’ya baktı ve muhabiri kendi yararlarına nasıl kullanabileceklerini düşünmeye başladı. Hua Birader bir

konuda haklıydı: insanlar Erinyeler'e sempati duyuyordu. Aslında polis halkı kendi tarafına çekmekte zorlanıyordu. Erinyeler çevrimiçi olarak manifestosunu ilk yayınladığı andan itibaren büyük ilgi görmüştü. Çevrimiçi dedikodu ve öfkenin hedefinde olan kişileri -arabayla çarpıp kaçan iş kadını Ye Shaohong; Yeşim Bahçesi'nin, sevgilisinin eski karısına zorbalık yapan, sahibi Guo Meiran; öğretmenlerini küçük düşüren öğrenciler- infaz ettikten sonra da halkın ona olan hayranlığı arttı. Hua Birader'in dediği gibi Erinyeler bir kahraman haline gelmişti.

İnsanlar manifestosunu sayısız mesaj panosunda ve sosyal medya platformunda paylaştılar. Sichuan polisinin internet takip bölümü bu işler için harcadığı çabadan yorulmuştu. Belki de karşıt bir sesin ortaya çıkmasının, birinin cinayetlerin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmasının vakti artık gelmişti. Çin değişiyordu. Vatandaşların bilgiye ulaşmak için daha fazla seçeneği vardı ve her zamankinden de daha açık fikirliydiler. Kamuoyunu yönlendirmenin en iyi yolu insanlara daha fazla bilgi vermek ve kendi çıkarımlarını yapmalarına izin vermek olacaktı.

Pei, "Bu makaleye nasıl yaklaşma amacındasın?" diye sordu Du'ya.

Du tek kaşını kaldırdı, "Endişelendiğiniz şey buysa vahşet vurgusu yapmayacağım," dedi. "Magazin muhabiri değilim, sosyal sorumluluk duygusu olan bir gazeteciyim. Benim ilgilendiğim şey cinayetlerin sonuçlarını araştırmak. Mesela bu cinayetlerin, kurbanların aile ve arkadaşlarına yaşattığı acılar."

"Peki, Erinyeler'in hedefine aldığı kişiler için sıraladığı suçlar; bunlarla nasıl baş edeceksin?"

Du sırıttı. "Makalenin ana odağı da bu olacak."

Kafası karışan Pei homurdanmaya başlayınca Du hızlıca açıkladı. "Bakın şimdi," dedi, "Erinyeler Başkan Yardımcısı Meng ve Başkan Yardımcısı Lin'i organize suça iştirak etmekle suçladı. Fakat Erinyeler'in anlamadığı bir şey var,

Meng zaten on yıldan fazla bir süre önce bu yüzden hapse girmişti. Hatta serbest bırakılalı sadece dört yıl olmuştu. Yani kanunlar Meng'i cezalandırmıştı. Erinyeler'in olaya dahil olması, manifestosunun çarpık mantığıyla bakıldığında bile gereksizdi. Meng serbest kaldıktan sonra büyük ölçüde düzeldi. Örnek bir vatandaş oldu, hatta dine yöneldi. Erinyeler tüm bunları hesaba katarak Başkan Yardımcısı Meng'i öldürme kararını nasıl savunabilir?"

Pei, Du'nun bakış açısını düşünürken çenesini kaşıdı. Haklı mıydı? Eğer öyleyse Erinyeler masum bir adamı öldürmüş oluyordu. Kamuoyuna bu kadarının ifşa edilmesi, katili destekleyen kişilerin bağlılıklarını gözden geçirmelerini sağlayabilirdi.

Fakat Pei'in gerçek Du Mingqiang hakkında da bir yanılsaması yoktu. Adam saygısızdı, aceleciydi ve ufacık bir iltifat bile egosunu şişirirdi. Pei, Du'nun sözlerini değerlendiriyormuş gibi yaparken yüz ifadesi kayıtsızdı. SPU Başkomiseri Liu'ya döndü.

"Du makalesini bitirince bana getir. Benim onayımdan geçerse yayınlanmasına izin vereceğiz. Ama son versiyon bugün konuştuğumuzdan herhangi bir şekilde farklı olursa DTU Zeng'e tüm çevrimiçi hesaplarının yayın yapma özelliğini kapatmasını söyle."

Liu, Du'ya baktı. "Tabii Başkomiserim."

Gazeteci tekrar bacak bacak üstüne atıp koltuğuna yaslandı. Dudaklarına yeniden geniş ve kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı.

Pei dikkatini elindeki soruşturmaya verdi. "Hua Birader, Long Birader'e buraya gelmesini söyle, ikinizin birazdan bana yukarıda eşlik etmesini istiyorum."

Hua Birader dikkatlice, "Sorun mu var?" diye sordu.

Pei, "Long Birader, Başkan Deng'in masasındaki bir çekmeceden bahsetmişti," dedi. "Açılmayan bir çekmece."

"Özel çekmecesiydi. Bende anahtar yok, Başkan Deng'in anahtarını nereye sakladığını da bilmiyorum."

Hua’nın gözlerine dik dik bakarak, “Anladım. Ama o çekmeceyi açmamız soruşturma açısından önemli ve ne olursa olsun bunu yapacağıma dair seni uyarmalıyım. Bunu yaparken bana eşlik etmen hepimiz için iyi olur,” dedi Pei.

Hua başını sallarken, “Önemli olduğunu düşünüyorsanız…” dedi.

Birkaç dakika sonra Başkomiser Pei, SPU Başkomiseri Liu, Hua Birader ve Long Birader on sekizinci katta asansörden indiler.

Adli tıp müfettişleri hâlâ ofisteki cesetlerden örnek toplamak ve odanın fotoğraflarını çekmekle meşguldüler. Pei ve diğerleri cesetlerden uzaklaştı, doğruca odanın ortasındaki gösterişli masaya yürüdüler.

Pei, Hua’ya dönüp, “Çekmeceyi açmak için iznin olduğunu teyit ediyorum,” dedi. Ses tonuna bakılırsa bunun bir soru olmadığı gayet açıktı.

“Tabii,” diye yanıtladı Hua.

Pei, SPU Başkomiseri Liu’ya, “Başla, kilidi aç,” dedi.

Liu kilide uzun ve ince bir alet soktu. Birkaç saniye sonra masanın içinden zayıf bir tıkırtı duyuldu. Liu çekince çekmece kayarak açıldı. Hua Birader ve Long Birader içine bakmak için boyunlarını uzattılar.

Çekmece boştu.

“Bu doğru olamaz,” dedi Pei.

Liu eldivenli ellerini çekmecenin içindeki pürüzsüz ahşapta dolaştırdı. “Üzgünüm Başkomiserim ama burada hiçbir şey yok.”

Long, “Çekmeceyi masadan çekmeyi deneyin,” dedi.

Liu tam olarak söyleneni yaptı. Çekmeceyi çevirince gördüğü şey cıkcıklamasına sebep oldu. Düz beyaz bir zarf çekmecenin altına bantlanmıştı.

Pei de aynı ölçüde gergin hissediyordu. Lateks eldivenlerini giydi, ince bir bıçak yardımıyla zarfı kenarından

dikkatlice keserek banttan ayırdı. Diğerlerinin görebilmesi için zarfı kaldırıp içindeki kâğıdı çıkardı.

Kâğıtta düzgün bir şekilde yazılmış beş satırlık bir yazı vardı.

ÖLÜM İLANI
SUÇLU: Hua Birader
SUÇU: Organize suçla gizli anlaşma
CEZA TARİHİ: 5 Kasım
CELLAT: Erinyeler

Takip eden rahatsız edici sessizlikte tüm gözler Hua Birader'e döndü. Çenesini sıktı, gözleri yandı. Fakat korktuysa bile bunu belli etmedi.

"Piç kurusu. Hepimizi öldürmeye çalışıyor, değil mi?"

Bunu söyleyenin Long Birader olması Pei'i şaşırttı. Titriyordu ama saf bir meydan okuma ifadesiyle dişlerini sıkmıştı.

Hua dik dik bakarak, "Adın o kâğıtta yok," dedi. "Neden korkuyorsun?"

"Yakında sıra bana gelecek," dedi Long, sesi titriyordu. "Önce Başkan Deng sonra Sheng. Sonra Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng'i öldürdü. Şimdi de seni öldürmeye geliyor. Sıradaki de benim!"

Pei, "Sheng kim?" diye sordu.

"Başkan Deng'in en güvendiği adamlarından biriydi. Birkaç gün önce sözümona bir araba kazasında öldü. Fakat Hua Birader ve diğerleri bunun da arkasında Erinyeler'in olduğunu tahmin ediyorlar."

Pei, Liu'ya baktı, ifadesi sertleşti. Çekmecenin kilidini açmak bu soruşturmayı tahmin ettiğinden de karmaşık bir hale getirmişti. Seçenekleri değerlendirdikten sonra Liu'yu kenara çekti. "Timin geri kalanıyla saat onda buluşacağım,"

dedi sesini kasten alçak tutarak. “Du’yu evine geri götür. Makalesini yazarken de gözünü ondan ayırma.”

06.00
Sichuan Konservatuvarı

Genç bir kadın okulun geri kalanı uykudayken karanlık kampüste bir başına yürüyordu. Siyah ve beyazdan ibaret sade bir kıyafet giymişti, sabah sisinin içinde süzülen bir zambağa benziyordu.

Adımları yumuşak ve nazikti, yavaşça hareket ediyordu. Rehber köpeği ve dostu Niuniu ona yolu gösteriyordu. Küçük bir çalışma stüdyosuna gelene dek koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Onun her günü stüdyoda başlardı. Şu an konservatuvara kayıtlı olmadığından, oraya herhangi bir öğrenci ya da personel gelmeden erkenden gitmesi gerekiyordu. Sabah sekiz olup da dersler başladığında oradan çıkıp sabah güneşine geri dönerdi. Pratik yapmadan bir gün bile geçirmeye dayanamazdı. Pratik yapmazsa kendini ağır ve beceriksiz hissederdi, sanki kollarının müzikal kısmı köreliyor gibiydi. Bu, bir duyusunu daha kaybetmeye benziyordu.

Sevgili enstrümanını çantasından çıkarıp omzuna dayadı. Dudaklarını ince ve düz bir çizgi haline getirdi, bir nefes alıp yayı tellerin üzerine çekti. Kapalı kapıdan dışarıya ve sonbahar havasına sızan zarif, ağır bir melodi döküldü enstrümanından. Genç kadın gözlerini kapatıp bu müzik dünyasında mest oldu. Tamamen kendisine ait bir dünya.

Parça sona erdi ve sessizlik odayı kapladı. Ayaklarının dibinde yatan Niuniu birden ayağa kalktı ve kapıya doğru havlamaya başladı. Genç kadın kemanını bırakıp başını merakla eğdi. Dikkatini verip dışarıdan gelen sesleri algılamaya çalıştı.

Kapı üç kez vuruldu. Bir erkek sesi, “Kimse var mı?” diye sordu.

Kapı kilitli değildi ama menteşe gıcırtısı da duymadı, bu yüzden biraz rahatladı. “Kimsiniz?” diye seslendi.

Adam, “Bayan Zheng Jia siz misiniz?” diye sordu.

Kadının ağzı açık kaldı. Ne diyeceğini bilemediğinden cevap vermekte tereddüt etti.

“Bu sabah yedi buçukta Zheng Jia diye birine teslim etmem gereken bir paket var.”

En sonunda kendini yakınındaki sandalyeye bırakırken, “İçeri girebilirsiniz,” dedi.

Teslimatçı kapıyı nazikçe itti, kadın onun içeri girdiğini duydu. “Bugün doğum gününüz, öyle değil mi? Biri sizin için internetten pasta sipariş etmiş.”

Kaskatı kesildi. Evet, bugün onun doğum günüydü. Babasının ölümünden bu yana neredeyse aklından çıkmıştı. Ama görünüşe bakılırsa unutmayan biri vardı.

“Kimden geliyor?”

“Bilmiyorum. Ödeme isimsiz olarak yapılmış. Ben sadece teslimatı yapıyorum.” Adam duraksadı. Mecburmuş gibi, “Doğum gününüz kutlu olsun,” diye ekledi.

Gülümseyerek, “Teşekkürler,” dedi.

“Şey, pastayı banka bırakayım o zaman.”

“Bekleyin. Hemen gidiyor musunuz?”

“Yapılacak başka teslimatlarım var.”

Kadın dudağını ısırdı. “Bir dakika daha kalabilir misiniz? Mümkünse benim için pastayı tarif etmenizi istiyorum. Nasıl görünüyor? Ben göremiyorum.”

Adam olduğu yerde durdu. Kadın kartonun kartona sürtünmesiyle çıkan yumuşak sesi duydu.

“Küçük ama göz alıcı bir pasta. Altın rengi, üstünde kalın ve beyaz bir krema tabakası var. Ortasında çikolatadan yapılmış, tamamı siyah ve parlak bir keman var. Kemanın çevresindeyse dans eden parlak kırmızı notalar var. Reçelden yapılmış gibi görünüyorlar.”

Dinlerken sol kulağını adamın sesini geldiği tarafa çevirdi. Sözleriyle kafasında pastanın resmini çizerken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Üstünde bir şey yazıyor mu?”

“Elbette. ‘Yirmi birinci doğum günün kutlu olsun Zheng Jia!’ yazıyor.”

Beklentiyle başını kaldırarak, “Altına isim yazılmış mı?” diye sordu.

“Hayır. Pastanın üstünde başka isim yok.”

“Ya.” Eğildi ve parmaklarıyla Niuniu’nun başını hafifçe okşadı. Köpek uysalca ayaklarının dibine oturdu.

“Bu benim rehber köpeğim. Adı Niuniu,” dedi.

Adam kıkırdadı. “İyi bir kıza benziyor. Üstelik sevimli de.”

Kadın sesini alçaltarak, “Niuniu etrafta yabancılar varken daima çok temkinlidir,” dedi. “Ama sizin odaya girmenizden bu yana bir kez bile havlamadı.”

Çalışma stüdyosunun diğer tarafından ses gelmiyordu.

Görmeyen gözleri doğruca karşısındaki adama dikildi. Adam duruşunu değiştirirken döşeme tahtalarından birinin gıcırtısı duyuldu.

En sonunda ona sormak için cesaretini topladı.

“Bu sen misin?”

Üstünden büyük bir yük kalkıyormuş gibi uzun bir nefes verdi. “Görmeyebilirsin ama ben senden hiçbir şeyi saklayamam.”

“Gerçekten sensin,” dedi. Yine de aklında bir şüphe vardı. “Sesine ne oldu?”

“Gizledim. Yine de gözünden kaçmadı. Ah, kullandığım ifadeyi mazur gör lütfen.”

Yumuşak bir yırtılma sesi duyuldu. Deriden bant mı çekiliyordu?

Gençlik enerjisi sesine geri dönerken, “Böyle daha rahat,” dedi.

Kadının hatırladığı ses buydu. Samimi bir şaşkınlıkla gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. Ama heyecanı kısa sürdü. “Neden beni kandırmaya çalıştın?”

İçtenlikle, “Burada olduğumu bilmeni istemedim,” dedi.

“Sana yük olacağımdan mı korktun?”

“Hayır, hiç de değil. Sadece ben… Son zamanlarda başımı biraz belaya soktum. Seni endişelendirmeme gerek yok. Ayrıca seni de peşimden sürüklemek istemedim.”

Söylediklerinde samimi gibiydi. Şüphelerine rağmen kadın onun için endişelendiğini hissetti. “Ne tür bir beladan bahsediyorsun?”

Adam sakince, “Halledebilirim,” dedi.

Ona inandı. Sesinin dostça çıkmasına özen göstererek, “Bir dakika oturmak ister misin?” diye sordu. “Gitmek için acelen yoksa tabii.” Çaresiz görünmemeye çalışıyordu ama dostluğu için gerçekten minnet duyuyordu.

“Elbette.” Karşısındaki banka geçip oturdu. “Ama uzun kalamam.”

Anlayışla başını salladı, el yordamıyla ilerleyip yanına oturdu. “Son zamanlarda meşgul olduğunu söylemiştin. Seni bir süre göremeyeceğimi düşünüyordum.”

“Bugün özel bir gün. Tabii ki gereken zamanı buldum.”

Kadın sırıttı. “Bana pasta vermek için mi?”

“Herkes doğum gününde pasta almak ister, öyle değil mi?”

Bunu başkası söylese kahkahalara boğulurdu. Fakat o söyleyince duygusal ya da aptalca gelmiyordu. Sözleri ciddi ve samimi geliyordu.

“Bana bir dilim kes lütfen,” diye fısıldadı. Neredeyse onun gülümsediğini, yanaklarının hafifçe kırışmasının sesini duyduğunu sandı. Muziplik olsun diye, “Galiba bugün kahvaltıyı atlamak için iyi bir gündü,” dedi.

Bank gıcırdadı, plastik kapların ve kâğıt tabakların çıkardığı hışırtıları duydu. Saniyeler sonra burnuna yeni bir

koku geldi. Tatlı ve zengin.

Tekrar kokladı. Krema tam önünde tutulmuştu sanki ama pastaya uzandığında hiçbir şey hissetmedi. Adamın kıs kıs gülmesini bastırmaya çalıştığını duyunca sırıttı.

Bir el sol bileğini nazikçe tuttu. Elini kâğıt tabağa yönlendirip diğer eline de çatalı bırakırken, “İşte,” dedi.

“Benim gibi biriyle olmak zordur herhalde,” dedi. Sanki az önce bir bardak soda içmiş gibi midesinde bir köpürme oldu. Heyecan vericiydi.

“Hiç de değil! Her gün böyle olsa bile dert etmem.”

Kadının kolunu bıraktı ve eli geçerken ona sürtündü. Kadın adamın dokunduğu yerde bir karıncalanma hissetti. Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Yüzünün kızardığını fark etmemesini umarak başını eğdi ve pastadan ilk lokmasını aldı.

“Tadı nasıl?”

“Harika.”

Bütün dilimi sessizce, lokma lokma yedi. Çatal parmaklarının arasında titredi.

Adamın bakışlarını üstünde hissetti. Saniyeler geçtikçe sessizlik ağırlaşıyordu. Tabağı kucağına bırakıp başını kaldırdı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Aklıma bir şey geldi. İlk kez pasta yediğim gün…” dedi özlemle.

Kadın gülüp eliyle ağzını kapattı. “Benim yiyişimi izlerken açlıktan ölüyorsundur.”

O an adamın ruh hali değişti. Kadın bundan emindi.

“Altıncı doğum günümdü. En çok istediğim şey pastaydı ve babam bana bir tane aldı.”

Bir şey adamın sesindeki enerjiyi alıp götürmüştü. Bu durum kadını rahatsız etti. Özellikle de “baba” dediğinde…

“Babanın seni sevdiğinden eminim. Harika bir baba olmalı, seni asla hayal kırıklığına uğratmayan biri.”

“Hayır aslında. En sonunda bana pastayı veren kişi babam bile değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babam o gün vefat etti.”

Etrafındaki hava soğudu gibi geldi. “Başın sağ olsun. Hiçbir fikrim yoktu,” dedi. “Babanı kaybettiğinde çok küçükmüşsün.”

Kadının elini tuttu. “İnsanın babasını kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu kimse benden daha iyi anlayamaz,” dedi. “İlk gördüğümden beri seni korumak, seninle ilgilenmek için karşı koyamadığım bir istek duyuyorum.”

Kadının üzüntüsü ve şüpheleri uçup gitti. Geriye sadece tatlılık ve hassasiyet kaldı. Daha önce tam olarak anlamasa bile onu arkadaşı olarak görmüştü. Şimdiyse aniden ona karşı bir yakınlık hissetti. Bu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ayağa kalkarken bank gıcırdadı. “Gitmem gerek. Zaten çok kaldım.”

Kadın başını sallayarak elini avcunun içinden çekti. Gideceği için rahatlamıştı. Gitmesini istemese de az önce olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

“Bana bir şey için söz verir misin?” diye sordu.

“Ne?”

“Bazı kişiler sana gelip beni sorabilir. Tanıştığımızı bilmesinler.”

Tereddüt etmeden, “Tabii,” dedi.

“Nedenini sormak istemiyor musun?”

Gülümsedi. “Söylemek istemiyorsun. Öyleyse neden sorayım? Kötü biri olduğunu düşünmüyorum ve beni incitmeyeceğini biliyorum. Sana güveniyorum.”

Sessiz ama güçlü bir iç çekme duydu. Cevabı onu şaşırtmış mıydı? Belki. Yine de geri almaya niyeti yoktu.

“Mümkün olan en kısa sürede seni görmeye geleceğim.”

Başka bir şey söylemeden gitti. Stüdyonun dışarısından içi dolgulu koşu ayakkabısı giymiş bir koşucu gibi yumuşak ama hızlı adımlarını duydu.

14

KOCAMAN OL

10.25
Kriminal Polis Merkezi

Hızlıca baktığı saat SPU Başkomiseri Liu'ya timin toplantısının hemen hemen yarım saat önce başladığını söyledi. Konferans salonuna koştu ve ekibin diğer üyelerinin orada toplandığını gördü.

Başkomiser Pei şaşkınlığını gizlemeye çalışmadan, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Du makalesini bitirdi. Adamlarım dinlenme odasında ona göz kulak oluyor. Bir kopyasını sana getirdim. En kısa sürede görmek isteyeceğini düşündüm."

"Harika zamanlama," dedi Pei ve konferans masasını gösterdi. "Şuna bir bak ve ne düşündüğünü söyle."

Masanın üstü bir yığın straforla kaplıydı. Liu en az on parça saydı. Parçaların her biri farklı şekil ve boyutlarda olsalar da iki ortak noktaları vardı: Hepsi inceydi ve bir dereceye kadar kavisliydiler.

"Bunların hepsi Longyu Binası dolaylarında bulundu," diye açıkladı Teğmen Yin. "Her biri terasta bulduğumuz kan lekeli parçaya çok benziyor ve aynı yerden geldiklerine inanıyoruz."

"Ya? Bunların davayla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Liu masadaki nesnelere tekrar göz attı.

Teğmen Yin, "Terasta bulunan straforu analiz ettik," dedi. "Üstünde bulunan kan Başkan Yardımcısı Lin'e ait. Erinyeler'in başkan Yardımcısı Lin'i öldürdükten sonra o strafora dokunduğunu biliyoruz artık. Katilin yeteneklerinden

de bildiğimiz kadarıyla bu tesadüf olamaz. Bu parçaların hepsi güney cephede bulundu ama kimi elli metre kadar uzaktaydı. Yüksek bir yerden atılmış olmaları olası. On sekizinci kattaki ofisin yüksekliği ile dün geceki rüzgârın hızı ve yönü dikkate alındığında, saçılma şekli bunların ofis penceresinden atıldığını kanıtlıyor.”

“Fakat bunların cinayeti işleme konusunda Erinyelere nasıl bir yardımı olabilir?” diye sordu Liu.

Başkomiser Pei omuz silkti. “Şu anda anlamaya çalıştığımız şey de bu. Henüz bir cevabımız yok.”

“Alıp bir tanesine bakabilir miyim?”

“Tabii. Laboratuvardaki adamlar bunları inceledi. Artık dokunabiliriz.”

Liu oturdu ve en küçük parçalardan birini eline aldı. Kan lekesi dışında, terasta buldukları parçaya çok benziyordu.

Mu, “Aslında garip olan bir şey daha var,” dedi.

“Neymiş o?” diye sordu Pei, ilgisini çekmişti.

“Bu strafor parçalarını incelememiz. Erinyeler bunları suç mahallinde kullansaydı, pencereden atması mantıklı olurdu. Geniş bir alana dağılırlar ve sıradan çöpler gibi görünürlerdi. Ama ne kadar acelesi olursa olsun kan lekesini muhakkak fark ederdi. Neden o parçayı saklamadı? Bunu bulduğumuz için şanslıyız, bu doğru ama bunu yalnızca Erinyeler’in bir tercihi sonucunda bulduk. Böyle bir ihtimalden kaçınmak onun için daha kolay olurdu ve bu, aklımızda tutmamız gereken bir şey.”

“Ben de aynısını merak ediyordum,” dedi Pei. “Terasta bulduğumuz çanta da bir o kadar şüphe uyandırıyor. Arkasında kanıt bırakmak Erinyeler’in tarzı değildir. Özellikle de bu kadar bariz kanıtlar.”

DTU Zeng gözlüklerini düzeltirken, “Neden yaptı o zaman?” diye sordu. “Dikkatimizi dağıtmak için mi?”

Kimse cevap vermedi. Liu strafor parçalarını incelemeye devam etti, bir kolunu önkolunun altında tutarken diğer elini bir parça daha almak için miskince uzattı.

Pei merakla onu izliyordu. Bir çırayı tutuşturan kıvılcım gibi merakı aniden heyecana dönüştü.

Sandalyesinden fırladı, masaya yaklaştı, elini uzatıp en büyük parçayı aldı. Bir anlığına inceledikten sonra masanın en ucunda boş bir yere koydu. Parça bir yastığın yarısı kadardı ve kavisliydi. Pei dışbükey tarafı aşağıya bakacak şekilde yerleştirmişti. Strafor geriye devrilmiş bir kaplumbağa gibi masada hafifçe sallandı. Pei dönüp yığından benzer büyüklükte bir parça daha aldı. Bu sefer ilk parçanın üstüne, dışbükey kısmı yukarı bakacak şekilde yerleştirdi, böylece iki taraf birbirine bakıyordu. Parçaları almaya devam edip her birini belli bir konuma yerleştirdi. Bir yapbozun parçalarının bir araya getirilmesi gibi birleşen parçalar bir şekil oluşturmaya başladı.

Tim gözlerini ayırmadan bakıyordu. Strafor parçaları bir insan silueti oluşturmuştu. Gövdesi, beli, bacakları ve kolları vardı. Eksik olan tek şey kafasıydı. Terasta buldukları küçük parça, sağ önkolu oluşturuyordu. Kan, tam da bileğinin olacağı yere bulaşmıştı.

DTU Zeng pat diye, “Bu ne lan?” deyiverdi.

Pei ortaya çıkan strafor mankeni inceledi. “Pek emin değilim. Ama bir şeyden emin olabiliriz. Terasta bulduğumuz kıyafetler bir ara bunun üstündeydi.”

Teğmen Yin’in yüzüne bakınca anlamaya başladığı anlaşılıyordu. Yerinden kalkıp mankene yaklaştı. “Haklısınız! Gömleğin sağ bileğinde de kan vardı. Erinyeler cinayetleri işlerken kıyafetinin altına bunu giymiş olmalı. Kan da oraya bu şekilde geldi.”

SPU Başkomiseri Liu duyduklarına inanamayarak gözlerini açıp Teğmen Yin’e baktı. “Erinyeler’in bu straforu… bir zırh gibi üstüne giydiğini mi söylüyorsun?”

Pei, “Amaçladığı şey buymuş gibi görünüyor,” dedi.

Mu da aynı ölçüde şüpheli görünüyordu. “Ama kayıttaki adamın hareketleri çok doğaldı. Zırhlı bir adamdan ziyade

eve girmiş bir hırsız gibi geziniyordu. Bunu giyseydi ne kadar kocaman olacağını hayal edebiliyor musunuz?”

Zeng, “Hanımefendi yine haklı,” diye mırıldandı.

Herkes çıkarımlarını düşünüp taşınmaya daldı. Pei’in ilk teorisi ekibi ani bir umutla doldurmuş olsa da bu ipucuyla ilgili incelemeleri hemen yolun sonuna gelmişti.

Pei ayağa kalktı. “Şu aşamada katkı sağlayacak başka bir şeyimiz olmadığından bu toplantıyı sonlandırıyorum,” dedi. “Binadan ayrılmadan önce hepinizin bu soruşturmanın neresinde olduğumuzu düşünmek için zaman ayırmasını istiyorum. Sonra tekrar bir araya gelip düşüncelerimizi tartışacağız.”

Teğmen Yin, DTU Zeng ve Mu kafeteryaya giderken SPU Başkomiseri Liu, Pei’e doğru yürüdü ve Du’nun makalesini verdi. “Şu taslağa bir bak. Yayınlanmaya hazır olup olmadığını bana bildirirsin.”

Pei çıktıları karıştırırken ufak bir ıslık çaldı. “Hakkını verelim, çocuk hızlı bir daktilograf. ‘Erinyeler Bir Can Daha Aldı. Bu Kez Masumları Katlediyor…’”

Okumaya devam etti.

Yapısal olarak bakılırsa makale derli topluydu ve titizlikle düzenlenmişti. Du bir önceki gecenin cinayet sahnesi yerine Başkan Yardımcısı Meng’in ilk yıllarını anlatarak başlamıştı.

Longyu Grubu daha emekleme günlerindeyken Meng, Başkan Deng’in sağ koluydu. Chengdu’daki en güçlü işletmelerden biri haline gelmesinden önceki günlerde bu şirketi dışarıdan gelecek tehditlerden korurken Meng pek çok kez suça karıştı. Sonunda tutuklandı ve sarhoş olduğu bir akşam yemeğinde ettiği kavga sırasında bir adamı öldürmekten suçlu bulundu. Müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Du, Meng’in hikâyesinin bu kısmını, okuyucuları tetikte tutmak için kurgulanmış klasik bir macera hikâyesi tarzında hızla ve bol dramayla nakletmişti. Fakat Meng’in mahkûmiyetinden sonraki deneyimlerini anlatmaya

başlayınca makale üzerinde düşünülmüş bir karakter analizi halini aldı. Görünüşe göre Meng hapishanedeyken geçmişiyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Daha iyi biri olmak için çaba sarf etmekle kalmadı, hapishanedeki en çalışkan işçilerden de biri oldu. On yılını içeride geçirdikten sonra şartlı tahliye edildi. Hayatta ikinci bir şans elde etmişti.

Takip eden bölüm Meng'in hapishanedeki zorlu sınavıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Katolik olmuştu ve hatta gençlere rehberlik edip onları eğitmek için kendi hayat tecrübelerini kullanan bir topluluk lideri haline geldi. Karanlık geçmişini geride bırakmıştı. Meng'in karısı ve kızının yanına dönüşünde gerçekleşen mutlu buluşmayı anlattığı kısmı okurken Pei boğazında bir sızı hissetti.

Son bölüm kısa ve özdü, doğruca makalenin ana konusuna giriyordu: Başkan Yardımcısı Meng'in Erinyeler tarafından infaz edilmesi. Du, Erinyeler'in ortaya çıkışını ve son cinayetleri kısaca anlattıktan sonra Başkan Yardımcısı'nın Erinyeler'den aldığı ölüm ilanına verdiği tepkiyi anlatıyordu. Ailesinin endişesine rağmen Meng aldığı ölüm tehdidine sakince ve vicdan rahatlığıyla yanıt vermişti. Suçlarının cezasını çektiğini ve kendisini artık yeni bir adam olarak gördüğünü söyledi. Neler yaşadığını bilseydi Erinyeler'in bu tehdidi geri çekeceğinden emindi. Bu yüzden de on sekizinci kattaki ofise sığınırken mahkûmiyet belgesini, hapishaneden aldığı iyi hal belgelerini, şartlı tahliye sertifikasını ve hapisteyken tuttuğu günlüğünü yanında getirdi.

Makaledeki şeyler Pei'in Başkan Yardımcısı Meng'e dair bildikleriyle örtüşüyordu. Longyu Binası'na gitmeden Meng'in geçmişine şöyle bir bakmıştı ve polis de gerçekten günlüğüyle birlikte diğer eşyaları yastığının yanında bulmuştu. Pei kanlı belgeleri kendi gözleriyle görmüştü. Ama makaleyi okumak her şeyi yeni bir açıdan görmesini sağlıyordu. Makaleyi okuyan herhangi biri Başkan Yardımcısı

Meng’e sempati duyacak ve o yakıcı soruyla baş başa kalacaktı: Erinyeler bu infazı neden gerçekleştirsin?

Makale zirve noktasına ulaştığında Du önceki geceye götüren saatleri bir Hollywood gerilim filmi senaryosu gibi anlatıyordu. Pei bile kendini nefesini tutarken buldu.

Ancak sonuç kaçınılmazdı.

> Başkan Yardımcısı Meng katiliyle konuşmaya çalışırmış gibi ağzı hafif aralık halde bulundu. Söylemeyi başarmışsa bile sözlerinin hiçbir etkisi olmamıştı. Boğazındaki derin yarıktan kanlar akıyor, yanında duran günlüğünün sayfalarını ıslatıyordu. Görünüşe bakılırsa kişisel kurtuluşa ermesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Başkan Yardımcısı Meng’in ailesiyle daha iyi yaşamaya dair tüm umutları, tıpkı günlüğü gibi, kan gölünde yüzüyordu…

Pei sessizce içini çekerek çıktıları masaya bıraktı. Esasında bu makale Erinyeler’in kurbanlarının birinin bakış açısından yazılmış bir suçlamaydı. Erinyeler’in en sadık destekçileri bile bunu okuduktan sonra davranışını haklı görmekte zorlanacaktı.

“Bırak da yayınlasın,” dedi Liu’ya. “Hatta en kısa zamanda yayınlamasını söyle. Lanet olsun, bilgisayarlarımızdan birini kullansın.”

“Tamam efendim.”

Pei bir an daha düşündü ve okuduklarını sindirmeye devam etti. “Ve ona de ki bunu sadece internette yayınlamasın,” diye ekledi. “Chengdu’nun önde gelen medya kuruluşlarına da gönderilmesini istiyorum. Medya bağlantılarımızı gözden geçirin ve makaleyi kullanmalarını söyleyin. Ne kadar çok kanaldan yayılırsa o kadar iyi. Bunu başarırsak bir taşla iki kuş vurabiliriz.”

Yemek yiyip dinlendikten sonra Teğmen Yin ve SPU Başkomiseri Liu, Başkomiser Pei'le görüşmek üzere ofisine gittiler.

Pei straforları masasına yaymıştı. Yanında da terasta buldukları spor çanta duruyordu.

Teğmen Yin, "Çözebildiniz mi Başkomiserim?" diye sordu.

"Ha?" Pei bitkinlikle gülümsedi. "Nereden bildin?"

Yin sakince, "Çünkü düşünmeyi bırakmışa benziyorsunuz," dedi. "Bir şey düşündüğünüz zaman tüm dikkatinizi ona verirsiniz. Biri sizinle konuşsa bile bakışlarınız başka yerde olur. Şimdiki gibi rahat olmazsınız. Ayrıca anlamını çözmeseydiniz toplantıyı bu kadar çabuk bitirmezdiniz."

Pei kayıtsız bir şekilde omuz silkti. Ardından Liu'yu tepeden tırnağa inceledi, "Evet, sen uygunsun," diye mırıldandı ve başını salladı.

Liu ve Yin şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Pei sırt çantasını aldı, masasının önüne yakın bir yere koydu, fermuarı açtı ve içindekileri çıkardı: spor giysiler ve siyah bir şapka.

"Adli tıp ekibi çantayı ve içindekileri çoktan inceledi. Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng'in kanı dışında pek bir şey bulamadılar."

Memurlar bir şey söylemediler.

Pei, "SPU Başkomiseri Liu, bu kıyafetleri giy," dedi.

Liu bir an için donup kaldı. Şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra hemen üniformasının gömleğini çıkardı ve Pei'in verdiği eşofman üstünü giydi. Liu'nun boyu 1.80 olmasına rağmen eşofman üstü zayıf bedenine bol gelmişti.

Liu, Erinyeler'in bu kıyafeti giydiğinin bilincinde olduğundan ilk başta hareketsiz kaldı. Sonra üstündeki büyük kan lekelerini fark etti ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı, Pei'in üstünü çıkarabileceğini söylemesini endişeyle bekledi.

Oysa Pei daha yeni başlıyordu. Masadan birkaç parça strafor aldı ve Liu'ya verdi.

“Bunları eşofmanın içine koy.”

Bunlar strafordan oluşan figürün gövdesini, sırtını ve kollarını oluşturan parçalardı. Liu ceketinin fermuarını açtı ve her bir parçayı ayrı ayrı, uygun gelen pozisyona yerleştirdi. Şaşırtıcı bir şekilde parçalar vücuduna çok iyi oturmakla kalmadı, aynı zamanda vücuduyla eşofman arasındaki boşluğu öyle iyi doldurdu ki neredeyse onun vücuduna göre yapılmıştı sanki. Fermuarı kapatınca çok daha iri görünmeye başladı.

Pei şapkayı Liu’nun başına geçirdi ve siperliğini de yüzüne doğru çekti. Gördüklerinden tatmin olmuş gibi kendi kendine başını salladı. En sonunda Teğmen Yin’e döndü, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Yin, “Kayıtta gördüğümüz kişiye çok benziyor bence,” dedi.

Liu’nun canına yetmişti. Şapkayı sertçe çıkardı ve Pei’e sitemkâr bir bakış attı. “Bunu neden yapıyorum Başkomiserim?”

Pei’in ifadesi yerleşti. “Sana vereceğim bir görev var.”

Liu doğruldu, gözleri parladı. “Evet, efendim.”

“Son derece önemli,” dedi Pei, sözcüklerin üstüne basa basa. “Çok gizli.”

20.21
Yeşil Bahar

Sheng’in Longyu Grubu’nda kilit öneme sahip biri olduğu biliniyordu ve onun “kaza sonucu” ölümü Başkomiser Pei için bariz bir ikaz işaretiydi. Hua Birader’in de kendisinden önce yaptığı gibi Pei Yeşil Bahar’a giden ipuçlarını izledi ve 29 Ekim akşamına ait tüm güvenlik görüntülerini görmek istedi.

Görüntüler Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng’in yemeklerini bitirdikten sonra restorandan ayrıldığını gösteriyordu. Fakat Sheng aynı masada kalıp yemeye ve

içmeye devam etmişti. Çok geçmeden öfkeye kapılmış halde görünüyordu. Videonun ses kaydı ne yazık ki yoktu, bu yüzden Pei söylediklerini sadece tahmin edebilirdi. Sheng bir garsona fırça attıktan sonra kameranın görüş alanından çıktı.

Pei restoranın güvenlik amirine, “Burada ne oldu?” diye sordu.

“Bu müşteri biraz fazla içmişti. Sanırım masasında üç şarap bitirilmişti. Kemancımızın peşine düşmeye çalıştı. Ama bizimkiler durumu kontrol altında tutabildi.”

Yaklaşık on beş saniye sonra birkaç garson Sheng’i yeniden kadraja soktu. Kendi kendine mutsuz bir şekilde mırıldanıyor gibi görünse bile iyi kötü uysallaşmıştı.

Pei monitöre bakmaya devam etti. Aniden gözleri büyüdü. “Kaydı durdurun!” diye bağırdı.

Zaman damgası şöyleydi: 21.37.15.

Pei ekranı işaret ederek, “Şuradaki adam kim?” diye sordu.

Güvenlik amiri işaret edilen kişiyi görebilmek için burnunu monitöre yapıştırmak zorunda kaldı. Adam kameradan uzaktaydı ve restoranın çıkışına doğru yürüyordu. Başı hafifçe çevrildi; Sheng’i izliyordu.

Güvenlik amiri omuz silkerek, “Müşterilerden bir tanesi işte,” dedi. “Kargaşa çıktı, insanlar da izlediler tabii.”

Pei’in kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Adam kameradan biraz uzakta, loş ışıklı bir alanda duruyorsa da Pei kesin bir dejavu hissiyle sarsıldı. Figürün duruşu ve yüzüne doğru indirdiği kenarlı şapkaya bakınca Longyu ofisinin güvenlik kayıtlarındaki kişiye tıpatıp benziyordu.

Ne yazık ki kameranın net bir görüntü elde edemeyeceği kadar uzaktaydı ve etrafındaki karanlık, yüz hatlarını seçmeyi hemen hemen imkânsız hale getiriyordu. Pei, “O gece çalışan garsonlarla konuşmak istiyorum,” dedi.

Güvenlik amiri odadan hızla çıktı ve birkaç dakika sonra yanında genç bir erkek ve bir kadınla geri döndü.

Pei monitörü işaret etti. “Şu görüntüye bakın ve bu müşteriyle ilgili bir şey hatırlıyorsanız söyleyin,” diye talimat verdi.

Garson görüntüyü bir anlığına inceledikten sonra eliyle alnına vurdu. “Ah, köşede oturan müşteri olmalı, değil mi? Bu şapkayı tanıyorum. Zheng Jia’ya çiçek göndermiş ama ismini söylememişti. Bunu çok net hatırlıyorum. O olduğundan kesinlikle eminim.”

Pei, “Zheng Jia kim?” diye sordu.

Güvenlik amiri, “Kemancımız,” dedi. “Kaydın başlarında bu müşterinin peşinden koştuğu kadın.”

Pei hemen bu üç kişi arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini değerlendirmeye başladı. Garsona döndü. “Bana o müşteriyi tarif edebilir misin?”

“Hımm… Bilmiyorum. Pek iyi bakmadım.”

Güvenlik amiri, “Onu ekranda ufacık bir noktadan ibaretken tanıyabiliyorsun ama yüzünün neye benzediğini hatırlamıyor musun?” diye azarladı.

Kendini savunmak için, “Çiftler kabininde oturuyordu. Restoranın köşesine sıkışmış, ışık da çok az. Atmosfer için, anlarsınız ya,” dedi aceleyle. “Ayrıca şapkasını hiç çıkarmadı. Uğraşsam da yüzünü iyice göremezdim.”

Bu cevap, amirini tatmin etmişe benzemiyordu. “Tek başınaysa neden çiftler kabinine oturttunuz?”

Pei elini sallayarak amiri uzaklaştırdı, “Müşterinin orayı bilerek seçtiğine eminim. Onunla bir ilgisi yok,” dedi. Ayağa kalkıp garsona baktı. “Şu kabine bir bakmak istiyorum.”

Kadın onu yemek alanına götürdü. Saat epey geç olmuştu ve akşamın son müşterileri de yemeklerini bitirmek üzereydi. Beyaz bluzlu, zümrüt rengi elbiseli genç bir kadın sahnenin ortasında kemanıyla bir parça çalıyordu. Gözleri kapalıydı. Pei parçayı tanımadı, klasik müzik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezdi ama iyi müziği duyduğunda anlardı.

Kadının yeteneği şüphe götürmezdi. Keman sesi su gibi akıyor, şarap gibi sarhoş ediyordu. Gözlerini ona dikti.

Garson, “Bu Zheng Jia,” diye fısıldadı kulağına.

Pei başını salladı. “Çalarken araya girmemeyi tercih ederim. Bana önce kabini göster.”

Garsonun da söylediği gibi kabin yemek alanının en ücra köşesindeydi. Aydınlatma loş ve ortama uygundu, böylece geçen herkes orada oturan siluetleri görebilirdi. Pei yastıklı banklardan birine oturdu.

“Tam burada oturuyordu, değil mi?”

“Doğru,” dedi garson, “Nereden bildiniz?”

“Restoranın tüm manzarasını gözler önüne seren tek yer burası.” Kadının şaşkınlığını fark eden Pei başını iki yana sallayıp omuz silkti. “Endişelenme. Müşterilerine geri dönebilirsin.”

Genç kadın zarifçe başını salladı ve başgarson masasına döndü.

Pei restoranı taradı. Geçen her saniye, güvenlik görüntülerindeki müşterinin Erinyeler olduğundan biraz daha emin oldu. Bu kabin, fark edilmeden çevresini gözlemlemek isteyen biri için her yönüyle harikaydı. Ayrıca kaçmak gerekirse birden fazla da çıkış yolu sunuyordu. Erinyeler gibi biri için en ideal konum burasıydı.

Pei gözlerini kapatıp o geceyi zihninde canlandırmaya çalıştı. Erinyeler neden gelmişti? Onu oraya çeken şey ne olabilirdi?

Nefis pişmiş domuz ve balık aromaları kabine yayıldı. Kemandan yükselen yumuşak melodiler de Pei’in kulaklarına masaj yapıyordu sanki. Bu restoran rahatlamak için kesinlikle iyi bir yerdi.

Gözleri hâlâ kapalıyken aklına bir şey geldi. Mu’nun Erinyeler hakkındaki analizini hatırladı.

“*Erinyeler müzik, sanat ya da mutfak sanatına ilgi beslemiş olabilir. Akıl hocasının emrine rağmen birine karşı bazı hisler beslemiş de olabilir*.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve anında sahneye odaklandı. Kabinden bir hayli uzakta olmasına rağmen sahnedeki kadını arada hiçbir engel olmadan görebiliyordu. Zayıf kemancı enstrümanını çalarken beyaz ve yeşil kıyafeti onu kırağı düşmüş bir çimen yaprağı gibi gösteriyordu.

“Erinyeler benzer şekilde hassas durumda bir kadın arayabilir ve bilinçaltında onu bir şekilde iyileştirebileceğini umuyor olabilir. Kendisi gibi bir yakınını kaybetmiş birini de arıyor olabilir. Empati kurabileceği birini…”

Pei’in Zheng Jia’yla konuşması gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra kemancının performansının son tınıları restorana dağıldı. Eğilerek seyircilerini selamladı ama dönüp enstrümanını bırakmak yerine olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Saniyeler içinde bir garson çabucak sahneye çıktı. Yayı genç kadından aldı ve sol eline uzandı. Sağ elinde hâlâ enstrümanını tutan kemancı garsonun rehberliğinde yavaşça sahneden indi.

Pei keman çalmada bu kadar yetenekli olan genç bir kadının yürürken zorlandığını görünce gerçekten üzüldü. Koşarak yanına gitti.

“Kemanınızı tutmama izin verin Bayan Zheng,” dedi.

Kadın başını çevirdi.

Pei onun şaşkınlığını sezerken donuk gözbebeklerini fark etti.

“Benim adım Başkomiser Pei Tao,” diye açıkladı. “Kriminal polistenim ve size bazı sorular sormak istiyorum.”

Kemancı dostça bir gülümsemeyle, “Başkomiser Pei Tao,” diye tekrarladı. Ona kemanını verdi. “Sizi beklettiğim için üzgünüm Başkomiser.”

Sesi Pei’e yere düşen bir tüyü anımsattı.

“Müziğiniz bunu telafi etmeye fazlasıyla yeterliydi,” diye yanıtladı.

Narin bedeni en ufak bir çarpışmada kırılabilirmiş gibi olduğundan ona çok yakın durmamaya ihtimam göstererek yanında yürüdü.

Üçü sahnenin arkasındaki yeşil odaya doğru gittiler. Garson, Zheng Jia'nın sandalyeye oturmasına yardım ettikten sonra nazikçe dışarı çıktı.

Kemancı karşı duvarın önünde açık duran enstrüman çantasını işaret etti. Pei kemanı çantaya yerleştirdi ve kendine bir sandalye çekti.

O oturduktan sonra genç kadın, "Chengdu'ya geleli uzun zaman olmadı değil mi Başkomiser Pei?" diye sordu.

Pei kaşlarını çatarak, "Yakın zamanda buraya tayin edildim," dedi. "Nereden anladınız?"

"Babam polis departmanında olanlarla ilgili hikâyeler anlatırdı, bu yüzden de birlikte çalıştığı herkesin isimlerini duydum." Bakışlarını yere eğdi, yüzü kederle gölgelendi.

Pei şaşırdı. "Babanız polis miydi? Emekli mi oldu?"

Kadın başını kaldırdı. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bilmiyor musunuz? Buraya babamın ölümüyle ilgili olarak gelmediniz mi yani?"

Sorusu Pei'in yüzüne bir tokat gibi çarptı ve birden anladı.

"Babanız… onun adı neydi?"Nezaketten çok uzaktı ama sorması gerekiyordu.

Kadın gözlerini kapadı, mutsuzluğu belliydi. "Üzgünüm. Benim hatam. Düşündüm ki…"

"Özür dilerim," dedi Pei. "Kendimi açıkça ifade etmedim, benim hatam."

Kadın zorla gülümsedi. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Adı Zheng Haoming'di."

Heceler Pei'in kulaklarında uğuldadı. Genç kadının yüzünü inceledi. Yüz hatları babasınınkilerden kesinlikle daha hassas olsa da gözlerinde benzer bir yoğunluk vardı. Kör olması bile bunu ortadan kaldırmıyordu.

Çavuş Zheng Haoming'le on sekiz yıl önce genç bir adamken tanışmıştı ve Çavuş, Yuan Zhibang ile Pei'in o zamanki kız arkadaşı Meng Yu'nun öldüğünü düşündükleri depo patlamasıyla bağlantısı hakkında onu sorgulamıştı. Çavuş Zheng, Erinyeler'in cinayetlerini araştıran ilk kişiydi ve yıllar sonra seri katilin tekrar ortaya çıktığını fark eden de o olmuştu. Pei, Çavuşu en son cinayet mahallinde görmüştü.

Bu kör genç kadının Çavuş Zheng'in kızı olduğundan Pei'in haberi yoktu. Ama şimdi güvenlik görüntülerindeki figürü tanımladığına göre Erinyeler'in Zheng Jia'yla aynı restoranda olması tüyler ürpertici bir anlam kazandı. Buraya onun için gelmişti. Pei yine de bunun sebebini bulmalıydı.

Genç kadın, Pei'in ifadesindeki herhangi bir değişikliği fark edemiyordu ama sessizliğini fark etmişti. "Babamı tanımıyordunuz, değil mi?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Aslında tanıyordum. O bir efsaneydi. Polis Akademisi'ndeyken hakkında sayısız hikâye duydum. Sadece bu da değil, on sekiz yıl önce onunla ilk kez tanıştım. Ve... babanızın bir davayı araştırırken görevi başında öldüğünü biliyorum."

Zheng Jia gülümserken alt dudağı titredi. Ama Pei yeni bir duygunun acısının önüne geçtiğini gördü. Bu, gururdu.

"Katili bu kadar çabuk teşhis ettiğiniz için size teşekkür etmeliyim," dedi. "Artık babam huzur içinde uyuyabilir ve ben de katilinin serbest kaldığını bilmenin acısıyla yaşamak zorunda kalmayacağım."

Pei derin bir nefes aldı. Zheng Jia'nın haberleri takip ettiği belliydi. Yeşim Bahçesi'nde kendini havaya uçuran Yuan'ın, babasının gerçek katili olduğunu sanmıştı. İçten ve minnetle dolu sözleri Pei'in kulağına bıçak gibi saplanıyordu. Sanki Erinyeler'in kendisi onunla alay ediyordu.

En sonunda Zheng Jia bir kez daha sessizliği bozdu. "Babamla ilgili konuşmamıza gerek yok. Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum. Bana sormak istediğiniz nedir?"

Pei konuyu nasıl açacağından emin değildi, bu yüzden tüm gerçeği şimdilik açıklamamaya karar verdi. “Şu an başka bir davayı araştırıyorum. Bir araba kazası oldu. Kaza olmadığına inandığımız bir olay. Kazada ölen kişi o akşamın erken saatlerinde burada yemek yemiş. Kargaşaya sebep olmuş, eminim hatırlarsınız.”

“Sarhoş müşteri mi?” Zheng Jia titredi. “Ödümü koparmıştı.”

Pei başını salladı. “İşte o.” Daha sonra ne söyleyeceğini dikkatlice düşündü. Hâlâ Erinyeler hakkında sorular sorarken 18 Nisan Vakası’nı konuşmaktan nasıl kaçınabilirdi?

“Tuhaf. Bana o adamla ilgili sorular soran ilk kişi değilsiniz,” dedi. “Biliyor musunuz, babam bazen ben keman çalarken restorana gelirdi. O gece burada olsaydı o müşteriye dersini verirdi. Ama bana bakın,” -gözlerini işaret etti- “gerçekten herhangi birinden intikam alabileceğimi düşünüyor musunuz?”

Pei telaşla, “Aa, sizden şüphelendiğimizi ima etmek istememiştim,” dedi. Bir fırsat olduğunu görerek, “Biz yalnızca bir arkadaşınızla ilgileniyoruz,” diye ekledi.

“Bir arkadaşımla mı?” Yüz ifadesi öyle olmasa da bocaladığı sesinden anlaşıldı.

Adam mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak, “Doğru,” dedi. “Sizin yaşlarınızda, belki birkaç yaş büyüktür ve gösterilerinizden hoşlanıyor. Size bir kez çiçek göndermiş. O kişiyi ne kadar iyi tanıyorsunuz?”

Başını iki yana salladı. “O gece biri bana çiçek gönderdi ama isim yoktu. Kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ya?” Pei konuyu biraz daha kurcalaması gerektiğini hissetti. “Restoranın dışında sizinle iletişim kurmaya çalışmadı mı?”

“Hayır, çalışmadı,” dedi genç kadın kesin olarak. “Neden? Sarhoş müşterinin ölümüyle ilgisi mi var?”

Genelde Pei birinin yalan söyleyip söylemediğini gözlerine bakarak anlayabilirdi. Ancak konu Zheng Jia olunca

bu iş o kadar da basit değildi. Ama son sorusu ona bir ipucu vermişti, o da yalan söyleyerek risk aldı. “Hayır, o kadar da ciddi bir şey yok. Yine de bir şey görmüş olabilir. Kaçırdığımız herhangi bir ipucu olması ihtimaline karşı ifadesini almak istiyoruz.”

“Ah,” dedi kayıtsızca. Omuzları hafifçe çöktü. “Fakat onu tanımıyorum.”

Pei gözlerini kapatıp başını salladı. “Durum buysa, buradaki işim bitmiş demektir. Ondan haber alırsanız bana haber verir misiniz lütfen? Güvenlik amirinde kartvizitim var. Benimle temasa geçmenizi sağlar.”

Kadın başıyla onayladı ve Pei oradan ayrıldı.

Zheng Jia, Başkomiser Pei’in ayak seslerinin gitgide azalmasını dinledi. Ricasını düşündü.

“*Ondan haber alırsanız bana haber verir misiniz lütfen?*”

Dünya ondan uzaklaşmış gibiydi. Seyircisiz bir sahnede duruyordu sanki. Keşke arkadaşının onu bir daha ne zaman ziyaret edeceğini bilseydi.

15

CİNAYETİN ARKASINDA

5 Kasım, 20.35
Jin Nehri Stadyumu

Stadyum hıncahınç doluydu ve alana bir uğultu hâkimdi. Bu, Çin Süper Ligi'nde sezonun açılış maçıydı ve Chengdu Peppers maçın başlama vuruşunu az önce yapmıştı. Hua Birader ön sıranın ortasında oturmuş, kaşlarını çatarak maçı izliyordu. Koyu renk bir gözlük takmıştı, kulağında da ten rengi bir dinleme cihazı vardı.

Ölüm ilanının verdiği tarih gelmişti. Günün Hua Birader'in katılması planlanan bu açılış maçına denk gelmesi bir hayli kasıtlı gibi görünüyordu. Fakat hayatına yönelik tehdide rağmen geri çekilmeyi reddetmişti.

Longyu Grubu, Peppers takımını iki yıl önce satın almıştı. Takıma milyonlar yatırdılar ve sonunda onu Çin futbolunun önemli yükselen yıldızlarından birine dönüştürdüler. Bugünkü maç Elit Ulusal Lig'deki ilk maçlarıydı ve ülkenin dört bir yanından ilgi görüyordu. Tribünde uluslararası yetenek avcıları* ve gazeteciler bile vardı.

*** İng. *Scout* (ç.n.)**

Başkan Deng ölümünden aylar önce bu maça geleceğini açıklamıştı. Ne var ki son günlerde Longyu Grubu'nu vuran trajediler pek çok şeyi değiştirmişti. Başkan Deng, Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng art arda öldürülmüştü ve bir zamanlar yükselen şirket şu an çöküşün eşiğindeydi. Hua Birader, Longyu Grubu'nun resmî temsilcisi olarak maça gelmeyi kendine görev bilmişti.

Jin Nehri Stadyumu’nun kapasitesi elli dört bin kişiydi ve doluydu. Böyle kalabalık ve gürültülü bir ortam Erinyeler için mükemmel bir gizlilik sağlardı, Hua Birader bunu hesaba katmıştı. Başkan Deng’in koruması on yıl boyunca zihnini hassas bir enstrümana dönüştürmüş, Erinyeler’in olası giriş noktalarını ve suikast için olası yöntemlerini değerlendirmişti.

Başkomiser Pei polis merkezinde kalması için dil dökmüştü ama Hua Birader maça gitmekte ısrar etmişti.

“Kaplumbağa gibi kabuğuma çekilmeyeceğim. Bu, şirket için bir kriz ânı ve Longyu Grubu’nun çökeceği düşüncesi rakiplerimizin ağzını sulandırıyor. Daha şimdiden yerimizi almak için sıraya giriyorlar. Bu maça giderek onlara hâlâ ayakta olduğumuz ve pes etmeyeceğimiz mesajını vereceğim. Orada herkesin önünde oturup takımımızın kazanmasını izleyeceğim. Ayrıca Erinyeler’in yüzünü göstermesini bekleyeceğim sonra da ikimiz bu işi kesin olarak bitireceğiz.”

Hua’nın ateşli, konuşmasını duyunca Pei polis merkezinde kalması için ısrar etmeyi bıraktı; bunun yerine stadyumda onu koruması için sivil polis ekibi gönderecekti. Pei’in selefi eski başkomiser Han Hao’nın acı bir şekilde öğrendiği gibi Erinyeler’e yem göndermek imkânsız bir paradokstu. Fakat Erinyeler’i ortaya çıkarmanın başka yolu da yoktu. Her durumda bu, en nihayetinde Hua Birader’in kararıydı.

Kriminal polisin yirmi üyesi futbol taraftarı ve stadyum çalışanları gibi giyinmiş ve tribüne yayılmışlardı; keskin gözleri olağandışı faaliyetler için çevreyi gözetliyordu. Hua Birader’in çevresi, şirketin en iyi korumalarından seçtiği altı adamla çevriliydi.

Gazeteci Du Mingqiang yanlarında durmuş, iri kıyım figürlerin yanı sıra çevresine bakıyordu. Bakışları koltuktan koltuğa ilerledi sonra Hua Birader’e döndü. Yüzünde önce heyecan sonra korku belirdi, görünüşe bakılırsa birkaç saniyede bir, bu iki duygu arasında gidip geliyordu.

Du’nun Longyu Binası’ndaki cinayetlerle ilgili makalesinin yayınlamasının üstünden iki gün geçmişti. Makale kontrol edilemeyen bir yangın gibi interneti yakıp kavurmuştu. Sayısız okur, Erinyeler’in amaçlarını sorgulayarak adalet arayışını terk edip etmediğini veya sözümona onurlu görevine gerçekten inanıp inanmadığını sorgulayan yorumlar yayınlamıştı.

Makalenin başarısı karşısında heyecanlanan Başkomiser Pei, Du’yu sıcağı sıcağına bir darbe daha vurmaya ve önceki yazının devamı niteliğinde bir yazı daha yazmaya teşvik etmişti. Bu nedenle Du, Başkan Yardımcısı Meng’in dul karısı ve kızıyla röportaj yaptı ve halkın Erinyeler’le ilgili düşünceleri nihayet değişmeye başladı. Asil infazcı görüntüsü parçalanınca ortaya kalpsiz bir katil çıktı, ikinci yazı şoke edici bir sırrın ifşasıyla sona eriyordu: Erinyeler, Hua Birader’e de bir ölüm ilanı vermişti. Du bu bombayı patlattıktan sonra Erinyeler’den cinayetleri durdurmasını ve barışçıl bir çözüm bulmasını talep ediyordu.

Hua Birader, Du’nun çalışmasından memnundu ve Erinyeler’le kurulacak tüm iletişim için muhabiri resmî sözcüsü olarak görevlendirmişti. Du onun kişisel biyografi yazarı olmuştu. Seri katile karşı son direnişini yaparken Du’nun kendisine eşlik etmesini özellikle istemişti. Erinyeler tehdidini yerine getirecek olursa Du yaşananları kayıt altına alacak ve katile herkesin gözü önünde saldıracağı başka bir makalede bunları yazacaktı.

Pei’e göre Du için en uygun yer tribünlerdi. Erinyeler’in iki hedefini bir arada tutarak polisin tüm çabasını, ikisini aynı anda korumaya yöneltmesini sağlayabilirlerdi. Ancak zıt senaryo da bir endişe kaynağıydı. O ve memurları başarısız olurlarsa Erinyeler’e kurbanları altın tepside sunmuş olacaklardı.

Hua Birader oturduğu yerden stadyumun karşısında yükselen Altın Deniz Oteli’ni görebiliyordu. Beş yıldızlı otel ve stadyumun arasında tek bir cadde vardı ve otelin üst

katlarında kalan bir misafir maçın ve tribünlerdeki koltukların çoğunu tam olarak görebilirdi. Hua Birader stratejik öneminin farkındaydı ve otelin yirminci katındaki bir odaya birkaç adam yerleştirmişti.

Polis de otelin kullanışlı konumundan faydalanıyordu. Başkomiser Pei, Teğmen Yin ve Mu son iki saattir 2237 numaralı odanın penceresinin önünde duruyorlardı. Perdeler kapalıydı ve oda zifiri karanlıktı. Dışarıdan bakan biri sadece perdeleri görebilirdi. Ama bu üçlü, koltukları mükemmel şekilde görebiliyordu ve alandaki memurlarla da sürekli telsiz iletişimi kuruyorlardı.

Mu dürbününden başını kaldırdı. “SPU Başkomiseri Liu nerede? Onu diğer sivil polislerin arasında göremiyorum.”

Pei, “Şu an burnunuzun dibinde bile olsa onu tanıyamazsınız,” dedi.

Mu kıkırdayarak, “Bundan emin değilim,” dedi. Dürbünü tekrar gözlerine getirip meydan okur gibi Liu’yu aramaya devam etti.

“Eko* İki; Eko Bir konuşuyor.” Pei kulaklığına takılı mikrofona konuşuyordu. “Lütfen cevap ver.”

*** Uluslararası Telsiz Telefon Yazım Alfabesi’nde E harfine karşılık gelen kelime. (ç.n.)**

“Burası Eko İki.”

Mu kaşlarını çattı. Bu gelen SPU Başkomiseri Liu’nun sesiydi.

“Durumunuz nedir?”

“Hâlâ yerimizdeyiz. Olağandışı bir şey görünmüyor.”

Yerlerinde mi? Mu tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kısıp dürbününden baktı.

“Dikkatli olun,” dedi Pei, sesi ciddiydi.

“Anlaşıldı.”

2107 numaralı odada bir adam stadyumu izliyordu. Uzun boyluydu, sağlam ve atletik bir vücudu vardı. Bol bir spor kıyafeti giymiş, başına tam oturan bir şapka takmıştı. Yüzü sakalının ardına gizlenmişti ve içeride olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu.

Maç başlar başlamaz penceresinin önüne dikildi ve kımıldamadı. Küçük bir taşınabilir dürbünle stadyumu izliyordu; dikkatini saha ile stadyumun geri kalanı arasında paylaştırmıştı.

Aynı anda bu adamı da birileri gözlemliyordu.

Tavanın merkezindeki ışığın içine bir kamera gizlenmişti ve doğruca pencereye doğrultulmuştu. Adam pencereye doğru yürüdüğü an tüm hareketleri filme alındı. Kamera ve tavandan geçen bir tel bu görüntüleri karton kapaklı bir roman* boyutundaki küçük bir monitöre aktarıyordu.

*** Ülkeden ülkeye ve yayıncıdan yayıncıya değişmekle birlikte karton kapaklı kitaplar genelde 13,5x21 cm, 13x19,5 cm gibi ebatlarda basılır. (ç.n.)**

Otuzlu yaşlarının ortalarında başka bir adam monitörü izliyordu. Bir otel çalışanının üniformasını giymişti ancak kurnaz yüz ifadesi onu otel personelinden ayırıyordu. Ekrana bakarken gözlerinden nefret fışkırıyordu.

Dar alandaki tek ekran da bu değildi. Aslında oda yüzlerce gözlem monitörüyle doluydu. İçlerinden bir tanesi Başkomiser Pei, Mu ve Teğmen Yin'i 2237 numaralı odanın penceresinin önünde toplanmış vaziyette gösterdi.

Başka bir ekran futbol maçının canlı yayınını gösteriyordu. Hakem ikisi kısa biri uzun olmak üzere üç kez düdük çaldı ve maç bitti. Stadyumdan, otelden rahatça duyulabilen alçak bir uğultu yükseldi. Ekranda Chengdu Peppers futbolcuları yumruklarını havaya kaldırıp zaferlerini kutlarken görüldü.

Taraftarların tezahüratları sağır ediciydi. Otel üniformalı adam, Hua Birader ve kalabalıktaki diğer kişilerin

koltuklarından fırlayıp alkışlayan kişilere katılmalarını izledi. Sahadaki oyuncular kendilerinden geçmişti. Sıraya girdiler, el ele tutuştular ve taraftarların önünde eğildiler. Stadyumu daha da büyük bir uğultu doldurdu ve kalabalık sahaya doğru ilerledi. Gürültücü bir avuç genç sahaya atladı, kahramanlarına yaklaştıkça gözleri parlıyordu.

Adam bir mikrofon aldı.

“Kımılda!” diye bağırdı.

Polis itaatsiz taraftarların çoğunu uzak tuttu ama birkaç tanesi etraflarından dolaşıp sahaya çıkmayı başardı. Adrenalinin yüksek olduğu takımda pek çok oyuncu formalarını çekip çıkardı ve en yakındaki taraftarlara fırlattı. Bu sadece diğer taraftarları da cesaretlendirmeye yaradı ve birkaç saniye içinde ürkütücü bir hızla tribünlerden atlayıp oyunculara doğru koşmaya başladılar.

Chengdu Peppers oyuncuları gergin görünüyordu. İki futbolcu daha formalarını aceleyle kalabalığa doğru attı ve takım soyunma odasına koştu. Polis fanatik taraftarı zapt etmek için sınırları zorladı ama en iyi çabaları bile insan dalgasını zorlukla yavaşlatabildi. İnsanlar formalar için kavga ediyor, birbirlerini tırmalayıp tekmeliyorlardı.

Jin Nehri Stadyumu’nda kaos yaşanıyordu.

Sekiz kişi kalabalıktan sıyrılıp tribünlere koştu. Sahada koşarken kaslı bacakları iyice şişti.

Caddenin karşı tarafında çıkan isyanı izleyen Başkomiser Pei perdeyi öyle sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz oldu.

“Eko İki, ilk seviye savunma!”

Kulaklıktan cevap gelmedi. Pei de gelmesini beklemiyordu.

Otel üniforması giymiş adam ekranda Pei’in görüntüsüne baktı ama hemen dönüp dikkatini 2107 numaralı odaya verdi.

Atletik adam dürbününden dikkatle bakıyor, belirli bir hedefi arıyordu.

Otel üniformalı adam olup bitenleri izlerken dudakları alayla kıvrıldı. Hazırdı.

Ayağa kalkıp kapıya yürüdü, omzuna büyük beyaz bir havlu attı. Kılık değiştirmesi tamamlanmıştı.

Odasından çıkıp otelin loş bodrumuna gitti. Karanlık koridorlarda kolayca gezindi, asansöre bindi ve yirmi birinci katın düğmesine bastı.

2107 numaralı odadaki atletik adam stadyumdaki kargaşayı dikkatle izliyordu. Tribünlere koşan kişileri takip ederek dürbününü hafifçe sola doğru hareket ettirdi. Yirmi metre mesafeye geldiklerinde bir düzine taraftar ve stadyum personeli tarafından engellendiler. Durumu anlayarak başını salladı. *Polisler*.

Koşan adamlar anında durdu ve sivil memurlar onları birkaç saniye içinde kontrol altına aldı.

Bununla birlikte 2107 numaralı odadaki atletik adam dürbününü indirdi. Başını hafifçe yana çevirdi ve arkasında kısık sesli bir bipleme duydu.

Kapının elektronik kilidinin sesini tanıyınca arkasını döndü. Koridordan gelen ışık kapıdaki silueti aydınlatıyordu. Bir otel üniforması ve adamın omzuna atılmış uzun bir havlu gördü ama diğer ayrıntılar seçilemeyecek kadar karanlıktı.

“Kim var orada?” diye bağırdı.

Yakasına gizlenmiş mikrofon sesini aldı, uzaklara taşıdı.

“Kim var orada?” sesi Pei’in kulağında yankılandı.

Pei arkasını dönüp kapıya koştu. “Kımıldayın!” diye bağırdı mikrofonuna. Teğmen Yin hemen arkasındaydı.

Pei’in emriyle Altın Deniz Oteli’nin dışındaki caddeye yerleştirilmiş on beş sivil polis otelin girişine doğru koşmaya başladı.

2107 numaralı odanın eşiğinde otel üniformalı adam kımıldamadan duruyordu, içerideki atletik adama kaşlarını çattı, havlusunun altına sakladığı silahın tetiğini çekti.

Yüksek bir ses odada yankılandı ve kurşun atletik adamın göğsüne isabet etti. Uzun bir hırıltı çıkardıktan sonra adam yere düştü.

Tetikçi havluyu silkeledi ve tabancasını adama doğrulttu. Pencereye yaklaştı. Kurban yerde yatıyor, sığ nefesler alıyordu, iki eliyle göğsünü kapatmış ve yüzü acıdan buruşmuştu.

Silahlı adam çömeldi, silahın uzun susturucusunu adamın şakağına bastırdı. Boşta kalan eliyle adamın güneş gözlüklerini çıkarıp takma sakalını söktü. Odanın karanlığına rağmen kapı aralığından sızan ışık adamın yüzünü görmesine yetmişti. “Sensin!” diye kükredi.

Adam kanlı gözleriyle saldırgana baktı. O da çabucak tanımıştı. Otel üniformasının altında kesinlikle o vardı. “Başkomiser Han Hao!” diye bağırdı, her hece keskin bir acı duymasına yol açıyordu.

Han vurduğu adamın yüzünü net olarak tanımıştı. Güneş gözlükleri ve sakalını çıkarınca bu kişinin havaalanında son karşılaşmalarında onu kelepçeleyen SPU memuru olduğunu anladı, hiç şüphe yoktu.

SPU Başkomiseri Liu, Han’a yalnızca saf nefret olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle baktı.

Han’ın aklına aniden başka bir şey geldi ve SPU Başkomiseri Liu’nun yakasının düğmelerini çözdü. Kumaşın arkasına bir mikrofon bantlanmıştı. Şok yerini paniğe bıraktı ve Han hemen ayağa kalktı, perdeyi açıp aşağıdaki caddeye baktı. Bir düzineden fazla adam binaya akın ediyordu.

Dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü. Sağ bacağında bir ağrı hissetti, Liu bileğini yakalamıştı. Han tabancasını SPU memurunun alnına doğrulttu. “Beni bırak!”

Liu elini gevşetmedi. Han’ın gözlerine eski polis kuvveti liderinin midesine bir yumruk gibi inen bir gaddarlıkla baktı.

Han silahını indirdi ve diğer ayağıyla Liu'nun şakağını tekmeledi. SPU memuru bu sefer gevşedi.

Han yeterince zaman kaybetmişti. Odadan kaçtı. Koridora çıkar çıkmaz merdivenden yaklaşan ayak seslerini duydu. Yukarıdan geliyorlardı. Kimler olduğunu hemen anladı. Alnında boncuk boncuk ter birikti.

Görülmeden önce harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi vardı. Cebine uzanıp genel anahtar kartını çıkardı ve 2108 numaralı odanın kilidinden geçirdi. İçeri girip ortadan kayboldu, kapıyı kapatıp kilitledi. Yüreği ağzındaydı, gözünü kapının gözetleme deliğine dayadı.

Başkomiser Pei ve Teğmen Yin silahları çekilmiş halde merdivenlerden fırladılar ve 2107 numaralı odanın kapısını tekmelediler. SPU Başkomiseri Liu yerde yatıyordu, kanlar içindeydi ve bayılmıştı. Han gitmişti.

Teğmen Yin gergin bir sesle, "Nereye gitti?" diye sordu.

Endişeyle odayı aradı; banyoyu, dolabı ve pencereyi kontrol etti.

Pei çömelip Liu'nun yaralarına baktı. Mikrofonuna, "Binanın tüm çıkışlarını kapatın," dedi. "Otelin güvenlik merkezine iki adam gönderin."

Bir çift ayak sesi yaklaştı ve içeri Mu girdi. Yerdeki vücudu görünce ağzı açık kaldı. "Başkomiser Liu'nun orada ne işi var? Ne oldu?" diye sordu.

Pei'in açıklayacak zamanı yoktu. Parmaklarını Liu'nun ağzına ve burun deliklerine yaklaştırıp nefesini kontrol etti. Burnunun altıyla üst dudağı arasındaki baskı noktasına sertçe bastırdı. Hemen hemen beş saniye sonra Liu kımıldadı.

"Başkomiser," diye mırıldandı zayıf bir şekilde. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sesi gergin ve telaşlı bir hal aldı. "Han'ı tutukladınız mı?"

Pei başını iki yana salladı. "Biz gelene kadar gitmişti."

“Uzağa gitmiş olamaz,” dedi Liu kendini doğrultmaya çalışırken. Geriye düşüp acıyla yüzünü buruşturdu ve elini göğsündeki yaraya koydu.

Pei, Liu’nun elini çekti, kendi elini memurun gömleğinin altına soktu ve kurşungeçirmez yeleği hissetti. Kurşun kevları* delmemişti. Rahatlayarak sakince içini çekti.

*** Zırh, çelik yelek, miğfer, paraşüt ipi, yanmayan koruyucu giysi gibi şeylerin yapımında kullanılan çok hafif, sağlam liflerden oluşan bir malzeme. (ç.n.)**

“Kahretsin,” dedi Liu. “Dikkatsizlik ettim. Kapıyı açar açmaz beni vurmasını beklemiyordum.”

Pei güven verici bir tavırla elini omzuna koydu. “Olduğun yerde kal. Kaburganda kırık olabilir.”

Mu geldi. Liu için endişelenmesine rağmen aklı hâlâ operasyondaydı. Sorularını daha fazla tutamadı. “Han otelde ne arıyordu? Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz?”

Liu nefes nefese, “Başkomiser Pei parçaları birleştirdi,” dedi. “Analizleri yerli yerindeydi. Maalesef ben bu mücadeleye hazır değildim.”

Mu’ya detayları hızlıca anlattılar.

İki Gün Öncesi
Başkomiser Pei’in Ofisi

Pei önceden hazırlık yapılmamış bir toplantı için Teğmen Yin ve SPU Başkomiseri Liu’yu ofisine çağırdı. “İki şey biliyoruz,” dedi. “Birincisi: Cinayetler işlenirken Başkan Deng’in ofisine kimse girip çıkmadı. İkincisi: Katilin elektrik kesintileri arasındaki kaydı gerçek. Bu ikisi kulağa çelişkili geliyor. Ama bu paradoksu çözersek yeni bir sonuca ulaşmamız kaçınılmaz: Katil her zaman ofisteydi.”

Teğmen Yin, “Ofiste Başkan Yardımcısı Meng ve Başkan Yardımcısı Lin’den başka kimsenin olmadığı konusunda hemfikiriz sanıyordum,” dedi. “İki kurban ofise girdiğinde

kameralar kayda başladı ve ilk kesintiye kadar kesintisiz olarak kayıt yaptılar. Bu iki nokta arasında herhangi bir değişiklik yapılmış olamaz. Elektrikler kesildiğinde odada iki kişinin olduğu açık. Peki, üçüncü kişi nereden geldi?"

Pei başını kaldırdı. "Başka bir paradoks. Ama bu çelişkilerden korkmamalıyız. Onları hoş karşılamalıyız. Görüyorsunuz ya çoğu paradoksun sadece bir açıklaması var. Cevabı bulabiliriz."

Teğmen Yin parçaları birleştirmeye çalışırken yüzü hafifçe aydınlandı. "Elektrik kesildiğinde odada yalnızca iki kişi vardı. Her yer karardığında ofise kimse giremedi ama katil oradaydı. Olanlarla ilgili tek açıklama…"

Hipotezine devam edecekti ama kendini durdurdu. Yüksek sesle söylemek saçma gelmişti.

Spu Başkomiseri Liu sözü ondan alıp, "…tek açıklama,"dedi ve bildiğini gösterir şekilde başını salladı, "Katilin ofisteki iki adamdan biri olması."

Teğmen Yin gözünü dört açarak Başkomiser Pei'e baktı. Pei sessizce başını salladı ama Yin itiraz etti. "Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Ofisteki iki kişi Başkan Yardımcısı Meng ve Başkan Yardımcısı Lin'di. Her ikisi de Erinyeler'in hedefindeydi. İlk elektrik kesintisinden sonraki kaydı unutmayın. Katil göründüğünde iki adam da yataktaydı."

Pei kaşlarını kaldırıp, "Kendini köşeye sıkıştırıyorsun," dedi. "Ama seni suçlamıyorum, benim de bunu anlamam bir hayli zaman aldı. Düşmanımız çok dikkatli bir plan yapmıştı ve dürüst olmam gerekirse, kan lekeli strafor parçası aşağıdaki terasa düşmeseydi ben de cevabı bulamazdım sanıyorum."

Teğmen Yin strafor parçalarını ve kanlı giysileri deneyen Liu'ya baktı.

"Birkaç dakika önce Liu'yla ilgili ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Pei.

Yin aniden neler olduğunu anlayıp parmaklarını şıklatmadan hemen önce, "Güvenlik kayıtlarındaki kişiye çok

benzediğini söyledim," diye cevap verdi. "İşte bu! Straforu başka biri giydi. Erinyeler değildi!"

Pei, "İlk tuzağı atlattın," diyerek onayladı. "Kayıttaki 'katil' kesinlikle Erinyeler değildi. Erinyeler'le aynı boyda ama çok daha zayıf biriydi."

Yin ve Liu birbirlerine baktılar.

Liu, "Başkan Yardımcısı Meng," dedi pat diye. "Ama kaydın ofiste üç kişi olduğunu göstermesini nasıl açıklıyorsunuz?"

Pei, "İşte bu da ikinci tuzak," dedi. "İlk başta kafamı karıştırdı. Ama Erinyeler olduğunu düşündüğüm kişinin aslında Başkan Yardımcısı Meng olduğunu fark edince bu çıkmaz da ortadan kalktı. Unutma, o gece iki ayrı kameranın yaptığı iki ayrı kayıt vardı."

Teğmen Yin elini Pei'in masasına vurdu. "Başkan Yardımcısı Meng'in yatağını gösteren kayıt sahteydi!"

Pei,"Parçalar yerine oturuyor,"dedi."Saat Lin'in yatağının olduğu taraftaydı, bu aynı zamanda sözde katilin göründüğü taraf. Şimdiye kadar Meng'in yatağını gösteren kayıttan şüphelenmek için sebebimiz olmadı."

"Kayıt döngüye alınmış olmalı," dedi Liu.

Zihnindeki parçalar birleşirken Teğmen Yin bir an için durakladı. "İlk kesinti beş dakika sürdü. Başkan Yardımcısı Meng bu arada kıyafetlerini değiştirmiş ve vücudunu doldurup kendini Erinyeler'e daha fazla benzetmek için straforu da üstüne giymiştir. Acil durum jeneratörünün devreye girişini de planlamıştır çünkü polisin Erinyeler'den şüphelenmesini sağlamak için sırtını kameraya göstermesi gerekiyordu. Elektrik tekrar kesilince işe koyuldu."

Yin düşünce zincirini devam ettirirken odayı adımlamaya başladı. "Başkan Yardımcısı Lin uyku ilacı almıştı, bu yüzden Meng boğazını keserken fazla karşı koymayacaktı. Lin'i öldürdükten sonra Meng kıyafetlerini çıkardı, sırt çantasına tıkıştırıp terasa attı. Peki, bulduğumuz ip? Bunu da önceden terasa sakladı. Meng bunların hepsini, bir kişinin ofise girip

Başkan Yardımcısı Lin’i öldürdüğüne inanmamız için yaptı. Fakat strafor parçaları onu ele verebilirdi, bu yüzden onları da pencereden attı çünkü geniş bir alana dağılacak kadar hafif olduklarını düşünüyordu ve böylece kimsenin dikkatini çekmeyeceklerdi. Lin’in kanıyla lekelenmiş tek bir strafor parçasının terasa düşeceğini düşünmemişti.”

Liu şaşkınlıkla, “Peki, tüm bunlardan sonra Meng yatağa dönüp kendi boğazını mı kesti o zaman?” diye sordu.

Teğmen Yin başını hızla iki yana salladı. “Öyle olmadı elbette. Başkan Yardımcısı Meng’e ne oldu bilmiyoruz ama intihar değildi. Tekrar yatağına dönüp kendi kanında boğulmadan önce kendi boğazını kesmediğini, bıçağı sırt çantasına koyup terasa atmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz sanırım. Her neyse sadece boğazındaki kesiğin açısına bakılınca bile başkası yapmış gibi görünüyor.”

“Öyleyse onu kim öldürdü?”

Yin bu soruyu kendine daha önce sormuştu ve şimdi bir cevabı vardı. “Meng bu kadar karmaşık bir planın altından tek başına kalkamazdı,” dedi. “Bir suç ortağı olmalı. Onu öldüren de o.”

Pei etkilenmişti. “Peki, suç ortağının kim olabileceğiyle ilgili fikrin var mı?”

Yin hiç tereddütsüz, “Hua Birader,” dedi. “Birinin pencereden girip çıkması imkânsızsa bu, Başkan Yardımcısı Meng’i öldürmenin tek bir yolu olduğu anlamına gelir: ofise gizlice girip elektrik kesilince onu dışarı çıkarmak. Oraya herkesten önce dört kişi girdi: Hua Birader, Long Birader ve güvendikleri iki astları. Long Birader yanında çalıştığı Başkan Yardımcısı Lin’e koşardı, Hua Birader de yanında astıyla Başkan Yardımcısı Meng’e giderdi. Meng uyuyor numarası yapardı ve Hua Birader’in gelip boğazını keseceğinden kesinlikle habersiz olurdu.”

Liu, “Kanıtlar göz önüne alınırsa olayların bu şekilde gelişmiş olması ihtimal dâhilinde ama gerekçesi ne?” diyerek yüzünü buruşturdu. “Başkan Yardımcısı Meng neden

Başkan Yardımcısı Lin'i öldürmek istesin? Hua Birader'le işbirliğini neden kabul etsin? Peki, Hua Birader bu ikisinin ölmesini neden istesin?"

Pei, "Şu an kesin bir şey söyleyemem," dedi temkinli bir şekilde. "Ama Başkan Deng'in ani ölümünün Longyu Grubu'nda bir iktidar boşluğu yarattığını biliyorum. Şirketin kontrolünü ele geçirmek için bir mücadele olması da kaçınılmaz. Longyu Grubu'ndaki üst düzey isimlerin pek çoğunun geçmiş sabıkalarını göz önünde tutarak yöntemlerinin bir parça aşırı olmasını beklemeliyiz."

Liu'nun yüzü asıldı. "O zaman ölüm ilanları sahteydi. Erinyeler'in çifte cinayeti gibi görünse de bu olanlar aslında kendi aralarında bir güç mücadelesiydi. Diğer bir deyişle vaktimizi boşa harcıyoruz."

Pei gözlerini kıstı. "Öyle olmak zorunda değil. Başkan Deng'in masasındaki kilitli çekmeceye bantlanmış halde bulduğumuz ölüm ilanını hatırlıyor musun? Hani üzerinde Hua Birader'in adının yazdığı ilan?"

Teğmen Yin cevap vermek için acele etmedi. "Hua Birader belki de sadece dikkatli davranıyordu."

Pei, "Nasıl yani?" dedi.

"Başkan Yardımcısı Meng straforu ve yedek kıyafetleri ofiste saklamış olmalı. Ama başkan yardımcıları o odada tecride alınmadan önce Long Birader ve Hua Birader odayı baştan aşağı taramıştır. Bu durumda Meng'in yapabileceği tek şey kıyafetleri ve straforu sırt çantasına tıkıştırmak ve her şeyi kilitli çekmeceye koymak olurdu. Masa Başkan Deng'in masasıydı, bu yüzden Long Birader'de anahtar olmazdı. Ama Hua Birader'in anahtarı vardı. Long Birader'e anahtarının olmadığını söyledikten sonra anahtarını Meng'e vermiştir."

"Anladım."

"Hua Birader ilerisini düşünmek zorundaydı. Soruşturma esnasında çekmeceyi açacağımızı ve boş olduğunu görünce şüpheleneceğimizi biliyordu. Çekmecenin bir şey saklamak

için kullanıldığından ve daha sonra bu şeyin kaldırıldığından şüphelenirsek de bu kurgunun Erinyeler'i taklit etmek için oluşturulduğunu anlayabilirdik. Hua Birader işte bu yüzden çekmeceye bir ölüm ilanı yerleştirdi, böylece çekmeceyi boşaltanın ve arkasında bir not bırakanın Erinyeler olduğunu düşünecektik."

"Hımm. Mantıklı." Pei başını salladı. "Peki, Hua Birader ölüm ilanını nasıl tamamlayacak? İnfaz tarihinde Erinyeler hiçbir şey yapmazsa Hua Birader töhmet altında kalmaz mı?"

Teğmen Yin sessiz kaldı.

Pei, "Aslında Longyu'daki iç mücadelenin bu işin sadece bir parçası olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "Hua Birader bu fırsatı başka bir hedefine ulaşmak için kullanmak istiyor. Erinyeler'i ortaya çıkarmak istiyor. Hua Birader'in Du'dan bu makaleyi yazmasını, sadece insanların Erinyeler hakkında fikri değişsin diye istediğine inanıyor musunuz? Hatta ikinci yazıya ölüm ilanının bir kopyasını eklemek istediğini bile söyledi bana. Sence bunları kimin için yapıyor?"

Yin durakladı. "Erinyeler'i kışkırtmak istedi."

"Kesinlikle. Erinyeler'i masum bir adamı öldürmekle suçladı ve insanları ona düşman etti. Erinyeler kendisini adaletin vücuda gelmiş hali gibi görüyor. Bu hakareti karşılıksız bırakmayacak. Taklitçisinden intikam almanın yolunu aradığından eminim."

"O zaman ölüm ilanının tarihi geldiğinde Erinyeler de gelecek," dedi Yin. "Bu taklitçinin kim olduğunu görmek için izleyecek ve bekleyecek. Şüpheleri vardır belki ama bunların arkasında kimin olduğunu kesin olarak bilemez. Hua Birader de bunu bir tuzak kurmak için kullanacak elbette. Erinyeler'in yemi yutmasını bekleyecek ve sonrasında da Başkan Deng'in intikamını alacak."

Liu, "Erinyeler gerçekten gelirse ne yapacağız?" diye sordu. Heyecandan parmakları seğiriyordu.

Pei bakışlarını SPU Başkomiseri'ne dikip, "İşte sana vereceğim görev bu," dedi. "Bu straforları üstüne geçirmeni, Erinyeler gibi giyinmeni ve sözde infaz gününde Hua Birader'le görünmeni istiyorum."

Liu, "Erinyeler için yem olmamı istiyorsun yani," dedi. Sesinde sorgulayıcı bir ton katiyen yoktu. Tam tersine, görev kendisine verildiği için onur duymuştu. Aşağı baktı, vücudunu saran straforları inceledi. Az önceki iğrenmenin yerini gurur almıştı.

Pei, "Çok tehlikeli olacak," diye uyardı. "Dikkat etmen gereken tek kişi Erinyeler olmayacak. Hua Birader'le de uğraşman gerekebilir."

Pei'in ciddiyetine rağmen Liu sırıttı. "Bir taşla iki kuş vurabileceğimizi söylerken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum."

Pei, Liu kadar iyimser görünmüyordu. Masanın arkasında geziniyordu. "Bir kişi daha ortaya çıkabilir. Görmek için can attığını bildiğim biri."

Liu, "Kim?" diye sordu, kalp atışları hızlanmıştı.

"Han Hao."

Odaya bir gerginlik yayıldı. Özellikle Teğmen Yin'in ifadesi eski amiri anılınca gerginleşti. En nihayetinde farkında olmadan olsa bile Han'ın kaçmasına yardım eden o olmuştu. "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Han'ın Hua Birader'le ilişki kurduğuna inanıyorum," dedi. "Hua Birader'in Erinyeler'in ölüm ilanlarının mükemmel kopyalarını üretmesi, güvenlik kameraları önünde Başkan Yardımcısı Meng'i Erinyeler'e dönüştürmesi, hatta iş arkadaşlarının boğazını kesmesi için içeriden birine ihtiyacı olacaktı. Erinyeler'in yöntemlerine aşina biri. İsim bulmaya her çalıştığımda aklıma gelen tek kişi Han Hao oldu. Han'ın Başkan Yardımcısı Meng'i öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyorum; tabii normalde bu kişi Hua Birader'i ofise kadar takip eden güvenlik görevlilerinden biri de olabilirdi.

Ama birini zifiri karanlıkta hiç ses çıkarmadan öldürmek için belli bir eğitim gereklidir.”

Teğmen Yin bir yandan Başkomiser Pei’in teorisini kabul etmeye çalışıp bir yandan da bunu yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünerek uyuşmuş bir halde başını salladı. “İkisi nasıl işbirliği yapabilir? Han, Başkan Deng’i vurdu. Hua Birader, Erinyeler’den daha çok Han’dan nefret etmeli.”

“Hua Birader’in ona hâlâ kin beslediğinden eminim ama böyle bir ortaklık, o kadar da imkânsız olmak zorunda değil. Ayrıca Han, Erinyeler tarafından da kandırıldı. Yani ortak bir düşmanları var ve birbirlerinin işine yarayabilirler.”

Kavrayış ve kabul ifadesi Teğmen Yin’in yüzünde yavaş yavaş kendine yer buldu. “Aslında Han’ı neden bulamadığımızı merak ediyordum. Demek bunca zamandır Hua Birader onu saklıyormuş ve düşmanlarını ortadan kaldırmaya çalışıyormuş. Erinyeler dâhil.”

SPU Başkomiseri Liu, “Durum her dakika daha da ilginçleşiyor,” dedi. Bakışları sertleşti, buz gibi oldu. “Bırakın gelsinler. Ben bekliyorum.”

5 Kasım, 21.55
Altın Deniz Oteli

Teğmen Yin 2107 numaralı odaya koştu.

“Şimdi kontrol ettim Başkomiserim. Hiç iz yok.”

Pei koridora çıkıp sağa sola baktı. Bu odayı seçmişti çünkü koridorun ortasındaydı, iki taraftaki merdivenlere de makul bir uzaklıktaydı. Pei, Yin ve Mu’nun üs olarak kullandıkları oda, merdiven boşluğunun hemen yanındaydı. Liu’nun telsizden Han’ın adını söylediğini duyunca doğruca merdivenlere koştu.

Pei, “Han’ın bu kadar hızlı olması mümkün değil,” dedi. Yin’e döndü. “İki genel anahtar alın, bir çift memur sağa ve sola gitsin, giderken de her kapıyı kontrol etsinler.”

Takviye kuvvetler dakikalar sonra yirmi birinci kata ulaştı. Hemen ardından da keşif ekibi geldi. Bir memur, “Efendim!” diye seslendi. “2108 numaralı odada, banyonun tavanındaki havalandırma ızgarası zorla açılmış.”

Pei birkaç dakika sonra otelin havalandırma sisteminin planlarına bakıyordu. Bir kişinin sığabileceği genişlikteki tüm açıklıkları çabucak kontrol edip kapattılar.

Fakat geç kalmıştı.

İki Dakika Öncesi

Han otelin ateşe dayanıklı acil durum odalarının birinin havalandırma boşluğundan çıktı. Dışarı çıktığında bir çift figürün karşısında dikildiğini gördü.

Siyah takım elbiseli iki adam saygıyla selam verip ona doğru yürüdü. Donakaldı.

“Hua Birader sizi beklememiz için bizi buraya gönderdi, Başkomiser.”

16

MERHUM ASKER

22.00
Altın Deniz Oteli

Han, “Buradan nasıl çıkacağız?” diye sordu hemen.

Sol taraftaki siyah takım elbiseli adam servis asansörünü işaret etti. “Bu asansörle otoparka ineceğiz. Hua Birader orada bir arabayı bizim için bekletiyor. Oradan stadyumun altındaki otoparka giden gizli bir tünel var. Polisin tüm stadyumu kapatacak zamanı olmayacak, bu sayede görünmeden kalabalıktan sıyrılacaksınız.”

Han homurdanarak onayladığını bildirdi. Plan mantıklıydı.

Sağdaki adam, “Kaybedecek zaman yok,” deyip kenara çekildi. “Asansöre binin.”

Han sakince, “Önce siz,” dedi.

İki adam birbirlerine baktılar. Soldaki, asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Han silahını çıkararak asansöre bindi ve köşeye geçerek sırtını duvara verdi.

Otuz saniye sonra kapılar yeraltı otoparkına açıldı. Han peşlerinden gitmeden önce iki adamın asansörden çıkmasını bekledi. Boş alanda ayak sesleri, yere düşen dolu tanelerinin takırtısı gibi yankılandı.

Adamlardan biri köşeyi dönerken, “Araba bu dönemecin ilerisine park edilmiş,” dedi. Aniden geri çekildi.

Han, “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Polisler. Silahını sakla.”

Han duvara iyice yaklaştı. Sol elini duvar boyunca yavaş yavaş ilerletti ve köşeden bakmak için saatinin camındaki yansımayı kullandı.

Birkaç araba ve mavi bir minibüs gördü ama polis yoktu. Hiç kimse yoktu.

Hızlıca dönüp arkasına baktığında kendisine yakın olan adamın bıçak çektiğini gördü.

“Kahretsin,” diye tısladı. Bıçak sırtından sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Eğildi ve bıçak üstteki iki kaburgasının arasına daldı. Hırıldayarak döndü, bıçak kaburgalarının arasına sıkışmıştı, saldırgana dirseğini geçirdi ve adamın kolunu çekti.

Diğer siyahlı adam da bıçağını çekip onlara doğru koştu. Yanlarına varamadan Han sağ elini kaldırdı. Otoparkta bir patlama sesi yankılandı ve adam gözlerinin arasında bir kurşunla yere düştü.

Öteki adam kendini kurtarmak için çabalarken Han’ın yüzüne tekme attı. Tekmeden sıyrılan Han adamın bacağının üzerine oturdu ve sol eliyle onu, nefesinin kokusunu alabileceği kadar yakına çekti. Diz çöktü ve dizini hızlıca adamın kasıklarına geçirdi. Adam acıyla inlerken yere kıvrıldı.

Silahını kılıfına sokan Han dişlerini gıcırdattı ve bıçağı çekip kaburgalarından çıkardı. Aklının bir köşesinde bunun çok acı verdiğini biliyordu ama adrenalin patlaması nedeniyle acıyı tam olarak hissetmiyordu. Kanlı bıçağı adamın göğsünün ortasına sapladı ve sapına kadar gömülünceye dek kas ve kemiğe doğru itti.

Adam yere yığılırken Han arkasını dönüp yeraltı otoparkının derinliklerine doğru ilerledi. Sırtındaki yaradan kan akıyordu. Kaburgalarının etrafına bağlayacağı geçici bir turnike olarak ceketinin alt kısımlarını kullandı.

Beş Dakika Sonra

Başkomiser Pei, “Siyah takımlar onları ele veriyor,” dedi. “Bunlar Hua Birader’in adamları.”

Mu otoparka göz gezdirirken Teğmen Yin iri yarı adamın alnındaki kurşun deliğini inceliyordu. “Başkomiser Liu’nun yeleğindekinin aynısı gibi görünüyor,” dedi. “Bunu söylediğim için üzgünüm ama bunu Han yapmış.”

Mu, “Buralarda bir yerde saklanıyor olmalı,” dedi. “Otelin tüm giriş ve çıkışlarını kapattık, bu otoparka giriş ve çıkışlar da dâhil. Han dışarı çıkmış olamaz.”

Pei cesetlerden birkaç adım uzaklaştı ve yerde parlayan lekelere yakından bakmak için çömeldi. İlk başta karanlık yüzünden ayırt etmek zordu ama neye baktığını anlayınca yerdeki iz bariz hale geldi.

Yin, Mu ve diğerleri bakışlarını takip ettiler. Memurlardan biri, “Yaralanmış,” dedi.

Pei adamlarına döndü. “Her tarafa dağılın. Gördüğünüz her aracın bagajına bakın. Kan görürseniz hemen bana haber verin.”

Görevliler dağıldı ve ikişer kişilik gruplar hâlinde aramaya başladılar.

Otoparkın güneydoğu köşesinden, “Başkomiserim burada başka bir çıkış daha var,” diyen bir ses duyuldu.

Pei koştu. Duvarda yaklaşık bir buçuk metrelik bir açıklık vardı. Tünele benziyordu ama içerisi öyle karanlıktı ki nereye gittiği görülemiyordu. Teğmen Yin’e döndü. “Bu çıkıştan neden haberimiz yok?” diye sordu.

Yin yerinde rahatsızca kıpırdandı. Otelin tüm giriş ve çıkışlarını kapatmak onun sorumluluğundaydı. “Bu tünel binanın planlarında yoktu.”

Pei kızgınlıkla, “Emin misin?” diye sordu.

Yin patronunun bakışlarıyla karşılaştı. “Hayatım üzerine yemin ederim.”

Pei, tüneli keşfeden memurlara, “İkinizin bu tüneli aramasını istiyorum,” dedi. “Dikkatli olun ve bir şey bulur bulmaz telsizle haber verin.”

“Anlaşıldı efendim.”

Teğmen Yin’e döndü. “Otel personeliyle görüşüp bu tünelin burada ne aradığını öğren!”

Yin aceleyle lobiye gidip otel müdürüyle konuşmak istediğini söyledi. Müdürden aldığı cevabı birkaç dakika sonra Başkomiser Pei’e iletti.

“Görünüşe bakılırsa tünel otelin orijinal tasarımında yokmuş. Stadyuma bir yeraltı otoparkı yapıldıktan sonra inşa edilmiş. Fikir iki otoparkı birbirine bağlamakmış ama bu asla olmamış. Şu ara tünel sadece stadyumda büyük etkinlikler olduğunda dolup taşan otoparka erişim sağlamak için açılıyormuş.”

Pei, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Teğmen Yin, “Han’ın şu an stadyumda olması epey yüksek ihtimal,” dedi. “Onu orada arayacak kadar çok adamımız yok. Kalabalığa karışacak ve kimse fark etmeden dışarı çıkacak.”

Pei, “Memurları stadyumun otoparkına gönderin,” diye bağırdı. “Oradaki tüm güvenlik kameralarının son yirmi dakikada çektiği görüntüleri istiyorum. Bu süre içinde otoparktan ayrılan her aracın plakasını alın ve hepsini takip edin. Şehirdeki tüm kolluk kuvvetlerine uyarı gönderin. Küçük otelleri, eczane ve klinikleri kontrol edip Han’ın tanımına uyan kişileri arayın. Taksilerin telsiz frekanslarını takip edin. Han’ın tarifine yeni bir detay ekleyin: Gövdesinde bıçak yarası var.”

Kısa süre sonra tribünlere saldıran sekiz adamın Hua Birader’in adamları olduklarını iddia ettikleri bildirildi. Kendilerini yakalayan polislere, patronlarının güvenliği için tribünlere yerleştirildiklerini söylemişlerdi. Sahada kaos çıkınca Hua’yı korumak için koşmuşlardı. Polislerin bu hareketlerini yanlış anlamasını beklemiyorlardı.

Hua Birader tribünlerin arkasındaki VIP geçidinden sakince aşağı inmek için koltuğundan kalkmıştı, Du ise hemen arkasından aceleyle geliyordu. Sivil polis ve

korumalardan oluşan bir çember etraflarını sardı ve grup polisin çoktan kordona aldığı otelin yeraltı otoparkına doğru ilerlemeye başladı. Hua Birader, Pei'i orada görünce polis kordonunun üstünden geçip ona yaklaştı. "Neler oluyor Başkomiserim?"

Pei duygusuzca, "Han burada," dedi. "Adamlarından ikisini öldürdü. Şu an onu arıyoruz."

"Han mı?" diye sordu Hua Birader, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Pei onu dikkatle izleyerek, "Onu yakalayacağız. Emin olabilirsin," dedi.

"Yerinizde olsam onu vururdum. Böylece bir daha kaçtığında onu kovalama zahmetinden kurtulursunuz," dedi Hua. "Neyse sizi daha fazla oyalamayayım Başkomiser. Takımım bugün kazandı, ben de kutlayacak bir yer bulmaya gidiyorum." Dönüp arabasına doğru yürüdü.

Hua Birader'e eşlik etmekle görevlendirilen sivil polislerin başı Pei'e yaklaştı. "Onunla kalalım mı Başkomiserim?"

Pei anında, "Evet," diye cevap verdi. "Ama korumak için değil. Kimse onu öldürmeye çalışmayacak. Senin şimdiki görevin ona göz kulak olmak. Hua'nın iki gün önce işlenen cinayetlerle ilgisi var. Han'ı bulduğumuzda bir sonraki hedefimiz Hua Birader olacak."

Memur şaşırmıştı ama başını sallayarak onayladı. İtaatkâr bir tavırla, "Emredersiniz," dedi. Sonra eliyle Du'yu gösterdi. "Peki, o ne olacak?"

Pei bir nanosaniye boyunca gazeteciyi düşündü. "Onu burada tutun," dedi.

Bu arada Hua Birader polis memurlarından oluşan grubu geçerek arabasına ulaştı. Eski patronunun şoförlüğünü yaptığı için hâlâ kendi arabasını kullanma alışkanlığı vardı. Anahtarlarını çıkarıp sürücü koltuğuna oturdu. Anahtarını kontağa sokunca duraksadı. Doğru olmayan bir şey vardı. Dikiz aynası yerinden oynamıştı.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Sürücü koltuğu geriye doğru gitti. Hua Birader de hazırlıksız yakalanıp koltukla birlikte geriye gitti. Kendini düzeltmeye çalıştığında çok geç olmuştu. Bir kol sıkıca boynuna sarılmış ve silahın soğuk çelikten namlusu kafasına dayanmıştı.

Kendisini zapt edenin kim olduğuna bile bakmadan, “Başkomiser Han,” dedi. “Burada buluşmamız komik oldu. Senin çoktan gittiğini sanıyordum.”

Han kahkahayla öksürük karışımı bir ses çıkardı. “Bıçaklandım. Koşsam bile uzaklaşamazdım. Tekrar içeri alınmadan önce seninle olan işimi bitirmeyi tercih ederim.” Derin ve hırıltılı bir nefes aldı, olanca sesiyle haykırdı. “Eğer biri bu arabaya beş metre yaklaşırsa Hua Birader’in beynini döşemenin her tarafına dağıtırım!”

★★★

Hua Birader’in tuhaf davranışları otoparktaki polislerin ve korumaların dikkatini çekmişti ve aracın çevresinde gevşek bir yarım daire oluşturmuşlardı. Han dış aynalar ve dikiz aynasından bakıp şaşkın yüzlerini taradı. Arabanın renkli camlarından onu göremeyeceklerini bildiği için rahatlayıp sırıttı.

“Daha fazla yaklaşmayın! Rehin alındım! Han burada ve silahı var!” Hua Birader camın açma düğmesine uzandı ve sürücü tarafındaki cam hafifçe açıldı.

“Herkes beş metre geride kalsın!” diye bağırdı.

Pei acele etti. O ve memurları mesafelerini koruyarak arabanın çevresini sardılar. Şaşkınlıklarına rağmen hepsi dikkatlice silahlarını çekmişti.

“Çok iyi,” dedi Han iç karartıcı bir sesle. “En başta da bu kadar düşünceli olsaydınız işler bu kadar ileri asla gitmezdi.”

Pei’in sesi arabanın içinde yankılandı. “Han silahını indir, ellerini kaldırarak arabadan çık! Bu senin tek seçeneğin. Eski

bir polis memuru olarak kaç kişiyi rehin alırsan al taleplerini dinlemeyeceğimizi biliyorsun.”

Han oturduğu yerde kıvrıldı. Hareket etmek, kaburgalarının arasındaki yarayı daha da kötüleştirip istemsizce nefesini tutmasına yol açtı.

Hua kıs kıs güldü, “Basit bir sıyrıktan daha fazlası gibi görünüyor,” dedi. “Galiba adamlarım düşündüğüm kadar işe yaramaz değillermiş.”

Han tükürür gibi, “Bana ihanet ettin,” dedi. “Bana ihanet eden herkes bedelini ödemek zorunda.”

“Artık kendimizi üstün hissediyoruz, öyle değil mi? Bana berbat ihanetler hakkında bir iki şey öğretebileceğinden eminim. Başkan Deng’i öldürdün ve bu, seni öldürmem için yeterli bir sebep. Henüz zaman bulamadım sadece.”

“Bu yüzden sana merhamet göstermediğim için beni suçlama. Benim de seni öldürmeyi istemek için çok fazla nedenim var.” Han buz gibi namluyu Hua’nın kafasına biraz daha bastırdı.

Hua pes etmedi. “Beni henüz vurmadın, demek ki pazarlık etmek istiyorsun. O zaman devam et ve bana şartlarını söyle.”

“Sen buna pazarlık mı diyorsun?” Han alay ederek güldü. “Benim aptal olduğumu düşünüyorsundur. Seni henüz vurmadım çünkü ölümünün mümkün olduğunca uzun ve acılı olmasını istiyorum. Aileni, değer verdiğin şeyleri hatırlaman için sana biraz zaman vereceğim. Hayatta kalmana izin vermem için yalvarmaya başladığında seni öldüreceğim.”

Sözleri Hua Birader’i ürpertti. “Hedefin bu mu? Kaçmaya çalışmaktan vazgeçtin ve şimdi de polis etrafını sardığına göre ölmeden önce bana acı çektirmek mi istiyorsun?”

“Doğru,” diye tısladı Han. “Benimle uğraşmanın sonucu.”

Hua Birader yüzünü buruşturdu. “Birbirimize hiç benzemiyoruz. İnsanları öldürdüm ama sadece sorunları çözmenin yolu bu olduğu için öldürdüm. Hiç zevk almadım.”

“Çok kötü. Benim tarzım da bu.” Han tekrar dudak büktü. Neredeyse sersemlemiş gibiydi.

Hua Birader içini çekip sessiz kaldı.

İkisi de aynalarda titreşen bazı hareketler gördüler. Polis, aracın çevresinde toplanan kalabalığı dağıttı.

Han fazla zamanının olmadığını biliyordu. İşaret parmağını silahın kenarına uzattı. “Hatırlamayı bitirmişsindir umarım,” diye homurdandı.

Hua Birader sakince, “Ya sen bitirdin mi?” diye sordu. Han kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Karını ve oğlunu tamamen unutmuşsun gibi geliyor bana. Ama ben unutmadım. Son birkaç gündür onları arıyordum.”

Hua’nın sesi nötr hatta kibardı ama sözleriyle Han’ı sinirlendirmişti. Namluyu Hua’nın şakağına iyice bastırdı. “Yalan söylüyor olsan iyi edersin, seni orospu çocuğu!”

Hua’nın sırıtışı Han’ın tüylerini diken diken etti.

“Dongdong akıllı çocuk. Kendine bakabilecek yaşta olmaması ne yazık. Birkaç adamım ona göz kulak oldu; uzaktan tabii.” Hua’nın sesine bariz bir sertlik geldi. “Ama ölürsem onlara durmalarını söyleyecek kimse olmayacak. Oğlunun çıkarlarını olabilecek en iyi şekilde gözetmeye devam edeceklerini garanti edemem.”

Han doğrudan kalbine bir yumruk inmiş gibi göğsünün sıkıştığını hissetti. Eli titremeye başladı. Derin bir nefes alarak acısını bastırdı. “Nasıl bir oyun oynuyorsun?” dedi.

“Sana söyledim ya, insanları incitmekten hoşlanmıyorum. Şahsen, oğlunun zarar görmesini de istemiyorum. Ama bazen istenen sonuçları elde edebilmek için bazı önlemlerin alınması gerekir. İşte oynadığım oyun: Seçim yapmanı istiyorum. Yazı tura atmak gibi sadece burada sonuçlardan sen sorumlu olacaksın.”

Han’ın yüzündeki kan çekildi. Bir an sonra pencerenin düğmesine bastı. Pencere tamamen açılınca, “Şartlarımı konuşmak istiyorum!” diye bağırdı.

Aracın dışında Pei gözden düşmüş eski meslektaşına bir adım daha yaklaştı. “Buradayım. Ne düşündüğünü bize söyle Han.”

“Hayır,” cevabı geldi. “Konuşacağım tek kişi Teğmen Yin. Söyleyin de arabaya binsin.”

Pei sert sert baktı ama bir cevap düşünmesine kalmadan Teğmen Yin arabaya yaklaştı.

“Bana bırakın Başkomiserim.”

Pei tereddüt etti. Bu bir tuzak mıydı? Yin’in gözlerindeki ifade ona tam tersini söylüyordu. Yin ve Han yıllarca birlikte çalışmışlardı. Aralarında bir bağ vardı. Ama şu anki başka bir şeydi: savaşma isteği.

“Devam et,” dedi en sonunda. Genç memurun omzuna yavaşça vurup sesini alçalttı. “Silahını kullanmaya hazırlıklı ol. Durumu çözmek için gereken tüm yöntemleri kullanabilirsin, sana tam yetki veriyorum.”

Başkomiser’in ne demek istediğini anlayan Teğmen Yin’in yüzü sarardı. Ciddiyetle, “Evet efendim,” diye cevap verdi. Arabaya yürüdü, çember oluşturan diğer memurlar ona baktı.

Teğmen Yin açık pencereye doğru eğildi.

Han yolcu koltuğunu başıyla işaret etti. “Arabaya bin,” dedi.

Kapı kolundan tık sesi geldi ve Yin koltuğa oturdu. Sağ kolu, tuhaf bir açıyla dışa doğru bükülmüştü.

Han sabırsızca söylendi. “Silahını çıkar Teğmen. Çekingenliğe gerek yok.”

Yin dudaklarını birbirine bastırdı. Silahını kaldırıp eski amirinin başına nişan aldı. “Üzgünüm Başkomiserim. En iyi seçeneğiniz silahınızı indirmek ve arabayı bana bırakmak. İşleri zorlaştırmayın.”

Han dik dik ona baktı. “Senin işin bu. Üzülecek ne var? Asıl ben özür dilemeliyim. Yapman gerekeni yapıyorsun.”

Yin şaşkınlıktan bir şey söyleyemedi.

“Son kaçışımdan sonra hepinizin işini zorlaştırmışımdır, biliyorum. Bugün işleri kolaylaştıracağım. Devam et, beni vur.”

“Hayır,” dedi Yin. “Bunu yapmak istemiyorum. Sadece seni tutuklamak istiyorum.”

“Bu ne işe yarayacak?” dedi Han. “Geçen seferki hatalarını telafi etmenin tek yolu beni şu an vurmak. Seni bugün olduğun kişi haline getiren benim. Biraz saygı göstermeye çalış!”

Yin başını iki yana salladı. “Silahı bırakın, bana bunu yaptırmayın.”

Hua Birader, uzun ve melodramatik bir iç çekti. “Görünüşe göre eski dostun ikilemde kaldı Han.”

Han burnundan soluyordu. “Bir polis kararlı olmalıdır Teğmen Yin. Başarılı olmanın tek yolu bu. Eğer geçmişte…”

Sözler boğazına balık kılçığı gibi takıldı. Az kalsın yıllar önce İkiz Geyik Dağı Parkı’nda yaşanan olaydan bahsedecekti. Ortağı olan Zhou Ming’i kazara öldürdüğünü örtbas etme konusunda kararlı davranmasaydı başkomiserliğe terfi edemezdi. Diğer taraftan temize çıksaydı da Erinyeler ona asla Başkan Deng’i yanlışlıkla öldürmesi konusunda şantaj yapamazdı.

O lanetli günün tohumları uzun zaman önce ekilmişti. Anılarından kurtulmaya çalışırmış gibi titredi, ardından öne eğildi ve yalvaran gözlerle Teğmen Yin’e baktı.

“Yardımcım olduğun günlerde bir şey yapacağımı söyleyip sonra yapmadığımı gördün mü hiç?”

“Hayır.”

“Öyleyse beni dinle. Birazdan üçe kadar sayacağım. O zamana kadar tetiği çekmezsen Hua Birader’i vuracağım, sen kapıyı açıp buradan kaç. Ben vurulup öldürüleceğim, Hua’nın adamları da oğlumun peşine düşecek.”

“Hayır! Bunu yapamazsınız!”

Teğmen Yin’e son bir kez bakarak “Artık anladığına göre…” dedi. “Bir…”

Yin, “Hayır!” diye kükredi.

Han onu duymamazlıktan geldi. “İki…”

Teğmen Yin’in çenesinde kalın, mavi bir damar şişti. Silahı titredi.

“Üç.”

Sağır edici bir patlama sesi arabayı doldurdu.

Çevredeki bütün memurlar araca koştular. Pei önden gitti ve açık pencereden içeri bakabilmek için hemen sağ arka kapıya yaslandı. Hua Birader sürücü koltuğundaydı, yüzündeki kanın bir kısmını silebilmek için sağ kolunu kullandı. Teğmen Yin onun yanında oturuyordu, atış pozisyonunda donup kalmıştı, duygularını belli etmiyordu. Gözleri Han’a kilitlenmişti; Han arka koltuğa yığılmış, alnından akan kanın oluşturduğu birikintide yatıyordu.

Hua Birader yumuşak bir sesle, “Bu sana son dersiydi,” dedi.

Teğmen Yin tepki verene kadar birkaç saniye geçti. Şaşkına dönmüş bir halde Hua’ya baktı. “Ne dedin?”

“Duygularını çok fazla dinliyorsun. En azından bu konuda akıl hocandan öğreneceğin çok şey var.”

Hua arabadan indi. Garajdaki hava dumanla doluydu ama ona taze ve canlandırıcı gelmişti. Derin bir nefes aldı.

6 Kasım, 01.13
Sorgu Odası, Kriminal Polis Merkezi

Hua Birader saatine bakarak, “Söylemem gereken her şeyi söyledim. Artık gidebilir miyim?” dedi.

Pei karşısında sessizce oturuyordu, eski korumaya jilet kadar keskin bir bakış attı.

Hua Birader’in gözü korkmadı. Koltuğuna yaslanıp esnedi. Fiziksel açıdan yorgun olabilirdi ama zihinsel olarak her zamankinden daha rahat görünüyordu.

Pei, Hua’nın ifadesinin bir kopyasını önüne doğru itti.

Alttaki imza bölümünü işaret etti. “Burayı imzala lütfen.”

Hua Birader gülümsedi. “Ben kültürlü bir adam değilim. El yazım da çok kötüdür. Parmak bassam o da aynı işi görür.” Masanın köşesindeki ıstampayı açtı, sol başparmağını bastırdı ve alışık olduğunu gösteren bir rahatlıkla parmağını ıstampada döndürdü. Sakince nefes vererek başparmağını imza bölümüne bastırdı ve kâğıtta parlak kırmızı bir iz bıraktı.

Hua Birader başka tek kelime etmeden kalkıp odadan çıktı. Kapıda iki koruma onu bekliyordu, ona içi dolgulu bir palto verdiler. Giyince yeniden canlandı sanki, yeni bir özgüvenle doldu; hatta şimdi daha uzun görünüyordu.

Hua Birader, Pei’in birkaç gün önce soruşturmanın başında tanıştığı sadık korumadan çok farklı göründü birden. Aslında arkadan bakınca Başkan Deng’ten ayırt edilemezdi. Hem zaten neden olmasın ki? Bu adam az önce Longyu Grubu’nun tüm kontrolünü eline almıştı.

17

BİR ANLAŞMA

09.00
Konferans Salonu, Kriminal Polis Merkezi

Teğmen Yin patlayan bir bombanın enerjisiyle toplantıya koştu.

“Başkan Yardımcısı Meng’in dul eşi az önce santrali aradı! Elinde, kocasını ve Başkan Yardımcısı Lin’i öldüren komplonun arkasında Hua Birader’in olduğunu gösteren bir kaset olduğunu söyledi!”

“Ya?” Pei koltuğunda kıpırdandı. “Ona bir memur gelip delilleri alana kadar beklemesini söyle. Evden kesinlikle ayrılmasın. En yakın polis karakoluna haber verin, birini göndersinler. Haydi gidelim!”

“Emredersiniz efendim.”

Başkomiser Pei ve Mu direksiyonda Teğmen Yin’in oturduğu polis aracına birkaç dakika içinde bindiler. Arabayla beş dakika gittikten sonra Yin’in cep telefonu bir kez daha çaldı. Telefonu açarken bir elini direksiyonda tuttu.

Telefonu Pei’e uzatırken, “Doğu Banliyöleri karakolundan acil müdahale ekibi olay yerindeymiş,” dedi. “Sizinle konuşmak istiyorlar.”

Pei telefonu kulağına götürdü. “Ben kriminal polisten Başkomiser Pei.”

“Şu an neredesiniz Başkomiserim?”

“Yoldayız. Yirmi dakika içinde orada oluruz.”

“Başka birini gönderdiniz mi?”

“Gönderecek başka kimse yok,” dedi Pei. Kaşlarını çattı. “Neden? Sorun ne?”

“Bayan Meng polisin çoktan oraya gittiğini söyledi. Kaseti de yanlarında götürmüşler.”

Pei hızlı bir nefes aldı. “Onlar bizim memurlarımız değiller, onlar sahtekârlar. Hemen peşlerine düşmeniz gerekiyor!”

Teğmen Yin gaza bastı ve motor kükredi.

On üç dakika sonra Jingan Bahçesi Evleri’ne girdiler ve Başkan Yardımcısı Meng’in evi göründü.

Evin önündeki memurlarla konuştuktan sonra kafaları iyice karıştı. Memurlar polis kılığına giren iki adamı tutuklamışlardı ama biraz sıkıştırılınca bu sahtekârlar başka birinin gelip kaseti kendilerinden çaldığını iddia ettiler.

Pei, “Güvenlik kayıtlarını görmem lazım,” dedi.

Sitenin güvenlik ofisi göz kamaştıran floresan ampullerle aydınlatılmıştı. Bir gün önceden kalan nemli çay yapraklarının kokusu odayı doldurmuştu. Pei kayıtları izlerken iki sahtekârın görüntülerini görünce heyecandan kalbi pır pır etti.

Polis üniforması giyen iki kişi saat 09.35’te Başkan Yardımcısı Meng’in evinin yaklaşık otuz metre ilerisinde park etmiş beyaz bir Volkswagen’den indi. Eve doğru yürüyüp kapıyı çaldılar. Kapıyı Bayan Meng açtı ve kısa bir konuşmadan sonra içeri girmelerine izin verdi. Saat 09.40’ta adamlar aceleyle evden ayrıldılar. Bir tanesi cebine telaşla bir şeyler tıkıyordu. Arabaya doğru yürürken üçüncü bir erkek figürü onları izliyordu.

Teğmen Yin, “Bu o mu?” diye mırıldandı. Adamın şapkası ve kıyafetleri fiziksel özelliklerini gizlese bile yürüyüşü öyle tanıdıktı ki unutulması zordu.

Görüntülerdeki üçüncü adam diğer ikisini yere serdi. Ceplerini aradı, tek bir şey alıp uzaklaştı.

Pei’e “Peşinden gidelim mi?” diye sordu polislerden biri.

Pei karamsar bir ifadeyle, “Kaseti almayı unutabiliriz,” dedi. “Bayan Meng’le konuşursak daha çok şansımız olabilir.

Belki kaseti kopyalanmıştır.”

Öte yandan içgüdüleri kadının aklının kaseti kopyalamayı düşünebilecek kadar yerinde olmadığını söylüyordu. Zaten düşünceleri başka konulara yönelmişti. Erinyeler, eylemlerinin kayda alınacağını biliyor olmalıydı. O zaman neden hem Hua Birader’i hem de polisi bilerek kışkırtmıştı?

11.00
Tianzi Dağı Villaları

Başkan Deng’in ailesinin evi Chengdu’nun en lüks özel sitesinin ortasındaydı. Komplekste dört yüzme havuzu ve on iki tenis kortu vardı. Ölen sahibinin ruhu evin üçüncü katında hâlâ geziniyordu. Sade kıyafetler içindeki bir kadın yanında küçük bir çocukla kanepede oturuyordu. İkisi de büyük bir şaşkınlıkla kanepenin ucundaki adama bakıyorlardı.

Hua Birader koltuğun ucuna tünemiş, dimdik oturuyordu. Ne kadar güç ve prestij kazanırsa kazansın evdeki yerini daima aklında tutacaktı. Başkan Deng’e bu kadarını borçluydu.

“Yorgun görünüyorsun. Yeteri kadar uyudun mu?” dedi Bayan Deng. Sesi gerçekten endişeliydi, sanki değerli bir aile üyesine hitap ediyordu.

“İşlerim vardı Bayan Deng. Ama sonunda her şey bitti,” dedi Hua saygıyla. İki elini kullanarak bazı basılı belgeleri kibarca kadının önündeki sehpaya koydu.

Kadın kâğıtları karıştırırken, “Bunlar ne?” diye sordu.

“Pay sahipliğinin devredilmesiyle ilgili belgeler. Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng’in tüm hisselerini satın aldım. Longyu Grup’un tüm varlıkları artık sizin ve oğlunuzun adına.”

Bayan Meng zarifçe gülümsedi ama kaşları hâlâ çatıktı. “Kocamınki kadar büyük bir işi nasıl yürüteceğime dair fikrim yok. Ayrıca Deng Jian da çok küçük. Bu varlıklar başka yerlerde daha iyi değerlendirilebilir.”

“Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Şirketin günlük operasyonlarıyla ilgilensinler diye en iyi insanları işe alacağım. Tek yapmanız gereken oğlunuzun tüm dikkatini okula verdiğinden emin olmak. Eğitimini tamamladıktan sonra Longyu’da yerini almaya hazır hale gelecek.” Kadının hâlâ endişeli göründüğünü fark edince ekledi: “Endişelenmeyin. O insanlarla ben ilgileneceğim. Nefes aldığım sürece Longyu Grup daima bir Deng tarafından yönetilecek!”

Bayan Deng derin bir nefes aldı, ardından dönüp oğlunun omzunu okşadı. “Yukarı çıkıp çalışmaya başlasan iyi olur,” dedi nazikçe. “Hua Birader’le biraz daha konuşacağım. Sonra ben de yukarı gelirim.”

Çocuk başını sallayıp itaatkâr bir şekilde odasına doğru ilerledi. Hua Birader ayağa kalktı, çocuğun gidişini izlerken hafifçe eğildi.

“Otur lütfen,” dedi Bayan Deng. “Sen ailedensin. Böyle formalitelere gerek yok.”

“Tabii,” diye yanıtladı Hua ama oturmak için çocuğun gözden kaybolmasını bekledi.

Bayan Deng tekrar belgeleri karıştırdı, bu sefer sayfaları satır satır okudu. Birkaç dakika sonra kâğıtları yeniden masaya bıraktı ve bir anlığına Hua Birader’e baktı.

“Bana doğruyu söyle. Başkan Yardımcısı Lin ve Başkan Yardımcısı Meng nasıl öldü?”

Hua sessizce yere baktı. İşverenine yalan söylemeye hakkı yoktu. Uygun bir açıklama yapmalıydı. En sonunda bakışlarını kadına çevirdi. Sesi alçak ve ciddiydi. “Kendilerine ait olmayan bir şeyi almak istediler. Bu yüzden de öldüler.”

Kadın iç çekti. “Muhtemelen bazı soruları sormasam daha iyi olur. Başkan Deng’in bir sözü vardı. ‘Bir koyunun, kurdun yolunu bilmemesi daha iyi,’ derdi. Ona güveniyordum ve daha fazlasını da bilmeme gerek yoktu. Fakat zamanla her eylemin bir sonucunun olduğunu öğrendim.”

Sesi titredi. Döndü, Başkan Deng'in şöminenin üstünde duran portresine baktı. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Sakince ama samimiyetle, "Bir zamanlar tüm hayatım Başkan Deng'in ellerindeydi," dedi Hua Birader. "Onun ailesi uğruna her türlü sonucu yaşamaya hazırım."

Gözlerine bakınca kadının sözlerini anladığını gördü. Kadın gözyaşlarını sildi ve "Bana elini ver," dedi.

Hua Birader kaskatı kesildi, sonra teslim olup sağ elini uzattı. Kadın bileğine taktığı Budist tespihini çıkardı ve bileğine oturana kadar Hua'nın elinden nazikçe kaydırdı.

"Söylediğimi hatırla."

7 Kasım, 01.37
Hua Birader'in Kişisel Süiti

Hua Birader süitindeki banyoda yıkanıyordu. Hem vücudundaki hem de ruhundaki kiri temizlemesi gerekiyordu. Fakat su cildindeki kiri temizlese de zihnine üşüşen anıları temizleyemiyordu.

Başkan Deng'in dul eşi ona bu tespihi verdiğinde kadının tüm acısını ve çaresizliğini anlamıştı. Ama kalbinin kararını değiştiremezdi. Bu işte insan nadiren kendi iradesiyle hareket eder dedi kendi kendine.

Su akarken düşünceleri birbirine karışıyordu.

Lin ve Meng'in Longyu Grubu'na ait varlıkları zimmetlerine geçirme planını fark eder etmez artık geriye dönüp bakamayacağını biliyordu. İki başkan yardımcısı şirkete öldürücü darbeyi vurma planlarını yapmaya çoktan başlamışlardı. Tedbirlerin alınması lazımdı.

Fakat Hua, Meng'in aklında aynı zamanda bencilce çıkarlarının da olduğunu öğrendiğinde şaşkına dönmüştü. Meng bir sabah Hua'nın yanına gelmiş, otoritesini aştığını düşündüğü Lin hakkında aşağılayıcı sözler söylemişti. Meng rakibinden kurtulmak için Hua'yla çalışmak istediğini bariz olarak ima etmişti. "Keşke başına bir şey gelse," demişti.

Hua bunu kabul etmişti ve Meng'le planını paylaşmıştı. Erinyeler'in meşhur ölüm ilanlarının iki kopyasını hazırlayacaktı; biri Başkan Yardımcısı Lin, diğeri Başkan Yardımcısı Meng için olacaktı. Bu ilanlar iki adamı Başkan Deng'in eski ofisine kapatmak için harika bir bahane olacaktı. Güvenlik kameraları için de bir gösteri yapacaklardı; Meng birkaç sahne malzemesi yardımıyla Erinyeler gibi görünecek ve Lin'i öldürecekti.

Meng, Hua'nın planıyla epeyce ilgilendi. Ama emin olamadığı ayrıntılar vardı. "Artık genç bir adam değilim. Lin mücadele ederse onu öldüremeyebilirim."

"İkinize de uyku ilacı verilmesini sağlayacağım. Sizinki plasebo olacak tabii. Yataktan kalktığınızda Meng ölü gibi uyuyor olacak. Daha da iyisi polis sorgusundan da endişe etmenize gerek olmayacak. Sadece, 'Uyuyordum,' diyebileceksiniz."

"Ama hem Lin hem de ben ölüm ilanı alacağız ve sadece Lin ölü bulunacak, bu durumu nasıl açıklayacağız?"

"Siz zaten hapse girdiniz, değiştiniz. Erinyeler daha en başta sizin için böyle bir ilan yazmamalıydı. Yatağa geri dönmeden önce konuştuğumuz şeyleri yanınıza koyun. Böylece Erinyeler onları görüp canınızı bağışlamış olacak. En azından herkes böyle olduğunu varsayacak."

Hua Birader'in bu hayati geceden önce Başkan Yardımcısı Meng hakkında şüpheleri vardı. Açıkçası onu aldatmayı planlayıp planlamadığını düşünüyordu. Tedbir olarak Meng'in villasına dinleme cihazları yerleştirdi ve dışarıda nöbet tutması için de astlarından iki tanesini görevlendirdi. Böylece bir şey olursa polis gelmeden önce gerekli işlemleri yapabileceklerdi.

Bir şey oldu ama Hua'nın beklediğinden çok daha sonra. Dün sabah Başkan Yardımcısı Meng'in dul eşine özel bir paket getirildi. Bu pakette Hua ve Meng arasındaki konuşmanın kaydının bulunduğu bir kaset vardı.

Hua bunu duyduğunda işin arkasında Han Hao'nun olduğunu anlamıştı. Han, Hua'nın stadyumdaki planının sonucunda ölürse bu kanıt hemen ertesi gün Başkan Yardımcısı Meng'in evine ulaştırılacaktı.

Daha sonra bu kaset çalındı. Hua'nın hırsızın kim olduğuyla ilgili bir fikri vardı ama amacının ne olduğunu çözememişti. Ne olursa olsun kasetin orada olduğunu bilmek diken üstünde oturmasına yetiyordu.

Hua Birader on beş dakika sonra banyodan çıktı, üzerine bir robdöşambr geçirdi ve oturma odasında kendine bir fincan çay yapmaya karar verdi. Yatak odasından dışarı adımını attığı an kasları gerginleşti. Kanepesinde oturan biri vardı.

Figür dönüp ona baktı. "Çay hazır. Otur ve bir fincan iç."

"Burada ne arıyorsun?" Hua içgüdüsel olarak geri çekildi.

Adam gülümsedi. "Beni aramıyor muydun?"

Hua nefes nefese kaldı. "Sensin."

Geniş omuzları ve iri bir vücudu olan adam otururken bile uzun boylu görünüyordu. Hua Birader, Meng'in straforla kılık değiştirmesi için gerekli hazırlıkları yaparken çalınan güvenlik görüntülerini saatlerce izlediği için adamın fiziğine aşinaydı. İşte şimdi nihayet adamı canlı olarak görüyordu.

Gözleri parladı. Savaşmaya hazır bir şekilde yumruklarını kaldırdı. "Aptallık etmişim…"

Adam, "Hepsini planlamaya gerek yoktu," diyerek lafa girdi.

Dumanı tüten bir fincan çayından sakince bir yudum aldı.

Hua sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefesler aldı. Yumruklarını indirdi. Çılgınca çarpan kalbi yavaş yavaş eski ritmine dönerken oturma odasına girdi ve kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu. İki adam da birbirini incelediler.

"Neden buradasın?"

"Anlaşma yapmak istiyorum."

“Anlaşma mı?” Hua Birader dişlerini sıktı. “Şu anlaşmaya ne dersin: Seni burada, tam da bu odada öldüreyim.”

Adam dostça bir gülümsemeyle, “Ölüm tehditlerinin benim alanım olduğunu sanıyordum,” dedi. Cebinden bir şey çıkarıp masaya bıraktı. “Bu benim pazarlık kozum.”

Kasete bakarken Hua’nın gözbebekleri küçüldü. “Karşılığında ne istediğini söyle,” diye homurdandı.

Adam, “Benim için biriyle ilgilenmeni istiyorum,” dedi. Avucunun içinde duran bir fotoğrafı göstermek için elini çevirdi. Fotoğraf güzel ve zarif bir genç kadına aitti.

Hua kadının tanıdık geldiğini düşündü ama kim olduğunu anlaması biraz vakit aldı. Sheng’in ölümünü araştırırken bu kadını restoranda görmüştü.

“Onunla ilgilenmemi neden istiyorsun?”

“Çünkü senin mesleğin korumalık. Ve dünyadaki hiçbir korumanın işine senden daha bağlı olacağını düşünmüyorum.”

Hua Birader en hafif deyimiyle ikileme düşmüştü. Bir taraftan varlığının her bir zerresiyle bu adamdan nefret ediyordu. Diğer taraftan bu iltifata itirazı yoktu.

Dudaklarına yorgun bir gülümseme yayıldı. “Onunla kendin ilgilenemez misin?”

“Kaderimin kontrolünü kaybettim.” Adam fotoğrafı masaya bıraktı ve bir anlığına bakışları fotoğrafta gezindi. Ses tonu soğuklaştı. “Korkunç bir düşmanı kışkırtmak dışında bir seçeneğim yok ve sonucun ne olacağını da kestiremem. Bu yüzden uygun düzenlemelerin yapıldığından emin olmalıyım.”

Hua Birader başını dikkatle salladı. Uzanıp fotoğrafı aldı. “Onunla tam olarak nasıl ilgilenmemi istiyorsun?”

“Bu kadın kör. Onu ameliyat için Amerika’ya göndermeni istiyorum. Bu senin için çok zor bir iş olmaz, değil mi?”

Hua kaseti alırken, “Pazarlık kozunu düşününce bu makul bir talep,” dedi. “Bu kasetin kopyası var mı?”

Adam kıkırdadı. “Bütün alışverişler güvene dayanmalı, değil mi?”

Bir süre sonra Hua Birader kararlı bir şekilde başını salladı. “Anlaştık.”

“Teşekkür ederim.”

Hua kesin bir ifadeyle, “Ödeştik,” dedi.

“Biliyorum.” Adam artık gülümsemiyordu. “Bir sonraki karşılaşmamızda sadece birimiz yürüyüp gidecek.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum.” Hua çaydan bir yudum almak için fincanını kaldırdı. “Meraktan soruyorum, bahsettiğin düşman kim?”

“Neden soruyorsun?”

“Bana bir hayat borçlusun. Çok erken ölmeni istemem.”

Adam sakince dudaklarını yaladı. Zihinsel olarak o ismi söylemeye hazırlanıyordu sanki. Dakikalar gibi gelen bir sürenin sonunda söyledi.

“Başkomiser Ding Ke.”

18

BİR ŞÜPHELİNİN PORTRESİ

07.36
Konferans Salonu, Kriminal Polis Merkezi

4/18 Timi bir kez daha konferans masasının çevresinde toplandı. Ama bu sefer beşinci koltukta Liu yerine Chengdu kriminal polisinin eski memuru ve Karabüyü Bar'ın sahibi Huang Jieyuan oturuyordu.

Başkomiser Pei, "Hepinizi buraya bu kadar erken çağırdığım için özür dilerim," dedi; daha sert bir tona geçmeden önce konuya kibarca girmişti. "Ama bu çok acil. Başlayabilirsin Teğmen Yin."

Teğmen Yin yanındaki projektörü açtı. Ekranda tanıdık görünen satırlar yavaş yavaş belirdi.

ÖLÜM İLANI
SUÇLU: Torbalı katil
SUÇU: Cinayet
CEZA TARİHİ: 7 Kasım
CELLAT: Erinyeler

"Bu ilan resepsiyonun posta kutusuna yalnızca bir saat önce geldi," diye açıkladı. "Başkomiser Pei hemen benimle iletişime geçti ve stratejimizi tartışmamız için bu toplantıyı organize etmemi söyledi."

DTU Zeng, "Bugünün tarihi," dedi. "Erinyeler dün alarmını kurmayı mı unuttu?"

Mu kaşlarını çattı. "Torbalı katil hiç bulunamadığına göre Erinyeler bizden bu konuda ne yapmamızı bekliyor?"

“Cevabını bulmamız gereken ilk soru bu. Bunu yapmak için de on yedi saatten az bir vaktimiz var.”

“On yıl öncesine ait çözülememiş bir davayı çözmek, torbalı katilin kim olduğunu bulmak ve Erinyeler’i durduracak bir plan yapmak için on yedi saatimiz var yani, hatta belki o kadar bile değil.” DTU Zeng yorgun yüzünü gülümsemeye zorladı. “Şey, bu tim epey başarılı oldu ha?”

Pei, “Erinyeler meydan okumasını bildirdi. Bizim de karşılık vermek için elimizden gelen çabayı göstermekten başka seçeneğimiz yok,” dedi.

“Başkomiser Pei haklı,” dedi Yin. “Eğer torbalı katili Erinyeler bulabiliyorsa bize engel olan ne? En az onun kadar bilgimiz var, değil mi?”

Huang önüne bakıp başını sallayarak, “Erinyelerin…” dedi. “Torbalı katili bulabileceğinden gerçekten bu kadar emin misiniz?”

Pei, Huang’ın neden şüpheli olduğunu anlıyordu. Mümkün olduğunca diplomatik davranmaya karar verdi. “Erinyeler ölüm ilanlarının hepsini gerçekleştirdi. Bu odadaki herkes bunu biliyor. Etrafa boş tehditler savuracak biri değil.”

Huang masanın çevresindeki yüzleri taradı. Herkes başını sallayarak sessizce onayladı. Sandalyesine yaslandı.

Zeng alnını ovuştururken, “Piç kurusu,” dedi. “Birkaç gündür neden sessiz kaldığını merak ediyordum. Şimdi birden torbalı katil cinayetini araştırmakla meşgul olduğunu öğreniyoruz. Peki ama neden bir anda bu eski davayla ilgilenmeye başladı? Dikkatimizi dağıtmak mı istiyor yoksa gösteriş yapmaya ve polisi işe yaramaz göstermeye mi çalışıyor?”

“Erinyeler şu an tek bir şeyle ilgileniyor,” dedi Mu, “O da kendisinin nereden geldiğini bulmak. Torbalı katili arıyorsa bunun babasının ölümü hakkındaki gerçeği öğrenmesiyle bir alakası olmalı. Bence bunun tek nedeni olabilir: Başkomiser Ding Ke’yi bulmak istiyor.”

Pei boğazını temizledi. “Tek bir görevimiz var. Torbalı katili en kısa sürede bulmalıyız. 12 Ocak torbalı katil cinayeti soruşturması dosyalarının her biriniz için birer tane kopyasını çıkardım. Belgeleri okumak için otuz dakikanız var, sonrasında tartışmamıza devam edeceğiz.”

Odaya gergin bir sessizlik çöktü, sessizliği bölen tek şey kâğıtlar birbirine sürtününce duyulan hışırtıydı.

Otuz Dakika Sonra

Başkomiser Pei, “Huang bu davaya en çok aşina olan sensin, bu yüzden önce senin konuşmanı istiyorum,” dedi.

Eski teğmen başını salladı. Derin bir nefes aldı, düşüncelerini toparladı. Ekibin geri kalanı kendisini dinlerken orijinal 1/12 Timi tarafından yürütülen soruşturmaları, başarısız oluşlarını, Başkomiser Ding Ke’yle temasa geçme girişimlerini ve Karabüyü Bar’ı katil için yem olarak kullanma motivasyonunu anlatmaya başladı.

DTU Zeng kaşlarını kaldırdı, “Öyleyse katilimiz kendine bir kadeh kırmızı şarap koyup Celtic Frost dinleyerek rahatlamayı seven türden biri mi?” diye sordu.

Yanında oturan Mu ona sert bir bakış attı. Zeng’in yüzündeki sırıtış kayboldu.

“Ve bunca yıldır torbalı katilin profiliyle eşleşen hiç kimseyi bulamadın mı?” dedi.

Huang iç çekti. Ağzındaki hava sönen bir balonun havası gibi fışkırdı. “Hayır. Her şeyden önce cinayetin işlenme şekli, yani cesedi yüz parçaya bölmek ortalama bir insanın yapabileceği bir şey değil. Şüpheli havuzunu daraltabilmek için barıma gizli bir bıçak becerisi testi koydum. Bu testi sadece birkaç kişi başarıyla tamamlayabildi ve onlar da…” Huang’ın sesi kesildi, omuz silkti. “Ya çok gençtiler, ya o sırada Chengdu’da yaşamıyorlardı ya da…”

Zeng, “Bir saniye,” diyerek lafa girdi. “Burada şüpheli bir şey var. Neden bıçak konusunda uzman birini arıyorsunuz?

Bu kadar hassas kesimler için bir makine kullanmış olamaz mı?”

Mu, “Et dilimleyici kullanmak katilin psikolojik profiline uymaz,” dedi. “Tüm kanıtlar öldürmekten keyif aldığını gösteriyor. Makine kullanmazdı, cesedi kesinlikle elle kesmek isterdi.”

Zeng avucunu masaya vurdu. “Haydi ama! Cesedi doğramak yeterli değil mi? Elle mi yoksa makineyle mi yaptığı ne fark eder?”

Huang, “Aslında makineyle dilimleme ihtimalini elemek için psikolojik verileri kullanmamıza gerek yok,” dedi. “Katil makine kullanmış olsaydı parçaların her biri eşit büyüklükte olurdu. Bulduklarımız öyle değil. Bazıları gofret kadar ince, diğerleri birkaç santimetre kalınlığında. Elle kesildiklerini bakarak bile anlayabiliyoruz.”

Zeng, “Öyle mi?” diye mırıldandı. İnsan eti yığınlarının olduğu bir fotoğrafı bulana kadar belgeleri karıştırdı. Öyle yakında tutuyordu ki neredeyse burnu fotoğrafa değecekti. Onu dikkatle izleyen Mu birden gözlerini kaçırdı.

“Haklısın sanırım,” dedi fotoğrafı tekrar yığının üstüne koyarken. “Peki, vücudun bir kısmını makineyle, kalanını elle kesmişse? Parçaları birbirine karıştırınca farklı boyutlarda görünürler.”

Huang’ın kalın kaşları çatıldı. “Bunu neden yapsın? Davayla ilgili her şey katilin ne kadar odaklandığını gösteriyor. Verimli olmak isterse cesedi kesmek için makine kullanırdı. Sürecin tadını çıkarmak isterse de elle keserdi. İki metodu birleştirmek mantıklı değil.”

Pei fotoğrafın kendi dosyasındaki kopyasını incelerken, “Emin misin?” diye sordu. “Yakından bakarsanız etin sadece küçük bir kısmının ince dilimlendiğini görürsünüz. Gerisi kalın parçalar hâlinde. Bana makine kesimi gibi geldi.”

“Parçaların çoğunun kalın olduğu konusunda haklısın.” Ekibin diğer üyelerinin aksine Huang’ın fotoğraflara bakması gerekmiyordu. Detaylar aklına kolayca geliyordu.

“Fakat bence burada katilimizi küçümsüyorsun. Lanet olsun, annem bile bu kalınlıkta domuz eti kesebilir.”

Pei, “Bu küçük parçaların boyutu kasıtlı olabilir, katil polise bıçak konusunda yetenekli olduğunu düşündürmek istemiştir. Bu da şüpheli profilini çarpıtır,” dedi. “Bastırılmış dürtülerini dışavurduktan sonra polisi yanıltmak için vücudun geri kalanında et dilimleyici kullanmış olma ihtimalini eleyemeyiz.”

Huang yarım dakika kadar sessiz kaldı. Sonunda yıllardır peşini bırakmayan o soruyu sordu: “Başından beri yanılmış olabilir miyim?”

“Kesin olarak söyleyemem. Ama şu an şüpheli profilimizi genişletmemiz gerekiyor. Doktorlar, kasaplar, şefler ya da bıçak konusunda becerikli olanlar dışındaki kişilere de bakmamız gerekiyor.” Pei duraksadı ve masanın çevresinde oturanlara baktı. “Katilin profili konusunda önerisi olan var mı?”

Dehşet verici ayrıntılar tartışılırken sessiz kalan Mu cevap vermeden önce bir an düşündü. “Huang’ın şüpheli aramasını daraltmak için underground metal müzik kullanmakla ilgili kararına katılıyorum. Ana akım olmayan bu müzik, katili kurbanına bağlayan şey olabilir. Bu türün ölüm ve şiddetle olan ilişkisi de düşünülürse, böyle yapmaktan daha uygun ne olabilir?

Bu gözlemi kurbanla ilgili elimizde olanlarla birleştirirsek kurbanın öldürülmeden önceki portresini kabaca da olsa çizebiliriz. Muhtemelen zihni yaşıtlarından daha fazla gelişmiş, hassas bir kızdı. Bu onun diğer öğrencilerle arasını bozabilirdi. Ortak noktalarının -eğer varsa tabii- çok az olduğunu hissetmiştir. Yani sosyal hayatı kampüs dışındadır, katille de bu şekilde temas kurmuştur.”

Zeng tekrar araya girdi. “Bekle Mu. Yorumlamada biraz aşırıya kaçmadığından emin misin? Ya bu sapık katil kurbanıyla tesadüfen tanıştıysa? Bu durumda aralarındaki

‘heavy metal bağı’na dair teori çılgınca bir spekülasyon olmakla kalmaz, araştırmamız için de engel haline gelir.”

“Tesadüfen tanışmış olamazlar. Katilin kurbanın vücudunu titizlikle ve dikkatle parçalarına ayırması, kapalı ve özel bir yerde gerçekleşmiş olabilir sadece. Kurban gibi utangaç ve içine kapanık bir kız yabancı biriyle böyle bir yere gitmez. Cinayetten önce katil, kızın kafasına girip güvenini bir şekilde kazanmış olmalı.”

Pei, “Aynı fikirdeyim,” dedi. “Eğer haklıysan bu, katilin bu cinayeti işlemek için kullandığı şeylerle donatılmış bir evi olduğu anlamına gelir. Teğmen Yin, bunu yaz.”

Teğmen Yin not defterine birkaç satır karalayıverdi.

Torbalı katilin profili:

1. İzole bir yerde, yalnız yaşıyordu. Ev cesedi parçalamak için kullandığı şeylerle donatılmıştı.

Pei, “Devam edebilirsin Mu,” dedi.

Mu ekibin diğer üyelerine baktı. “Kendimizi kurban olarak hayal ederek katili analiz etmeye çalışabiliriz. Daha önce de söylediğim gibi duygusal açıdan hassastı ve yaşıtı olan diğer genç kızlardan daha olgundu. Güvenebileceği birini bulmak onun için zor olurdu. Kurbanın onu kabul etmesi için katilin ondan en az beş yaş büyük olması gerektiğine inanıyorum.”

Teğmen Yin, “Öldürüldüğünde yirmisine yaklaşıyordu. Yani katil en az yirmi beş yaşında olacaktı. Bunu yazayım mı?” dedi.

“Bu durumda ‘yirmi sekiz’ yaz. Psikolojik olgunluktan bahsediyordum. Genel anlamda yirmili ve otuzlu yaşlarındaki kadınlar, bu açıdan erkek yaşıtlarından yaklaşık üç yıl önde olma eğilimindedir. Bunu da hesaba katarsak katil, kurbandan en az sekiz yaş büyük olur.”

Zeng, “Katilin kadın olması mümkün değil mi sence?” diye sordu. “Aynı ihtimaller kadın katiller için de geçerli.”

“Kadın bir kurban? Parçalanmış bir ceset? Bildiğimiz bu tür cinayetlerin hemen hepsi bir erkek tarafından işlendi. Katilin erkek olduğunu varsaymak cinsiyetçi bir yaklaşım olmaz. Occam’ın usturası,”* dedi Mu.

*** En basit açıklama, büyük olasılıkla doğru olandır,” şeklinde özetlenebilecek bir problem çözme ilkesi. (ç.n.)**

Şaşıran Zeng, “Kim, neyi tıraş ediyor?” diye sordu.

Teğmen Yin, “Occam’ın usturası,” dedi. “Diğer bir deyişle, en basit açıklamanın doğru olma ihtimali yüksekken, işleri gereğinden fazla karıştırmamalısın.” Dikkatini not defterine çevirdi ve başka bir ayrıntıyı not etti.

2. Erkek, cinayet anında en az 28 yaşında.

Mu, “Kurban üniversite öğrencisiydi,” diye devam etti. “Hassas, içe dönük ve kendine epeyce değer veren biri. Birinin ona yaklaşıp güvenini kazanabilmesi için diğer şeylerin yanında bilgi ve karakteriyle onu etkilemesi de gerekirdi. Bu yüzden katilin profilini biraz daha daraltmayı öneriyorum: yakışıklı, iyi eğitimli, sosyal statüsü nispeten yüksek.”

Yin kalemini bırakırken, “Emin misin?” diye sordu. “Kurban bir meslek okulundaydı. Notları da öyle parlak değildi. Epey açıksözlü davranmam gerekirse bana ortalama biri gibi görünüyor. Neden başka biriyle ilgili beklentisi bu kadar yüksek olsun?”

Mu anlayışla gülümsedi. “Onun gibi insanlar başka kişileri kendilerinden beklediklerinden daha yüksek standartlarda tutmaya meyillidir. Duygusal açıdan olgunlaşmış olabilir ama diğer pek çok açıdan ortalama biriydi. Böyle kişiler kibirleriyle ilintili bir aşağılık kompleksine sahip olabilirler. Bu yüzden başka bakımlardan kendisine eşit olan insanlara tepeden bakar ve yüksek konumlularla bir arada olmaya odaklanırlar. Kendi statüsünü yükseltme ve aşağılık

kompleksini telafi etmenin bir yolu. Tam tersine sosyal olarak üstün konumdaki biri etrafındakilere karşı kayıtsız olabilir çünkü kendini kanıtlaması gerekmiyordur.”

Yin bu argümanı da değerlendirdi ve notlarına üçüncü maddeyi ekledi.

3. Eğitimli, sosyal statüsü yüksek, çekici.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Mu, “Kurbanın perspektifiyle düşünebildiklerim bu kadar,” dedi. “Şimdi de olaylara katilin perspektifinden bakmamız gerek. Daha önce de söylediğim gibi katil kurbandan pek çok yönden üstün olmalıydı. Ama kurbanla ilişki kurmaya istekli olduğunu düşünürsek kendisinde de gizli aşağılık kompleksi olabilir.”

Pei, “Nasıl yani?” dedi.

“Üstün dış koşullara sahip kişiler bazen başkalarına anlatamadıkları aşağılık duyguları taşırlar. Psikolojide buna gizli aşağılık kompleksi denir. Çevrenizdeki insanlara bakarsanız kişisel güçleri bulundukları mütevazı ortamın ötesinde olan bazı kişileri fark edersiniz. ‘Ortam’ derken eşleri, kariyerleri, sosyal çevreleri gibi şeylerden bahsediyorum. Çoğu insan böyle kişilerin hedefleri ya da hırslarının olmadığını düşünür ama genellikle bunlar gizli aşağılık kompleksinin kurbanlarıdır. Kendilerini kusurlu hissederler ama çevrelerindekiler bunların kusurlarını görmez. Diğer insanların onlara olan davranışları, kusurlarının ortaya çıkmasından korkmalarına yol açar. Bu yüzden onları gizlerler. Potansiyellerinin altında kalan ortamlarda, düşük seviyelerde hayatlarını geçirmek zorunda kalırlar. Kendilerini bu şekilde güvende hissederler.”

Huang yumruğunu sıkıp, “Katil sadece öldüreceği birini arıyordu, arkadaş olacağı birini değil,” dedi.

Mu, “Katilin kurbana yaklaşmak isteyip istememesi önemli değil. Birinin içgüdülerini değiştiremezsiniz,” dedi.

“Bu tarz cinayetlerin arkasında genelde cinsel sebepler vardır. Katil kurbanına zarar vermeyi amaçlamışsa bile kendini cinsel açıdan heyecanlandıran birini seçerdi. Onu incitmek ya da öldürmek ona daha büyük bir heyecan verirdi. Fakat pek çok insana ortalama olarak görünen birini seçti, bu da kendine güveni olmadığını gösteriyor, anlıyor musun? Sosyal ölçekte ancak çok daha aşağılarda olan bir kızı kontrol edebileceğini düşündü. Yoksa kendini emniyette hissedemezdi.”

Bu son nokta Pei’in ilgisini çekti. “Bu aşağılık duygularına ne tür etmenler yol açabilir?”

“Parçalanmış bir ailede büyümüş olabilir ya da çocukken bir aile bireyinin istismarına uğramıştır. Bu etmenler gizli aşağılık kompleksi olan insanların neredeyse yüzden doksanı için geçerlidir.”

Huang şakaklarını ovuşturdu, bıkkınlıkla iç çekti. “Mu tüm sorularımızı yüzdelere ve kitaplardaki tanımlamalara indirgeme çabanı takdir ediyorum ama…”

Zeng, “Neden torbalı katilin sadece, anlarsın ya, kaçığın teki olma olasılığını düşünmedin?” diye sordu.

Mu derin bir nefes aldı. Böyle bir şüphecilikle daha önce de karşılaşmıştı. “Psikoloji bir kişinin geleceğini, geçmişini ve şu ânını, geçmiş hikâyesine dayanarak analiz eden bilimdir. Bu tür tartışmaların güvenilirliğini kanıtlayan sayısız araştırma sonucunda geliştirilmiştir. Elimden geldiğince açık olarak ifade etmeye çalışayım: Torbalı katilin travmatik bir çocukluk geçirmiş olma olasılığı yüzde doksan beş.”

Zeng küçümseyerek, “Bu tarz katiller hakkında gerçekten ne kadar araştırma yapıldı?” diye sordu.

Mu, “Aslında hiç düşünmeden bile hemen bir tane söyleyebilirim,” dedi anında. “FBI 1989’da Ohio eyaletinde çok benzer bir vakayı kayda aldı. Kurban hemen hemen yüz parçaya bölünmüş bir kadındı. Soruşturma katilin çocukken babası tarafından cinsel istismara maruz bırakıldığını ve bu istismarın da onu cinsel açıdan iktidarsız hale getirdiğini

doğruladı. Cinsel açıdan uyarılmasının tek yolu bir kadını öldürmek ve onu kesmekti.”

Zeng, “Tanrım kim bizi psikoloji seminerine kaydettirdi,” diye söylendi.

Teğmen Yin not defterinde uzayan listeye bir madde daha ekledi.

4. “Gizli bir aşağılık kompleksinden mustarip. Travmatik çocukluk, yetişkinlikte ket vurulmuş cinsellik.”

“Bakın bakalım,”dedi. “Doğru bir özet olmuş mu yoksa değiştirmek ya da eklemek gereken bir şey var mı?”

Mu, ikinci maddeyi işaret etti. “Yaş aralığını biraz daha daraltabiliriz. Katil otuzlarında olmalı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Başka bir istatistik öyle söylüyor. Araştırmalar bu tür akıl hastalıkları olan katillerin çoğunun ilk cinayetlerini otuz yaşında işlediklerini gösteriyor. Daha genç yaşlarda hayvanlara işkence etmekle başlayabilir sonra ilerleyebilirler. Öldürme dürtülerinin ancak bir insanı öldürerek tatmin edilebileceği noktaya genellikle otuzlu yaşlarda gelirler.”

Pei not defterini Teğmen Yin’e geri verdi. “Öyleyse yaşı değiştirelim. Bir de beşinci maddeyi ekleyelim: Chengdu’ya kayıtlı biri.”

Şaşıran Huang, “Neden?” diye sordu. “Araştırmamızı özellikle buralı olmayanlara odaklamıştık.”

“Otuz yaşında biri Chengdu’ya gelirse büyük olasılıkla bir daire kiralaması gerekirdi. Soruşturma kapsamında kiralık daire kayıtlarını da araştırmışsınızdır, değil mi? Bu kişinin izini bulamamış olmanız, onun kendini gizlemeyi başarmış bir yerli olduğunu gösteriyor.”

Pei’in gözüne bir hareketlenme çarptı. Mu başını hafifçe sağa sola sallıyordu. “İtirazın mı var Mu?”

“Bu varsayımın mantığı sorunlu. Katil yerliyse polisten kaçma şansı daha yüksek olabilir. Öte yandan komşuları, ailesi veya tanıdıkları daha önceki sabıka kaydından muhtemelen haberdar olurdu.”

“Sabıka kaydı olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Psikolojik bozukluklar kişiyi bir gecede ele geçirmez. Torbalı katil, Feng Chunling’i parçalarına ayırmadan önce suç dürtülerini daha küçük yollarla tatmin edebilirdi; şiddet, hırsızlık veya az önce söylediğim gibi küçük hayvanlara zarar vererek. FBI çalışmaları bunları kanıtlayabilir. Katil pek çoklarına sıcak ve nazik biri gibi görünürdü ama anormal davranışlarını yakınındaki kişilerden gizlemesi daha zor olurdu. Yani eğer Chengdu’dan biriyse soruşturmalar sırasında polis bu tür davranışlara dair raporlarla karşılaşırdı.”

Pei yüzünü buruşturdu. “Düşündüm de,” dedi Teğmen Yin’e, “Son kısmı şimdilik boş ver.”

Mu gözlerini kısarak, “Esasında beni daha çok endişelendiren şey, katilin cinayet sonrasında Chengdu’yu terk edip bir daha da geri gelmemesi,” dedi.

“Böyle yaptığını düşünmenin sebebi ne?”

“Cinayetin üstünden on yıl geçmesi ve bunun gibi ikinci bir cinayetle karşılaşmamamız.”

“Doğru,” dedi Pei. “Söylediklerine göre torbalı katil bir seri katilin tüm özelliklerini sergiliyor. Fakat sadece bir kez öldürdü.”

“Kesinlikle. Bu da onun artık Chengdu’da olmadığını ve bir süredir burada bulunmadığını düşünmeme yol açıyor.”

Bu açıklamada Pei’e doğru gelmeyen bir şey vardı. “Fakat öyleyse benzer bir cinayet başka bir yerde işlenirdi ve bu korkunç suç haberi kesinlikle Chengdu polisinin kulağına gelirdi. Bildiğim kadarıyla son on yılda hiçbir yerde böyle bir şey olmadı. Bunu nasıl açıklarsın?”

Mu, “Böyle bir şey olsaydı duyacağınızdan emin misiniz?” diye şüpheyle sordu. “Çin büyük bir yer.”

Pei cevap veremeden DTU Zeng konuştu. “Başkomiseri bilemem ama ben duyacağımdan eminim. Yıllık sistem güncellemelerimizi yaparken her yıl ülkenin suç dosyalarını gözden geçirip yeniden düzenlemeye yardım ediyorum. Torbalı katil cinayeti son on yılda Çin’de meydana gelen cinayetler arasında türünün tek örneğidir.”

Mu gözlerini kapattı, bozuk bir aleti vurarak tamir etmeye çalışan biri gibi şakaklarına vurdu. “Anlamıyorum,” derken kaşlarıyla beraber bütün yüzünü çattı.

Teğmen Yin, “Bu katilin cinayet işlemeye bağımlı olması ne kadar olası? Bir cinayet onun için yeterliyse?” diye sordu.

Mu başını kaldırdı. “Neredeyse kesin,” dedi. “Bahsettiğimiz şey psikolojik bir rahatsızlık. Bu tür insanlar için cinayet bir tür uyuşturucu gibidir. Başka hiçbir şey onları böyle heyecanlandırmaz. Bu dürtü, bir kısır döngü gibi aldıkları her canla birlikte biraz daha derinleşir.”

“Peki, nerede o zaman? Öldü mü? Ülke dışına mı çıktı? Farklı bir suçtan hapse mi girdi?” DTU Zeng omuz silkti. “Bu durumda bu tartışmayı sürdürmenin anlamı ne?”

Pei, Zeng’in bu sözlerle kendisine bir darbe indirdiğini hissetti. Öfkelenerek, “Hiçbir yere gitmedi,” dedi. “Burada, Chengdu’da! Bunu biliyoruz çünkü Erinyeler onu çoktan takip etti.”

Masanın çevresinde oturanlar tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Pei birkaçının şüpheyle baktığını fark etti.

“Bir taraf yanılıyor. Ya biz ya da Erinyeler,” dedi Huang. Somurttu, aradığı cevap kâğıdın bir yerine gizlenmiş gibi dosyalara baktı.

Pei, “Devam edelim,” diye emir verdi. “Huang, kurbanın iskeleti bulunamadı değil mi?”

Huang şaşkınlıkla Başkomiser’e baktı.

Kederli bir yüz ifadesiyle, “Hayır,” dedi.

“Peki, o dönemde bunu nasıl açıkladınız?”

“Cesedi ya çok iyi gizlediği ya da evinde tuttuğu sonucuna vardık.” Huang gözlerini Pei’den kaçırdı, dosyanın kopyalarını karıştırmaya başladı.

İkinci hipotez Mu’yu neşelendirdi. “Cesedi evde tutması çok da ihtimal dâhilinde değil. Pek çok psikopat katilin kadavraları saklama huyu var, bu doğru ama genelde kafa, iç organlardan biri, hatta cinsel organ gibi sembolik bir parçayı saklamayı severler. Kafatası ya da diğer parçaları değil de bütün iskeleti saklayan bir katil vakasına dair herhangi bir kayıt yok. Lojistik açıdan katil için elverişsiz olmasını bir yana bırakırsak bu büyüklükte bir vücut parçasını saklamanın özel bir anlamı da olmazdı.”

Huang umutsuzca ellerini çırptı. “Ekibim bir uçtan bir uca bütün şehri aradı. Neredeyse bütün Chengdu’yu kazdık. Cesedin kalan kısmını nereye saklayabileceğine dair zerre kadar fikrim yok.”

Zeng oturduğu yerde endişeyle kıpırdanarak, “Ya evin içinde, diyelim ki döşemelerin altına falan sakladıysa?” dedi. “Bir cesedi taşımak kolay değildir. Cinayet mahallinde saklamış olabilir, katillerin bunu yaptığını biliyoruz.”

Pei ona baktı. “Bu teoride mantıklı olmayan iki şey var. Birincisi, Chengdu gibi bir metropolde evinin içine ceset gömmek bir hayli riskli olurdu, insanlar seni duyardı. Tadilat yaptığını da düşünebilirler tabii ama olur da biri şüphelenirse kaçacak yerin olmazdı. Evdeki ceset inkâr edilemez bir kanıt olurdu.”

Teğmen Yin onayladığını gösteren bir ses çıkardı. “Geçen sene evinin balkonunda tuğla ve çimento kullanarak karısının cesedinin etrafına duvar ören bir adamı tutukladık. Şimdiye dek duyduğum en ahmakça ceset saklama yoluydu. Katilimiz bu kadar aptal olsaydı bırakın on yılı on gün bile geçmeden yakalanırdı.”

Pei, “İkincisi,” diyerek devam etti. “Cesedi evde saklamayı başardıysa kurbanın kafasını, organlarını, giysilerini ve etini neden çöpe attı?”

Zeng, “Gösteriş yapıyordu, değil mi? Tıpkı Erinyeler’in yaptığı gibi yetkililere meydan okuyordu,” diye üsteledi.

Mu, “Niyeti bu olsaydı ilk cinayetten sonra durmazdı,” dedi. “Bunu yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim.”

Pei çenesindeki sakalları sıvazladı. “Yetkililere meydan okuyorsa tek bir torba et yeterli olmaz mıydı? Neden üç torba, üstüne bir de kurbanın kafatası ve organlarının bulunduğu bavulu gönderdi? Bir de kıyafetlerini tabii. Tekrarlamak niyetinde değilse tüm bunları yapmasının anlamı ne?”

Zeng dirseklerini masaya dayayıp başını da ellerinin arasına aldı. “Cesedin kalanını nereye sakladığını bulamazsak bunların bizim için hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyordu,” diye mırıldandı.

Pei, “Özel bir yere sakladı,” dedi. “Orayı bu kadar özel yapan şey kurbanın gövdesine yer olması ama kafası, organları, eti ya da giysilerine yer olmamasıydı. İşte bu yüzden de katil bunlardan kurtulmak zorunda kaldı.”

Mu’nun ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Bunca zaman onu seri katil olarak düşünmüştük. Peki ya bu sadece bizim düşünmemizi istediği şeyse?”

Pei’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mu’ya cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

Psikolog düşüncelerini toplamak için kendine biraz zaman verdi sonra devam etti. “Katil, kurbanın kafatası ve giysilerinden kurtuldu ama kimliğini gizlemek için çaba harcamadı. Bu da polisin kurbanın geçmişini ya da sosyal bağlantılarını araştırmasından endişe etmediğini gösterir. Buradan hareketle katil ve kurbanın tesadüfen tanıştığı sonucuna varabiliriz. Bunu başka kimse bilmiyordu.”

Pei, “Kurbanın kişiliğini de göz önüne alırsak kısa sürede ona yaklaşmak isteyen biri epeyce karizmatik olmalıydı,” diye ekledi hevesle. “Bu yüzden katilin yaşı, kişiliği ve benzeri konularda Mu’nun çıkarımlarına katılıyorum.”

Mu, “Katille kurbanın tesadüfen tanıştığına emin olduğumuza göre iki muhtemel teoriye odaklanabiliriz,” dedi. “Bunlardan birincisi katilin psikopat olması ve Feng Chunling’i önceden tasarlayarak öldürmesi. Torbalı katilin Feng’i bulma amacı onu öldürmek ve öldürürken de bundan zevk almaktı. Önceden tasarladığı için kurbanı evine nasıl çekeceği, onu nasıl öldüreceği ve cesedi nasıl atacağı da dâhil her aşamaya önceden hazırlanmıştı. Planı son derece kapsamlıydı ve kusursuz şekilde uygulamaya koydu, bu yüzden de on yıldır onu bulamadık.

Ne var ki bu hipotezde açıklanması imkânsız şeyler var. Öldürmeye neden devam etmedi mesela? Kurbanın kafatasını, organlarını, etini ve giysilerini neden farklı yerlere attı? İşte bu da bizi diğer olasılığa, yani katilin kurbanı öldürmeyi asla amaçlamadığı düşüncesine götürüyor. Sadece arkadaş olmak istiyordu. Ama evine gittiklerinde beklenmedik bir şey oldu ve bunun sonucunda da onu öldürdü.”

Zeng şüpheyle, “Onu öldürmeyi planlamamış olsa bile evinize gelen birini ‘kazara’ öldürüp sonra parçalarına ayırmak epey zor,” dedi. “Asıl niyeti ne olursa olsun adam hâlâ psikopatın teki.”

Teğmen Yin, Mu’ya döndü. “Yani her şey küçükken maruz kaldığı bir tür taciz yüzünden mi oldu?”

“Bence pek olası değil. Yaklaşık bir sene önce tecavüzcüler ve tecavüz mağdurlarının psikolojik özelliklerine odaklanan bir araştırmaya katıldım. Buradaki durumda ne katil ne de kurban bu profillere uyuyor. Bu davanın detayları, erkek katilin dış koşullarının kadın kurbanınkinden üstün olduğunu gösteriyor. Kurbanın katille eve gidebileceğini düşünmesi, aralarında bir bağ olduğuna inandığını gösteriyor, ikisinin birbirinin niyetini yanlış anlama ihtimalini de göz ardı edemeyiz tabii. Katil, kurbanın güçlü direnişiyle karşılaşmış olabilir. Bir erkek çoğu zaman bu durumda durur çünkü onun görüşüne göre kadın böyle bir

çabaya değmez. Ayrıca kendini hemen her bakımdan kadından üstün gören biri olarak gözü dönmüş bir tecavüzcünün seviyesine inmek istemezdi.”

Huang, “Kızın çamaşırları tamamen sağlam olarak bulunmuştu,” dedi. “Bu da onun şiddetli bir tecavüze maruz kalmadığını gösteriyor.”

Yin basmalı kaleminin üst kısmıyla oynarken, “O zaman katilin onu bir anda öldürmesinin sebebi neydi?” diye sordu. “Ona kin beslemiyordu, parasının peşinde de değildi. Ne de olsa aslında onun zengin olduğunu söyledin.”

“Kilit nokta burası. Katil görünüş ve sosyal statü açısından kurbandan ilerideydi, bu yüzden ondan ne istediğini anlamamıza gerek yok. Cinayet ani ve planlanmamışsa kurbanın onu kızdıracak bir şey yapmış olması muhtemel.”

Merakı gitgide artan Pei, “Ne yapmış olabileceğine dair fikrin var mı?” diye sordu.

“Kız, hassas ve içine kapanıktı ama bir yandan da aşağılık kompleksinden mustaripti. Bu tür kişiler sosyal etkileşimlerde pek de becerikli olmazlar. İstemeden de olsa bir başkasını incitecek sözleri kolayca söyleyebilirler.”

“Katili de böyle kışkırttığını mı düşünüyorsun?”

Mu soruya soruyla karşılık verdi. “İnsanlar en çok hangi türde yorumları incitici bulurlar?”

Pei yüzünü buruşturdu. Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Aklıma bir şey geldi. DTU Zeng,” dedi Mu bilgisayar uzmanına dönerek. Sesi aniden daha sert bir hal aldı. “Son iki haftadır performansın hakkında Başkomiser’e rapor veriyorum.”

Kafasının karıştığı yüzünden açıkça okunan Zeng, “Şey, çok düşüncelisin,” dedi.

Mu’nun yüz ifadesi de sertleşti. “İlk olarak bilgisayar uzmanlığı konusundaki becerilerini fazlasıyla abarttığını düşünüyorum. İkincisi ve daha da önemlisi, hem

Başkomiser’in hem de benim, şu âna dek araştırmamızda uyguladığın stratejilerle ilgili ciddi sorularımız var. Timden çıkarılmanı önereceğim.”

Zeng’in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Yalvaran gözlerle Pei’e baktı. Teğmen Yin ise hem Pei hem de Zeng’i şaşırtarak yavaş yavaş sırıtmaya başladı. En sonunda kahkahasını tutamadı. “Tabii,” dedi. “Evet, bence de bu olur.”

Zeng ellerini masaya vurdu “Ne? Neler oluyor?”

Mu ona bakıp özür dilercesine gülümsedi ve ufak bir kahkaha attı. “Affedersin. Sadece deney yapıyordum. Katilin tepkisi hakkındaki düşüncemi kanıtlamak için bunları söylediğimde nasıl bir tepki vereceğini görmek istedim.”

“Ya,” dedi Zeng, yanakları kızarmıştı.

“Bilgisayar becerilerini abarttığını söylediğim zaman ne hissettin?”

“Kızmadım, orası kesin. Bilgisayarlar hakkında bir şey bilmiyorsun, söylediğine neden kulak asayım?”

“Peki, senin araştırma yeteneklerini eleştirdiğim zaman?”

“O farklı,” dedi Zeng. “Sen ve Başkomiser Pei soruşturma yapma konusunda benim bileceğimden çok daha fazlasını biliyorsunuz. Ama sen birine asla bu şekilde saldırmazsın. Bu yüzden de duyduklarıma inanamadım.”

“Dedim ya bu sadece bir deneydi. Ciddiye alma lütfen.” Mu anlayışla omzunu sıkınca Zeng kendisine fazladan şeker verilmiş bir çocuk gibi sırıttı.

Pei sabırsızlanarak, “Bu ‘deney’in amacını herkese açıklar mısın?” dedi.

“Biri savunmasız noktalarınıza saldırdığında ya da hassas olduğunuz bir şeyi kurcaladığında sinirlenmeniz doğaldır. Bunlar ‘psikolojik yaralar’ adıyla bilinir ve aynı fiziksel yaralar gibi biri dokunduğunda şiddetli bir acı verirler.”

“Kızın, katilin psikolojik yarasına dokunacak bir şey yaptığını ya da söylediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?”

“Kesinlikle. Gizli aşağılık kompleksinin tam da merkezinde yer alan bir yara. Belki tam da bu yara yüzünden katil kendini daha üstün hissedebileceği birini arıyordu. Ama kız bir şekilde onu harekete geçiren noktaya temas etmeyi başardı. Benim hipotezim böyle.”

Pei gözlerini kısarak ona baktı. “Peki, bu yara tam olarak ne olabilir?” Ona öyle geliyordu ki cevap buydu. Katili belirlemelerini sağlayacak ayrıntı buydu.

Mu sadece omuz silkti. “Söylemek zor. Aklından çıkmayan bir çocukluk travması ya da işlevsiz bir aileye dair anılar olabilir. Belki fiziksel bir kusur ya da bozukluktur. İki durumda da aynı şey geçerli, başkalarının görmesini istemediği bir şey var. Onu dünyadan saklamaya çalıştığını da düşünürsek tespit edilmesi ve aranması zor olurdu. Hatta imkânsız.”

Pei bıkkın bir ifadeyle başını salladı. Analizin doğruluğundan şüphesi yoktu.

“Katilin tamamen psikotik olmadığını ve kurbanın da kişisel bir şeyle alay ederek onu tetiklediğini kabul edersek,” dedi DTU Zeng, bu tartışmada kendini kanıtlamaya istekliydi, “bu kişinin kızın vücudunu neden parçaladığını kim açıklayabilir?”

Pei, “Buna cevap vermek için kendimizi katilin yerine koymalıyız,” dedi. “Evinde durmuş, az önce öldürdüğü kızın cesedine bakarken en öncelikli sorunu ne olurdu?”

Huang hemen, “Cesetten kurtulmak tabii,” diye cevapladı.

Pei, “Cesetten kurtulurken hangi ipuçlarını saklaması gerekirdi peki?” dedi.

Huang bir an kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Parmak eklemlerini masaya vurarak, “Arkasında kanıt bırakmak dışında mı?” dedi. “Polisin yerini belirlemesini engellemesi gerekirdi, en önemlisi bu.”

Mu, “Şimdi anlıyorum,” dedi. “Katil kurbanla tesadüfen karşılaşmışsa polisin onu teşhis etmesi önemli olmazdı. Ama

cinayetin kendi evinde işlenmiş olması konusunda kesinlikle endişelenmesi gerekirdi. Cesedi oradan kaldırdığında önceliği polisin cinayetin işlendiği yeri bulmasını engellemek olurdu.”

Pei, “Açıkçası en güvenlisi onu evinden mümkün olduğunca uzağa atmak olurdu,” dedi. “Ama katil tek başınaydı ve bunun için bir ön hazırlık yapmamıştı. Bir yetişkinin bedeninin evinden yeteri kadar uzaklaştırıp atması nasıl mümkün olurdu?”

Mu, “İlk olarak cesedi içine koyacağı bir şey bulması gerekiyor,” dedi. “Büyük bir bavul ya da karton kutu gibi bir şey. O zaman da araba ya da yük taşıyabilecek başka bir araç kullanması gerekirdi. Karanlıkta daha kolay gizlenebileceği için yola gece çıkmak zorunda kalırdı.”

Yin, “Bütün bunlar göz önüne alınınca tek seçeneği cesedi parçalara ayırmak ve bu parçaları da şehre dağıtmak olurdu,” dedi. “Ama bu da çok kolay değildi. Hemen bir araca ve parçaları koyacağı kutulara erişmesi gerekirdi.”

Pei, “Sonuç olarak kanıtları elden çıkarma şekli bize mevcut olan en basit ve etkili yöntemleri kullandığını ve keşfedilme riskini de en aza indirdiğini gösteriyor,” dedi.

Huang parmaklarını şıklattı. “Ya gövdeyi suya attıysa? Jin Nehri’ne mesela? O zaman nehirleri taradık ama vücudun sadece bir kısmını atmışsa gözden kaçırabilirdik.”

Teğmen Yin, “Güzel nokta!” diye haykırdı. “Katil nehrin yakınında yaşıyorsa vücudun kalan kısmından kurtulmasının en kolay yolu bu olurdu. Ceset şu an suyun altında yatıyor olabilir.”

Huang yüksek sesle düşünerek, “Kızın kafasını kesti, organlarını çıkardı, derisini ve kaslarını kesti,” dedi. “Çünkü cesedin suyun üstünde yüzmesine engel olmaya çalışıyordu, öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Pei. “Şimdilik nehir kenarında yaşadığını varsayalım. Onu öldürdüğünde tamamen hazırlıksızdı, bu yüzden de cesetten kurtulmanın bir yolunu bulmak için kafa

patlatmaya başladı. Evinin yakınındaki nehir aklına ilk gelen yer oldu. Ama cesedi öylece atarsa şişip yüzeye çıkacağını ve böylece de polisleri yaşadığı yere çekeceğini düşünebilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden kızın giysilerini çıkardı, uzuvlarını kesti, etini oyup göğsünü yardı ve yüzeye çıkmamasını sağladı.”

Mu elini midesine götürdü. Toplantıdan önce kahvaltı ettiği için pişman olmuştu.

Fakat Pei duracakmış gibi görünmüyordu. “Böylece geride suyu emip onunla birlikte batacak bir şeyle -belki bir çarşafla- sardığı tanınamaz haldeki gövde kaldı. Gün ağarmadan onu nehre attı. Bu arada cesedin kalan parçalarının icabına baktı. Bu çok daha kolaydı, et için birkaç plastik torba, kafa ve organlar için bir bavul aldı. Her şeyi topladıktan sonra bir arabayla ya da başka bir ulaşım aracıyla evinden ayrıldı ve yol boyunca iğrenç paketleri bir yerlere bıraktı.”

Yin, “Polisin ortaya yeni çıkan bir seri katille uğraştığını varsaymasına yol açtı,” diye mırıldandı. “Yanlış iz üstündeydiler.”

DTU Zeng, “Polisi yanlış yönlendirme isteği organları ve kafatasını pişirmesini de açıklar mı?” diye sordu.

Pei, “Gerekçelerinden biri bu olmalı,” diye yanıtladı. “Ama ilk sebebi kolaylık olurdu. Vücut parçalarını kaynatmasaydı bavul kanlar içinde kalır ve daha başka kim bilir neler olurdu. Her yerden kan sızardı.”

Pei artık katilin cesetten nasıl kurtulduğuna dair net bir fikre sahipti. Ekibin geri kalanına da yeni bilgileri özümsemeleri için zaman verdi. “Herkes ne düşünüyor?” diye sordu.

“Mantıklı geliyor,” dedi Mu. “Daha önce kafamızı karıştıran soruların cevaplarını elde ettik. Bir psikopatla uğraştığımızı düşünüyorduk ama görünüşe göre davaya tamamen yanlış taraftan bakıyormuşuz.”

Teğmen Yin ve DTU Zeng başlarını sallayarak onayladılar. Odada halen tereddütlü görünen tek kişi Huang'dı. Gözlerini kapattı, bir şeyler mırıldandı. Uzun bir iç çekişten sonra gözlerini tekrar açtı.

"Tamam, kabul ediyorum. Bu teoriye inanırsak her şey daha mantıklı görünüyor."

Pei gülümseyerek, "Harika," dedi. Gururlanmıştı. Sadece bu soruşturmada ilerleme kaydetmekle kalmamış, eski bir polis müfettişinin onayını da kazanmıştı. Odadaki iki genç memura döndü. "Teğmen Yin. DTU Zeng."

Bir ağızdan, "Evet efendim!" dediler.

"Bu tanıma uyan birini aramaya başlayın: erkek, kırk yaşlarında, nispeten yakışıklı, sosyal statüsü kayda değer, bekâr, yalnız yaşıyor. Aramanızı bir nehrin yakınında yaşayanlara odaklayın. Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapın, işiniz bittiğinde bu odadakilere rapor verin. Davayı tartışmak için burada olacağız."

Memurlar bir kez daha, "Evet efendim!" dediler.

Teğmen Yin'in Chengdu'daki bağlantıları ve DTU Zeng'in polis veritabanlarına erişimini düşününce geniş kapsamlı bir arama yapabileceklerini umuyordu Pei. Biraz da şansla kısa sürede bir şüpheli bulabilirlerdi.

13.09

Başkomiser Pei, Teğmen Yin konferans salonuna dönerken, "Bu kadar çabuk mu bitti?" diye sordu. "İnanılmaz."

Yin aceleyle, "Aramalarımız yüzde yüz bitmedi," dedi, "ama birinci derece şüpheli birini belirledik. Bunu görmeniz lazım."

Pei'in yüzü asıldı. "Herkesi analiz etmeyi bitirmediyseniz birinci derece şüpheliyi nasıl belirlediniz?"

"Açıklamama müsaade edin. Tüm sonuçları düzenleyecek zamanımız olmadı ama bu kişinin dosyasını görür görmez ikimiz de size söylememiz gerektiğini biliyorduk. Adı..." Yin

yutkundu, heyecandan boğulacaktı sanki. “Profesör Ding Zhen!”

Huang, Yin’e baktı, kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu.

Sadece Mu etkilenmemişti. Birkaç gün önce Profesör Ding’le yaptıkları görüşmeyi düşünüyordu, adamın şüpheli profiline ne kadar da uyduğunu fark edince şaşırdı. Yakışıklıydı, saygın bir profesördü, mutsuz bir çocukluk geçirmiş ve bekârdı. Düşünceli bir halde başını sallayarak, “İyi iş çıkardın,” dedi. “Profesör Ding tarife tam olarak uyuyor.”

“Jin Nehri’nin yanında Jinjiang bölgesinde yaşıyor. Çalışmaya başladığında üniversite ona bu daireyi vermiş. On yıldan fazla süredir de orada yaşıyor,” dedi Yin.

Pei şaşkınlığını üstünden atarken Yin’in aramayı tamamlamadan yanına neden geldiğini de anlıyordu. Bu keşif tek başına pek çok soruya cevap veriyordu.

Artık Başkomiser Ding’in neden saklandığını ve Erinyeler’in on yıllık davayı araştırmalarını neden istediğini biliyordu.

Cevaplar şimdi tam karşılarındaydı. Başkomiser Ding Ke’nin oğlu, torbalı katildi.

19

OĞUL’UN ÖLÜMÜ

13.21
Çevre Mühendisliği Fakültesi, Sichuan Üniversitesi

Gao her sabah saat on birde Profesör Ding’in öğle yemeğini sipariş ederdi. Sonra paketi ofisine götürürdü. Profesör yemek yerken genellikle bilimsel dergilerden bir şeyler okurdu. Gao masasına dönerdi ve telefon çaldığında yemeği bitirdiğini anlardı. Profesör molanın geri kalanını kısa bir şekerlemeyle geçirirken Gao da masasında kalanları toplardı.

Oysa bugün farklıydı. Gao öğle yemeğini on bir buçukta götürmüştü ama gözden geçirmeyi henüz bitirdiği başvuru yığınından başını kaldırdığında neredeyse iki saat geçtiğini, fakat Profesör’ün onu aramadığını fark etti.

Kapıya gidip iki kez tıklattı, içeriden ses gelmedi.

Uyuyor muydu? İki saat kestirmesi pek olası gelmese bile en makul açıklama buydu.

Aniden aklına başka bir düşünce geldi; eğer Profesör ceketini giymeyi unuttuysa üşütebilirdi. Endişelendi, kapıyı hafifçe iterek açtı ve odaya süzüldü.

Profesör Ding’in uyumadığını görünce şaşırdı. Çalışmıyordu da. Orta yaşlı adam masasında dimdik oturmuş, bakışları ofisin diğer ucundaki bir noktaya sabitlenmişti sanki.

Gao dikkatle ona doğru birkaç adım attı. Masanın üzerindeki baharatlı tofu ve buharda pişmiş sebzelerin kutusunun açılmadığını fark etti. Tek kullanımlık yemek çubukları da hâlâ paketindeydi.

“Yememişsiniz Profesör,” dedi, ses tonuna endişe ve biraz da azarlama hâkimdi.

Profesör varlığını yeni fark etmiş gibi gözlerini sekreterine çevirdi. Biraz sersemlemiş ve dalgın görünüyordu.

“Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum ama öğle yemeğini yemek için zaman ayırabilirsiniz!” Gao karton kutuya uzandı. Dokununca soğuk olduğunu fark etti. “Gidip bir mikrodalga fırın bulayım.”

Profesör Ding alçak sesle, “Gerek yok,” dedi. Sekreteri ofisten çıkarmaya çalıştı ama zorlukla kaldırabildiği kolu hemen yeniden masaya düştü.

“Bir sorun mu var? İyi misiniz Profesör?”

Gao kutuyu bırakıp aceleyle masanın etrafından dolandı. Profesör Ding kolunu tekrar kaldırdı, “iyiyim,” diye hırladı, sesi zımpara kâğıdı gibi pürüzlü çıkıyordu. “Diğer odaya geri dönebilirsin.”

Gao artık daha da endişelenmişti, elinin tersini adamın alnına dayadı. “Ateşiniz var mı?”

Profesör Ding, Gao’nun yumuşak dokunuşuyla hafifçe titredi. Sekreterine, onun genç ve çekici yüzüne baktı.

O kadar yakındaydı ki parfümünün kokusunu alabiliyordu. İlkel bir dürtü içine yayıldı, irkilip kendini geri çekti.

Gao’nun yüzünü hüzün kapladı. Kapıya yöneldi ama sonra durup arkasına baktı. Gözleri adamın gözlerine kilitlendi.

Öğle üzeri güneşi adamın yüzüne akarken gözlerinde bir şey parıldadı. Yüreği hop etti. Hislerini bu kadar belli etmek Profesöre göre değildi. Gao onun yıllardır işi dışında hiçbir konuda güçlü duygular besleyemediğini düşünmüştü. Masasında geçirdiği uzun saatlerde vücudunda çarpanın mekanik bir kalp olduğunu, herhangi bir duygu ya da sezgi hissetmesini engellediğini hayal etmeye başlamıştı. Ama onun da ağlayabildiğini biliyordu artık.

Konuşma cesaretini toplamadan önce tereddüt etti. “Zhen, ne oldu?”

Daha önce ona ilk adıyla asla hitap etmemişti ama gözyaşlarını görmek çekingenliğini ortadan kaldırmıştı.

Adam acılı bir gülümsemeyle, “Diğer odaya dön,” dedi. Gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu. “Bana yardımcı olabileceğin hiçbir şey yok.”

Gao yaklaştı. Profesör’ün yüzündeki yaşları silerken, “Yardım edemem belki ama en azından burada kalmama izin ver. Söylemesen bile bana ihtiyaç duyduğunu biliyorum,” diye fısıldadı.

Profesör gözlerini kapattı ama gözyaşlarına engel olamadı. Damlalar ışıkta parıldayarak Gao’nun parmağının üstünden geçti. Eğilip sağ gözünün kenarını öptü. Gözyaşları dilinde acı bir tat bıraktı ama kalbinde yükselen duygu şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha tatlıydı.

Profesör Ding yaklaşmasına engel olmadı. Bunun yerine parfümünün tadını çıkararak başını ona doğru eğdi. Zambak ve bal kokuyordu. Ezici bir arzu bir anda içini kapladı. Yıllardır hissetmesine izin vermediği saf, hayvani bir dürtüydü bu. Gitgide artan iş yükü sayesinde kendini baştan çıkaracak davranışlara kapatmış, şehvetli düşüncelerle arasına buzdan bir duvar örmüştü. Derinlerdeyse hâlâ duyguları vardı, hatta bir gün aşkı bulabilmeyi diliyordu. Ama bu düşüncelere boyun eğmeye hiçbir zaman cesaret edememişti. O korku peşini hiç bırakmamıştı: kendini yok edeceği ve yine birini yok edeceği korkusu…

Fakat artık sonuçları düşünmek zorunda değildi. Hayatı yakında sonuçlardan bağımsız hale gelecekti.

Gao, Profesör’ün ruh hâlindeki değişimi sezdi. Dudaklarını önce yanağına, sonra ağzına kaydırdı. Teni gözyaşlarıyla ıslanmış ve sonbahar havasında serinlemişti ama bu, aralarında alev alev yanan tutkuyu azaltmıyordu.

Bir noktada Profesör’ün gözyaşları durdu, onun yerine Gao’nun gözyaşlarını tattığını fark etti. Neden ağladığını bilmiyordu. Ağlarken, “Beni seviyorsun. Bu, gün gibi ortada,” dedi. “O zaman neden bana böyle davranıyorsun?”

Profesör Ding cevap veremedi, onu daha yakınına çekti. Gao diz çöktü ve başını adamın kollarına gömdüğünde kontrolünü kaybederek hıçkırmaya başladı.

Profesör burnunu kızın ensesine bastırdı. Birine böyle sarılmayı uzun zamandır hayal ediyordu. Şu an önünde duran kadın rüyalarına herkesten fazla girmişti. Bu fantezilerin çoğunda ona sımsıkı sarılmıştı.

Bu rüya değildi. Bir an için gerçeğin daha iyi olup olamayacağını merak etti.

Biçimli sırtı titriyordu ve dar bluzunun içindeki memeleri adamın bacağına yaslanıyordu. Profesör'ün bacaklarının arasında yeni bir his vardı. Gao'nun hıçkırıkları anında kesildi ve yaşlı gözleriyle adama baktı.

Profesör'ün nefes alıp verişi hızlandı. Onu daha da sıkıp boynunu öpmeye başladı; diğer eli altındaki yumuşak kıvrımları hissedebilmek için kazağının içine uzandı.

Sessiz bir inilti Gao'nun dudaklarından kaçıverdi. Elini adamın bacaklarının arasına koyarak hevesle karşılık verdi. Profesörün eli Gao'nun memesini kavradı, Gao'nun parmaklarıysa adamın kemerine gitti. Kemer saniyeler sonra yere düştü. Gao'nun elleri pantolonunun içine kayınca Profesör zevkle inledi.

Kulağına nazikçe fısıldadı. "Benden hoşlanıyor musun?"

Adamın konuşacak hali yoktu; sadece başını salladı. "Al beni," dedi, arzudan sarhoşa dönmüştü. Kazağını hızla çıkardı. "Seninim."

Sütyenin kopçasını açtı, yere düşmesine izin verdi. Profesör Ding sekreterinin çıplak vücudunu gördü. Teni, kusursuz bir yeşim gibi solgundu. Derin bir nefes aldı. Eski anılar, acı verici anılar zihnine hızla üşüşmeye başladı.

Ortaokul zamanlarıydı. Burnu kanadığı için eve erken gelmişti. Ön kapıyı açtığında beyazın aynı tonunu görmüştü. Bir erkeğin esmer vücudunun altında solgun bir kadının vücudu vardı, ikisi birbirine dolanmıştı. Görüntü zihnine kazındı.

Kadın annesiydi ama adam babası değildi. Babası bu kadar erken saatte eve gelmezdi.

Hafızası sanki filmde eksik bir makara varmış gibi ileri atladı. Hatırladığı bir sonraki şey paniklemiş annesinin çığlığıydı: “Defol! Buradan defol!” Bu ses kulaklarında çınlarken bedensel heyecanın yerini acı veren bir aşağılama aldı.

Gao, Profesörün gevşediğini hissetti. Şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

Profesör Ding hiçbir şey söylemedi. Yıllar boyunca çabalayarak kazanılan saygınlık bir anda yerle bir oldu. Onun gözünde bir erkeğin onuru her şeydi. Bir kadının dokunuşu olmadan on uzun yıl geçirmek anlamına gelse bile onurunu korumak için her şeyi feda ederdi.

“*Gerçek bir erkek değilsin galiba*.”

Bu sözlerle birlikte on yıl önce buz gibi bir kış gecesinde genç bir kadının yüzündeki kibirli, küçümseyici ifadeyi asla unutamayacaktı. Bu cümle bir hançer gibi kalbine saplanmış, öz saygısını yüzlerce parçaya ayırmıştı. Ardından öfke gelmişti. O kar gibi beyaz bedenden nefret ediyordu. Dünyanın tüm kötülük ve çirkinliklerinin vücut bulmuş haliydi.

Adam bedenin üzerine saldırmış ve öfkesini boşaltana kadar boğazını sıkmıştı. En sonunda kendine geldiğinde parmakları gözyaşı ve mukusa bulanmıştı. İnsan dışkısının mide bulandırıcı kokusu odayı doldurdu. Ne yaptığını fark ettiğinde artık çok geçti. Dakikalar geçtikçe kadının vücudundaki sıcaklık gitgide çekildi. Az önce yaptıklarını nasıl saklayacağını bulabilmek için kafa patlatmak zorunda kaldı.

Profesör Ding o zamandan beri hiçbir kadına güvenmemişti. Gao gibi kendisine delicesine âşık birine bile. Hem onurunu hem de on yıllık sırrını koruyabilmek için etrafına hiçbir şeyin geçemeyeceği bir duvar örmüştü.

Gelgelelim kaderin onun için başka planları vardı. Duvar bugün, sırrının açığa çıktığını anladığında yıkılmıştı. Yıllarca bastırdığı tutkusu da yeniden alevlenmişti. Fakat geçmişin gölgeleri peşini bırakmıyordu.

Şimdi ne diyebilirdi? Gözlerini kapadı, her şeyin bir kâbus olmasını boşu boşuna umdu.

Gao'nun gözlerinden bir kez daha yaşlar boşandı, bu seferkiler tarifsiz bir işkenceden kaynaklanıyordu. "Benden hoşlanmıyor musun?" diye sordu, sesi titriyordu.

Ding soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Seni hor görüyorum. Defol buradan! Seni görmeye tahammül edemiyorum!"

Gao'nun rengi attı. Ruhunun derinliklerine inmeye çalışır gibi gözlerini Profesöre dikti. Adam bakışlarını yere çevirdi.

"İnanmıyorum," dedi Gao. Yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı.

"Benden hoşlanıyorsun. Neden yalan söylüyorsun? Neden saklanıyorsun?"

Adam cevap veremeden Gao öne eğildi, ağzını açtı ve Profesör'ün bacaklarının arasındaki yumuşak eti ağzına aldı.

Profesör'ün vücudu, bu sefer karşı konulamaz bir güçle tekrar ısındı. Beyni boşaldı. Geçmişteki günahlarını ve aşağılanmasını unutmuştu. Yeni doğmuş bir bebek gibiydi, çıplak şehvetle sıkıca sarılmıştı. Artık kimse ona zarar veremezdi.

Gao ağzının içinde şiştiğini hissederken heyecanla nefes aldı. Artık kontrol ondaydı. Onu asla terk etmeyeceğini düşünmeye bile cesaret etti.

Profesör Ding ve Gao ofis kanepesinde birbirlerine sarılmış halde yatıyorlardı. Dış odada çalan telefonun sesi onları yavaşça gerçeğe döndürdü.

Gao dikkatle kalkıp üstünü örttü. "Telefona bakmalıyım," dedi bir kez daha utanarak.

Profesör başını salladı ve kapıya giderken onu izledi. Giysileri hâlâ yerdeydi, solgun vücudu parlıyordu, saf ve güzeldi.

Bir dakika sonra ofise geri döndü.

Profesör tüm enerjisini konuşmak için harcadı, “Kimmiş?” diye sordu.

Kayıtsızca, “Kampüs güvenliği,” diye cevapladı. “Burada, ofiste olup olmadığını sordular. Neyle ilgili olduğunu sordum ama söylemediler.”

Profesör’ün yüzünde beliren üzüntü, acı ve çaresizlik, son mutluluk izlerini de sildi. Gao aceleyle kıyafetlerini giyerken bunu fark etmedi.

“Öğle yemeğimi ısıtır mısın lütfen?” dedi. “Acıktım.”

Alaycı bir gülümsemeyle, “Tabii,” dedi Gao. “Biliyor musun yemek olmadan da aylarca hayatta kalabileceğini düşünürdüm. Aynı şey duygular için de geçerli.”

Profesör cevap vermedi. Gözleri ona sabitlenmişti, özlem ve açgözlülükle doluydu. Bu hisleri öyle uzun zamandır bastırıyordu ki…

Gao’nun yüzü kızardı, öğle yemeğini aldıktan sonra bir an durakladı. “Kafeteryanın mutfağına gideceğim. Birazdan dönerim,” deyip ofisten çıktı.

Bunlar ona söylediği son sözler oldu.

On Beş Dakika Sonra

Gao kafeteryadan ayrıldıktan sonra Çevre Mühendisliği binasına doğru ilerlemeye başladı. Köşeyi döndüğünde tanıdık gri bina karşısında belirdi ama tek gördüğü bu değildi. Donup kaldı, yemek kutusu neredeyse parmaklarından kayıp gidecekti. Binanın çevresini polis arabaları sarmıştı ve girişler üniformalı polislerce tutulmuştu.

Kargaşayı izleyen öğrencilere, “Ne oluyor?” diye sordu.

İki kişiden uzun boylu olan, “Emin değilim. Görünüşe bakılırsa birini tutuklamaya gelmişler ama adam şu an binadan atlamak üzere,” dedi. Binanın üst katlarını işaret ederek, “Görüyor musun? Sekizinci katta,” dedi.

Gao baktı ve sekiz kat yukarıdaki bir pencerenin pervazında duran bir figür gördü, kenara o kadar yaklaşmıştı ki kuvvetli bir rüzgâr bile onu aşağı düşürmeye yeterdi.

Nefesini tuttu, Profesör’ün öğle yemeği kaldırıma yuvarlandı. Kalabalıktan sıyrılarak girişe koştu.

Kapının dışındaki polislere, “Bırakın gireyim! Ben onun sekreteriyim! O adamın sekreteriyim!” diye bağırdı.

Profesör Ding, Gao’nun binaya doğru koşmasını izledi. Yüzündeki bomboş ifade, ufacık bir gülümsemeyle dağıldı. Belki orada o kadar uzun süre kalabilmesinin nedeni Gao’ydu. Siluetinden sadece biraz daha fazlasını seçebiliyordu ama orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Biraz düşününce Gao’nun hayatındaki en büyük pişmanlıklardan biri olduğunu fark etti. Neden bunca yıl onu görmezlikten gelmişti? Böyle davranmasaydı işler nasıl olurdu?

Parıldayan güneşe baktı. Kör edici ışık gözbebeklerine parlak desenler çizdi, sanki başka dünyaya açılan bir kapıya bakıyordu.

“Elveda,” diye fısıldadı, kendine ve diğer herkese. Küçük bir sıçramayla pervazdan indi.

İşitme dışındaki duyuları birer birer kapanıyordu. Bedeni yere çarpmadan sadece bir an önce bir kadının acı dolu çığlığı kulaklarında esen havanın uğultusunu yarıp geçti.

“Hayır!”

O an sanki bir sonsuzluğu dolduruyordu. Sadece o sesi duyabilmek için bir dakika daha dünyada kalabilmeyi diledi.

Profesör Ding’in vücudu betona çarptı, Gao yere yıkıldı. Birkaç polis memuru koşarak onu kalabalığın dışına taşıdılar.

Biri ambulans çağırırken başka biri nabzını kontrol etti.

Başkomiser Pei önderliğindeki bir başka grup, cesedin etrafına toplanmıştı. Pei cesedin yanına çömeldi, bir yarısı kaldırımda ezilmiş kanlı yüzü inceledi. Sekizinci katan düşmek adamın vücudunda hasar bıraksa da yüz hatları hâlâ belirgindi.

“Bu o,” dedi. “Teğmen Yin, binanın tüm giriş ve çıkışlarını kapatın. Binanın hem içinin hem dışının aranmasını istiyorum.”

“Emredersiniz efendim!” dedi Yin. Bir avuç memurla birlikte binaya doğru ilerledi.

Orta yaşlı bir adam cesedin önünde diz çökmüş, adamın parçalanmış yüzünü donuk bir ifadeyle inceliyordu.

Sonra uzanıp cesedin burnuyla üst dudağı arasındaki baskı noktasını sıkıştırdı.

“Ne yapıyorsun Huang?” diye tısladı Pei. Huang’ın ifadesine bakınca yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştı ama *bunu* beklemiyordu.

Emekli polis memuru, Pei’in sorusunu önemsemeden Profesör Ding’in yakasını tuttu. “Uyansana piç herif!”

Pei yakınındaki polislere baktı. “Onu cesetten uzaklaştırın!” diye bağırdı. “Hemen!”

İki genç polis, Huang’ı kollarından tutup uzaklaştırdılar. Huang vücudunu büküp direndi. “Ne yapıyorsunuz lan? Bırakın beni!”

Pei, “Kendini topla Huang,” diye bağırdı.

Başkomiser’in azarlaması Huang’ı kendine getirdi. Mücadele etmeyi bıraktı ve manik ifadesi yavaş yavaş gevşedi. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Onu bulmak için on boktan yıl boyunca bekledim,”dedi sonunda. “Neden bir gün daha bekleyemedi? Neden benimle yüz yüze konuşamadı?”

Pei iç çekti ve bir elini sessizce Huang’ın omzuna koydu. Söylenecek bir şey yoktu.

Sonraki birkaç saat içinde polisler mühendislik binasının her bir katını tamamen aradı. Güvenlik görüntülerini de incelediler ama tekrar tekrar izleseler bile Erinyeler'den hiçbir iz bulamadılar. DTU Zeng saatler sonra Profesör Ding'in dizüstü bilgisayarındaki sohbet kayıtlarını karıştırırken beklenmedik bir şey buldu. Profesör, Erinyeler adlı bir kullanıcıyla yazışmıştı.

Erinyeler'in ilk mesajındaki zaman damgası 11.35.32'yi gösteriyordu; öğle yemeğine birkaç dakika kala. Konuşma dijital bir ölüm ilanıyla başlamıştı. Polisin o gün daha önce aldığı ilanın neredeyse aynısıydı ama önemli bir fark vardı.

ÖLÜM İLANI
SUÇLU: Profesör Ding Zhen
SUÇU: Cinayet
CEZA TARİHİ: 7 Kasım
CELLAT: Erinyeler

Kalbi hızla çarpmaya başlayan DTU Zeng konuşmanın devamını okudu.

11.36
Profesör Ding: Erinyeler mi?! SEN DE KİMSİN?
Erinyeler: Önemli olan kim olduğum değil. Senin ne yaptığın.

11.39
Profesör Ding: Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun? Polisi arayacağım.
Erinyeler: Buna gerek kalmayacak. Zaten yakında orada olacaklar.
Profesör Ding: Bu da ne demek oluyor?

11.40
Erinyeler: Seni ben bulabiliyorsam polis de bulabilir.

11.41
Profesör Ding: Neyi kastettiğinle ilgili zerre kadar fikrim yok.

11.43
Erinyeler: On yıl önce, 12 Ocak'ta bir üniversite öğrencisini öldürdün. Cesedini parçaladın ve en büyük parçayı da evinin arkasındaki Jin Nehri'ne attın. Sonra da kalan parçaları şehrin öbür ucuna attın.

11.44
Erinyeler: Bu sana bir şey hatırlattı mı?

11.47
Profesör Ding: Beni öldürecek misin?
Erinyeler: Evet. Ama belki de akıllı olup beni atlatırsın.
Profesör Ding: Bu çok saçma!

11.50
Erinyeler: Polis kısa sürede orada olacak. Torbalı katil davasını yeniden araştırıyorlar ve özellikle sen de onların ilgisini çekeceksin. Komik bir isim, değil mi: torbalı katil.

11.53
Erinyeler: Suçlamalar başladığında medya, çürüyen ete üşüşen sinekler gibi üstüne gelecek. Suçların sana akademik başarılarından daha büyük bir şöhret kazandıracak. Öldürdüğün kızın kalıntılarına bakmak zorunda kalacaksın. Kafatası ve polisin nehirden çıkaracağı kemikler, suçunun kanıtı olarak karşında duracak. Sana söz veriyorum, o an geldiğinde yaptığın her şeyden pişmanlık duyacaksın. En çok da, şansın varken kolay yolu seçmediğine pişman olacaksın.

11.56

Erinyeler: Bugünün ilerleyen saatlerinde polis evinde arama yapacak. Duvarında ya da döşemelerde o kızın kanından bir zerre bile bulurlarsa kaderin belli olacak. Bir de Chengdu'daki çılgın yolculuğun esnasında kızın vücut parçalarını taşımak için kullandığın bavul ve torbalar var. Tabii kıyafetleri de. Polis, daha önce gözden kaçmış bir kanıt bulma umuduyla on yıldır bunları değerli antikalarmış gibi saklıyor.

11.58

Erinyeler: DNA testi yapılabilir: kafanın derisinden düşmüş bir kepek parçası ya da evindeki bir şeye uyan bir lif. Polis sana ulaşmak için kanıtın ne olduğuna bakmaksızın hiçbir çabadan kaçınmayacak ve son teknolojiyi kullanacak. Tabii hayal bile edemeyeceğin her türden sorgulama tekniğini kullanmaktan da çekinmeyecekler.

12.01

Erinyeler: Olağanüstü derecede şanslıysan ya da sandığımdan çok daha güçlü bir iraden varsa bu durumdan özgür bir adam olarak çıkabilirsin. Fakat adaletten kaçamayacaksın. Gerçekte kim olduğumu bilmiyorsun ama Erinyeler'i duyduğundan eminim. Ölüm ilanında yazılı olan er ya da geç yerine getirilecek. An meselesi.

12.03

Erinyeler: Kolay bir seçim olmadığının farkındayım ama fazla zamanın da kalmadı. Polis seni içeri aldığında artık seçim yapma hakkın olmayacak.

Profesör Ding, Erinyeler'in son mesajına cevap vermemiş ve konuşma da sona ermişti. Zeng konuşmanın ikinci

yarısının aslında Erinyeler'in bir monoloğu olduğunu belirtti. Profesör Ding neredeyse hiçbir şey yazmamıştı.

Zeng dizüstü bilgisayardaki kayıtları onları dikkatle okuyan Pei'e sunarken endişeliydi.

Pei okumayı bitirdiğinde, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Profesör'ün pek konuşkan olmaması şaşırtıcı değil sanırım. Kafasının içinde dönen çok fazla şey vardı."

Güvenlik kayıtları Profesör Ding'in en son kararının zamanlamasını doğruladı. İki polis aracı binanın dışına park ettiğinde o çoktan pervaza çıkmıştı.

Pei, Erinyeler'in kullanıcı adını göstererek, "IP adresini izleyerek fiziksel bir konuma ulaşabilir miyiz?" diye sordu.

"Bu kolay."

Zeng'in parmakları klavyede gezerken tıkırtılar yükseldi. Birkaç saniye sonra ekranda bir komut penceresi belirdi.

Omuz silkerek, "IP adresinin konumu burası," dedi. "Ama takip etmenin bize bir faydası olmaz."

"Umurumda değil. Yine de deneyin, ihtimal dışı görünse de tek bir fırsatın bile parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine müsaade edemeyiz."

Zeng yerinden kalktı. "Tabii patron," dedi ve odadan çıktı.

Dizüstü bilgisayarı masada bırakmıştı ve Pei şimdi dikkatini ekrana yöneltmişti. Bilgisayar hâlâ internete bağlıydı, sohbet penceresine tıklayıp kısa bir mesaj yazdı, gönderdi.

Hâlâ orada mısın?

Sadece on saniye sonra ekranda yeni bir mesaj belirdi.

Sen kimsin?

Başkomiser hızlıca nefes alarak cevap yazdı.

Pei Tao.

Bir sonraki mesajın gelmesinden önce daha uzun bir zaman geçti.

Erinyeler: Hızlı çalışıyorsun. Benim o olduğunu anlamam üç gün sürdü.
Pei: Profesör Ding öldü. Bu her zamanki tarzına pek uymadı.
Erinyeler: ???
Pei: Kendini öldürdü. Senin ellerinde ölmedi yani. Bu yüzden de adın o ölüm ilanında olmamalıydı.
Erinyeler: Hangi isim daha önemli? Profesör Ding'in hayatını sonlandıran mı yoksa bunu yapmaya onu iten mi? Amacım bu suçluların hak ettiklerini almalarını sağlamak. Ne eksik ne fazla. Hatta şiddete başvurmak zorunda kalmamam da büyük bir lütuf oldu. Siz polisler işinizi daha iyi yapsaydınız, daha en başta bu ölüm ilanlarını göndermek zorunda kalmazdım.
Pei: Şiddeti sevmiyorsan neden sorunları çözmenin başka bir yolunu bulmuyorsun?
Erinyeler: Çoğu durumda şiddet tek seçenektir.
Pei: Şiddet, iki ucu da keskin bir kılıçtır. Kendi deneyimlerinden de bildiğin gibi.

Yarım dakika geçti ama Erinyeler'den cevap gelmedi. Pei endişelenmeye başladı. Ondan yararlı bir bilgi alabilmek için konuşmaya devam etmesi gerekiyordu. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve aklına gelen ilk fikre sımsıkı tutundu.

Pei: Kızla tanıştım.
Erinyeler: …
Pei: Kimden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Yerinde olsam şimdi vazgeçerdim.
Erinyeler: Her şey başladı. Durmak neye yarar?

Pei: Olanları değiştiremezsin ama kendini kurtarmak için bir şansın var.

Erinyeler: Bunu bana neden söylüyorsun?

Pei: Çünkü kurtarılmak istediğini görebiliyorum.

Erinyeler: Tam olarak ne demek istiyorsun? Kızla ne ilgisi var?

Pei: Onu gözetiyorsun. Koruyorsun. O, senin içine açılan bir pencere. Her şeyin başladığı âna dönebilsen Çavuş Zheng Haoming'i öldürmezdin, değil mi?

Erinyeler: Yanılıyorsun.

Pei: Neden? Yanlış bir şey yapmayan birini neden öldüresin?

Erinyeler: Karşıt taraflarda duruyoruz. Sadece birimiz hayatta kalabilir. İnancımı güçlü tutmak için de bir düşmanı öldürmeliydim. Böylece bir daha bir polisle karşılaştığımda tereddüt etmem. Yuan'ın tekrar tekrar söylemekten hoşlandığı bir söz var, sen de aşinasındır: "Düşmanlarına karşı merhametli olmak, kendine karşı acımasız olmaktır."

Pei: Bir sorum daha var, dürüstçe cevaplamanı istiyorum.

Erinyeler: Önce soruyu sor.

Pei: Çavuş Zheng'i öldürmek, bir dahakine yoluna çıkacak bir polis memurunu, yani sözde düşmanını öldürmekte daha kararlı olmanı sağladı mı?

Erinyeler: ...

Pei: Evet?

Erinyeler: ...

Pei: İki dakika geçti. Neyi bekliyorsun?

Erinyeler: ...

Pei: Yuan’ın teorisi yanlıştı, değil mi? Çavuş Zheng’i öldürmek daha kararlı olmanı sağlamadı, tam tersine seni bir suçluluk ve ağırdan alma bataklığına sürükledi. Yoksa o kızı neden arayasın? Kabul et, suçluluk duygusuyla motive oluyorsun.

Erinyeler: Komik. Kendi fikirlerini bana empoze ediyorsun.

Pei: Fikirlerini sana empoze eden Yuan. Çavuş Zeng’i öldürmene sebep olan o. Polisin düşman olduğuna inanman için beynini yıkadı. Hâlâ kullandığın o çirkin lakabı bile sana o verdi. Yuan’ın bütün bunları hiç sorgulamadan kabul etmeni neden beklediğini merak etmedin mi hiç? Derinlerde bir yerde aslında başka birinin sapkın arzularını yaşadığını biliyorsun.

Erinyeler: Bana hayatta ikinci bir şans verdi. Benim için yaptığı onca şeyden sonra onu reddetme hakkım nasıl olabilirdi?

Pei: Gerçekten Yuan’ın sadece cömertlikten bunları yaptığını ve art niyetli olmadığını mı düşünüyorsun?

Erinyeler: Seni yeterince dinledim.

Pei: Babanı öldürenin Yuan olduğunu biliyorsun. Babanın dairesindeki durum zaten kontrol altına alınmıştı ama Yuan buna rağmen ateş etti. Bunu neden yaptı? Kendine hiç sordun mu?

Erinyeler: Yeter! Yalanlarına ihtiyacım yok. Gerçeği senin yardımın olmadan kendi başıma da bulabilirim.

Pei: Peki. Belki de gerçek, seni beklediğinden daha fazla değiştirir.

Erinyeler: Neyi değiştirebilir? Zaten bir katilim.

Pei: Halihazırda ne olduğun önemli değil. Önemli olan herkesin bir geleceğinin olması.

Erinyeler: 4/18 Timi’nin liderisin. Ben de aranan bir katilim. Gerçekten ikimizin gelecek hakkında konuşmamız gerekiyor mu?

Pei: 4/18 Timi’nin başındaki görevim geçici. Başka bir cinayet işlenmeden yeteri kadar zaman geçtiğinde Longzhou’ya geri döneceğim.

Erinyeler: Görevinden vazgeçecek misin?

Pei: Benim görevim intikam almak değil, suçları engellemek. İki seçeneğim var. Bu cinayetlere devam edersen seni bulup tutuklarım. Ortadan kaybolursan ve senden bir daha haber almazsak o zaman iş bitmiş demektir. Dürüst olmam gerekirse bir dakika bile düşünmeden ikincisini seçerdim. Geçmişteki suçların için kefaret aramaya çalışırsan benim de seçimlerim biraz daha ilginçleşir.

Erinyeler: Öldürmeye devam ettiğim sürece sen de beni aramayı bırakmayacaksın, yanılıyor muyum?

Pei: Yanılmıyorsun. Şu an hâlâ bir seçeneğin var ama başka bir cinayet işlediğin an diğer her şey ortadan kalkar. Sana ay sonuna kadar süre veriyorum.

Pei bu tarihi tabii ki rastgele seçmemişti. Bu, Erinyeler’in gazeteci Du Mingqiang’ın ölüm ilanına yazdığı son tarihti.

Erinyeler’den cevap bekledi ama gelmedi.

Üç Gün Sonra: 10 Kasım, 09.27
Cenaze Salonu

Saat henüz erkendi, cenaze salonunun önündeki yol geniş ve düzdü. Buna rağmen bu yolu sadece birkaç

sürücü kullandı. Çoğu, cenaze evinden uzak durmayı tercih etmiş ve uzun yoldan gitmeyi seçmişti.

Yaklaşık bir düzine satıcı binanın dışına tezgâh kurmuştu. Çiçekler, öbür dünyaya yolculuk ederken cesedin yanında yakılacak ruh paraları, mumlar; Çin'deki ölüm ve yasla ilgili her türden geleneksel ürünü satıyorlardı.

"İçeri girmeden önce biraz çiçek alır mıydınız efendim?"

"Ruh parası! Çok, çok ucuz!"

Henüz gelen yas tutan kalabalığın arasından yaşlı bir adam çıktı. Zayıftı, saçı sakalı kırlaşmıştı, yetmişlerinde görünüyordu. Satıcıları birkaç saniye inceledikten sonra bir çiçekçiye yaklaştı.

Satıcı kısa boylu ve gençti. Ucuz kıyafetleri de yağlı saçları da bir haftadır yıkanmamış gibi görünüyordu. Yaklaşan müşteriyi görünce doğruldu.

"Nasıl yardım edebilirim efendim?"

Satıcının mallarını görmezlikten gelen yaşlı adam, "Başkomiseriniz nerede?" dedi.

Şaşıran satıcı gözlerini kırpıştırdı. Diğer satıcılara baktı sonra tekrar adama baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Burada bir grup satıcıyız. Başkomiserimiz falan yok."

Adam başını sağa sola sallayıp, "Rol yapmayı kes," dedi. "Kriminal polisle çalışıyorsun. Benimle otobüsten inen genç adam da öyle. Yeşil ceketli olan."

Satıcının gözleri sağa sola kaydı. Zorla gülümsedi. "Üzgünüm efendim. Beni başka biriyle karıştırdınız herhalde."

Uzun ve sinirli bir iç çekişten sonra sağ elini uzatıp satıcının sağ şakağındaki yağlı saçları tuttu. Satıcı başını geri çekse de kır saçlı adam sıkı sıkı tutmaya devam etti. Genç adamın gözlerinin önünde bir şey parladı ve yüzüne doğru gelen bir hava akımı hissetti.

Bakışları yeniden düzeldiğinde diğer adamın parmaklarının arasında kablosuz bir mikrofon tuttuğunu gördü.

Satıcı mikrofona ve sonra da tutan adamın yüzüne baktı. *Brifingte bu yoktu*, diye düşündü.

“Başkomiserini buraya çağır. Onunla konuşmak istiyorum.” Mikrofonu tezgâha koyup uzaklaştı.

Genç adam tezgâhtaki cihazı hızla kaptı. Diğer satıcıların dikkatli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Yaşlı adam cenaze evine girip doğruca binanın batı kanadındaki yas salonuna yöneldi. Cenaze salonunun birkaç çalışanı, görünüşe göre işlerine dalmış vaziyette içeride dolaşıyorlardı. Girişte durdu ve üstünde cenaze evinin logosunun bulunduğu bir gömlek giymiş, yirmili yaşlarında, iri yapılı bir adamı hemen fark etti. Dışarıdaki “satıcı”dan daha iyi uyum sağlamıştı ama yürüyüşündeki sertlik onu hemen ele veriyordu. Bulunduğunuz çevrede gerçekten rahat olmakla rahatmış gibi davranmak arasında belirgin bir fark vardı.

Cam bir tabut salonun ortasında duruyordu. Yaşlı bir kadın yanında durmuş sessizce ağlıyordu. Yaşlı adam yürüdü, elini cam kapağa nazikçe yerleştirdi ve tabutun içindeki cesede bakmak için başını eğdi.

Kadın döndü. Adamı gördüğü an yüzündeki keder hızla nefrete dönüştü. Boğuk bir sesle, “Geldin demek,” dedi. “Seni bir daha asla görmem diye umuyordum.”

Sanki içindeki adamın yüzüne dokunuyormuş gibi elini yavaşça tabutta gezdirdi. “O benim oğlum. Gelip görecektim tabii.”

“Sahte iyiliklere karnım tok. Onunla ne zaman ilgilendin? Gerçek bir baba olsaydın şu an onu gömmezdik.”

Adam donakaldı. “Oğlumuzun bizi şimdi mi terk ettiğini sanıyorsun? Kalbi yıllardır ölüydü.”

“Hâlâ beni mi suçluyorsun? Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi kadın tükürür gibi.

Adam başını eğdi, gözleri kapandı.

Kadın onu görmezlikten gelerek oğlunun cesedine baktı. Sonra öne eğilip tabuta sarıldı. Hıçkırıklara boğuldu.

Adamın da gözleri sulandı ama gözyaşları akmadı. Aniden bir şey hissetti. Birden dönüp yüzünü girişe çevirdi.

Çift kapıda bir adam ve bir kadın duruyordu. Görünüşe bakılırsa orada olmaktan pişmanlık duyuyorlardı. Adam sussa bile gözleri konuşuyordu. Kadın ondan on yaş küçük gibi görünüyordu.

Yanına geldiklerinde yaşlı adam, “Bunlar seninkiler mi?” diye sordu.

“Evet. Ben kriminal polisin başkomiseriyim. Pei Tao. Adamlarımı burada görevlendirirken saygısızlık etmek istemedim. Senin güvenliğin için yaptım.”

“Başkomiser Pei?” Yaşlı adamın gözlerinde tanıdığını gösteren bir parlama belirdi. Tabuttaki cesede baktı. “Onu bulan sendin değil mi?”

“Geç kaldım. Başkası ona benden önce ulaştı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Erinyeler benden önce ulaştı. Seri katil. Adını duymuşsundur sanırım.”

Adam kaşlarını çattı. “Yuan Zhibang mı? Gazeteler patlamada öldüğünü yazmışlardı.”

“Yuan öldü ama Erinyeler hâlâ dışarıda bir yerde. Uzun zaman önce Yuan, bu ismi üstlenecek bir halef seçmişti.” Pei konuşurken gözlerini adamdan ayırmadı, yüzünde herhangi bir şaşkınlık ya da kafa karışıklığı belirtisi aradı.

“Bir halef.” Adam bir an için sakince gözlerini kırptı. Yavaşça başını salladı. “Yuan’ın nasıl biri olduğunu düşünürsek mantıklı.”

Pei, “Yuan’ın kimi seçtiğinden haberin var mı?” diye sordu.

Adam, Pei’in gözlerine derin derin baktı. Gerçeği anlayınca kırışık yüz hatları yavaş yavaş değişti. “Artık var,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece sen söylediğin için.”

Pei rahatsızca kıpırdandı. Arkasında duran Mu sessizce baktı. Pei’in bu adamla tanışma konusunda endişeleri vardı, sebebini şimdi anlıyordu. Adam Başkomiser’in zihnini okuyordu.

“Babasının ölümünün arkasındaki gerçeği arıyor değil mi? Sen de bu yüzden oğlumu arıyordun.” Yavaşça nefes verdi. “Hangi baba vefat eden oğluna veda etmek istemez?”

Pei ses çıkarmadan anlayışla başını salladı. Chengdu’nun tüm büyük gazetelerine Du’nun Profesör Ding’in ölümüyle ilgili makalesini yayımlama talimatını verirken aslında bu günü planlamıştı ama adamla gerçekten tanışacağı âna dair ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

“Erinyeler oğlunla internet kanalıyla iletişim kurdu ve onu suçlarını ifşa etmekle tehdit etti. Bu tehditlerle oğlunu kendini öldürmesi için manipüle etti. Aşağı atlamasının gerçek nedeni bu.”

“Kendini açıklamana gerek yok. Ölümünden ötürü suçlayacak birini aramıyorum. Esasen bu ölümden sorumlu tutulması gereken kişi benim.” Başkomiser Ding Ke tekrar gözlerini kapadı ve iki elini tabutun üstüne koydu.

Pei ve Mu rahatsızlıkla birbirlerine baktılar. Pei, Ding’e döndü.

“Bugün seni rahatsız etmek niyetinde değildim. Bu polis memurlarını koruma olarak göndermek zorunda kaldım çünkü katil, her zamankinden daha büyük aceleyle seni arıyor ve güvende olduğundan emin olmalıyız.”

“Başımın çaresine bakabilirim, fazladan birkaç memurun arkamı kollaması bir şey değiştirmez. Bugün oğluma veda günüm, bir şeylerin araya girmesini istemiyorum.”

Pei, “Anlıyorum,” dedi.

Pei bir dakika sonra, “Şuna ne dersin?” dedi. “Bu odada sadece bir kişi bırakacağız, gerisi dışarıda kalacak, içerideki kişi de çok aşina olduğun biri olacak. Dikkatini dağıtmayacak.”

Başkomiser Ding ilgisizce, “Huang Jieyuan’ı kastediyorsun herhalde,” dedi.

Mu onayladı.

“İyi.”

Başkomiser Ding oğlunun solgun, ifadesiz yüzüne baktı. Ölü makyözü, sekiz kat aşağı düşüşün izlerini kapatmakta iyi iş çıkarmıştı. Eğitimsiz bir göze kusursuz görünürdü.

“Oğlumla vedalaştıktan sonra bilmek istediklerini anlatacağım.”

20

BAŞKOMİSER DİNG KE

11 Kasım, 16.00
Başkomiser Ding Ke'nin Evi

4/18 Timi'nin hâlâ Du Mingqiang'i izleyen Liu dışındaki üyeleri Başkomiser Ding Ke ile birlikte açık havada bir masada oturuyorlardı. Ekibin en yeni geçici üyesi Huan Jieyuan da yanlarındaydı. Toplantı şehrin hemen dışındaki müstakil kır evinin bahçesinde yapılıyordu. Burası Başkomiser Ding'in eviydi.

Mu, "Bugün olağandışı bir şey dikkatinizi çekti mi Başkomiser Ding?" diye sordu.

"Katilden mi bahsediyorsun? Benim peşime düşmeyecek. Siz beni bu kadar yakından izlerken neden yapsın ki zaten? Huang torbalı katil davasıyla ilgili düşüncelerini anlattı. Psikolojik yaklaşımına hayran kaldım. Oğlumla ilgili analizin de yerindeydi."

Mu tuhaf bir şekilde başını salladı. Gururdan gözlerinin içi gülüyordu ama içinde bulundukları koşulları göz önüne alınca ifadesini nötr tutmaya çalıştı.

"Karım beni terk edeli yirmi yıldan fazla oluyor. Bunun için ona kızgın değilim. O zamanlar sürekli bir davaya gömülmüş halde olurdum ve ailemin mutluluğuna hemen hiç katkım olmadı. Hangi kadın böyle bir kocayı terk etmez? Maalesef oğlum Ding Zhen çok küçükken annesini biriyle uygunsuz durumda yakalamış. Annesi onu bir dizi danışmana ve psikologa götürmüş ama hiçbirinin faydası olmamış. O gün gördükleri onu sarsmıştı. Büyüdüğü zaman

da herhangi bir ilişki kurmaktan kaçındı. O gün olanlar yüzünden hayatının bu yönü elinden sonsuza dek alındı.”

Mu bu açıklamayı duyduğunda somurtarak başını salladı. *Profesör Ding’in aşağılık kompleksinin kaynağı buymuş demek*, diye düşündü.

Başkomiser Ding umutsuz bir ifadeyle, “Düne kadar bunların hiçbirini bilmiyordum,” dedi. “Bunun garip olduğunu her zaman düşünmüştüm. Oğlum zeki, başarılı, yakışıklıydı, o zaman neden bir kız arkadaşı olmuyordu? Endişelenmeye başlamıştım, ne de olsa tek çocuğumdu. Eş bulması ve aile kurması için onu zorlamaya başladım. On yıl önce daha fazla dayanamadı. O…”

Mu nazikçe, “Sorun değil Başkomiser Ding,” dedi. “Daha fazlasını anlatmanıza gerek yok.”

Ding başını eğerek, “Görmüyor musunuz?” dedi. “O cinayetin esas sorumlusu benim. On yıl önce de bu yüzden ortadan kayboldum.”

Başkomiser’de öyle yoğun bir üzüntü havası vardı ki Mu bile gözlerini kaçırdı. Psikoloji eğitimine rağmen adamın duyduğu suçluluğun ne kadar ağır olabileceğini zar zor tahmin edebiliyordu.

Başkomiser Ding en sonunda, “Bir baba olarak ne kadar başarısız olduğuma dair ağıtlarımı dinlemenize gerek yok,” dedi. “Başkomiser Pei bana neden burada olduğumu söyle. 30 Ocak rehine davası yüzünden mi?”

Pei ciddiyetle başını salladı. “Wen Chengyu’yu durdurmak için şansımız olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Başkomiser Ding bakışlarını bulutsuz gökyüzüne çevirdi. “Dün bana Yuan’ın Erinyeler olması için bir halef bulduğunu söylediğinde aklıma gelen ilk kişi Wen Chengyu oldu. Aslına bakarsan bunun olmasını uzun zaman önce engelleyebilirdim ama Yuan’ı görmezlikten geldim. On sekiz yıl boyunca saklanıp yeni bir Erinyeler yetiştirmesini hiç beklemiyordum.”

Pei tek kaşını kaldırdı. “On sekiz yıl önce Erinyeler’in Yuan Zhibang olduğunu bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Başkomiser Ding başını salladı. “Depo patlamasından önce emekli olmuştum ama böyle bir davayı yok sayamazdım, değil mi? Soruşturma için kaldığın yurda gittim ve ifadeni okudum. Bahsettiğin o iki dakikalık tutarsızlık dikkatimi çekti. Yuan’ın bunu nasıl yaptığını anlamamı sağlayan da o oldu. Bunu öğrendiğimde Erinyeler’in kim olduğunu da öğrenmiştim. Fakat patlama Yuan’ı sakat bırakmıştı, bu yüzden de çılgın planlarının orada sona erdiğini düşündüm. Aniden bir katile dönüşmesine gelince, bunu daha fazla araştırmaya dayanamadım. Bilirsin işte, birbirimize yakındık.”

Pei’in gözleri büyüdü.

“Neden ve sonuç,” dedi Başkomiser Ding. “Dünyadaki her şeyi birbirine bağlayan tek ilke budur. Emekli olmayı düşünmeye başladığımda bir yandan da yerimi kimin alacağını düşünüyordum. İlk tercihimin kim olduğunu tahmin edebilir misin?”

Pei’in aklında bir isim vardı ama söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu.

“Akademinin yetiştirdiği en iyi öğrencilerden biri: Pei Tao.”

Pei şaşkınlıkla, “Ne?” dedi.

Başkomiser Ding dikkatle ona baktı. “İstikrarlı, hızlı düşünebilen, ayrıntılar konusunda çok dikkatli biri. Mükemmel bir polis memuru olacak türden bir öğrenci.”

DTU Zeng, “İlk tercihinizse neden onu seçmediniz?” diye sordu.

“Ne yazık ki kısa süre sonra sicilinde bazı kusurlar olduğunu fark ettim. Daha açık ifade etmem gerekirse, Erinyeler olarak bilinen karakteri o yaratmıştı.” Bakışlarını Pei’e sabitledi.

4/18 Timi’nin lideri gözlerini kapadı, yavaşça iç çekti.

Mu, “Fakat bu sadece kız arkadaşı Meng Yun’la aralarındaki bir rekabet yüzündendi,” diye üsteledi. “Buna

en fazla iyi niyetli bir yaramazlık diyebiliriz. Ben bunu sicilindeki bir kusur olarak asla görmezdim.”

“Seçeceğim kişi ileride Chengdu polisinin bel kemiği olacaktı. En küçük bir pürüzü bile görmezlikten gelemezdim,” dedi, bir hocanın öğrencisiyle konuşurken kullanacağı bir ses tonuyla. “Şansıma aklımda biri daha vardı. O öğrenci de her bakımdan istisnai biriydi. Aslında karar verirken bir hayli zorlandım. Pei’in şakaları sayesinde son kararımı verebildim.”

Mu, “Yuan Zhibang,” dedi. “Bu karardan şu an ne kadar pişman olduğunuzu hayal bile edemiyorum.”

Başkomiser Ding anında başını iki yana salladı. “Bunu bir hata olarak görmüyorum. Yuan ve Pei bu görev için son derece yeterliydi ve kendi tarzlarında ikisi de eşsizdi. Pei içe dönük, sakin ve ısrarcıydı. Onu seçmiş olsam sabit bir hızla gelişir, yetenekleriyle adım adım ilerlerdi. Diğer taraftan Yuan daha farklıydı. Şaşırtıcı derecede dışa dönük ve dürtüleriyle hareket eden biriydi. Ben daha çok kısa vadede gerçekleşecek gelişimle ilgileniyordum.” Pei’e ve sonra da Mu’ya dikkatle baktı. “Yuan’ın dönüşümünü kaynağına kadar takip etseydim her şeyi tek kelimeyle özetlerdim.”

DTU Zeng alaycı bir üslupla, “Sanırım ne olduğunu bize de söyleyeceksiniz,” dedi.

Başkomiser Ding yüzünü buruşturdu. “Kader.”

Pei ambale olmuş bir halde ona baktı.

Başkomiser Ding, Pei’e bakarak, “Kader,” diye tekrar etti. “Sen, ben, Wen Hongbing, hatta Wen Hongbing’in oğlu; hepimiz birbirimize bağlıyız. Kimin hangi hataları yaptığını söylemek zor ama tüm faktörler bir şekilde bir araya geldi ve Yuan’ın dönüşümünün tetikleyicisi oldular. Olan her şey basitçe Yuan’ın kaderi, herhangi bir kişinin kontrolü dışında gerçekleşen kaçınılmaz olayların sonucu olabilir.”

“Wen Hongbing’in oğlu Yuan’ı nasıl etkilemiş olabilir?” diye sordu Zeng. “Asıl o çocuğun bütün hayatını etkileyen Yuan’dı.”

Başkomiser Ding durakladı. “Dairedeki rehine olayı esnasında her şeyi kontrol altına almıştık. Ama sonra çocuk bir şey söyledi. Bu şey babasını tetikledi.”

Mu endişeyle “Ne dedi?” diye sordu.

“Kulaklığımdan duydum. ‘Baba bana hâlâ doğum günü pastası almadın mı?’ dedi.”

Pei, Başkomiser Ding’in devam etmesini bekledi ama o kadardı. “Bütün söylediği bu muydu?” diye sordu şaşırarak.

Başkomiser Ding, “Hepsi buydu,” diye onayladı. “30 Ocak Wen Chengyu’nun doğum günüydü ve babası ona gösterişli bir pasta alacağına dair söz vermişti. Ama Bayan Wen’in hastalığı nedeniyle aile çok yoksullaşmıştı. Oğlunun doğum günü geldiğinde Wen Hongbing gerçekten çok çaresiz haldeydi. Hiç parası kalmamıştı. Onu Chen Tianqiao’yu kaçırmaya iten de buydu. Zor kazandığı parayı adamdan geri almak için umutsuz bir girişimde bulunmuştu.”

Mu, “Öyleyse Yuan, Wen Hongbing’in oğluna olan sevgisini kullanarak onu çocuğun geleceğini düşünmeye itti,” dedi. “Fakat oğlu bu sözleri söyler söylemez Wen Hongbing kendisini yeniden çaresiz gerçekliğinde buldu. Oğluna söz verdiği doğum gününü bile yapamamıştı. Aniden bunu idrak etmek ruhunu mahvetmiştir.”

Başkomiser Ding yavaş, hırıltılı bir iç çekti. Aynı anda Pei de boğazında tuhaf bir sıkışma hissetti.

Başkomiser Ding’in sesi artık daha yumuşak çıkıyordu. “Wen Hongbing oğlunun konuştuğunu duyunca kontrolü kaybetti. Chen Tianqiao’ya bağırdı, parasını istedi ama Chen verecek parası olmadığını ısrarla söyledi. Wen kızmıştı. Chen’i dövmeye başladı. Wen’in vücuduna bağlı bombayı unutmayın, bu yüzden her ani hareketi hepimizi riske atıyordu. Durum kritikti ve Yuan yapabileceği tek şeyi yapmak zorunda kaldı. Tetiği çekti ve Wen Hongbing’i başından vurdu.”

“Koşullar dikkate alındığında Yuan’ın eylemleri kesinlikle savunulabilirdi. Yine de…” Pei yüksek sesle nefes verdi.

Birden konuşmakta zorlandı.

“Sonuçları kabul etmek zor, değil mi?” Başkomiser Ding acı acı güldü. “Orada değildin ama yine de olanlardan etkileniyorsun, bunca zaman sonra bile. Tetiği çeken Yuan’dı, çocuğa karşı da yakınlık hissetmişti; bu durumda nasıl hissettiğini hayal edebiliyor musun?”

Pei tekrar gözlerini yumdu. Huang’ın söylediklerini hatırladı. “*Şüphelinin alnında kurşun vardı. Yerde, hareketsizdi. Öte yandan rehine sapasağlamdı. Yuan çocuğa sıkıca sarılmış, başını da göğsüne bastırmıştı. Bu kanlı sahneyi görmesine izin vermemişti*.”

“İlk kez gerçek bir operasyona katılıyordu,” diye devam etti Başkomiser Ding. “Sonuç da bu oldu. Psikolojik stresi kaldıramayacağından endişelendim, bu nedenle de olay mahallindeki keskin nişancıya Yuan’ın yaptığının sorumluluğunu üstlenmesini emrettim. Ne yazık ki işler umduğum gibi gitmedi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Yuan’ı gördüm. Orada öylece oturuyordu, bir ölü gibi kaskatıydı. Kafasında yüzlerce düşüncenin dolaştığını biliyordum. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı ve “Her şey için pişmanım Başkomiserim. Neden ıskalamadım? O kurşun onun yerine Chen’e isabet etse daha iyi olmaz mıydı?” dedi.”

Mu teselli etmek için elini Pei’in omzuna koydu. “Yuan’ın yerinde olsak biz de aynı düşüncelere sahip olabilirdik. Konu buraya geldiğinde neyin doğru olduğunu bilmemizi sağlayan şey yasalara olan saygımızdır.”

Başkomiser Ding ciddiyetle, “İşte sorun da burada,” dedi. “Bu masanın çevresindekiler neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda net görüşlere sahip. Ama aynı zamanda toplumsal kural ve düzenlemeler de bizi kısıtlıyor. Bu sınırları aşmayız. Ama Yuan kızgındı. Duygularını kontrol edemiyordu, duyguları onu kontrol ediyordu. Chen’i vurmuş olmayı dilediğini söylediğinde polis olmanın ne anlama geldiğini unutmuştu.”

Mu, “Yuan başlangıçta tüm doğal kuvvetini polis memuru ve adalet savunucusu olma arzusuna yönlendirdi,” dedi. “Ama sahadaki ilk görevinde silahının kendi adalet tanımını çarpıtmasını çaresizce izledi. Başkomiser Pei olsa bu durumda daha farklı tepki verirdi. İkisini yollarına büyük bir kaya çıkmış koşucular gibi düşünün. Başkomiser Pei yavaşlayıp etrafından dolaşırdı. Ama Yuan çok hızlı koşuyordu. Duramayacak kadar gergin ve telaşlıydı. Kayaya çarptı. Ayağa kalktığındaysa farklı bir yöne koşmaya başladı.”

Başkomiser Ding başıyla onayladı. “Bundan iki ay sonra Chen’in evine biri girdi ve kasasından para çaldı.”

Pei, “7 Nisan soygunu,” dedi. “O olayı araştırdık. Aslında suçlunun Yuan olduğunu tahmin etmiştik zaten.”

Mu, “Bunu çok çabuk çözmüşsünüzdür Başkomiser Ding,” dedi. “Fakat bir kez daha gerçeği gizlediniz.”

“Doğru.”

DTU Zeng, “Yuan’ı bu şekilde korumasanız bunların hiçbiri olmazdı,” diye homurdandı.

“Öyle olması şart değil,” diye itiraz etti Mu. “Yuan eve zorla girmekten yargılansa bile Erinyeler olma planını gerçekleştirebilirdi. Bu onun bir katile dönüşmesini geciktirirdi sadece.”

Başkomiser Ding, “Neden ve sonuç,” diye mırıldandı. “Er ya da geç böyle olacağı belliydi. Yuan’ı korudum çünkü başka seçeneğim yoktu.”

Mu, “Onun için üzüldünüz,” dedi. “Onu suçlamaya ve Bayan Wen’in ameliyatı için kullanacağı parayı ondan almaya dayanamadınız. Bu yüzden de polis memurluğu kariyerinizi o andan itibaren sonlandırmaya karar verdiniz.”

Başkomiser Ding acı acı sırıttı. “Dürüst olmak gerekirse emekli olmayı bir süredir istiyordum ama halef bulamadığım için erteliyordum. Yuan’ın değişimi cesaretimi kırdı. Kolluk kuvvetleri dünyası beni sıkmaya başladı. Kısa süre sonra da

resmen istifa ettim. Onun bu kadar kötü bir şey planlamış olabileceğini en kötü kâbuslarımda bile göremezdim.”

Gözlerini emekli başkomiserden ayırmadan, “Tabii,” dedi Pei. “Çünkü 18 Nisan depo patlamasından önce başka bir şey oldu. Senin bile farkında olmayabileceğin bir şey.”

“Nedir o?”

“16 Mart uyuşturucu kaçakçılığı davasına katılmışsındır değil mi?”

“Pek sayılmaz. O soruşturmadan yardımcım Xue sorumluydu,” dedi mesafeli bir bakışla. “Hatırladığıma göre Xue’nin en güvenilir muhbirlerinden biri o uyuşturucu baskınının başarısında önemli rol oynamıştı.”

“Evet,” dedi Pei. “Deng Yulong. Kendisi daha sonra güçlü Başkan Deng haline geldi. Deng polisin baskında el koyduğu uyuşturucu ve nakit paranın yarısını çaldı. Komiser Yardımcısı Xue bunu öğrendi ama örtbas etmeye karar verdi. Fakat Xue’nin sekreteri, Deng ve Komiser Yardımcısı arasındaki konuşmayı yanlışlıkla kaydetti. Sekreter Bai Feifei aynı zamanda Yuan’ın eski kız arkadaşıydı. Deng kaydı sızdırmasını engellemek için kızı öldürdü ve ölümünü de bir intihar olarak gösterdi. Yuan, Bai Feifei’nin intikamını almak için Erinyeler haline geldi. İşte o zaman dönüşü olmayan noktayı gerçekten geçmiş oldu.”

Başkomiser Ding, “Ya, öyle oldu demek!” dedi, bu yeni bilgi onu şaşırtmıştı. “Bu, Yuan’ın dönüşümünü çok daha anlaşılır kılıyor.”

Mu, “30 Ocak rehine davası Yuan için psikolojik bir dönüm noktasıydı,” dedi. “Wen Hongbing’in ölümünün yarattığı stresten kurtulamadı ve polis memuru olmanın anlamını sorgulamaya başladı. Fakat 20 Mart’ta Bai Feifei’nin öldürülmesi, Yuan’ın polislik geleceğine sırtını dönmesine neden oldu. Adaleti yerine getirme yeteneğinin sadece kendisinde olduğunu düşündü ve Başkomiser Pei’in eseri olan Erinyeler, Yuan’a bu konuda yol gösterici oldu. Tüm bu

faktörler birleşince Yuan'ı bir tek amacı olan bir katile dönüştürdüler."

Başkomiser Ding, "Yuan'ın dönüşümünü tanımlamak için 'kader' kelimesini neden kullandığımı şimdi anlıyor musunuz?" diye sordu. "Beklenmedik olaylar onun çevresinde toplandı. Pei ve kız arkadaşı Meng Erinyeler'i yaratmamış olsaydı, Yuan'ı seçmezdim. Çocuk Yuan'dan hoşlanmasaydı Yuan'ın olay yerinde olmasını emretmezdim. Çocuk bir anda doğum günü pastasından bahsetmeseydi rehine olayı barışçıl bir şekilde sonlanabilirdi. Keskin nişancı daha iyi bir pozisyon seçmiş olsaydı Yuan silahını kullanmak zorunda kalmayacaktı. Bai Feifei ölmemiş olsaydı Yuan şiddete başvurmayabilirdi. Bütün bunları göz önüne alırsak bunu *kader* dışında nasıl açıklayabiliriz?"

Başkomiser Pei cevap vermeden önce biraz bekledi. "Her şey kader bile olsa onu asla affetmeyeceğim bir konu var," diye fısıldadı, yüzünde derin bir acıyla yaşlı adama bakarak.

Başkomiser Ding, "Meng'in ölümü," dedi. "Anlıyorum."

Pei mavi gökyüzüne baktı. Derin bir nefes aldı, duygularını mümkün olduğunca aşağılara itti.

Ding, "Meng'i öldürmesinin önemli bir nedeni var. Gerçek planına dahil olmayan bir neden," dedi.

Pei kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırdı. "Neymiş o?"

"Sen onun hem en yakın arkadaşı hem de en büyük saygıyı duyduğu rakibiydin."

Pei bir şey söylemedi.

"Yuan'ın duyguları öylesine yoğundu ki kendisi bile kontrol edemiyordu. Bunun tamamen farkındaydı. Erinyeler olarak yeni hayatına başlarken korktuğu tek engel sendin, ikinizin yakın dostluğundan vazgeçemiyordu ama aynı zamanda iki şeyi biliyordu. Birincisi, sizin kaderinizde uzlaşmaz düşmanlar olmak vardı. İkincisi, senin yeteneklerini asla hafife almamalıydı. Bu iki nedenden dolayı aranızdaki dostluğu sona erdirmesi gerekiyordu.

Çünkü sonunda ikiniz karşı karşıya geldiğinizde bu dostluğun kendisinin ölümcül zayıflığı olacağını biliyordu.”

Pei, Yuan’ı, Meng’i ve tüm anılarını düşünürken yumruğunu sıktı.

Başkomiser Ding, “İkinizin düşman olmasından sonraki duyguların seni ilkelerinden vazgeçmeye zorladı mı hiç?” diye sordu.

Pei başını kararlılıkla iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi.

“Duygularını kontrol edebiliyorsun. Ama Yuan edemedi. İkiniz bir ölüm kalım mücadelesine girseydiniz, duyguları yüzünden Yuan kaybederdi.”

“Bu yüzden mi Meng’i öldürdü?”

“Bu en önemli sebeplerdendi, evet. Yuan’ın tedbirciliği ve detaylara bakışı en az seninki kadar iyiydi. Kendi zayıflıklarını fark etti. Bu yüzden ikinizin arasında kalan tüm duygusal bağları koparıp atması gerekiyordu. Aynı zamanda planına göre kendi ‘ölümünü’ doğrulamak için de kullanabileceği masum bir kurbana ihtiyacı vardı. Meng’i seçti. Eğer kız patlamada ölürse, sen de daha sonra Yuan’ın ölmediğini öğrenirsen, ikiniz azılı düşmanlar haline gelirdiniz. Dostluğunuz da artık onarılamazdı. Böylece Yuan eski zayıflığından kurtulurdu.” Ding nefes almak için durdu. “Planını mükemmel yapan şeyin Meng’in katılması olduğunu bile söyleyebiliriz.”

Pei, Ding’e meydan okur gibi bakarak, “Hayır!” diye tersledi. “Meng planındaki kusurları ortaya koydu. Kendini feda etti! Bunun sonucunda da Yuan’ın o sözümona mükemmel planı suya düştü ve hayatının geri kalanını sakat geçirmek zorunda kaldı. Yuan biraz daha yavaş olsaydı, onu deponun zemininde bir yığın kül olarak bulurduk.”

Başkomiser Ding donup kaldı. Pei’in itirazını düşündü. Yuan, Pei ve Meng polis akademisindeki en iyi öğrencilerden birkaçıydı. Her nasılsa üçü de aynı mücadelede yer almışlardı. Her biri farklı derecelerde acı çekmişti. Hiçbiri bu mücadeleden sapasağlam çıkamamıştı.

İşte bu kaderdi.

Güneş batmaya başladı. Başkomiser Ding, göğün koyulaşan maviliğine bakarken konuyu değiştirmeye karar verdi. “Gün batmak üzere. Böyle sıradışı bir durumda bir araya geldiğimize göre hepinizi akşam yemeğine ve sohbete davet etmek isterim. Evin arka tarafında çeşit çeşit sebze ve meyvelerin olduğu bir bahçe var. Ekinlerim bu sene iyi mahsul verdi, istediğinizi seçin, hemen yemek hazırlayayım.”

“Gerçekten mi?” Teklif Mu’nun ilgisini çekmişti. “Bahçeyle uğraşacak birine benzemiyorsunuz.”

“Aynı karım gibi konuşuyorsun,” dedi içten bir gülümsemeyle. “Huang, neden Mu’yu arka tarafa götürüp akşam yemeği için meyve ve sebze seçmesine yardım etmiyorsun?”

Arkasındaki sandalye gıcırdayıp Huang yavaşça doğrulduğunda Mu irkildi. Son birkaç saattir öyle sessizdi ki onun orada olduğunu unutmuştu neredeyse.

Mu’ya bakarak, “Geliyor musun?” dedi.

Başıyla onaylayıp ayağa kalktı. DTU Zeng de peşlerinden gitti.

Pei, “Gidip onlara yardım edelim Teğmen Yin,” dedi. Fakat ayağa kalkmaya çalışırken masanın altından başka bir ayağın kendisininkine sertçe bastığını hissetti. Yin, Pei’in arkasından gelmediğini fark etmeden diğerleriyle beraber yola koyuldu.

Herkes gözden kaybolunca Ding, Pei’e döndü. “Sana vermek istediğim bir şey var,” dedi.

Ceketinin cebine uzanıp dikdörtgen şeklinde küçük bir nesne çıkardı, masaya bıraktı. Pei bunu hemen tanıdı. Bu bir mikro kasetti. Bilgisayarların yaygın kullanıma girmesinden önce polis kayıtları için genelde mikro kasetler tercih ediliyordu.

“Yuan, 30 Ocak rehine olayı sırasında dinleme cihazı takmıştı. Bu kasette o gece olanların kaydı var. Yuan’ı

korumak için ekibin geri kalanından pek çok sır sakladım ama gerçeğin sonsuza dek gömülmesini de istemediğimden bunu atmadım. Bunu al ve dinle. Wen Hongbing'in ölümünden önce ve sonra olan her şeyin kaydı burada var."

Pei kaseti aldı. "Bunu neden daha önce göstermedin?"

"Kimsenin bu kaseti dinlemesini istemiyorum. Bunun içinde Wen Hongbing'in oğlunun asla duymaması gereken şeyler var," dedi Başmomiser Ding, gözlerini kısarak baktı.

Pei ürperdi. "Ekipteki biriyle ilgili şüphelerin mi var?" diye fısıldadı.

"Bildiğim kadarıyla 12 Ocak torbalı katil davasıyla ilgili bir tane dosya grubu var ve bunlar da Kamu Güvenlik Bürosu arşivinde. Herhangi bir bilgisayar veritabanında böyle bir şey yok. Erinyeler dosyaların nerede olduğunu başka nasıl öğrenebilirdi ki?"

Pei düşündükçe daha çok endişelendi. Alnının terden yapış yapış olduğunu fark edince şaşırdı.

Başkomiser Ding güven veren bir sesle, "Fazla telaşlanma," dedi. "Sadece aklımdakini söylüyorum. Bu genç adamın suç çılgınlığını gerçekten durdurmak niyetindeysen son derece dikkatli olmanı tavsiye ederim. Şimdilik bu kasetin içindekileri sadece sen öğrenebilirsin."

Pei kaşlarını çattı. "Bize az önce anlattıklarının doğru olmadığını mı kastediyorsun?"

"Size gerçekleri anlattım. Sadece hepsini anlatmadım." Ding, Pei'e alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Bu cinayetlere son vermek için kaynağın peşine düşmemiz gerekmiyor. Sadece kısır sebep-sonuç döngüsünü kırmamız gerekiyor."

Pei kaseti sıkıca tuttu ve söylediklerinin ne anlama geldiğini merak etti. O küçük plastik parçasında ne tür sırlar gizliydi?

21

ÖLÜ AYİNİ

12 Kasım, 08.07
Konferans Salonu, Kriminal Polis Merkezi

Timin tamamı konferans salonundaki masanın çevresinde oturuyordu ve bu sefer gazeteci Du Mingqiang da onlara katılmıştı.

Du yüksek sesle esnedi. Burnunu silerken, “Benim uyku düzenim sizinkine benzemiyor,” dedi. “Bir daha bu kadar erken kalkmamı istemek yerine beni direkt öldürebilirsin.”

DTU Zeng, “Erken kalkan yol alır,” dedi neşeli bir sesle.

Başkomiser Pei ayağa kalktı ve herkes bunun toplantı başladı demek olduğunu anladı. “Teğmen Yin,” dedi yardımcısına, “Onu Du’ya ver.”

Teğmen Yin, Du’nun önüne büyük bir zarf koydu.

“Aa, ne var bunda?” Du zarfı açtı ve içinden ince bir dosya ile ufak bir MP3 çalar çıkardı.

“İstediğin atlatma haber. Önce dosyadaki belgelere göz at.”

Du neşelendi ve dosyanın içeriğini ciddi bir ifadeyle okumaya başladı. Belgelerde on sekiz yıllık bir rehine vakasının son derece ayrıntılı açıklamasıyla birlikte karışan kişilerin arka planı ve faille polis arasındaki açmazın detayları vardı.

Okumayı bitirince, “Bu davada güzel ve güçlü bir çatışma var. Diğer taraftan bazı ilginç etik soruları da gündeme getiriyor,” dedi Du. “Fakat mazide kalmış bir olay. Ne kadar iyi yazılmış olursa olsun bu makaleyi güncel bir şeye

bağlamanın bir yolunu bulamazsam çok fazla tıklanma alacağını sanmam.”

Pei duygusuz ve ciddi bir şekilde, “Davadaki çocuk şimdi Erinyeler olarak bildiğimiz kişi. Babasını vuran polis memuruysa onu eğiten Yuan Zhibang’dı,” dedi.

“Demek öyle!” Du’nun yüzüne hevesli bir gülümseme yayıldı. “İşte bu her şeyi değiştirir. Bu dosyaları iki farklı nesilden gelen iki katilin psikolojik yolculuklarını anlatmak için kullanabilirim. Halk buna bayılır.”

Pei,Teğmen Yin’e dönerek yavaşça başını salladı. “Kaydı oynat.”

Yin MP3 çaların düğmesine bastı. Odadaki herkes dinlerken on sekiz yıl önceki rehine olayına ait sesler MP3 çalardan yükselmeye başladı.

Duydukları ilk şey Yuan’ın sesiydi, Wen Hongbing’i vazgeçip teslim olması için ikna etmeye çalışıyordu. Yuan, Wen Hongbing’in duygularına tutkulu bir şekilde hitap ederken Wen Hongbing, Chen Tianqiao ve borçtan daha az söz etmeye başlamıştı. Düşmanlık ortadan kalkmıştı sanki.

“*Oğlumu kucağıma almak istiyorum*,” dedi Wen Hongbing.

Yuan sakin ve uzlaştırmacı bir ses tonuyla, “*Bombayı etkisiz hale getirip rehineyi de bırakırsan oğlunu sana veririm*,” dedi. “*Endişelenecek bir şey yok. Bunların hepsi yakında sona erecek ve her şey normale dönecek*.”

“*Oğlum*,” diye tekrarladı Wen Hongbing.

Yuan tekrar konuştuğunda ses tonu biraz daha ısrarcıydı. “*Anlamıyor musun? Senin için gerçekten neyin önemli olduğunu bir düşün. Bu yolda devam edersen bunun karın ve oğlun için ne anlama geleceğini bir düşün*.”

“*Oğlum, oğlum…*” Wen Hongbing mantrasını tekrarlayan bir mistik gibi durmadan aynı şeyi söylüyordu. Kararlılığı gitgide azalıyordu.

Yuan kucağındaki küçük çocuğa, “*Arkanı dön Chengyu. Babana seslen*,” dedi.

Küçük bir çocuk sesi, “*Baba bana hâlâ doğum günü pastası almadın mı?*” diye sordu.

MP3 çalardan acı dolu bir çığlık yükseldi. “*Paramı ver! Paramı istiyorum!*”

Yeni bir ses, “*Sana kaç kez söyledim, bende yok*,” dedi. Chen Tianqiao’ydu bu.

“*Orada dur ve sakin ol!*” diye bağırdı Yuan, kendi sesi hiç de öyle değildi.

“*Seni piç! Yalancı! Öldüreceğim seni!*” Wen Hongbing avına kükreyen vahşi bir hayvan gibi çığlık attı. Nefes nefese kaldı. Hoparlörden bir boğuşma sesi duyuldu.

Yuan, “*Bırak onu!*” diye bağırdı.

Bunun ardından duyulan ses hiç şüphesiz silah sesiydi.

Kayıt sona erdi. Konferans salonunda kimse tek kelime etmedi. Hemen hemen yarım dakika sonra Pei bunaltıcı sessizliği bozdu. “Ne düşünüyorsun?”dedi Duya.

Gazetecinin her zamanki soğukkanlı ifadesi silinip gitmişti. Başını salladı. Az önce duyduklarından ötürü hâlâ şokta olduğu görülebiliyordu. “O çocuk… Hepsi tek bir cümle yüzünden oldu.”

“Doğru. Tek cümle her şeyi değiştirdi. Yürek parçalayıcı ama yapılabilecek bir şey yok.” Pei daha yumuşak bir sesle devam etti. “Makalene bunu da eklersin umarım.”

“Hımm.” Du ne kastettiğini anlamaya çalışıyormuş gibi Pei’i yakından inceledi.

“Bu konuda sadece bir yazı yazmanı istemiyorum. MP3 çaları al ve ses dosyasını da internette paylaş.”

Du’nun dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. “Beni kullanıyorsunuz, değil mi?”

Mu soğuk bir tavırla, “Göreve hazır değilsen hayır diyebilirsin,” dedi. “İletişimde olduğumuz tek gazeteci sen değilsin.”

Du ona baktı ve sahte bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Yapacağım tabii. Böyle bir atlatma haber

verildiğinde hangi gazeteci işinin hakkını vermez? Ama makalemi gerçekten nasıl kullanmayı düşündüğünüzü bana söylersiniz umarım. Öyle olursa yazacaklarımı da buna uygun şekilde planlarım."

Mu, *kulağa mantıklı geliyor*, diye düşündü. Onay bekler gibi Pei'e baktı. Pei'den onayı alınca tekrar Du'ya döndü. "Wen Chengyu, yani şu an Erinyeler diye bildiğimiz adam, o güne dair hiçbir şey hatırlamıyor. O zamanlar çok küçükmüş. Onun göreceği bir makale yazmanı umuyoruz. Makaledeki ayrıntılar onun cinayetlerden vazgeçmesini sağlayabilir."

Du sırıttı, "Erinyeler'i bu işleri bırakmaya teşvik edecek bir mektup yazmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle de denebilir." Mu omuz silkti. "Wen Hongbing'in ölümü Yuan'ı bir katile dönüştürdü. Wen Chengyu bir anlamda Yuan'ın dönüşümünün tetikleyicisi olmuştu. Wen Chengyu'ya geçmişinin bu kısmını anlatmaktaki amacımız onun bu olaylarla ilgili düşünmesini sağlamak. Erinyeler olarak devam etmenin tek seçeneği olmadığını ve Yuan'ın ona öğrettiği şeylerin de göründüğü kadar mutlak olmadığını anlamasını istiyoruz. Tüm bunlar basitçe bir şans meselesiydi, çocukken söylediği bir şeyin sonucuydu. Bu kanlı trajedinin çevresindeki gerçekler artık buna bir son vermek amacıyla da kullanılabilir."

Du düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazladı. "Ne demek istediğinizi tamamen anladım."

Kollarını kavuşturan Mu, "Makaleye hangi açıdan yaklaşacaksın o zaman?" diye sordu.

Du cevap veremeden Pei bahisleri artırmaya karar verdi. "Bu makaleyi tüm yaşamın ona bağlıymış gibi yazmanı istiyorum. Çünkü gerçekten öyle. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Tabii ki." Du kıkırdadı. "Bu makale umduğumuz etkiyi yaratırsa Erinyeler'den ölüm ilanı alıp hayatta kalan ilk kişi ben olacağım."

“Bu konuda hâlâ espri yapabildiğini görmek güzel,” dedi Pei. “Liu onu eve götür. Hazır olur olmaz makaleyi görmek istiyorum.”

“Tabii!” Liu ayağa kalktı ve hızla selam verdi.

Du yerinden tam bir tembel gibi kalktı ve zarfı aldı. “Peki ya bu sadece benim kaderimse?”

“Götürün!” Liu muhabirin kolundan tutup onu konferans salonundan dışarı doğru çekiştirdi.

Kapılar kapandığında Pei, Mu’ya döndü. “Sence şansımız nedir?”

Çekimserlikle, “Söylemesi zor,” diye mırıldandı. “Fakat ne olursa olsun makale Erinyeler’in inanç sistemini mutlaka sarsacak. Kim olduğu hakkındaki gerçeği bu kadar uzun süre bıkıp usanmadan aradıktan sonra artık hüsrana uğramış olması onu yıpratmış ve duygularının gücünü azaltmış olabilir. Bu duygular ister sevgi ister nefret olsun, ısrar etmesi için bir sebep yok. Şu aşamada dışarıdan gelecek bir uyaranın, gideceği yolu etkilemesi mümkün.”

Pei’in kalbi hızlandı. *Zaten öyle oluyor*, diye düşündü.

13 Kasım, 10.16
Başkomiser Pei’in Ofisi

Başkomiser Pei masasında sessizce oturmuş, önündeki sabah gazetesine bakıyordu. Gazete 1 Kasım tarihliydi ve Pei içindeki haberlerden birini okuyordu:

Jinjiang Bölgesi

Genç bir adamın cesedi sabah erken saatlerde Jin Nehri’nde sürüklenirken bulundu. Adli tıp testleri bu kişinin boğulduğunu doğruladı. Kanındaki alkol seviyesi litre başına 213 miligram çıktı ve bu da öldüğü sırada sarhoş olduğunu gösteriyor. Polis gece yarısından sonra tuvaletini yapmaya çalışırken kazara kayıp nehre düştüğünden şüpheleniyor. Chengdu

kolluk kuvvetleri tüm şehir sakinlerine yönelik bir hatırlatma yayımlayarak onları ölçüyü kaçırmadan içmeye çağırdı.

Pei habere birkaç dakika baktı ve dalgın bir halde sağ işaret parmağıyla masasına vurdu.

Kapı üç kez tıklatılınca girdiği transtan çıktı. “Girin,” diye seslendi. Gazeteyi katlayıp çekmeceye koydu.

Teğmen Yin gülümseyerek odaya girdi. “Başkomiserim, bugün sizin doğum gününüz değil mi?”

“Doğum günüm mü?” Pei masanın kenarındaki takvime bilinçsizce baktı. Kasım’ın on üçü. Yin haklıydı. Sersem bir ifadeyle sırıttı. “Aklımdan tamamen çıkmış. Nereden bildin?”

“Biri size hediye getirmiş,” dedi Yin. Hâlâ gülümsüyordu.

“Kim?”

“Fikrim yok. Neden ona sormuyorsunuz?” Yin koridora doğru dönüp, “İçeri girebilirsin,” dedi.

Gök mavisi üniforma giymiş bir adam elinde küçük bir kutuyla içeri girdi.“4/18 Timi’nin lideri Başkomiser Pei siz misiniz?”

“Evet, benim,” dedi ve kutunun üstündeki zarfa baktı. Kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bir arkadaşınız doğum gününüz için pasta sipariş etti. Size şahsen vermem gerektiğini söyledi.” Öne çıkıp pastayı masaya bıraktı. Pei’in kulak zarlarını titreten bir sesle, “Doğum gününüz kutlu olsun!” diye haykırdı.

Pei zarfa baktı ama isim yoktu. Dudaklarında ufacık bir gülümseme belirirken, “Pastayı kim gönderdi?” diye sordu. Şüphelenmişti ama birinden hediye alırken o çocuksu şaşkınlıkla mücadele etmek zordu.

Adam, “İsim vermedi ama tarif edersem tanıyacağınızdan eminim,” dedi, yüzünü hafifçe buruşturdu. “Pejmürde görünüşlü biriydi, anlarsınız ya.”

Pei kaskatı kesildi, yüzündeki gülümseme kayboldu. Tereddütle, “Yanıklarla kaplı biri miydi?” diye sordu.

“Evet, o. Vücudunun her yeri yanıklarla kaplıydı. Bütün yüzü de yara içindeydi. Açık konuşmak gerekirse, korku filminden fırlamış gibi görünüyordu.”

Teğmen Yin, “Yuan mı?” diye fısıldadı.

Pei onu susturmak için el işareti yaptı. “Bu siparişi ne zaman verdi?”

“Hemen hemen üç hafta önce.”

Pei’in gözleri büyüdü. Yuan Zhibang bundan üç hafta önce vücuduna bir bomba bağlamış ve Yeşim Bahçesi Restoranı’na girmişti. Yuan kadar titiz ve dikkatli biri, tüm ayarlamaları önceden yapmadan böyle bir işe kalkışmazdı ama Pei bu düzenlemelerin arasında şu an önünde duran doğum günü pastasının da olmasını beklemezdi. Eski bir arkadaşın son vedası mıydı bu yoksa daha uğursuz bir şey miydi?

“Başkomiser Pei pastayla ilgili bir sorun yoksa şurayı imzalamanız gerekecek.”

“Ah,” dedi Pei gerçekliğe dönerken. Sekreterliği aldı, üstündeki kâğıdı imzaladı. “Hepsi bu kadar.”

“Tamam!” dedi genç adam ve çabucak ofisten çıkmak için arkasını döndü.

Teğmen Yin kapıyı kapattı. Gergin görünüyordu. “Pastayı test etmeleri için laboratuvara götüreyim mi Başkomiserim?”

Pei ne demek istediğini anlamıştı ama Yuan’ın zehirli pasta göndermek gibi basit bir şeye başvurmayacağını biliyordu. Yumuşak bir sesle, “Buna gerek olmayacak,” dedi.

Kutunun etrafındaki ipi çözüp zarfı aldı. İçinde bir doğum günü kartı, bir kâğıt parçası ve birkaç fotoğraf vardı. Her fotoğrafta aynı zayıf adamı gördü. Onu tanımadı. Kim olabileceğini düşünürken kaşlarını çattı. Aklına bir şey gelmeyince kartı açtı.

En yakın arkadaşım ve en büyük düşmanım Pei Tao'ya.
Doğum günün kutlu olsun.
Bu kişiyi sana bir hediye olarak gönderiyorum. Hepinizin onu aradığını biliyorum.

Belli ki Yuan fotoğraflardaki adamdan bahsediyordu ama bu kimdi? Kafası her zamankinden daha çok karışmıştı, en sonunda kâğıda baktı. Yüzü bembeyaz oldu.

Chen Tianqiao
Daire No: 609, Bina No: 18, Güney Sahili Orman Topluluğu, Haikou, Hainan Adası

★★★

17 Kasım, 21.41
Konferans Salonu, Kriminal Polis Merkezi

Başkomiser Pei ve Teğmen Yin birbirlerine baktılar ve birbirlerinin aynı derecede yorgun olduğunu gördüler. Hainan Adası'ndaki Haikou'dan sadece bir saat önce kalkan uçakları Chengdu'nun Shuangliu Havalimanı'na inmişti. Pek dolu olmayan valizlerinin yanında bir şey daha getirmişlerdi: Chen Tianqiao.

Haikou'ya yaptıkları üç günlük gezi bir tatil değildi ama Pei hedefini fazla zorlanmadan bulmuştu. Oradaki polisler işbirliğine açıktı ve onların da yardımıyla Chen'i dairesinde kıstırıp neredeyse hiç vakit kaybetmeden tutukladılar. Chen bir süredir sahte bir isimle yaşıyordu ama sahte kimlik kartı Pei'i bir an bile kandıramamıştı.

Chen tam da fotoğraflardaki gibi görünüyordu: zayıf ve esmer. Tatlı dilliydi, küçük gözleri etrafa kurnaz bir parıltı yayıyordu. Yetmişine merdiven dayamıştı ama Pei'in o yaştaki insanlarla ilişkilendirdiği güvenilirliğin zerresi bile yoktu bu adamda. Geçimini insanları aldatarak sağlayan

kişilere Pei’in çok eskiden beri bir antipatisi vardı. Konuşurken onunla göz teması kurmak bile zordu.

Chengdu’daki polis merkezine dönünce Pei, Chen’i nezarethaneye götürdü ve başında durması için de bir memuru görevlendirdi. Ardından Mu ve Zeng’i konferans salonuna çağırdı ve Teğmen Yin’le birlikte bundan sonra ne yapacaklarını tartışmaya başladılar.

Zeng, “Önce şunu anlamamız gerekiyor: Yuan bunu niye yaptı?” dedi. Konuşurken şakaklarını ovalıyordu. “Tam da Chen’i asla bulamayacağımızdan endişe ederken Yuan onu kapımıza getirdi. Dahası bunu üç hafta önce, ölmeden önce ayarladı. Bunların sizin için cömert bir doğum günü hediyesi olduğunda gerçekten inanmamız mı gerekiyor Başkomiser Pei?”

Pei, “Aynı soruyu ben de son birkaç gündür kendime sorup duruyorum,” dedi. “Bence en olası cevap Yuan’ın Wen Chengyu üzerinde psikolojik kontrol için bizimle savaşmaya çalışması. Yuan gerçek kimliğinin ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyordu, bu yüzden de üç hafta önce Yeşim Bahçesi’nde kendini öldürdü. Yeni Erinyeler ihtiyaç duyduğu tüm teknik becerilere sahipti, Yuan sadece çırağının görevine bağlılığından emin değildi.”

Mu, “Kesinlikle haklısınız,” dedi. “Wen Chengyu’nun asla bağımsız bir dünya görüşü olamadı. Akıl hocası onu terk ettiğinde Wen’in Erinyeler projesine olan inancı sınanacaktı. Yuan bunu düşünecek kadar akıllı olmalı.”

Pei başıyla onayladı. “Yuan, Erinyeler olmaktan vazgeçmesini sağlamak için Wen Chengyu’nun psikolojik zayıflıklarına yoğunlaşacağımızı tahmin etmişti. Ölmeden önce Yuan son bir hamle yaptı. Bize Chen’i verdi. Böylece de Wen Chengyu ile aramızda yeni bir çatışma doğmasına yol açtı.”

Zeng şaşkınlıkla başını salladı. “Yuan Yeşim Bahçesi’ndeki patlamadan sonra gerçek kimliğinin ortaya çıkacağını biliyordu. Ayrıca Wen Chengyu’nun akıl hocasının gerçek

kimliğini öğrendiği an, kendi geçmişini araştırmaya başlayacağını da biliyordu. Wen 30 Ocak rehine davasını araştırmaya başlayınca Chen Tianqiao'yu babasının ölümünün sorumlusu olarak görecekti. Bu da demektir ki Wen Chengyu intikam almak istiyorsa gözaltındaki bir adamı daha öldürmek zorunda kalacak. Bu da Erinyeler rolünün daha da derinine inmesi anlamına geliyor."

Teğmen Yin gönülsüz bir hayranlıkla, "Hesaplanmamış hiçbir olasılık bırakmadı," dedi. "Ölürken bile çırağını kahrolasıca bir kukla gibi kontrol etmiş. Tepeden tırnağa bir canavar."

DTU Zeng, "Artık resmileşti öyleyse," dedi. "Erinyeler'i dönüştürme planımız başarısız oldu."

Mu başını iki yana salladı. "Öyle olmak zorunda değil."

Pei'in yorgunluğu aniden geçti, psikoloğa yeni bir umutla baktı. Mu onu daha önce şaşırtmıştı şimdi bunu tekrar yapmasını umut ediyordu.

"Yuan, Wen Chengyu'nun geçmişini araştırmaya başlayacağını biliyordu ama bu kadar derinlere ineceğini düşünmemiş olabilir. Yuan, Wen Hongbing'i öldürdü ve altı yaşındaki Wen Chengyu istemeden de olsa Yuan'ı bu hale getiren kişiydi. Yuan çırağının bu özel detayları ortaya çıkarabileceğini tahmin etmemiştir bence."

Pei homurdanarak onayladı. "Bu bilginin Wen Chengyu üzerinde nasıl bir psikolojik etkisi olacak?"

Mu, "Önemli bir etki," dedi. "O olmasaydı Wen Chengyu babasının ölümünden Chen'i sorumlu tutacaktı. Ama şimdi daha fazla bilgiye sahip, özellikle de Du'nun internette paylaşacağı kaydı dinledikten sonra işler daha da karmaşıklaşacak. Yuan Zhibang'ı, hatta kendi babasını o gün olanların esas sorumlusu gibi görecek. Daha da önemlisi doğum günü pastasından bahsetmeden önce odadaki durumun kontrol altına alındığını öğrenecek. Bu durum suçlu hissetmesine yol açacak. Bu soruyu sormamış olsa, işlerin ne kadar farklı olabileceğini kendisine soracak. Sırf bu

suçluluk hissi bile Chen'e olan düşmanlığını gölgede bırakacak."

DTU Zeng ellerini çırparak, "Evet, bu harika!" diye haykırdı. "Yapmamız gereken tek şey Du'nun makalesini ve ses kaydını yayınlamak. Nihayet Yuan Zhibang'e gecikmiş vedamızı edebileceğiz."

Zeng'in gülümsemesi bulaşıcıydı. Başkomiser Pei bile dudaklarında hafif bir gülümsenin belirdiğini hissetti. Du'nun makalesinin başarılı olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Daha önce Du'nun rehine kriziyle ilgili yazısını okurken yüreği ağzına gelmişti, olayın sonucunu zaten bildiğini bile unutmuştu. Gazeteciden bundan daha iyisini bekleyemezdi. Yazıyı okuduktan sonra Wen Chengyu'nun öfkesi ve güçlü inancı nasıl aynı kalabilirdi?

Mu, "Yine de fazla iyimser olmamalıyız," dedi. "Dünyada anlaşılması en zor olan şey insan beynidir. Psikolojik araştırma, veri toplama ve analiz etme söz konusu olduğunda doğru sonuçlar verir ama bireyin gelecekteki düşünce ve eylemlerini tahmin etmeye çalışırken çok daha aldatıcı bir bilim haline gelir. Wen Chengyu hangi yolu seçecek? Korkarım ki bu, sadece bu masanın etrafında konuşarak çözebileceğimiz bir şey değil."

Pei masadaki her bir ekip üyesine baktı. "Bu da Wen Chengyu'nun kararı ne olursa olsun, bizim iki sonuca da hazır olmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi.

Teğmen Yin, "Bu durumda Erinyeler'i yakalamak için Chen'i yem olarak kullanmayı düşünmemizi tavsiye ederim," dedi. "Açıkçası başka seçeneğimiz de yok zaten. Erinyeler, Chen'e suikast düzenlese ve sonra polis tarafından yakalansa bile bir taşla iki kuş vurmuş gibi olacak."

Pei umursamazlıkla elini salladı. "O kadar hızlı gitme. Önce Chen'i dolandırıcılık şüphesiyle gözaltına almalıyız. Bu sayede önerdiğimiz şeylere daha kolay uyum sağlayacak. Şu an tüm dikkatimizi Du Mingqiang'a vermemiz gerek. Çok fazla yemimizin olması sadece dikkatimizi dağıtmaya yarar."

Teğmen Yin başını salladı ama tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Chen aleyhinde dolandırıcılık suçlamalarını destekleyecek türden sağlam kanıtlar bulmak kolay olmayacak. Onu çok uzun süre tutamayız.”

Pei, “Ay sonuna kadar tutmamız gerek,” dedi. “O zamana kadar Du gerçekten öldürülürse ve Erinyeler’i hâlâ yakalayamamışsak o zaman çabalarımızı Chen’i korumaya yönlendirebiliriz. Ne olursa olsun bu adamı yakalamak için daha fazla fırsatımız olacak. Şimdilik bekleyebiliriz.”

30 Kasım, 23.59
Du Mingqiang’in Dairesi

Oturma odasındaki saatin saniye kolu ilerliyordu. Genç bir adam kanepede oturmuş ona bakıyordu. Yüzü kızarmıştı, ter içindeydi. Bir dizi boş bira şişesi ayaklarının dibinde duruyordu.

Bu kadar gün kilit altında tutulduktan sonra beklediği an gelmişti nihayet.

Saatin kollarının yavaşça 12’nin üzerine gelmesini izledi.

Zaman gelmişti. Kendi kendine güldü. Kanepeden doğrulup yumruklarını havaya kaldırdı.

Camın kırılma sesi, doğaçlama zafer dansını sona erdirdi. Şişelerden birini tekmeleyip kırdığını fark edene kadar donakaldı. Bir an sonra eskisinden de coşkulu biçimde gülmeye kaldığı yerden devam etti.

Ama gülmek tek başına yeterli gelmiyordu, ikinci bir şişeyi alıp duvara fırlattı. Sonra bir başkasını. Ve bir başkasını. Kulaklarına neredeyse müzik gibi gelen cam kırılma sesi odayı doldurdu.

Tüm boş bira şişeleri paramparça olunca tekrar saatine baktı. Saat gece yarısını beş dakika geçiyordu. Son beş dakikada yaşadığı heyecan en sonunda geçti. Elini avizeye doğru kaldırdı, işaret ve orta parmağını kullanarak zafer işareti yaptı.

Avizenin içine küçük bir kamera saklanmıştı. Benzer kameralar haftalardır evin her yerindeydi.

Sonunda bitmişti.

Dairenin ağır güvenlik kapısını açıp karanlık koridora baktı. İki sefer öksürünce koridorun ışıkları parladı.

Karanlıktan bir gölge fırladı ve aniden kapının yanına geliverdi.

“Görev tamamlandı Başkomiser Liu!” diye haykırdı. “Hepsi bitti!”

SPU Başkomiseri Liu kapı aralığındaki adama yakından baktı. Erinyeler’in ölüm ilanına yazdığı tarihte sağ kalan kimse olmamıştı, yani Du Mingqiang dışında kimse olmamıştı. “Öyle görünüyor,” diye cevapladı ve Du’nun vücudunu kesik ya da başka yaralanma var mı diye kontrol ederken hareket etmemesini söyledi. Hiçbir şey yoktu. Sarhoş kamburluğu dışında gazetecinin durumu iyiydi.

Liu telsizini çıkardı. Doğru frekansı ayarladıktan sonra ağzına götürdü ve “Delta Bir, Delta Bir,” dedi. “Burası Delta Üç.”

Başkomiser Pei, “Devam et Delta Üç,” diye yanıtladı.

“Son tarihi geçtik. Durum normal.”

Hattan bir an ses gelmedi. Sonunda Liu beklediği kelimeleri duydu.

“Merkeze dön.”

“Baş üstüne!” diye cevapladı.

Telsize uzanıp, “Dur, ben de bir şey söyleyeceğim,” diye bağırdı Du.

Liu tereddüt etti ama Du’nun sadece polise teşekkür edeceğini varsayarak öfkesini kontrol etti ve telsizi ona verdi.

“Hey, Başkomiser Pei, siz misiniz?”diye sordu Du, heyecandan kıkırdıyordu. “Hâlâ hayattayım! Erinyeler ortaya bile çıkmadı!”

Pei mutlu bir ses tonuyla, “Öyle görünüyor,” dedi. “Hadi git, güzel bir gece uykusu çek.”

Du konuşmayı bitirmeye hazır değildi. “Neden gelmediğini biliyor musunuz?”

Pei de ona ayak uydurdu, “Nedenmiş o?” diye sordu.

“Yazdığım yazıdan dolayı. Gerçek bir başyapıttı! Ülkenin en korkunç seri katillerinden birine silahını bıraktırdım. Böyle yeteneklere sahip başka bir gazeteci daha söyleyin. Yapamazsınız değil mi?”

Du, Pei’in cevabını duymadı çünkü Liu telsizi elinden kapmıştı. Du’ya dik dik baktı, gece havası aniden çok daha soğumuştu sanki.

“Sağlığına içerdim,” dedi Liu, “Ama görünüşe göre sen çoktan içmişsin.”

Du gözlerini kırpıştırdı. Ne olduğunu bile anlamadan SPU memuru gitmişti. Birkaç dakika sonra merdivenin ışıkları parladı, koridor karanlıktı.

Du bir başına kırık camlarla dolu evine döndü.

1 Aralık, 08.07
Kriminal Polis Merkezi

Başkomiser Pei ellerini arkasında bağlamış, gardiyanın hücrenin demir kapısını açmasını izliyordu. Gardiyan saniyeler sonra esmer, zayıf, memnuniyetsiz bir ifadeyle bakan adamı dışarı sürükledi.

Chen Tianqiao iki hafta hapiste kaldıktan sonra ilk kez özgürlüğü tadıyordu. Odanın geniş penceresine bakıp sabah göğünün tadını çıkarırken gözlerini kıstı. “Hemen hemen kış geldi ama güneş hâlâ bu yaşlı kemiklere iyi geliyor,” dedi.

Pei adama yaklaştı, “Chen Tianqiao,” dedi, “Seni dolandırıcılık şüphesiyle tutukladık ama suçlama için yeteri kadar kanıtımızın olmadığını gördük. Seni daha fazla alıkoyamayız.”

Chen’in hırıltılı kahkahası, zımpara kâğıdına sürtünen çivileri andırıyordu. “Dedim ya, beni ne için içeri alırsan al, er ya da *geç* salıvermek zorunda kalırsın.”

Pei gardiyanın dikkatini çekmek için elini salladı. “Eşyalarını getir.”

Chen, Pei’e yaklaşırken kıs kıs güldü. “Neyin peşinde olduğumu düşünürsen düşün asla gerçek bir hapishanenin içini görmeyeceğim. Neden, biliyor musun?”

Pei ses çıkarmadan ona baktı.

“Çünkü asla yasaları çiğnemedim. Ne yaptığımı biliyorum, hukuk sistemini de hepinizden çok biliyorum!”

Gardiyan bir torbayla Chen’e eşyalarını verdi. Chen torbayı yakındaki bir masaya koyup içini karıştırdı. Saniyeler sonra çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Teğmen Yin bariz bir tiksinti ifadesiyle, “Böylece gitmesine izin mi vereceksiniz?” diye sordu.

“Onu burada tutsak ne olacak? Erinyeler gibi onu cezalandıracak mısın?” Pei elini yardımcısının omzuna koydu. “Üstünde fazla durmamaya çalış. Ekibin geri kalanı bizi bekliyor.”

On dakika sonra Pei ve Yin konferans salonunda Mu, DTU Zeng, SPU Başkomiseri Liu ve Huang’a katıldılar. Başkomiser orada time beklenmedik bir açıklama yaptı.

“Şu andan itibaren 4/18 Timi’ni geçici olarak dağıtıyorum.”

“Ne?” Liu şaşkınlıktan nefessiz kaldı. “Ama Erinyeler’i daha yakalamadık!”

Pei tarafsız bir tonla, “Peki, onu tam olarak nasıl yakalayacağız?” diye sordu. “Son iki hafta pek de verimli geçmedi. Tamamen durmuş haldeyiz.”

DTU Zeng omuz silkerken Liu ellerini kaldırdı. Mu, Başkomiser Pei’e dikkatle bakıyor, gözle görülür bir tepki göstermiyordu.

Pei, “Bildiğimiz kadarıyla zaten vazgeçti,” dedi. “İşe yarar bir ipucumuz yok. Kamuya açık kimliği hakkında zerre kadar fikrimiz yok; genel olarak boyu, kilosu ve bazı bozuk görüntüleri dışında neye benzediğini de bilmiyoruz. Du Mingqiang’ın ölüm ilanındaki tarih geçtiğine göre artık kayıplarımızı azaltmanın zamanı geldi.”

Liu, “Peki ya Chen?” diye sordu. “Ona göz kulak olması için neden birini görevlendirmedik?”

“Gerek yoktu. Wen Chengyu, Du’nun yaşamasına izin verdi. Chen’in peşinden de gitmeyecek. O artık Erinyeler değil.”

“Bu kadar mı yani? Bu soruşturma bitti, öyle mi?” Teğmen Yin’in yüzü asıldı, inanamıyordu.

Pei bir daha omuz silkti. “Şimdi yapabileceğimiz tek şey soruşturmayı süresiz olarak askıya almak. En azından başka bir ölüm ilanı ortaya çıkana kadar.”

Mu başını sallayarak, “Bir tane daha ölüm ilanı göreceğimizi sanmıyorum,” dedi. “Görünüşe göre Erinyeler rolünü oynamaktan vazgeçmiş, neden geri dönsün?”

DTU Zeng yerinde tembel tembel gerindi. “Tim dağılıyor yani, öyle mi?” diye sordu. “Dürüst olmak gerekirse çok da üzgün değilim. Bu son haftalar çok yorucuydu. Hepimizin biraz dinlenme zamanı geldi.”

Tim üyeleri bu soruşturma kapsamındaki tüm çalışmalarını düşünürken sessizce bakıştılar. Görünüşe bakılırsa Erinyeler konusu kapanmıştı. Kolektif çalışmaları tam olarak başarısızlıkla sonuçlanmamıştı belki ama altı hafta kan ter içinde çalıştıktan sonra her şey böyle ani ve tatmin edici olmayan bir şekilde bitince kendilerini biraz aldatılmış hissettiler.

Peki, gerçekten bitmiş olabilir miydi?

22

KADER

21.37
Yeşil Bahar

Parçasını çalmayı bitirdikten sonra Zheng Jia yavaşça ayağa kalktı ve eğilerek dinleyicilerini selamladı. Görmese bile içgüdüsel olarak bedenini belli bir masaya doğru çevirdi. Bu masa belli bir adamın genelde oturduğu yerdi ama onun ne zaman döneceğini, hatta dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu.

Taze zambakların zarif kokusu burnuna geldi. Kalbi hızla çarpmaya başladı, doğruldu. Gelen ayak seslerini -sert burunlu ayakkabıların ağır tıkırtısını- duydu ve bir garsonun eline sıkıştırdığı buketi hissetti.

Heyecanına engel olamadı, “Bunları gönderen müşteri nerede?” diye sordu.

“İçeri gelmedi.”

“Ya,” dedi omuzları hafifçe düşerken.

Garson neşeyle, “Ama onu nerede bulacağını biliyormuşsunuz, öyle dedi,” diye ekledi.

Bir Saat Sonra

Zheng Jia kafenin cam kapısını açtığında taze çekilmiş Arabica kahve çekirdeklerinin ve sandal ağacı tütsülerinin tanıdık kokusu çevresini sardı. Geçen seferki masaya oturdu.

Bilinçsizce benimsediği sakin ve sevecen bir ses tonuyla, “Bitirdin mi?” diye sordu.

Adam bir an sonra, “Öyle olduğuna inanıyorum,” dedi. Sesi en az kadınınki kadar yumuşaktı.

İlk tanıştıkları zaman kadın kibar, tedbirli gülümsemelerle onun ilerlemesine engel olmuştu. Ama zamanla durum değişmişti. Bugün hiçbir şey saklamıyor ve ona açıkça ilgisini belli ediyordu.

“Amerika’daki bir doktorla temas kurdum. Seni oraya götüreceğim ve ameliyat olacaksın.”

“Gerçekten mi?” Sesi titredi. *Sakin ol* dedi kendine. “Neden benim için bunları yapıyorsun?”

Cevap vermesini beklerken etraftaki sesleri dinledi. Bir espresso makinesinden gelen tıslama sesi, seramiklerin şıngırtısı…

“Belki de kaderdir.”

Kaşlarını çattı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Kadere mi?”

“Bana batıl inançlı biri gibi gelmiyorsun. Garip gelse bile şöyle bir düşününce…” Başını hafifçe sağa eğdi.

“Hımm?”

“Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, seninle tanışmadan önce yani, babamın tabutu mezara indirilirken orada duruyordum ve biriyle tanıştım, tuhaf biriyle. Bana bir hediye verdi.”

“Tuhaf derken neyi kastediyorsun?” diye sordu adam şüpheyle.

“Dinlemesi insana neredeyse acı veren, hırıltılı bir sesi vardı ama garip bir karizması da vardı. Söylediği her kelime beni ona çekiyordu sanki. Uzaklaşmak istemedim. O da çok özel görünüyor olmalıydı. Onu sana gerçekten tarif edememem çok kötü. Daha önce bu tür bir gücü olan kimseyle tanışmamıştım.”

Masanın karşı tarafından sert ama bastırılmış bir iç çekiş duydu.

“Sana ne verdi?” Sorusu aniden boğulurmuş gibi çıktı.

“Bilmiyorum,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Açmama müsaade etmedi. Sana vermem gerektiğini söyledi.”

“Bana mı? Ama o zamanlar beni tanımıyordun.”

“İşte tuhaf olan da bu. Bir gün bana çok yakın olacak bir adamın karşıma çıkabileceğini ama ona yaklaşmanın benim için zor olacağını söyledi. Kulağa tanıdık geliyor, değil mi?”

Korkuyla, “Başka ne dedi?” diye sordu.

“O adam gerçekten benimle olmak isterse, bunu ona vermemin gerekli olduğunu söyledi.” El çantasından ufak bir kutu çıkardı. “Son birkaç gündür bunu yanımda restorana getiriyorum ama sana verme şansı bulamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım.”

Kutuyu aldı. Kadın kutunun açıldığını duydu.

“Ayrıca sana bir şey söylememi söylemişti. Biraz düşününce az önce bana söylediğin şeye çok benziyor,” diye haykırdı coşkuyla.

“Ne dedi?”

“Bunun senin kaderin olduğunu söyledi.”

Önüne doğru baktı. Kutunun içinde bir mikro kaset vardı. Ne olabileceğini düşünürken kulaklarında hırıltılı bir sesin hatırası yankılandı. “*Bu senin kaderin; on sekiz yıl önce harekete geçti*.”

10 Aralık, 19.21
Haikou, Hainan Adası

Hainan Adası’nın kuzey ucundaki Haikou şehri Çin’de emeklilik yıllarını geçirmek için tercih edilebilecek en iyi yer olarak biliniyordu.

Chen Tianqiao buranın nefes kesen manzaraları ve ılık havasını daima sevmişti ve Chengdu’da gözaltında geçirdiği iki haftadan sonra geri döndüğüne memnundu.

Bir başka kutlama için en sevdiği sahil restoranındaydı, özgürlüğün keyfine varıyor, ılık deniz melteminde otururken

her bir deniztarağının ve ağız dolusu taze yengeçlerin tadını çıkarıyordu. Kendini şımartmayı severdi.

Chen'in hayat felsefesi yeme, içme ve kadınlar ekseninde dönerdi. *Her şeyin zevki sonuna kadar alınmalı*, diye düşünürdü.

Hayatının büyük kısmını konuşacak bir arkadaşı ya da ailesi olmadan böyle geçirmişti. Bu onu rahatsız etmiyordu. Önemli olan tek şey zenginlikti, duygular değil. Para sayesinde Chen son yıllarını deniz kenarındaki bu cennette yaşayabilmişti ve mutluydu.

Polis memurları evine gelince korkmuştu. Bir süre onu suçlamak için gerekli kanıtlara sahip olup olmadıklarını merak etmişti. Fakat en nihayetinde onu önemli bir şeyle ilişkilendiremediler.

Chengdu'daki polis merkezinden çıkınca başını geriye atıp gökyüzüne gülmemek için kendini zor tutmuştu. Kazandığını biliyordu; zamanında iş yaptığı herkese karşı kazanmıştı ve sonunda yasaları bile yenmişti.

Chen'in artık hiçbir endişesi kalmamıştı.

Tabağındaki son yengeç parçasını da memnuniyetle silip süpürdü.

Peçetesiyle ağzını silerken elini kaldırıp, "Hesap!" diye seslendi.

Uzun boylu bir garson masasına doğru yürüdü. Chen ona bakınca sakalını ve uzun siyah saçlarını gördü. Adamın yaşını tahmin etmek zordu. "Buralarda yeni misin?" diye sorup geğirdi. "Seni daha önce hiç görmemiştim."

Garson kibarca gülümsedi, saygıyla iki elini birden kullanarak müşteriye küçük bir deri dosya içinde hesabı uzattı. Chen yakın gözlüğünü takıp dosyanın içinden çıkan kâğıt parçasını taradı. Elleri titremeye başladı.

ÖLÜM İLANI
SUÇLU: Chen Tianqiao
SUÇU: Cinayet

CEZA TARİHİ: 10 Aralık
CELLAT: Erinyeler

İnanamayarak, “Bu bir şaka mı?” diye sordu. Kâğıdı buruşturup top haline getirdi, garsona fırlattı.

Ölüm ilanı garsonun yüzüne çarptı ama o bunu pek. de fark etmemiş gibiydi.

Garson soğuk bir sesle, “Ödeme vaktin geldi,” dedi. Sağ elini Chen’e doğru uzatıp yüzünde gezdirdi.

Chen serin bir şeyin boynundan aşağı süzüldüğünü hissetti. Panikleyerek bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Garson, Chen’in boğazından akan kanı izledi.

Chen boğulma sesi çıkarırken elini boynuna götürdü. Ellerini çekti ve parmaklarının her yanını kaplayan kana boş boş baktı.

Garson duygusuzca, “Bana on sekiz yıldır borcun vardı,” dedi.

On sekiz yıl mı? Chen, on sekiz yıl önce nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Boğazındaki kesikten kan fışkırırken duyuları da yavaş yavaş kapandı. Masanın üzerine düştü. Her şey son kez karanlığa gömülmeden önce bir düşünce zihnini doldurdu.

1984’tü, değil mi?

Yemek yiyen diğer kişiler Chen’in kanlar içindeki cansız vücudunu hemen fark ettiler. Saniyeler içinde bir kaos baş gösterdi. Garson hızlı ve seri adımlarla dışarı çıktı, pamuklu kumaştan eldivenlerini çıkardı. Caddeler evlerine giden insanlarla doluydu ve trafik onun kolayca gizlenmesini sağlayacaktı.

Garson sokağa fırladığında siyah bir Nissan’ın sürücüsü cep telefonundan başını kaldırıp sadece bir metre önünde duran adamı gördü. Panikle frene bastı. Fakat zaten çok yaklaşmıştı.

Garson arabadan uzağa fırlarken başını içeri kıvırıp asfaltta yuvarlanmadan hemen önce sol elinin orta parmağıyla kaputa dokundu. Birkaç yayanın şaşkın bakışlarına aldırmadan kaldırımın kenarından hızla fırladı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Masadaki ölü adamı görenlerin sayısı arttıkça caddede yankılanan çığlıklar da arttı. Güçlü çığlıklar, serin deniz meltemiyle çevreye taşınıyordu.

22.40
Haikou Sahil Hamamı

Kendini buharlı suya daldırdı, sadece başı suyun üstünde kaldı. Su tenini yakıyordu ama bu histen zevk alıyordu.

Havuz neredeyse tamamen sessizdi; onun dışında sadece iki kişi vardı. Uzuvlarının sıcak suda asılı kalıp serbestçe yüzmesine izin verdi. Yükselen buhar görüşünü bulanıklaştırdı ve düşüncelerini de pus kapladı.

Kafasının içinde müzik sesi duyuyordu, tatlı bir keman melodisi. Bir zamanlar bu müzik onu büyülemişti. Cenneti deneyimlemeye en yakın olduğu andaydı. Fakat başka bir ses insana zevk veren bu melodileri hemen bastırmıştı. Bu, on sekiz yıl öncesine ait bir kaydın sesiydi. Çirkin bir hikâye anlatan ve onu hayatının geri kalan kısmında belli bir yolu izlemeye zorlayan bir kayıt. Tıslayan sözlerin ve yol açtıkları tarifsiz ıstırabın anısı kulaklarını sızlattı.

Unutmak istediği şeyler vardı. Fakat yol ne kadar acı verse de geri dönemezdi. Bu onun kaderiydi.

İlk yanma hissi geçmişti, yerini tüm bedenini kaplayan tatlı bir uyuşukluk almıştı. Havuzun iç kenarı boyunca uzanan oturma yerinde doğruldu. Elini havaya kaldırıp, “Buraya gel, sırtımı kurula!” diye seslendi.

Odanın dışındaki bankta oturan görevli, “Geliyorum!” diye yanıtladı. Ama yerinden kalkmadı; bunun yerine arkasında oturan, beline büyük bir havlu sarmış,

kendisinden yaşça büyük olan adama döndü. İkinci adam gülümsedi. Görevliye başparmağıyla bir onay işareti yaptıktan sonra odaya girdi. Görevli, bu adamın tuhaf olduğunu düşündü. Adam ona yüz yuanlık bir banknot vermiş ve banyodaki genç adam havluyla kurulanmak istediğinde bu işi kendisine bırakmasını istemişti. Görevlinin çok hoşuna gitmişti bu. Bir başkası ona hem para ödüyordu hem de onun işini yapıyordu; bundan daha iyi ne olabilirdi? Şaşırmıştı ama memnuniyetle kabul etmişti.

Yargılamadı ama tuhaf adamın raftan sıcak bir havlu almasını ve sudaki genç adama yaklaşmasını merakla izledi. Buhar bulutları odada süzülüyor, ikisinin üzerinde hayaleti andıran bir sis oluşturuyordu. Havuzdaki kişinin arkasına geçtiğinde sol elini genç adamın sırtını havluyla kurulamak için kullandı, diğer eliyle adamın sağ kolunu tuttu.

Banktaki görevli başını iki yana salladı. *Amatör*, diye düşündü. Protokole göre sudaki adamı sağ eliyle kurulamalı, sol elini de kendi sol eliyle tutmalıydı. Bu adam her şeyi tam tersi şekilde yapıyordu.

Havuzdaki genç adam bir yanlışlık olduğunu düşündü. Başını yana çevirdiğinde sağ bileğinde ani bir soğukluk hissetti. Elini çekmeye çalıştı ama bir şey onu aşağı çekiyordu.

Tık.

Adam arkasını döndü ve sislerin içinde tanıdık bir yüz gördü. Nemli havada parlayan kelepçe ikisinin ellerini birbirine bağladı.

Şoke olmuş halde, “Başkomiser Pei?” dedi.

Pei havluyu ellerinin üstüne örterek kelepçeleri gizledi. Bankta oturan görevliye göz atarak, “Bir şey denersen yerel polisin ilgisini çekersin,” dedi. Belindeki havluyu çıkarıp tutsağı gibi o da suya girdi. “Haydi, sohbet edelim.”

Genç adamın şaşkınlığı geçmişti. Polis memuruna gülümsedi. “Siz de mi burada tatildesiniz Başkomiser Pei? Ne tesadüf.”

Pei gülümsemesine karşılık verdi. Genç adamın yanına oturdu, sol elini indirdi, kelepçe iyice derine indi. “Söyle bakalım, sana hangi isminle hitap edeyim, Wen Chengyu mu yoksa Du Mingqiang mı?”

Boş boş bakarak, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

Pei genç adamın bir maske gibi yüzüne taktığı sahte kafa karışıklığı ifadesine gözlerini kısarak baktı. Yüzünde acı bir gülümsemeyle, “Bir konuda hakkını vereyim. Son derece inandırıcısın. Gerçekte kim olduğunu anladıktan sonra bile son iki aydır bizi dehşete düşüren kişi olduğuna inanmakta zorlandım,” dedi.

“Anlamıyorum.”

“4/18 Timi’nin dağıldığı 1 Aralık’tan bu yana, yani on gündür seni izliyorum. Bu maskaralığı sürdürmek istiyor musun gerçekten?” İç çekti. “Dürüst ve apaçık şekilde konuşuyoruz. Etrafta başka kimse yok. Rol yapmayı bırakabilirsin.”

Bunu derin bir sessizlik takip etti. Adam havada dönen buhara baktı. Nihayet dönüp tekrar Pei’e baktığında farklı biri gibi görünüyordu. Maskesi düşmüştü.

Artık Du Mingqiang değildi. Kibirli, narsisist muhabir gitmiş, yerine soğukkanlı ve kurnaz bir katil gelmişti.

Pei’in gözlerine zihninin en derinlerini sıkıyormuş gibi baktı. Pei iki farklı kimliği bu kadar ustalıkla dengeleyen birini daha önce hiç görmemişti. Yuan bile bu kadar iyi değildi.

“Beni ele veren ne oldu?”

Pei, “12 Ocak torbalı katil cinayetindeki keşfimiz,” dedi. “O davanın arşiv dosyalarını çalmamıştın, buna rağmen çok doğru şekilde analiz ettin. Polisin içinde kaynağının olduğunu belliydi. Bunu anlayınca da senden şüphelenmeye başladım. Timdeki kimsenin köstebek olmadığından emindim. Bilgileri dışında başka biri tarafından kullanılıyor olabilirlerdi ama pek de mümkün değildi. Timin sık sık temas hâlinde olduğu tek bir kişi vardı: sen.”

Wen Chengyu, “Sabırsızlanmıştım,” dedi, sesi pişmanlıkla doluydu. “Soğukkanlı olmalıydım.”

“Bu bilgiyi tam olarak nasıl elde ettiğini çözemediğim için yapabileceğim tek şey timi dağıtmaktı. Bu sayede hem içeriye erişimini kesecektim hem de sen de şüphe uyandırmayacaksın.”

“Beni nezarete attığınız gün Bayan Mu’nun telefonunu kullanmıştım. SİM kartımı telefonuna takarken kılıfına dinleme cihazı yerleştirdim.”

Pei bu korkunç ironi karşısında gülümsemeden edemedi. Mu 12 Ocak torbalı katil davasıyla ilgili tüm toplantılara katılmıştı. Erinyeler her toplantılarını gizlice dinlemişti.

“Başka seçeneğim yoktu,” diyerek açıkladı. Babamın ölümünün arkasındaki gerçeği öğrenme isteğiyle yanıp tutuşuyordum ve sizin ekip de bütün olası ipuçlarını sıkıca takip ediyordu. Bu yüzden kendi araştırmamı sizin araştırmanız üstünden sürdürmeye karar verdim.”

Pei, “Huang’ı internet kafeye götürdüğümüzde o muhabirden yani ‘Zhen Rufeng’den özellikle bahsettim,” dedi. “Fakat sen o muhabiri öldürüp onun yerini almıştın. Zhen Rufeng’i sorguya almaya çalışırken aslında sana polis merkezine sızma şansı verdik.”

“Ya?” Wen Chengyu kaşlarını kaldırdı. “Muhabiri öldürdüğümü biliyor musun?”

“Zhen Rufeng’in Wu öğretmenle konuşma şekli, senin üslubuna benzemiyordu. O röportaj kaydını yapan sen olamazdın. Ayrıca Erinyeler öldürmeyeceği birine ölüm ilanı vermezdi. Bunu fark ettikten sonra Du’nun ölüm ilanına damlayan mürekkebin tarihi silmesi konusunda epey kafa patlattım. 1 Kasım olması gerekiyordu, değil mi? Gerçeği gizlemek için bizimle akıl oyunları oynadın. Ölüm ilanını bulduğumuzda ayın geri kalanı boyunca onu korumaya yoğunlaştık ama biz ilanı bulmadan birkaç saat önce infazı zaten gerçekleştirdiğini fark edemedik.”

Wen Chengyu, Pei’e onaylayan bir bakış attı. “Tam üstüne bastın.”

“1 Kasım günü kayıtlara geçen hiçbir cinayet yok,” diye devam etti Pei, “Bu yüzden o gün kaza sonucu ölenlerle ilgili polis kayıtlarını kontrol ettim. O sabah erken saatlerde Jin Nehri’nde Tong Mulin diye bir adamın cesedinin bulunduğunu keşfettim. Rapora göre sarhoşmuş ve kaza sonucu düşmüş. Mali kayıtlarını kurcalayınca bu kişinin, kendini Zhen Rufeng olarak adlandıran vicdansız muhabir olduğundan emin oldum. Bu soruşturmayı kriminal şubenin başka bir bölümüyle yürüttüm. Böyle olunca dinleme cihazın bile sana yardım edemezdi.”

“Çok dikkatlisin Başkomiser. Tong Mulin’i öldürürken özensiz davrandım. Onu bulmak için elinden geleni yapıyordun, o yüzden de bir an evvel onun yerini almam lazımdı. Tong’la ilişkili tüm ayrıntılarla ilgilenecek zamanım yoktu, bu yüzden birkaç önemli bilgiyi alıp kendimi gizlemek için kullandım.”

“Böylece düşman bölgesinin tam kalbine girebildin. Longyu Binası’ndaki sahte Erinyeler cinayetleri hakkında yazı bile yazdın, oysa bunların uydurma olduğunu biliyordun! Cesaretlisin, burası kesin. Çevirdiğin dolapları anlama ihtimalimizi hiç düşünmedin mi? Tong’u bulduğumuz an senin için her şey bitebilirdi.”

Sakince, “Evet,” dedi Wen Chengyu, “Fakat onu bulmaya çalışmayacağını biliyordum. Başkomiser Ding’i ifşa olmaya zorlarken endişelenmeseydim benden şüphelenmezdin, değil mi?”

Pei herhangi bir reddetme girişiminde bulunmadı. “Beni kandırdın. Başka birinin katkısı olmasa resmin tamamını göremezdim.”

“Kimin?” Ani bir kavrayışla yüzü aydınlandı. “Ah, Başkomiser Ding, değil mi?”

Pei başıyla onayladı.

Wen Chengyu kendi kendine güldü. “Onu kışkırtmak pek de akıllıca bir şey değildi ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ortaya çıkarmam gereken şeyler vardı.” Sesi, her nasılsa, aynı anda hem teslim olmuş hem de rahatlamış gibi geliyordu.

“Hâlâ tam olarak anlayamadığım iki şey var,” dedi Pei.

Wen Chengyu ses çıkarmadan ona bakıyordu.

“Birincisi, neden kendi hareketlerini gönüllü olarak kısıtladın? Polis kontrolüne girdiğinde seni yirmi dört saat izlemek zorunda kalacağımızı biliyordun. Bir ay boyunca kapalı kalmaya hazır mıydın?”

“Durumum düşündüğün kadar kötü değildi. İhtiyacım olursa diye kendime bir çıkış yolu bırakmıştım. Yatak odasını kontrol etmiş olsaydın ne demek istediğimi anlardın.”

“Gizli geçit mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Bitişikteki daireyi de kiraladım. Yatak odasından diğer daireye bağlanan bir havalandırma bacası var. Ne zaman evden çıkmam gerekse Liu uykuya dalana kadar bekledim, sonra kılık değiştirip bir süreliğine evden ayrıldım.”

Pei, “Bunu düşünmeliydim,” dedi. “Çözemediğim ikinci şey şu: Sahte kimliğini nasıl oluşturdun? Gerçek adının Du Mingqiang olmadığını ikimiz de biliyoruz ama kimlik bilgilerini ne kadar kontrol edersem edeyim sorun bulamadım. Bunu nasıl yaptın?”

Wen Chengyu bir an için sessiz kaldı. Sonunda, “Kimlik bilgilerim sahte değildi,” dedi. “Onlar gerçek.”

Pei şüpheli bir bakış atarak, “Ama senin adın Wen Chengyu,” dedi.

“Benim adım Wen Chengyu ama aynı zamanda Du Mingqiang. Bir dolu ismim var benim,” dedi gururla. “Yasal olarak her bir kimliğim tamamen geçerlidir.”

Pei tüm vücudunun gerildiğini hissetti.

“Hepsi on dört yaşındayken başladı. Akıl hocam beni ülkedeki her eyalete götürdü. Evden kaçmış on sekiz yaş

civarındaki erkekleri sokak sokak arardık. Gereksinimlerimizi karşılayan birini bulursak gizlice onlarla ilgilenirdik. Kimliklerini aldıktan sonra evlerine giderdim, ikamet kayıtlarını çalardım. Daha sonra kendi fotoğrafımla yeni bir kimlik yaptırırdım. Böylece teknik olarak hepsi yasal olan kimlikler biriktirmeye başladım. Toplamda bir düzineden fazla kimliğim var. Çin'in her yerinden, hem kırsaldan hem de büyük şehirlerden gelen, kimi yirmili kimi otuzlu yaşlarında olan kişilere ait kimliklerim var. Akla gelebilecek her durumda kullanılmaya hazırlar."

Pei kaynar suyun içinde olmasına rağmen titredi. Yuan Zhibang ve Wen Chengyu o adamları öldürmüştü. Canice amaçları için bir düzineden fazla insanı öldürmüşlerdi.

"Gereksinimlerinizi karşılamak derken neyi kastediyorsun?" diye sordu neredeyse fısıldar gibi.

"Sabıka kaydı olmamalıydı ve ailesinden ne kadar uzaklaşmışsa o kadar iyiydi. Yetimler bu iş için idealdi. Du Mingqiang'i ele alalım. Gerçekten o olmadığımı bilsen bile bunu kanıtlayabilmenin yolu yok." Wen Chengyu, Pei'in dehşete kapıldığını fark etmişti, hafifçe arkasını döndü. "Genç olabilirler ama hepsinin adice eylemleri olmuştu. Yaşamalarına izin verseydik tek yapacakları topluma daha çok zarar vermek olurdu."

Pei derin bir nefes aldı. Wen Chengyu çok ileri gitmişti. Aralarında gerçekten aşılamaz bir uçurum olduğunu fark etti. Aklına başka bir şey geldi. "Bu, eğitimine dair hiçbir kayıt bulamamamızı açıklıyor. Birbirinden farklı çok fazla yasal kimliğin var."

"Doğru. Farklı yerlerde, farklı kimlikler kullanarak eğitim aldım. Benim geçmişime birebir uyan birini asla bulamazsın. Aslında bir bakıma hemen hemen yirmi farklı kişiden oluşuyorum. Bireysel olaraksa hiçbirinde özel bir şey yok."

"On sekiz yılını hazırlanmaya harcadın," diye fısıldadı Pei.

"Yuan maddi, lojistik ve psikolojik olarak her şeye hazırlıklı olduğumuzdan emin oldu."

“Hâlâ merak ediyorum, sen ve Yuan bu plan için yeterli parayı biriktirmeyi nasıl başardınız?”

“Çok açık değil mi?” dedi Wen Chengyu belirsiz bir sırıtışla. “Sana bir örnek vereyim. Chen Tianqiao’yu öldürdükten sonra beni kelepçelemeseydin yarın pek çok banka hesabımdan birine milyonlarca yuan akıtacaktım.”

Elbette diye düşündü Pei. Erinyeler’in çarpık mantığına göre kurbanlardan birinin sahip olduklarına el koymak meşru bir iş olurdu.

“Sorularını yeteri kadar cevapladım.” Wen Chengyu, Pei’in gözlerine baktı. “Şimdi de senin bana bazı dürüst cevaplar vermeni istiyorum.”

Pei de onun gözlerine bakıp başını salladı.

“Profesör Ding kendini öldürdüğü zaman benim kim olduğumu anladıysan neden o zaman tutuklamadın?”

“Yeterince kanıtım yoktu. Dedim ya kimliğinle ilgili bir sorun bulamadım. Seni sorgulamak da işe yaramazdı.”

“O noktadan sonra yaptığın her şey istediğin kanıtları toplamak için mi yapıldı yani?”

Pei tereddüt etti. “Neyi kastediyorsun?”

“Son görüşmemizde bana kaseti ve 30 Ocak davasının dosyalarını vermiştin. Ayrıca ekibine, Erinyeler’i yakalama şansını kaybetmek anlamına gelse bile psikolojik yöntemler kullanmalarını ve böylece öldürmeye devam etmesini engelleyebileceğinizi umduğunu söyledin.”

“Doğru söylüyordum. Bunların seni Erinyeler örtüsünden kurtaracağını umuyordum,” dedi Pei. “Fakat Du Mingqiang’ın ölüm ilanının bana hiçbir şey söylemeyeceğini de biliyordum tabii. Beklemek ve Chen Tianqiao’ya ne olacağını görmek zorundaydım. Kasım ayı boyunca süren bekleyişimiz gerçekten de bir oyalanmadan ibaretti. Seni takip etmeye başladığım 1 Aralık’ta asıl savaş başladı.”

Wen Chengyu duygusuzca kıkırdadı. “Biliyor musun, senden iyi bir katil olurdu. Birinin beni takip ettiğini fark etmemiştim.”

Pei sırıttı. “Peki, o genç kadınla aranızda neler olduğunu sorabilir miyim?”

“Müziğini seviyorum, hepsi bu,” diye cevap verdi, asık bir yüzle tavana baktı.

“Yo, bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Geçen gece seni takip etmeye başladıktan sonra ikinizi beraber gördüm. Seni çok seviyor, eminim sen de onun müziğinden fazlasını seviyorsun.”

Wen Chengyu bir şey söylemedi. Pei ya bu gözlemden dolayı söyleyecek bir şey bulamadı ya da bunu inkâr edecek cesareti yok diye düşündü.

Pei, “Dürüst olmak gerekirse Erinyeler olmaktan vazgeçtiğine inanmıştım,”dedi. “Birlikte olmak istediğin birini de bulmuştun.”

Wen Chengyu gözlerini kapattı.

“Bir sonraki gün Chen’i gizli gizli takip etmeye başladığını öğrendim. Sen onu Chengdu’dan Haikou’ya takip ederken ben de senin peşinde kaldım. Seni takip ederken neler hissettiğimi anlatmak zor. Nihayetinde Erinyeler’i tutuklamaya çok yaklaştığımı biliyordum ama istediğim sonuç bu değildi esasen.” Pei iç çekti. “Neden? Neden bütün bunlardan sonra aynı seçimi yaptın?”

Wen Chengyu gözlerini açmamıştı. “Kaydın sonunu neden sildin?”

Şaşıran Pei, “Kaydın sonunu duydun mu?” diye sordu.

Wen Chengyu alaycı bir sırıtışla, “Akıl hocam her olasılığı hesaba katmıştı,” dedi. “Genç kadına âşık olacağımı anlayınca en sonunda hangi yolu seçeceğimi tahmin etmişti. Ölmeden önce ona bir kaset vermişti. Kadın da bizi birlikte gördüğün gece bu kaseti bana verdi.”

Pei soluk alamıyormuş gibi hissetmeye başladı. Bunca planı kurarken bu kadar bariz bir şeyi nasıl atlayabilmişti? On sekiz yıl önce Yuan kaseti almış ve bir kopyasını çıkarmıştı. Pei’in oyununu tahmin etmiş önce davranarak kasetin tüm içeriğini Wen Chengyu’ya iletmişti.

En sonunda Wen Chengyu gözlerini açtı ve doğruca Pei'e baktı. Yumuşak bir sesle, "Bana bu seçimi neden yaptığımı sormana gerek yok," dedi. "Gerçekle yüz yüze kalman ve kaydın sonunu silmen bana yeteri kadar şey söylüyor."

Pei dudaklarını birbirine bastırdı. Wen Chengyu haklıydı belki de. Başkomiser Ding'in tavsiye ettiği gibi kaydın sonunu silmesinin basit bir nedeni vardı: Gerçeğin Wen Chengyu'nun kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu düşünmüştü.

Küçük bir çocuk sesi, "*Baba bana hâlâ doğum günü pastası almadın mı?*" demişti.

Wen Hongbing'in cevabından önce kısa bir sessizlik olmuştu. "*Ben... ben yakında alacağım*."

"*Baban sana yalan söylüyor evlat! Hiç parası yok. Sana pasta alamaz, "* diyen tiz bir ses girdi araya. "*Doğum gününde kesinlikle bir pastan olmayacak*."

Çocuk hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"*Paramı ver! Paramı istiyorum!*"

"*Tekrar söylüyorum, bende yok*."

"*Orada dur, sakin ol!*"

"*Seni piç! Yalancı! Öldüreceğim seni!*"

"*Bırak onu!*"

Boğuşma sesleri duyulmuş, tiz bir ses acıyla haykırmıştı. Ardından sağır edici bir silah sesi duyulmuştu.

Yuan bağırdı. "*Deli misin sen? Onu neden tahrik ettin? Vücuduna bağladığı bombayı görmedin mi?*"

"*Korkacak ne var?*" dedi tiz sesli adam sinsice. "*Patlayacak gibi durmuyordu*."

"*Ne demek istiyorsun?*"

Chen Tianqiau neşeyle, "*Bomba sahteydi!*" diye bağırdı.

İçeri giren polislerle birlikte gürültü artmış ve kayıt sona ermişti.

Wen Chengyu, "Bu karmaşık bir neden-sonuç ağı değil," dedi. "Acizlik yok, kafa karışıklığı yok. Her şey olabildiğince

net. Hatta o kadar net ki bu olanlar beni hâlâ ürpertiyor. Kaydı dinledikten sonra tek bir duygu hissettim. Nefret. Bu öylesine saf bir nefret ki beni bazı eylemlerde bulunmaya mecbur bıraktı.”

Pei çaresizce başını salladı. Daha iyi bir yol bulmaya çalıştı ama zihni bomboştu. Ona yanıldığını nasıl söyleyebilirdi? Belki Başkomiser Ding’in sebep-sonuç teorisinin bununla hiç alakası yoktu. Yuan Zhibang, Wen Hongbing, hatta sadece doğum günü pastası isteyen küçük Wen Chengyu bile bu trajik sonuçlardan sorumlu değildi.

Tüm gerçekler tek bir tetikleyiciyi gösteriyordu: Chen Tianqiao.

O gün Chen galip gelmişti. Borçlu olduğu adam gözünün önünde vurulup öldürüldü ve kendisi de Wen Hongbing’in parasını da alıp kaçması için serbest bırakıldı. Yuan başından beri gerçeği biliyordu ama Chen hakkında hiçbir işlem yapamadı. Çünkü Chen yasaların gözünde suçlu değildi.

Bir polis memurunun silahının adalet sağlarken yardımcı olması gerekiyordu. Ama Yuan’ın silahından çıkan kurşun uğursuz bir şeyin parçası olmuştu. Bu da onun kolluk kuvvetlerine olan inancını sarstı. Bir daha yasalara asla güvenmeyecekti, sadece kendine güvenecekti. O an Pei eski dostunun yeteneklerini dünyayı kötülükten kurtarmak için kullanmaya neden yemin ettiğini anladı.

Wen Chengyu bir öğrenciye ders anlatan öğretmenin ses tonuyla, “O kaseti dinlemeyi bitirdikten sonra bir aydınlanma yaşadım,” dedi. “Artık hiç şüphem kalmamıştı. Kaset beni gerçeğe götüren yol gösterici bir ışıktı. Bana Chen’i verdiği için akıl hocama minnettarım.”

Pei’in üstüne mutlak bir çaresizlik duygusu çöktü. Bir zamanlar Wen Chengyu’yu kendi tarafına çekebileceğine inanmıştı ama bu artık ihtimal dâhilinde değildi. Pei söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Gözlerini suya dikti. “Belki de yerel polise haber vermeliyim.”

“Kendi adamlarını getirmedin mi?”

Pei başını iki yana salladı. “Dedim ya, timi dağıttım. Buraya bir başıma geldim. Seninle uğraşırken yalnız olunca kendimi daha rahat hissediyorum.”

“Akıllıca bir hareket. Başkalarıyla işbirliği yapsan fark ederdim. Yine de yalnız gelmene şaşırdım.”

“Elimizde çok fazla kaynağımız olabilir ama sen her zaman bizden daha avantajlıydın. Sen karanlıkta çalışıyorsun, bizse aydınlıkta çalışıyoruz. Ama senin gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde rolleri değiştik, seni bu sayede hazırlıksız yakalayabildim.”

Wen Chengyu başını hafifçe salladı. “Ama sadece bir kişisin. Restoranda benimle yüzleşmeye çalışmamanı anlıyorum.”

“Kesinlikle. Radarına girmemek için yalnız çalışmak zorundaydım ama seni yakalamak hiç kolay olmadı. Doğru fırsatı beklemek zorundaydım. Bunun gibi.” Pei boştaki eliyle bulundukları hamamı gösterdi. “Çıplağız ve birbirimize kelepçeyle bağlıyız. Böyle bir durumda bir şeyler denemek senin için pek kolay değil.”

Wen Chengyu utangaç bir ifadeyle sırıttı.

Pei aniden bir şey daha söylemeye karar verdi. “Aslında tek başıma hareket etmemin bir sebebi daha var.”

“Öyle mi?”

“O kaseti dinledikten sonra aklıma bir şey daha geldi. Chen hakkındaki cinayet suçlamasını mahkemeye kabul ettirmenin ne kadar zor olacağını anladım.”

“Ölmesinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle aynı fikirde misin gerçekten?”

Pei, “Yuan bazı konularda haklıydı belki,” dedi. “Karşıt taraflardayız ama bazen benzer hedeflerimiz olabilir.”

Wen Chengyu’nun yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Peki, o zaman beni cinayet mahallinde yakalamadığına göre içeri tıkmak için aleyhimde hangi kanıtları kullanmayı planlıyorsun? Sonuçta kimlik bilgilerim size zorluk çıkaracak. Bunu sen de kabul etmiştin.”

“Hakkında kanıt bulmaya çalışmak zor oldu. Seninle Haikou’ya aynı uçakla gelip fark edilme riskini göze almak istemedim. Uçaktan iner inmez Chen Tianqiao’nun peşine düştüm. Senin de er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum. Bu akşamın erken saatlerinde restorana vardığında seni gördüm. Garson kılığına girsen ve takma sakal taksan da hareketlerinden sen olduğunu anladım. Chen’i öldürmeni izledim, kalabalığa karışıp caddeden karşıya geçmeni izledim. O kadar hızlıydın ki seni yarım dakikalığına kaybettim. Tekrar gördüğümdeyse sakalını ve garson kıyafetlerini çıkarmıştın.”

Wen Chengyu memnun görünüyordu. “Sorum hâlâ geçerli: Kanıtın nerede?”

Pei kendinden emin bir şekilde, “Kanıt olmadan seni kelepçeleyemezdim,” dedi. “Daha açık ifade etmek gerekirse, çektiğim bir fotoğraf olmasaydı.”

“Chen’i öldürürken mi çektin? Uzun saçlı ve sakalı yüzünün yarısını kaplayan bir adamın Erinyeler olduğunu nasıl kanıtlayacaksın?”

“Kılığını değiştirdiğin ânı hatırlıyor musun? Yolun karşısına geçerken siyah bir Nissan sana neredeyse çarpacaktı. Onu atlattın ama uzaklaşırken kaputuna dokundun.”

İç çekerek, “Doğru,” dedi. “Orta parmağım kaportaya değdi.”

“Olay ânında bir fotoğraf çektim. Birkaç kat yukarıdaydım. Aracın plakasını net olarak fotoğraflayacak kadar yüksek.”

Wen Chengyu’nun gözleri büyüdü. “Parmak izimi aldın, değil mi?” Sesi sakin geliyordu ama Pei göğsünün eskisinden hızlı şekilde inip kalkmaya başladığını fark etti.

“Bu parmak izi, arabaya dokunurken çekilmiş fotoğrafın, fotoğraftaki sürücü ve tanıkların ifadeleriyle yeteri kadar kanıt bulacağımdan eminim.”

Wen Chengyu şaşırtıcı biçimde tekrar gülümsedi. “Arabaya hangi elimle dokunduğumu hatırlıyor musun

Başkomiser?”

Pei kaşlarını çattı. Wen Chengyu’nun bunu neden sorduğundan emin değildi ve bu soruda insanı rahatsız eden bir şey vardı. “Sol elinle. Bunu çok net hatırlıyorum.”

“Öyleyse kelepçeyi sağ elime takmamalıydın.”

Wen Chengyu sol elini kaldırdı. Pei onu izlerken orta parmağının ilk eklemine kadar olan kısmını ağzına sokup ısırdı.

Pei, “Ne bok yediğini sanıyorsun?” diye bağırdı. Wen Chengu’yu durdurmanın bir yolunu ararken kalbi hızla çarpıyordu. Çok mu geç kalmıştı?

Kan Wen Chengyu’nun dudaklarından aşağı akıp çenesinden damladı. Ağzından çıkardığında parmağının ilk boğumu eksikti.

Pei şaşkına dönmüş halde izledi. Wen Chengyu’nun kanı yağmur damlaları gibi havuza sıçradı ve anında suyu mide bulandıracak kadar parlak bir kırmızıya boyadı.

Wen Chengyu acı çektiğine dair en ufak bir belirti göstermiyordu. Bir keşiş gibi sakin bir ifadeyle yutkundu.

“Benim adım Du Mingqiang. Ben bir internet gazetecisiyim. Tong Mulin ve ben birlikte çalıştık, ikimiz de aynı takma adı kullanıyorduk: Zhen Rufeng. Timinize sızdığım ve iş arkadaşınızın telefonuna dinleme cihazı yerleştirdiğim doğru. Ama bunları yapmamın bir sebebi vardı. Anlarsın ya, bir gazetecinin gerçeği kovalaması gerekir.” Kendini beğenmiş, tanıdık bir sırıtma dudaklarına yayıldı. “Görevim dünyanın en iyi gazetecisi olmak!”

SONSÖZ

11 Şubat 2003, 16.07
Chengdu Halk Mahkemesi

Yargıç cezayı söylemeye hazırlanırken mahkeme üyeleri ayağa kalktılar.

“Chengdu şehri Halk Savcılığı, sanık Du Mingqiang’i kimlik bilgilerini tahrif etmek, ulusal sırları hukuka aykırı yollarla ele geçirmek, ses kayıt cihazını yasadışı olarak kullanmak ve birden çok cinayetle suçladı. Suçlama kabul edilip yasalara uygun bir mahkeme kuruldu, bu mahkeme göreve çağrıldı ve duruşma yapıldı. Bir karara varıldı.

Bu duruşmada 2002 yılının Kasım ayında sanığın kendisine sağlanan polis korumasını kötüye kullandığı ve sürmekte olan bir polis soruşturmasını kişisel amaçları doğrultusunda takip edebilmek için dinleme cihazı kullandığı tespit edilmiştir. Bu edimler ulusal sırları hukuka aykırı yollarla ele geçirmek ve ses kayıt cihazını yasadışı olarak kullanmak suçlamalarına uygun düşmektedir.

Davacının sahte kimlik tespiti için gerekli kanıtları sunamaması sebebiyle mahkeme bu suçlama konusunda bir dayanak bulamamıştır. Tong Mulin ve Chen Tianqiao cinayetleriyle ilgili delillerin yetersizliği nedeniyle mahkeme bu suçlama için de bir dayanak bulamamıştır.

Çin Halk Cumhuriyeti Ceza Kanunu’nun 282 ve 284. maddelerinde ayrıntılı olarak anlatılan hükümlere göre mahkemenin kararı aşağıdaki gibidir. Sanık, ulusal sırları hukuka aykırı yollarla ele geçirme suçundan üç yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Ses kayıt cihazını yasadışı olarak kullanmaktan da iki yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Sanık toplamda beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.”

4/18 Timi’nin üyeleri başlarını iki yana salladılar. Tam da bekledikleri gibi en önemli suçlamaları mahkemenin dikkatini yeteri kadar çekmemişti. Aralarında bu haberden en çok etkilenen Başkomiser Pei oldu. Wen Chengyu’nun parmağının ucunu koparıp yutmasına ve onu cinayetle ilişkilendirecek kanıtları ortadan kaldırmasına izin veren onun ihmaliydi. Bu hareket mahkemede hatırı sayılır büyüklükte bir şüphe uyandırdı aslında ama suçlu bulmaya yeterli olmadı.

Yine de Wen Chengyu hapse girecekti. Kayıp parmak ucu serbest kaldığı zaman peşine düştüklerinde onu teşhis etmelerini kolaylaştıracaktı. Bu türden bir ayırt edici özelliği gözden kaçırmak zordu.

Pei ileride Erinyeler’in izini nasıl sürebileceğini düşününce suçluluk hissi azaldı. Hatta biraz da rahatladığını hissetti. Kalbinin derinlerinde Wen Chengyu’yu kendi sonuna göndermeyi henüz istemiyordu.

Wen Chengyu’nun ifadesiz yüzünün altında hafif bir gülümseme gizliydi. Hâlâ hayattaydı ve en önemlisi buydu.

Hayatta kalması kısmen şansa bağlıydı tabii ama aynı zamanda titiz planlaması sayesinde gerçekleşmişti.

4/18 Timi’yle geçirdiği bir ay boyunca attığı her adıma “dikkat” rehberlik etmiş ve ondan tek bir parmak izi bile alamadıklarından emin olmuştu. Hamama gitmeden önce de dairesindeki her yüzeyi silmişti. Bunu yaparken çelişkiye düşmüş, bunun gerçekten gerekli olup olmadığını merak etmiş ama eğitimi sayesinde bunu yapmaya karar vermişti. Yuan onu bir kez daha kurtarmıştı.

Kalan kanıtlar mahkemenin onu birkaç yıl hapis cezasına çarptırmasına yeterli olmuştu ama hapisten korkmuyordu. Yuan öyle istediği için bir keresinde bütün bir yılını hapiste geçirmişti. Bu yerlerde işlerin nasıl yürüdüğünü ve içerideki insanlarla nasıl baş edebileceğini iyi biliyordu.

Du Mingqiang’ın artık bir sabıka kaydı olmuştu. Ama Wen Chengyu’nun elinde tek bir suçla bile bağlantısı olmayan bir düzineden fazla kimlik vardı. Pei’in onları asla bulamayacağını biliyordu. Özgür bir adam olarak hapisten çıktığı zaman bir kez daha kolayca karanlıklarda kaybolabilirdi.

Sol elinin bir parçasını kaybetmişti ama her şeyini kaybetmemişti. Erinyeler’in yolu hâlâ onundu ve bu yolun sonuna kadar gitmenin kaderinde olduğunu biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU